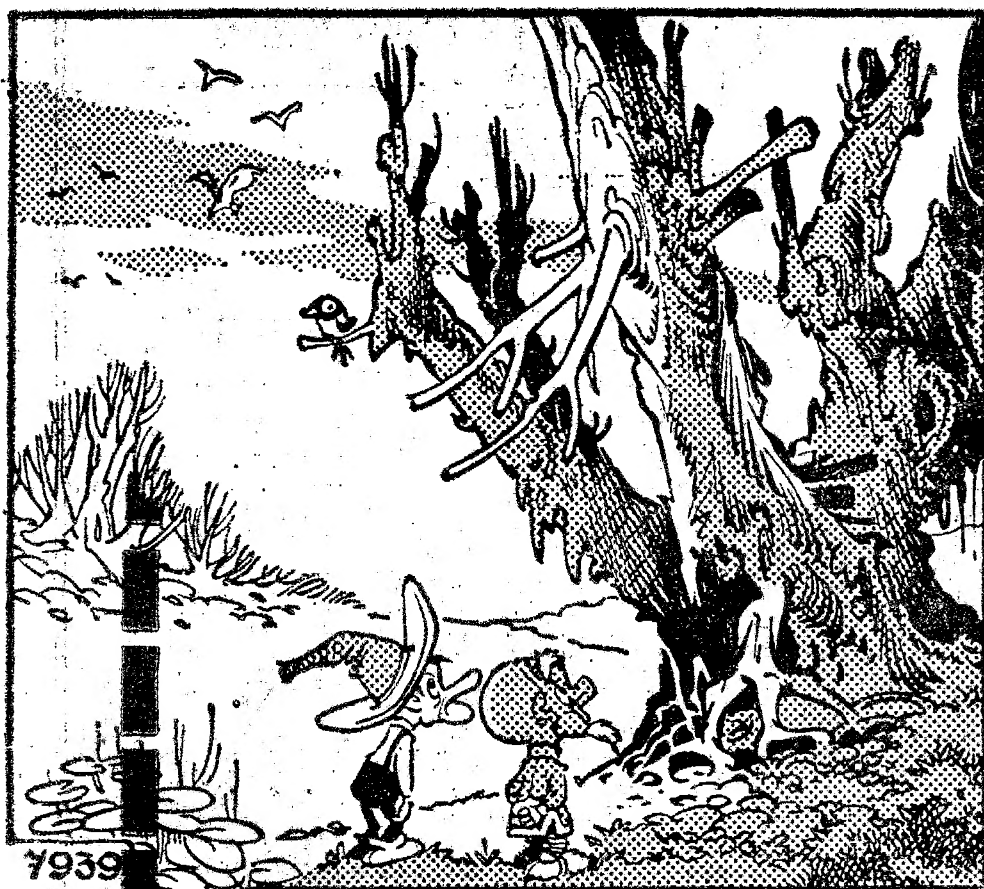
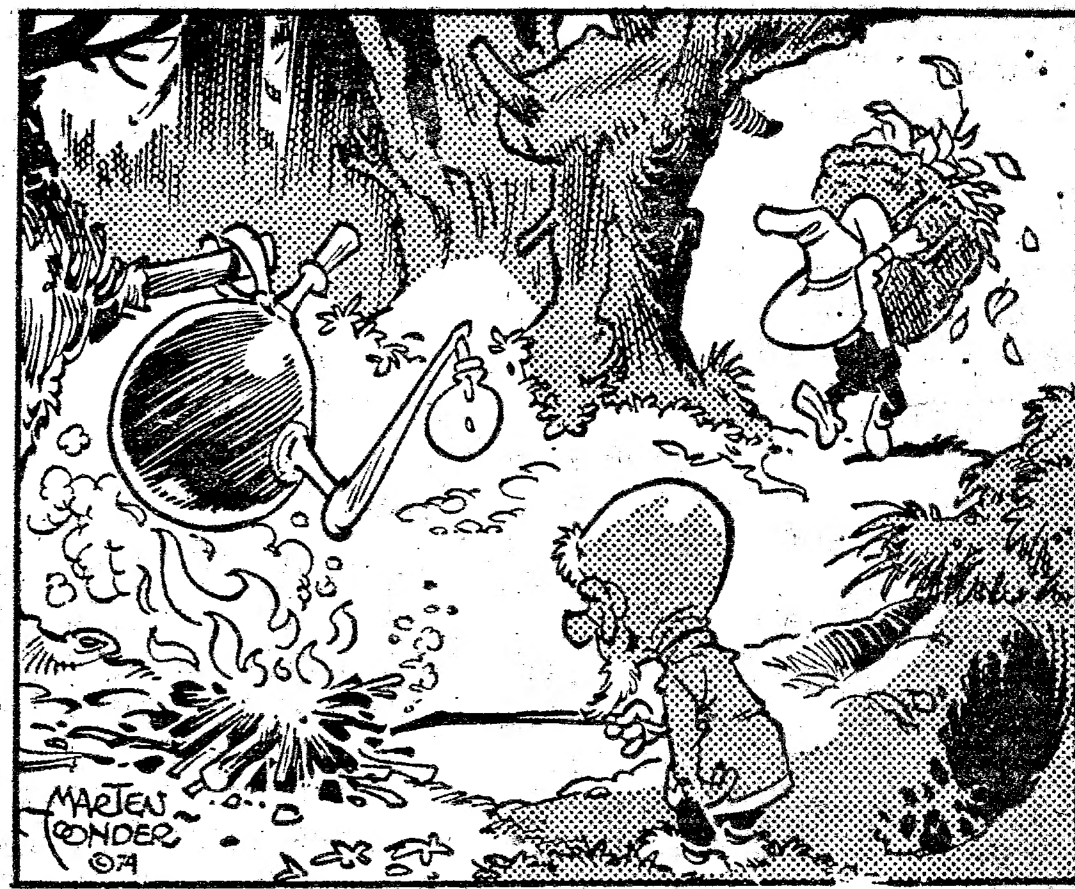

7939. Het was nog vroeg in het jaar, maar de lente zat in de lucht en de meeste vogels waren al uit het zuiden teruggekeerd. Kwetal en pee Pastinakel trouwens ook, zoals oplettende lezertjes hierboven kunnen Pee Ze stonden op de heuvel waar het Donkere Bomen Bos begint, niet ver van de plek waar de Drens een bocht maakt. Om hen heen bloeiden de eerste bloemen en een briesje streek hen vriendelijk langs de slapen, maar ze zagen er niet blij uit.

„Er is geen verknopping in de bomen'', zei Kwetal, terwijl hij zorgelijk naar de kale stammen keek.

„Nee'', gaf Pee bedrukt toe. „Hier heeft een pronenplaag geteisd. Ik rook dat al voordat ik ging ipsen en daarom had ik varzels gerond. Pronen houden niet van vars. Maar het was al te laat.''

„Nog niet te laat'', suste de ander. „Ze zijn nog niet naar de verturving. Een beetje ambro tussen de roeten, dan slaat de groei er wel weer in. Er ligt een goeie ambrospalt van hier tot Bommelstein en als jij een paar korven ambrobree haalt, zal ik een verdichtertje maken. Dan kunnen we besuisd aan de doening gaan. We hebben de hele zonnewende nog.''

Dat was duidelijke taal, waaruit Pastinakel weer moed putte. Niet lang daarna kon men hem dan ook met een grote mand vol bladeren naar het konijnenhol van kwetal zien sjouwen. Voor de ingang daarvan had de laatste een vuur aangelegd en daarboven had hij een soort kolf gehangen, waarin hij water aan de kook bracht. Het was duidelijk, dat de zaak in goede handen was.

740312

7940 Het zoeken van ambrobree is niet zo moeilijk, wanneer men een goede spalt gevonden heeft. Maar toch moet men goed uitkijken, dat er geen vreemde groeisels tussen raken, want dat zou het verdichtsel bederven. Pee Pastinakel werkte dan ook zonder op of om te kijken en zodoende merkte hij niet, dat er een paar vreemdelingen uit het bos traden, toen hij net met een zware mand vol bladeren gepasseerd was.

De langste, een zekere dokter Vunderik, snoof vol aandacht de lucht op en kneep de ogen dicht. ,,Hier heeft ozijn voorlangsgekomen'', sprak hij met een buitenlandse tongval. ,,Hoogfijne kwaliteit.''

De ander knikte. ,,Op de achterrug van dat ventje daar'', zei hij.

,,Hij weet waar hij het plukken kan. Kom mee, dokter een kleine, beleefde vriendvraag zal hij wel beantwoorden.''

Nu traden de buitenlanders uit de schaduwen van het woud te voorschijn en naderden het vuurtje waar Kwetal met zijn kolf bezig was.

,,Ik hoor worrel'', mompelde het mannetje, dat hen met gerimpeld voorhoofd zag naderen. ,,Daar kan niets goeds uit komen. Ik ruik kwel.''

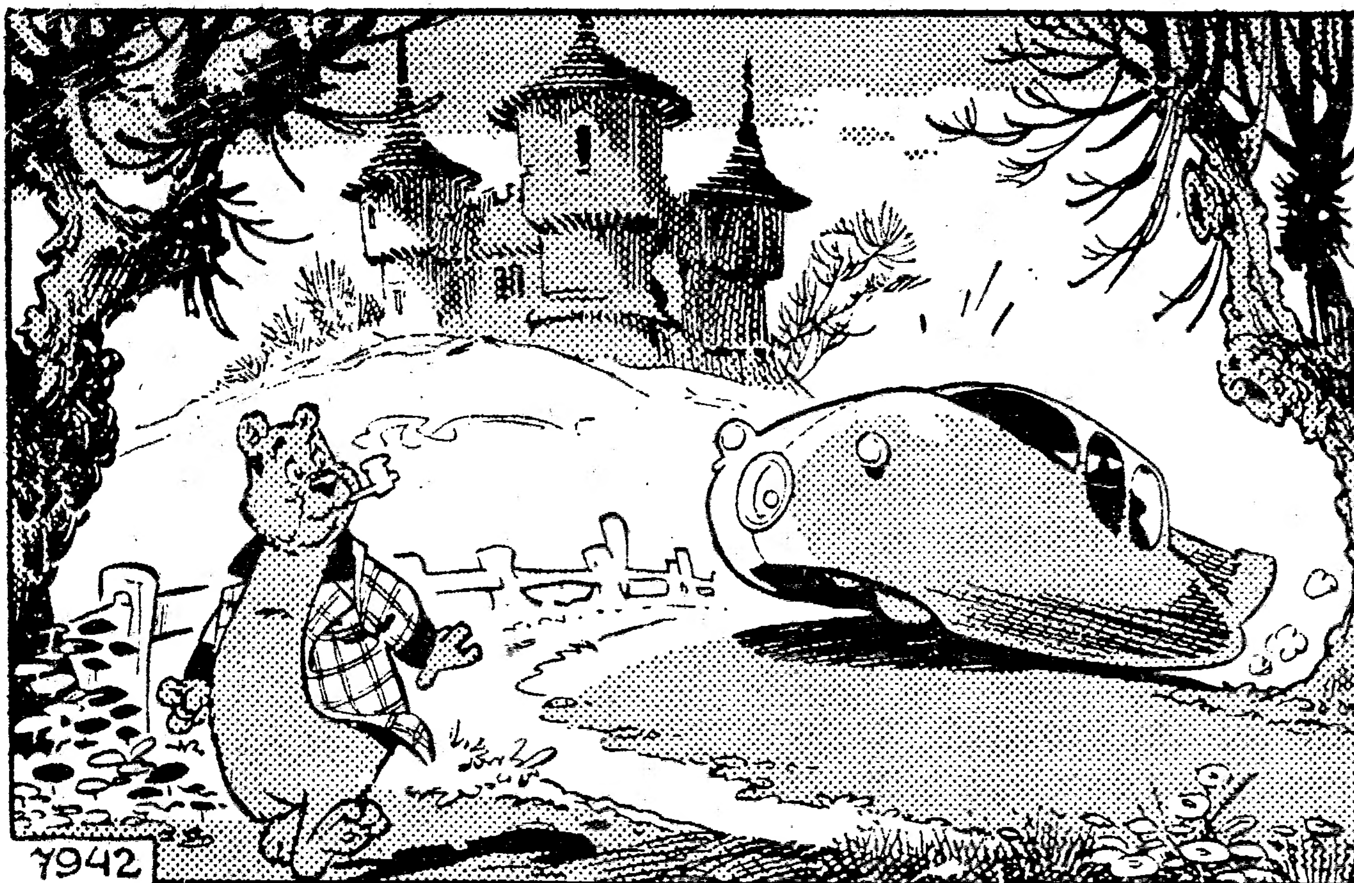

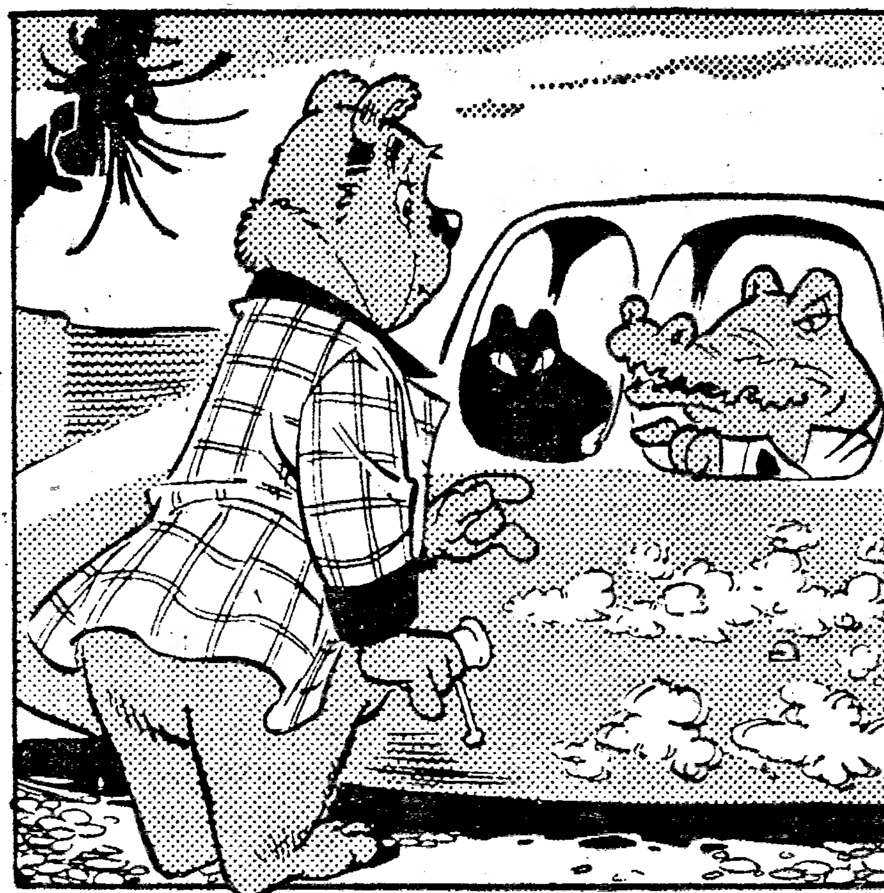

7941. Pee Pastinakel en Kwetal stonden verstard naar de naderende vreemdelingen te kijken en er was weinig vriendschappelijks in hun houding. Maar de beide heren schenen dat niet zo te merken.
,,Een prachtvolle morgen", sprak een van hen glimlachend. ,,Vooggezang en bloemgegeur. Ach, hoe beminnen wij dat, nietwaar?''
Er kwam geen antwoord, en daarom vervolgde hij buigend: ,,Mijn nederige naam is Vunderink. Gediplomeerd dokter. En dit is de zorger Oolcool.''
,,Wat hebt u daar voor geurzame bladertooi?", vroeg de laatste, op de mand wijzend.
,,Dat is ambrobree", zei Pee stroef. ,,Voor de ambro tussen de roeten.''
,,Maak niet te veel praat.'', gromde Kwetal waarschuwend.

De vreemdelingen schenen zijn achterdocht echter niet te merken, want hun glimlach verflauwde niet.
,,Prachtvolle bladertooi!'', riep de dokter uit en de zorger vulde aan: ,,Knap. Heel doorluchtig. Groeit dat hier veel?''

,,Veel", gaf Pastinakel met tegenzin toe. Hij bedacht zich en verbeterde: ,,Maar niet reusachtig veel.''
,,Een heel klein veeltje", bromde Kwetal. ,,Het is beter nu weer verder te stappen. Voordat ik mijn besuizing kwijt ben.''
De heren bogen en zonder verder aan te dringen liepen ze glimlachend heen.
,,Dank voor uw nieuwslichtingen", zei Oolcool over zijn schouder. ,,Ze zijn vol van [illegible] voor zijne doorluchtigheid en voor gans het land. Veel dankbetuig.''

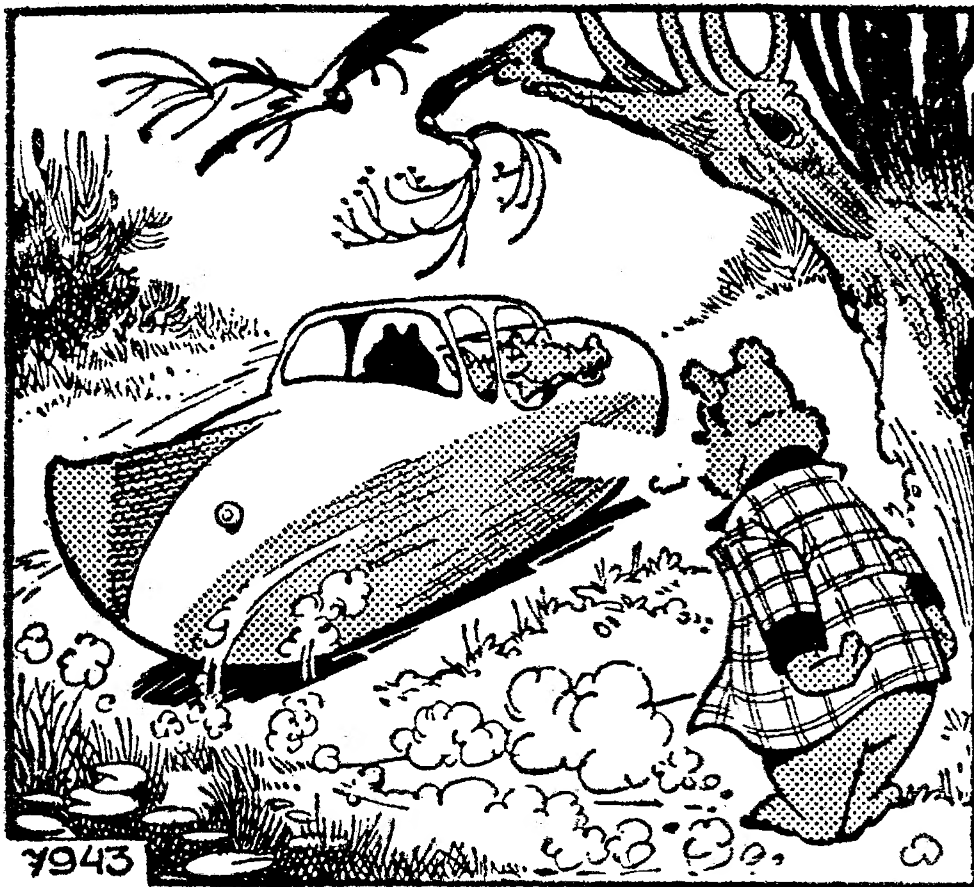

7942. Heer Bommel maakte die morgen een wandeling in de omtrek.
„Dit doet me goed", sprak hij tot zichzelf. „Zo'n winter is drukkend voor het innerlijk van een heer. Hij kan zich niet ontplooien, bedoel ik. Maar in de lente borrelen hem nieuwe sappen door het gemoed, zodat hij vol grote denkbeelden openbarst,"

Zijn gedachten werden gestoord door een gezoem achter hem en toen hij zich omkeerde, zag hij een glanzend voertuig naderen.
„Dat is wat anders dan de Oude Schicht", dacht hij. „Niet dat die minder is, natuurlijk, maar toch.... Dat moeten aanzienlijke vreemdelingen uit het verre oosten zijn, als men begrijpt wat ik bedoel. Wat zouden die hier zoeken?"

Op dat moment hield het voertuig geluidloos naast hem stil en een der inzittenden stak het hoofd naar buiten.
„Verontschuldig", sprak hij. „We zoeken een stuk grondland om een paleisje te bouwen voor de Aarts-Colemoon. Zijne doorluchtigheid zoekt een gezonde leefomgeving. Kunt u ons inlichteren?"
Deze vraag verraste heer Ollie en een kort ogenblik stond hij met open mond. Maar toen maakte deze uitdrukking plaats voor een brede glimlach.
„Een stukje grond?", herhaalde hij. „Een paleis? Ik zou eh... Ik bedoel, ik woon zelf dáár, in dat fraaie voorvaderlijke gebouw. Een goede buur is beter dan een slechte vriend, bedoel ik. Ach, misschien heb ik zelf een stukje.. Hoewel, begrijp me goed, geld speelt geen rol."

7943 "Een stukje grond zou ik misschien wel kunnen afstaan," zei heer Bommel, die nu over zijn eerste verrassing heen was. "Prettige aanspraak van heren onder elkaar zou me wel aantrekken, en een mooi paleisje bederft het uitzicht ook niet, zegt u nu zelf."

"Met genoegen", riep de vreemdeling vriendelijk. "U zult zeker nog van mij, onder de nederige naam Vunderink, horen. Gegroet."

Het voertuig zoefde weg zonder geluid te maken en heer Ollie keek het na, totdat het om een bocht van de weg verdwenen was.

"Dat is nu toch eens wat anders", dacht hij, terwijl hij zijn wandeling vervolgde. "Wat zal iedereen opkijken! Net iets voor Bommel om met zo'n aanzienlijke vreemdeling aan te komen, zal men zeggen.."

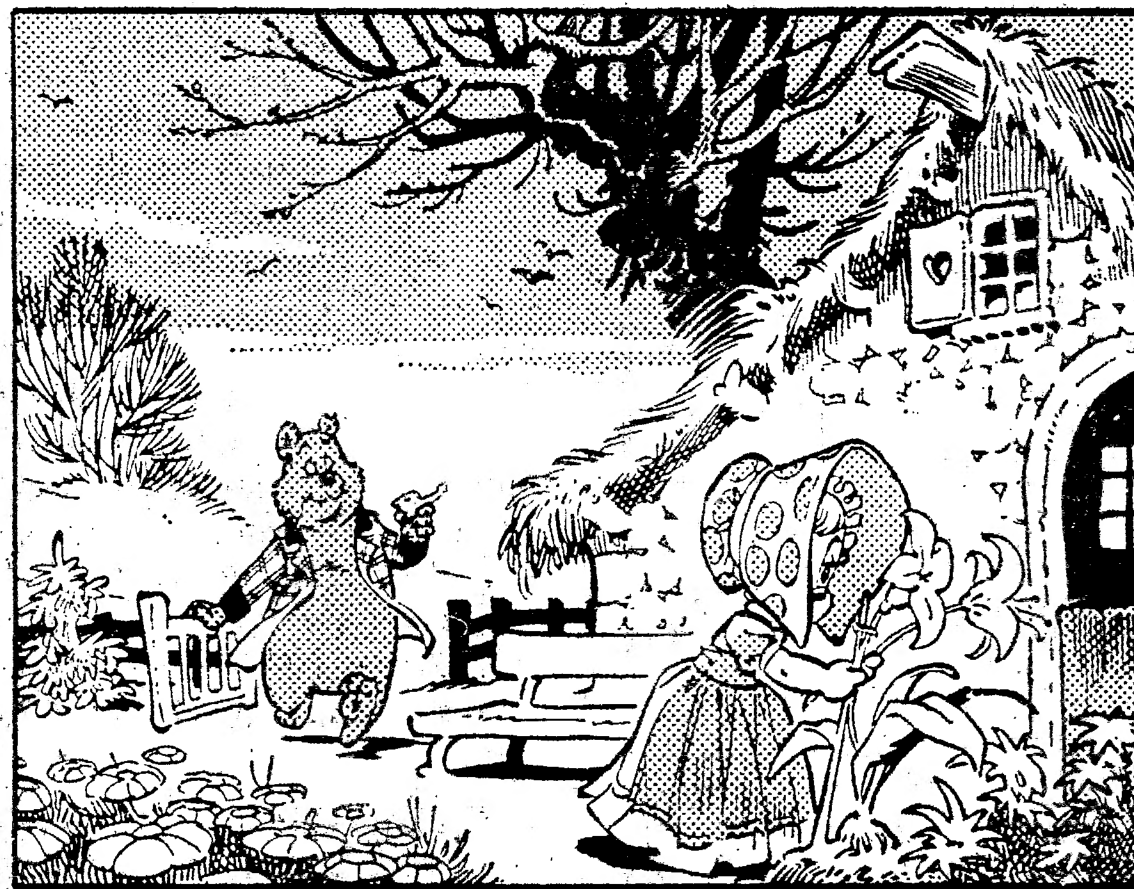
"Dat heer Ollie", zei Tom Poes, die hem toevallig tegenkwam. "Wat kijkt u blij. Hebt u een goed bericht gehad?"

"Och, dat is te zeggen", sprak heer Bommel. Hij trok een ernstige rimpel en stak bedachtzaam een pijp op. "Eigenlijk verkeer ik in grote tweestrijd", vervolgde hij. "Kijk, ik heb daarnet een alleraardigste ontmoeting gehad met heren die hier een doorluchtig paleis willen bouwen. Ze drongen erop aan om van mij een stukje grond te kopen, dicht bij Bommelstein. Maar ik weet eigenlijk niet.. Wat denk je, jonge vriend, zal ik het doen?"

„Ik weet het niet, hoor", zei Tom Poes. „Ik heb die lui niet gezien."

„Zo'n antwoord kan ik van jou verwachten", mompelde heer Ollie en hij liep ontstemd verder.

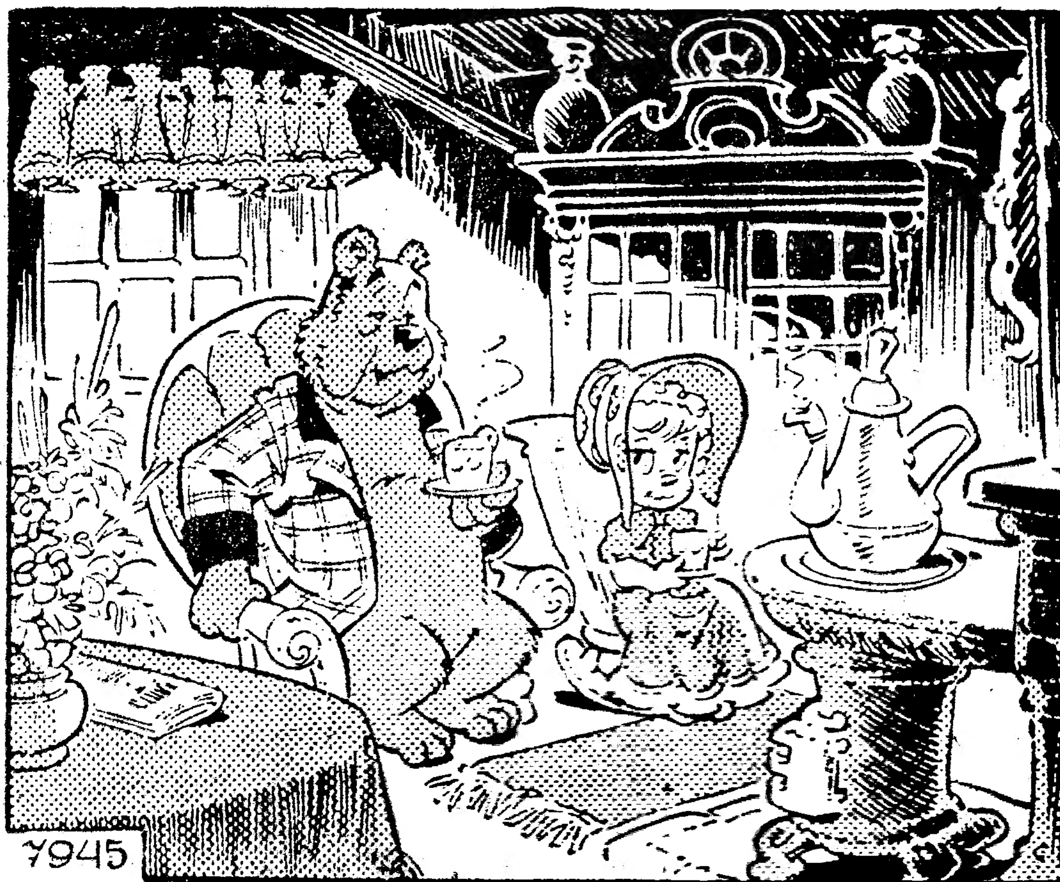

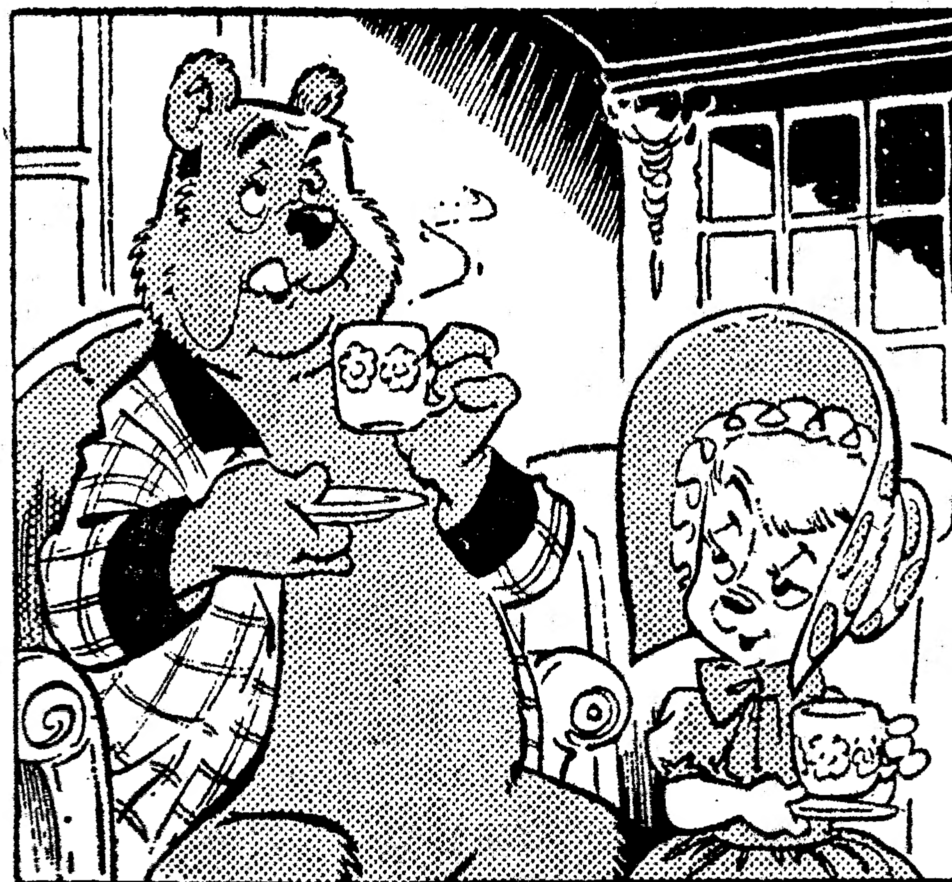

7944 Het antwoord van Tom Poes was heer Ollie natuurlijk tegengevallen en toen hij verder liep, was hij een beetje uit zijn humeur. Dat ging echter over, toen hij het huisje van zijn buurvrouw in het zicht kreeg.
''Ik zal het eens met Doddeltje bespreken'', dacht hij, ''die weet wat een heer toekomt. Net iets voor jou, Ollie, zal ze zeggen. Waar haal je toch altijd die lieden van stand vandaan? Nu ja, zoiets. In ieder geval zal ze het erg knap vinden, dat ik zo maar een paleis op mijn grond krijg.''
Met deze gedachte stapte hij het tuintje binnen, waar juffrouw Doddel net bezig was een vroege lelie op te binden.
''Neem me niet kwalijk, dat ik zo onverwacht binnen kom vallen, mevrouw'', sprak hij. ''Maar ik kom even uw raad vragen.''
''Mallerd'', zei de buurvrouw. ''Wat voor raad kan ik je nu geven? Jij weet toch alles?''
''Nu ja, alles'', hernam heer Bommel met een bescheiden lachje.

''Dat is niet waar, hoor. Ik zit nu bijvoorbeeld met een moeilijkheid. Een buitenlandse vorst wil graag van mij een stukje grond kopen, omdat hij het leuk zou vinden dicht bij Bommelstein te wonen. Natuurlijk wil ik zo'n hoogstaand iemand graag een genoegen doen, maar ik weet niet...''

''Nou, je hebt gelijk hoor, Ollie!'', riep het vrouwtje. ''Je moet dat niet doen. Het lijkt me zo onrustig en het is nu veel gezelliger, zonder al te veel buren, vind je niet?''

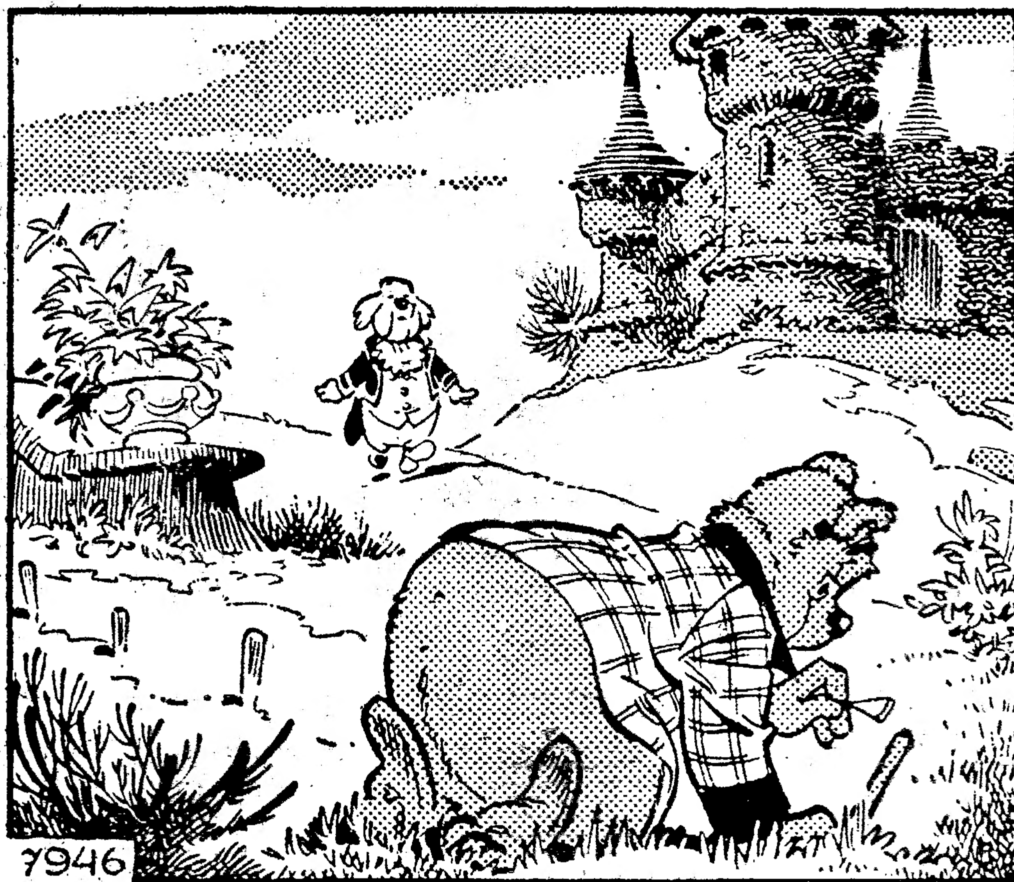

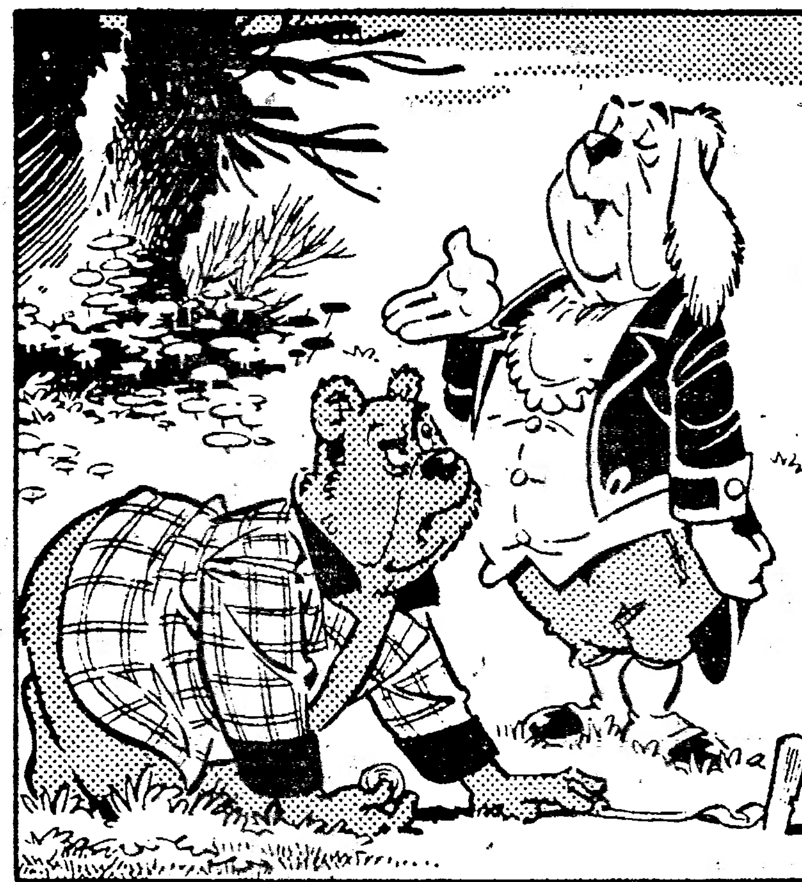

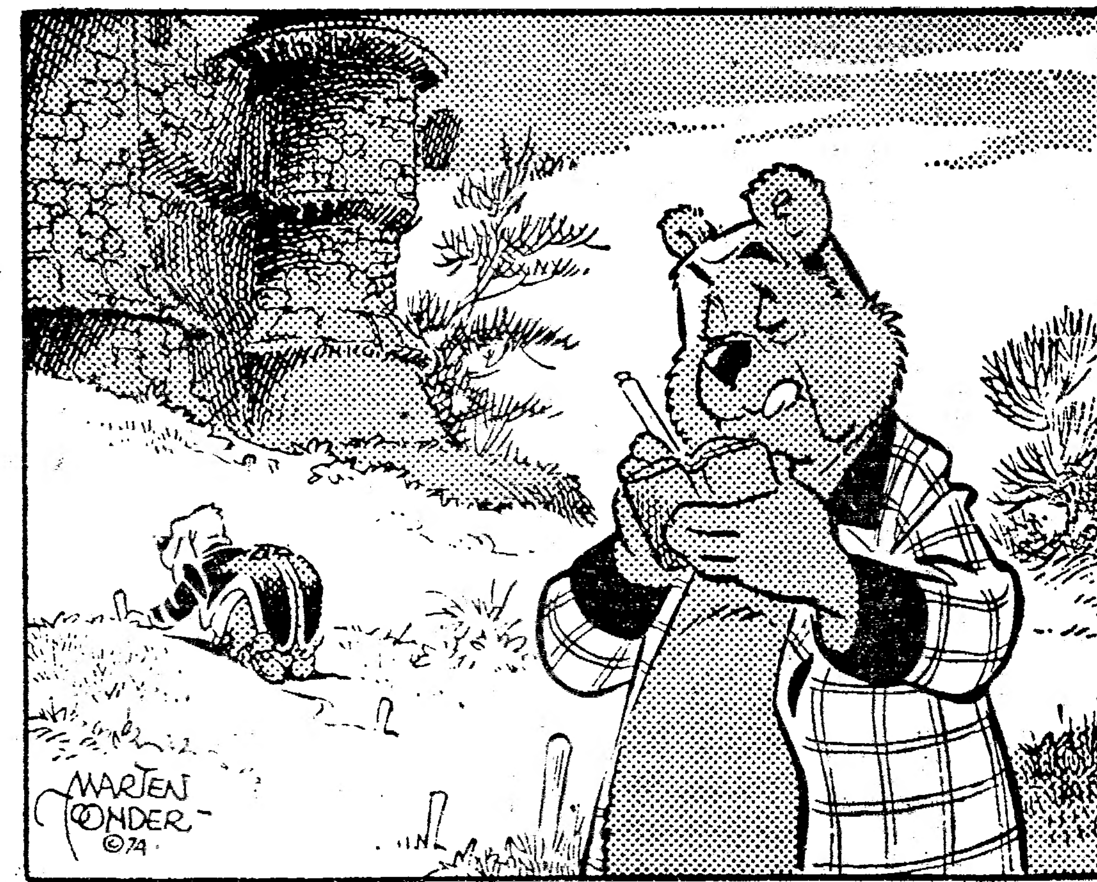

7945 "Je moet dat niet doen, hoor Ollie", zei juffrouw Doddel. "Je moet je goeie grond niet aan vreemde geven. Het is veel gezelliger als je buren hebt die je goed kent, vind je ook niet? Kom toch binnen, ik heb net de koffie klaar."
Heer Bommel volgde haar een beetje betrokken, en ging in een stoel bij de kachel zitten.
"Heel gezellig," gaf hij toe. "Werkelijk. Het is altijd een genoegen hier te komen, mevrouw. Maar dat hoeft toch niet te veranderen? Ik bedoel, voor een alleenstaande heer is het prettig om een goed gesprek te hebben met een aanzienlijke buurman, zo nu en dan..."
"Mallerd", zei de buurvrouw. „Zeg toch Doddeltje. En aanspraak kan je hier toch ook krijgen als je wilt? Altijd welkom hoor! Vreemdelingen zijn zo anders, he? Vaak onrustig en ze denken soms zo vreemd.."
In deze trant sprak ze geruimte tijd voort, terwijl heer Ollie zijn koffie opdronk zonder zonder te luisteren. Toen stond hij op en nam beleefd afscheid.

"Een vrouw denkt toch heel anders dan een heer", dacht hij het tuinpad aflopend. "Ik heb dat al vaak gemerkt in mijn veelbewogen leven en nu zie je het maar weer eens. Zelfs zo'n hoogstaande dame als mevrouw Doddel begrijpt niet wat het voor mij betekent om een doorluchtig iemand te hebben waar ik mijn geestelijke leven mee door kan nemen. Ach, ik zal mijn eigen eenzame weg wel weer gaan."

7946 Toen heer Bommel eenmaal besloten had om een stuk van zijn grond aan een hooggeplaatste vreemdeling te verkopen, toog hij meteen aan het werk. Met behulp van een meetlint en enkele paaltjes kroop hij over een verwaarloosd akkertje, waar Joost vroeger een kruidentuin had gehouden.

,,Het zal net groot genoeg zijn'', zei de metende heer tot zichzelf. ,,Kruiden zijn bij Grootgrut wel te krijgen, zonder dat men in de klei woelt, en deze plek is net aardig voor mijn uitzicht.''

Op dat moment werd hij gestoord door zijn bediende, die over het gazon naderde.

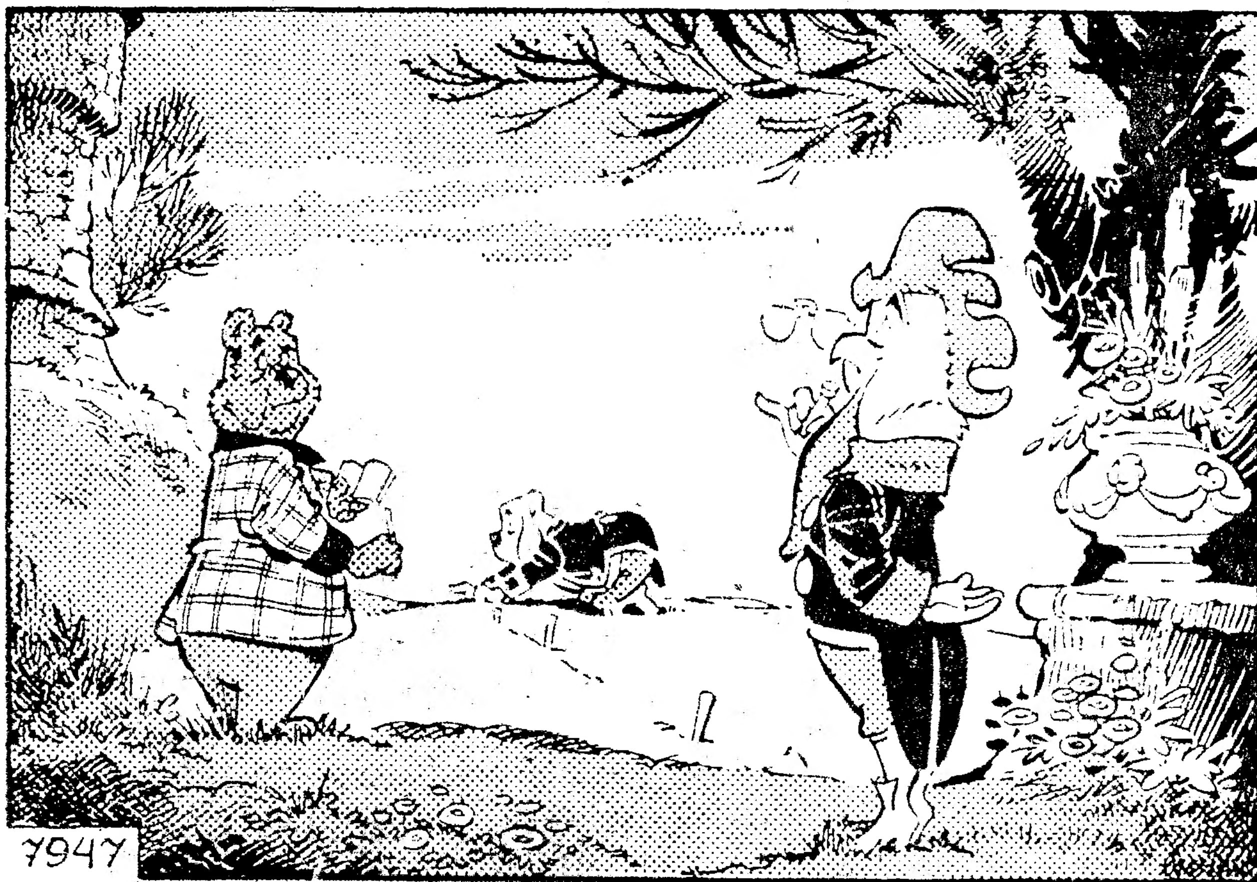
,,De lunch is gereed, met uw welnemen'', sprak deze, een bevreemde blik op zijn voortkruipende meester werpend, ,,Zoekt u misschien iets, heer Olivier?''

''Ik meet'', zei heer Bommel gehinderd. ''Dat zie je toch? Dit zijn precies zeven meters, vanaf dat paaltje daar. Ze lopen wat krom, maar dat geeft niet. Het gaat om de grote lijn, als je begrijpt wat ik bedoel. En als ik het helemaal alleen doe, kom ik nooit klaar, zodat het goed is, dat je me komt helpen.''

Joost wilde op het koud worden van de spiegeleieren wijzen, maar na een blik op heer Ollie's wilskrachtig gelaat zag hij daar van af en nam het maatlint op.

Nu volgden er enige uren van hard werken, waar pas een einde aan kwam toen heer Bommel tegen theetijd zijn opschrijfboekje liet zakken.

''97½ meter,'' mompelde hij. ''Dat is een heel eind. Méér hoeft niet en het zou ook jammer zijn van mijn uit zicht. Maar 97½ bij 112½ kan ik wel missen. Paal het goed af, Joost!''

7947.- Joost paalde de laatste meter nauwkeurig af en heer Ollie zette net een punt achter zijn aantekeningen, toen hij een flauw kuchje achter zich hoorde. Het was de markies de Cantecler de Barneveldt, die deze bezigheden door zijn lorgnon gadesloeg.
"Parbleu", sprake de edelman, "gaat ge linoleum op uw land leggen, eh... Bommel?"
"Nee, nee, dat niet", zei heer Ollie haastig. "Dit is een opmeting, zoals u aan die paaltjes zien kan. Ik ga dit land aan een buitenlandse vorst verkopen."
De markies trok de wenkbrauwen op en er speelde een fijn glimlachje om zijn mondhoeken.
"Tiens", hernam hij. „Voor een theehuisje zeker! Die vreemdeling krijgt van mij vijf hectaren bouwgrond met krachtige onderlaag en twee hectaren voorname bospartij. Doe dus verder geen moeite, amice."
Heer Bommel was met stomheid geslagen en in de invallende stilte klonken de naderende voetstappen van drie gemeenteambtenaren krachtig door de middaglucht.

"De moeite is voor ons", verklaarde de middelste, de ambtenaar eerste klasse Dorknoper. "Deze heren zijn de landmeters Platslager en Scheurpaler, en wij gaan met z'n drietjes de heide opmeten. In nachtelijk overwerk, als het moet. De gemeente staat een terrein af aan zijn doorluchtigheid, de Aarts-Colemoon-van Stuipendrecht tot aan het Donkere Bomen Bos. En morgen gaat er onteigend worden."

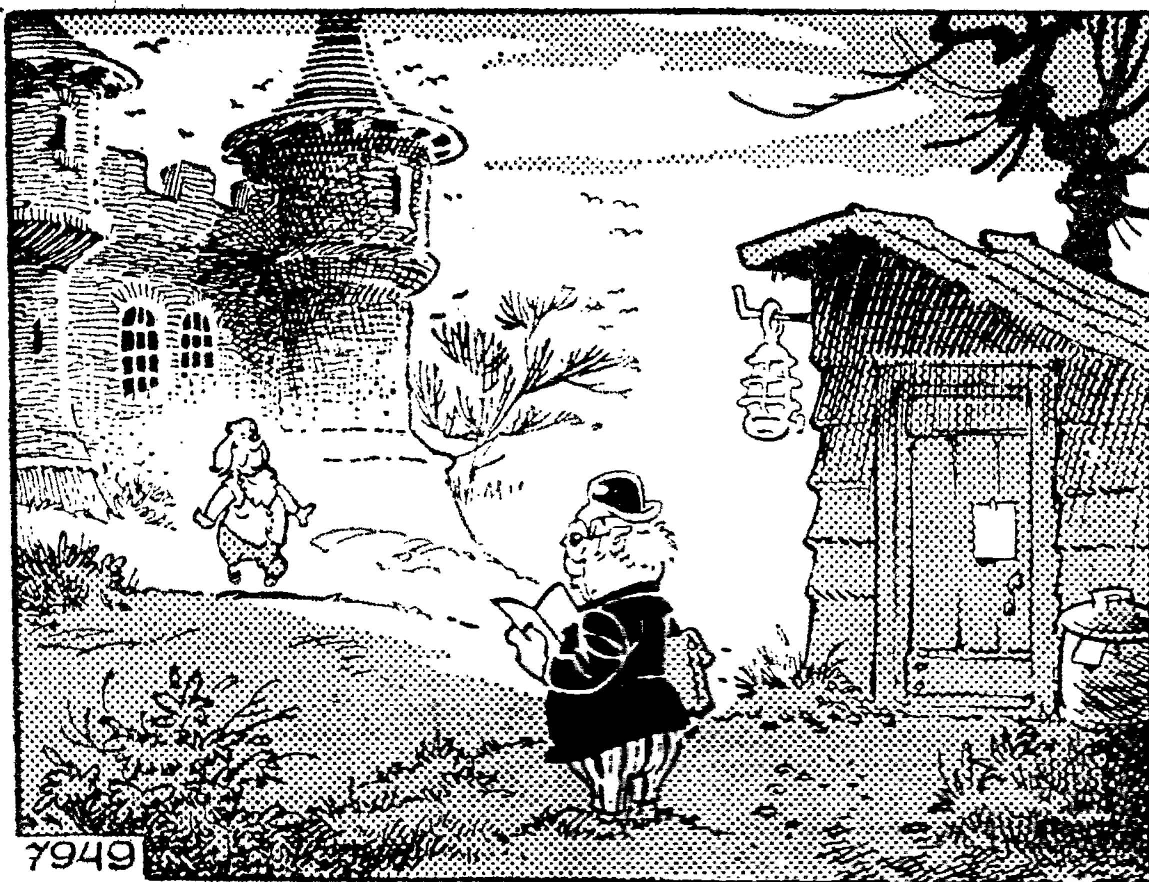

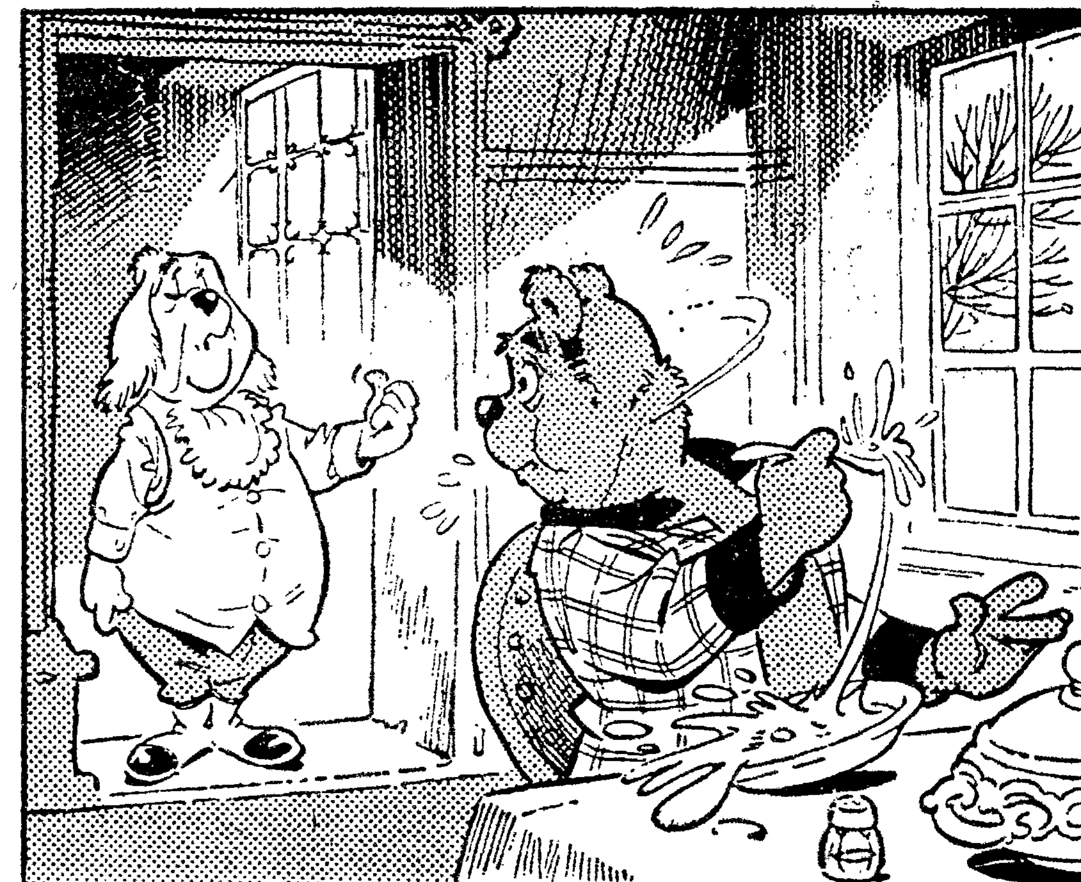

7948 - "S-staat de gemeente een ter-terrein af?", stamelde heer Ollie onthutst. En de markies, die zijn ontroering slechts met moeite kon bedwingen, prevelde: "Par excemple! De gehele heide? Die geste is wel extravagant, amice!"
"Ik weet ook niet hoe het precies zit", gaf de heer Dorknoper toe.

"Maar na een spoedzitting van de raad waarin het beleid van burgemeester en wethouders is goedgekeurd, is mijn positie duidelijk krachtens artikel 729 bis. Goede middag, heren."
De drie gemeenteambtenaren verwijderden zich om aan het werk te gaan en de edelman keerde zich bewolkt om.
"Ik ben danig ontstemd", prevelde hij weglopend. "Maar hierover is het laatste woord nog niet gesproken. Ik zal onmiddellijk de burgemeester opbellen!"
Heer Bommel keek hem een beetje onzeker na, maar toen leefde zijn gelaat op en met een glimlach wenkte hij zijn bediende.
"We gaan naar huis, Joost", zei hij, toen de knecht zich met het meetlint bij hem voegde. "Het hoeft allemaal nidt meer, want de gemeente zorgt voor dat stukje grond. Ach, eerst was dat even vervelend, maar achteraf is het wel prettig en rustig. Al was het alleen maar voor juffrouw Doddel. Nu hebben we met het hele geval niets meer te maken."
"Ik neem de vrijheid daar niet geheel zeker van zijn", sijn", mompelde de bediende.

7949 Toen Joost de volgende morgen naar het tuinhuisje liep om een emmer te halen, zag hij daar tot zijn verbazing de ambtenaar eerste klasse staan te schrijven.
,,U bent al weer vroeg aan het werk, als ik zo vrij mag zijn'', sprak hij prijzend.
,,Zo is het leven van ons, beambten'', gaf de heer Dorknoper berustend toe. ,,Dikwijls denkt men dat het een grapje is, maar de praktijk leert wel anders. Stipte werktijden en in de hogere klassen komen zelfs overuren voor! Hard is het trouwens ook, neemt u nu bijvoorbeeld dit onteigeningsgeval maar eens.''
,,Op welk onteigeningsgeval hebt u het oog?'', vroeg de knecht belangstellend.
,,Dit tuinhuisje'', verklaarde de hooggeplaatste ambtenaar. ,,U kunt het beter ontruimen vóór 12 uur, want het wordt onteigend door de gemeente en afgebroken. Als redelijke vergoeding heb ik een bedrag van zevenenzestig florijnen vijftig vastgesteld.''

,,Zeer wel'', zei Joost. ,,Ik zal het heer Olivier mededelen. Maar ik ben bevreesd, dat hij uw zienswijze zal afkeuren. Ik waarschuw maar even.''
Daar had de trouwe bediende gelijk aan. Want toen hij zijn werkgever vertelde wat er aan de hand was, verslikte deze zich vreselijk in zijn ochtendpap — en hij schoof zijn bord zo ruw van zich af, dat het tafelkleed lelijk besmeerd raakte.

7950 De heer Dorknoper was bezig de laatste hand aan het onteigeningsformulier te leggen, toen hij gestoord werd door heer Bommel, die vuistenzwaaiend naderholde.

,,Dit gaat zo maar niet!'', riep hij reeds van verre. Het land van een heer kan niet zo maar afgenomen worden! Al zou de onderste steen boven komen!''

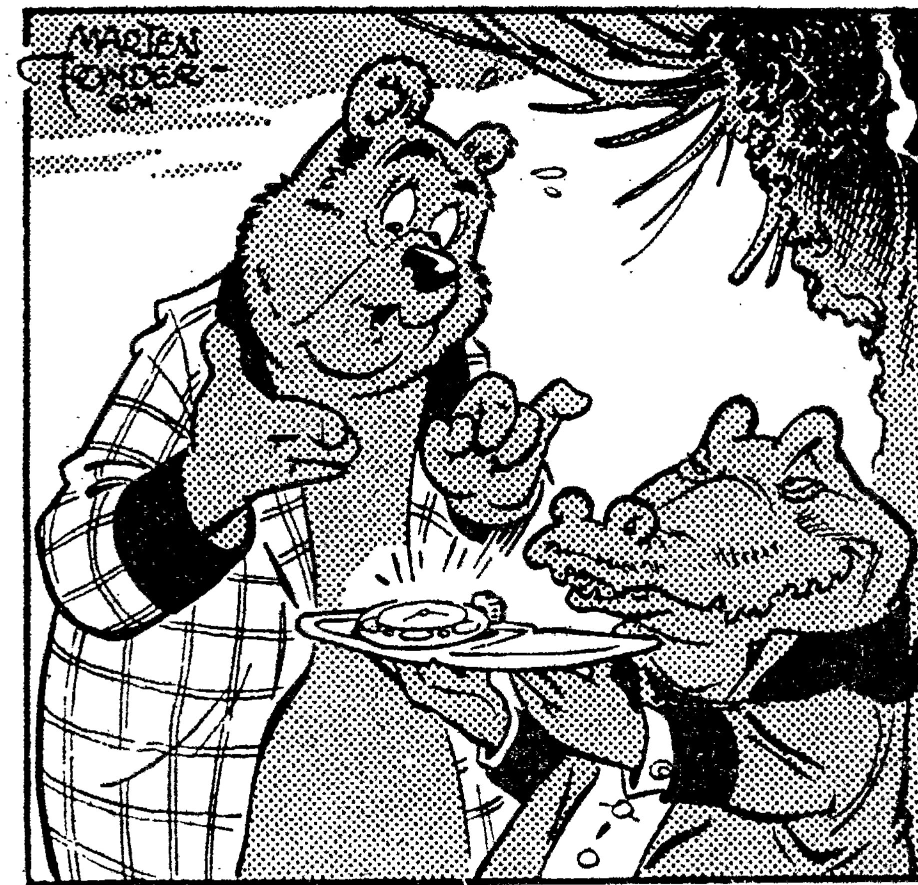
,,Dat komt hij'', gaf de ambtenaar al schrijvend toe. ,,Om twaalf uur wordt dit optrekje afgebroken, meneer Bommel. Als u hier even wilt tekenen, kunt u nog binnen dit jaar een overmaking van de toegewezen gelden tegemoet zien.''

,,Ik zie niets tegemoet!'', riep de heer Ollie driftig. ,,Ik neem dit niet! In mijn goedheid had ik zelf een stukje grond aan die moon willen geven. Maar als het zò moet, is de aardigheid er af. Waar blijft onze vrijheid? Ga van m'n land af, voordat ik m'n geduld verlies!''

Al roepende begon hij zó dreigend op te dringen, dat de geschoolde beambte op een fluitje begon te blazen. Het snerpende geluid schrok de toornige heer enigszins af en hij kalmeerde geheel, toen hij van achter het tuinhuisje twee stevig gebouwde agenten te voorschijn zag komen.

,,U kunt beter berusten'', zei de heer Dorknoper goedig. ,,Op dit soort uitbarstingen van gedupeerden zijn wij ambtenaren, voorbereid. Maar wij hebben de wet op onze hand, moet u maar denken.''

7951 De politiebeambten hielden achter heer Bommel halt en kruisten zwijgend de armen over de borst.
,,Als u nu kalm weggaat, zal ik uw gedrag oogluikend laten passeren'', zei de heer Dorknoper niet onvriendelijk. ,,Wilt u hier even tekenen?''
,,Ik teken niet!'' snauwde heer Ollie. ,,Wie denkt u wel dat ik ben?''
Met deze woorden keerde hij zich met een ruk om en stampte de heuvel af.
,,Niet dat ik bang ben voor die lummels'', sprak hij dreigend tot zichzelf. ,,Het is een schande! Voor de eerste de beste vreemdeling nemen ze een heer zijn tuinhuisje af. Daar moet iets achter zitten! Geknoei van het grootkapitaal, als men begrijpt wat ik bedoel. maar met zoiets moet men niet bij een Bommel aankomen. Die vecht voor zijn rechten tot de laatste druppel bloed, al zou het zijn gezondheid kosten.''

Op dat moment werd hij aangesproken door een korte gedaante, die glimlachend tussen de bomen te voorschijn trad.

,,Mijn kleine naam is Oolcool'', sprak deze. ,,Jammer vervult mij bij het zien van uw ongestemdheid. Ach, ik kan het mij indenken. Dat fraaie, kunstvolle bouwwerkje van onovertroffen schoonheid! U moet mij toestaan een waardeloos schadevergoedsel te geven, namens zijne doorluchtigheid, de Aarts-Colemoon.''

Hij trok een platte doos uit zijn binnenzak en toen hij die openknipte, werd een reusachtig gouden horloge zichtbaar, dat met diamanten was afgezet.
Heer Ollie keek er met grote ogen naar en verwarring maakte zich van hem meester.
,,V-voor mij?'', stamelde hij. ,,M-maar dat is toch niet nodig. Zo mooi is dat tuinhuisje nu ook weer niet, bedoel ik.''

7952 Het kolossale horloge lag te fonkelen in de lentezon en hoe meer heer Bommel ernaar keek, hoe meer zijn ontstemming wegzakte.
,,Een waardeloos geschenk van zijne doorluchtigheid'', sprak de heer Oolcool. ,,Als klein schadevergoedseltje voor uw prachtvol bouwwerk.''
,,Maar dat hoeft toch niet!'', riep heer Ollie uit. ,,Weet u wat? Ik bied u dat oude tuinhuisje aan als een cadeautje voor de kolemoon, als u begrijpt wie ik bedoel.''
Maar de ander drong aan. ,,Een weigering zou een belediging betekenen'', sprak hij glimlachend. En nadat hij de fraaie doos met zachte drang had overgereikt, verdween hij opgewekt tussen de bomen.

,,Eigenlijk is dat mooi geregeld'', dacht heer Bommel verrast. ,,Twee heren hebben geschenken uitgewisseld en zaken zijn er niet gedaan. Echt iets voor lieden van onze stand.''
Doch nu viel er een schaduw over het kostbare uurwerk. Het was de markies de Cantecler, die op zijn wandeling de plek passeerde en in het voorbijgaan een blik op het doosje wierp.

,,Fi donc'', prevelde de edelman. ,,Daar loopt ge zowaar met een torenklok in een etui! Waar is het einde van uw platte grollen, amice?''
,,Dit is geen grol'', zei heer Ollie verontwaardigd. ,,Dit is een geschenk. Van de aartsdoorluchtigheid, u weet wel. Ik heb hem mijn tuinhuis cadeau gegeven.''

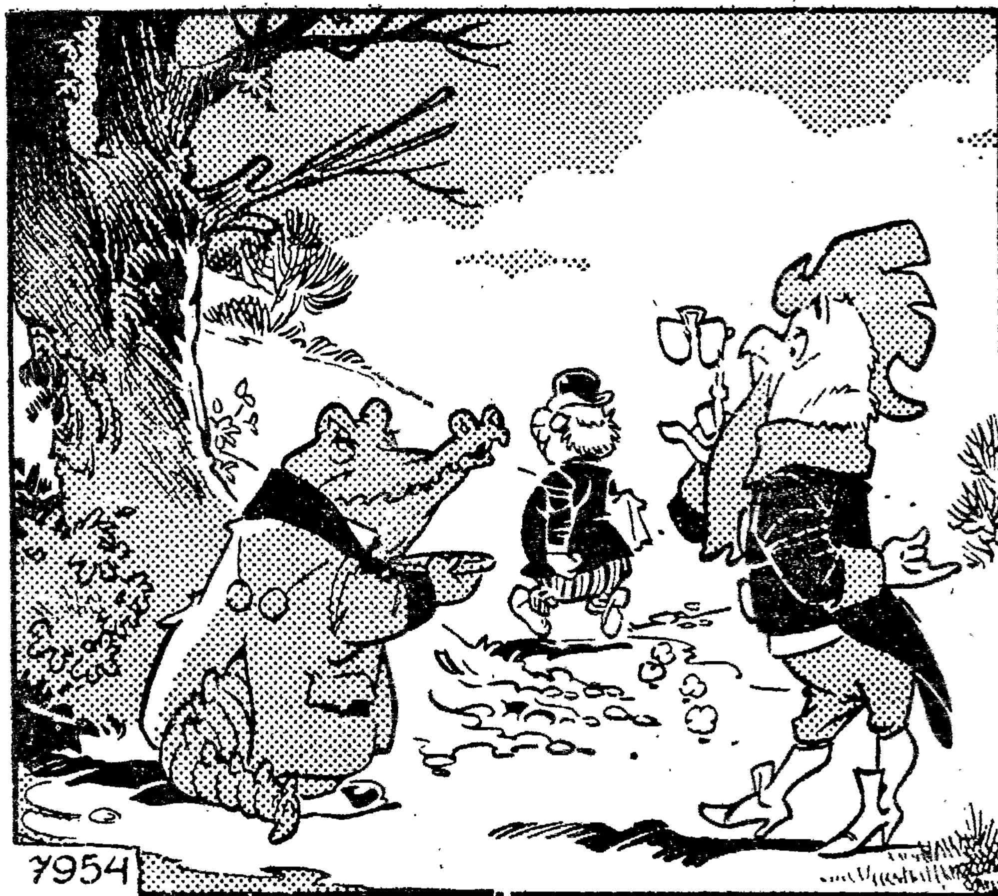

7953. „Een geschenk?", herhaalde de markies. Hij keek met opgetrokken wenkbrauwen naar het horloge, dat op rood fluweel lag te fonkelen, en tikte er misprijzend met zijn lorgnon tegenaan.
„Parbleu", vervolgde hij. „Voor dit plat bijou hebt ge dus uw beginselen en uw grond verkocht aan een buitenlandse protser. Het is wel frappant; aan uw soort gaat deze gemeente ten gronde!"
Hij liet heer Bommel sprakeloos staan en wandelde statig verder over de weg die naar de stad leidde. Een eindje verderop had de ambtenaar Dorknoper de heer Oolcool ontmoet en met een beleefde groet hield hij deze staande.
„Prettig, dat ik u tref", sprak hij. „Ons werk is gedaan, waarde heer. Het land is afgepaald en de onteigeningen zijn aangezegd. U kunt er dus vrijelijk over beschikken, met de wet achter u. Ja, ja, u ziet dat ambtelijke molens ook wel eens vlug kunnen malen. Daar wordt vaak heel verkeerd over geoordeeld."
„Ik ben dringend verplicht", zei de vreemdeling. Hij tastte in zijn binnenzak en trok een doos te voorschijn, die hij met een geoefend gebaar openknipte. Er lagen twee bovenmaatse manchetknopen in, waarvan de diamanten in het zonlicht flonkerden.

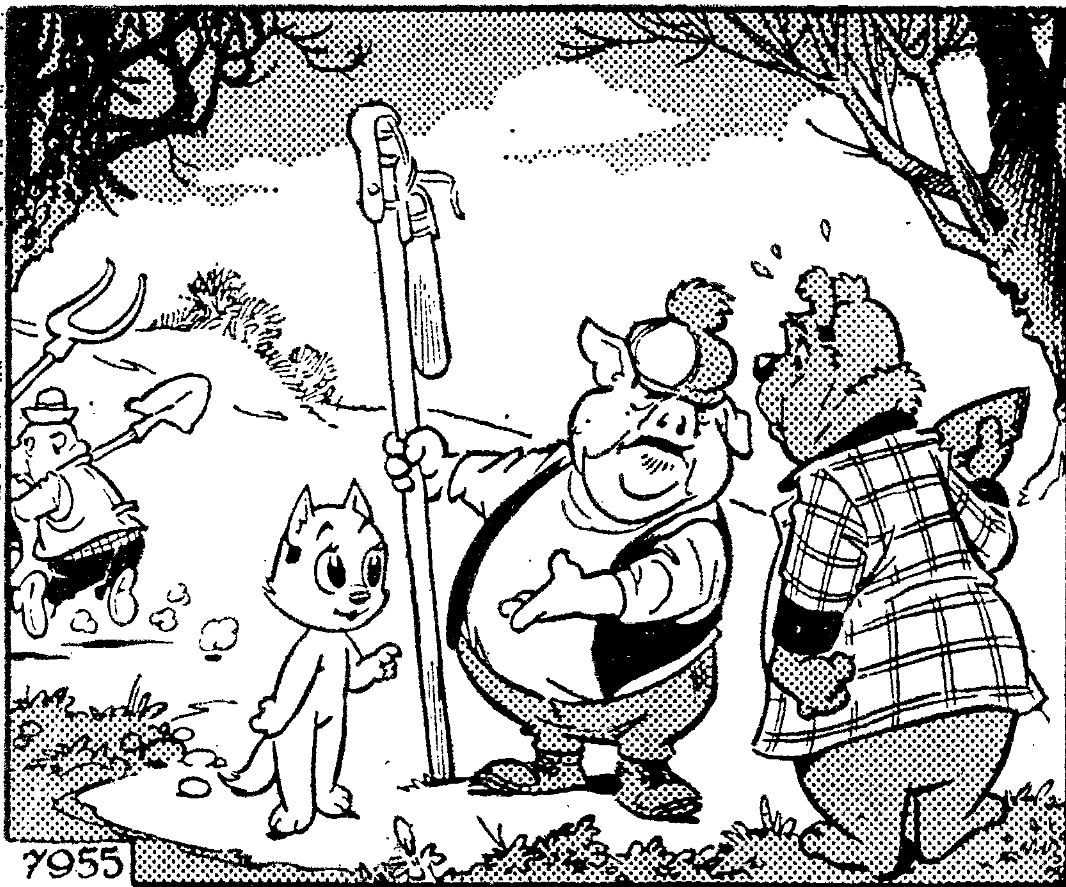
„Een kleine geschenkgift", vervolgde hij. „Namens zijn doorluchtigheid de Aarts-Colemoon, als een proef van zijn dankgevoel."
De edelman kwam belangstellend op het geschitter af, maar de ambtenaar eerste klasse hief afwerend zijn hand op.
„Als beambte kan ik zoiets niet aannemen", verklaarde hij. „Ik doe slechts mijn plicht en bovendien draag ik mijn manchetten vastgenaaid. Dat is gemakkelijker bij het schrijven."

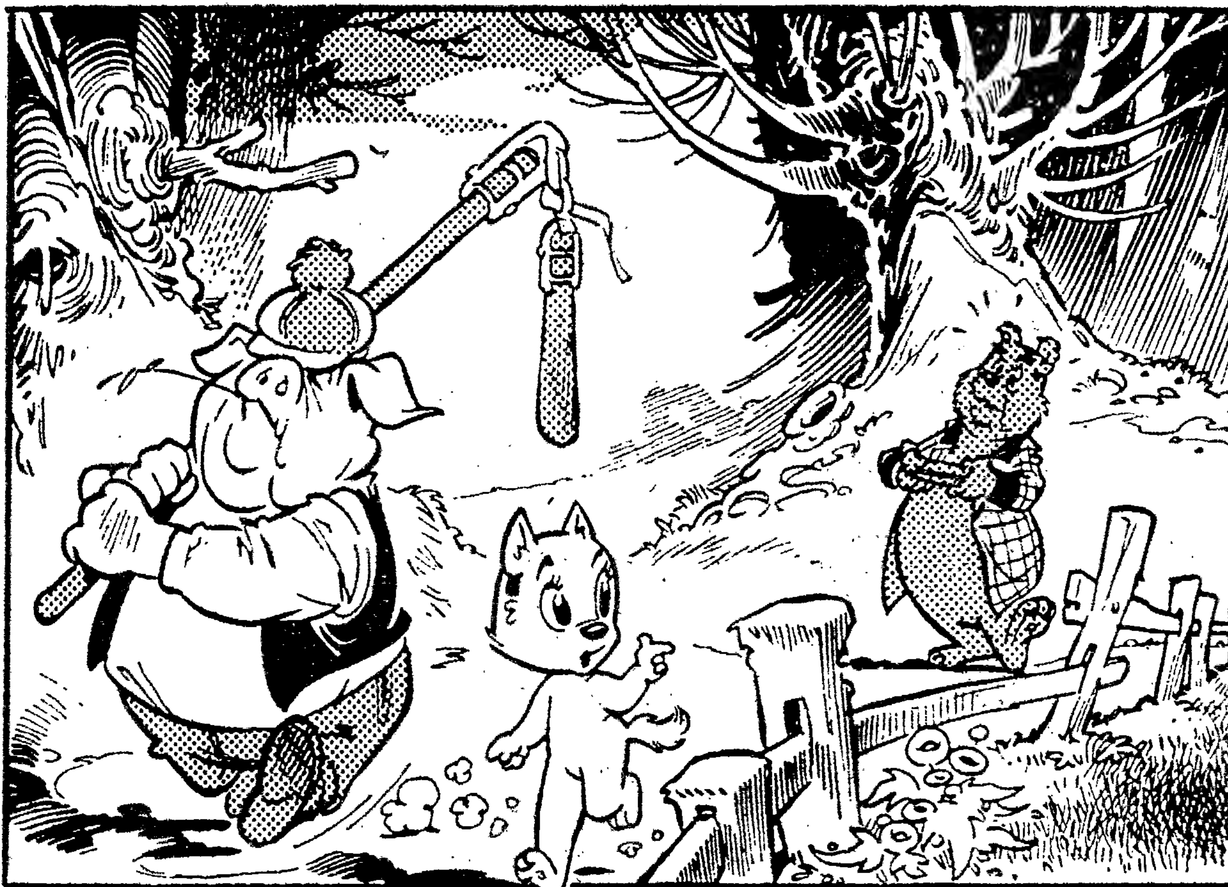

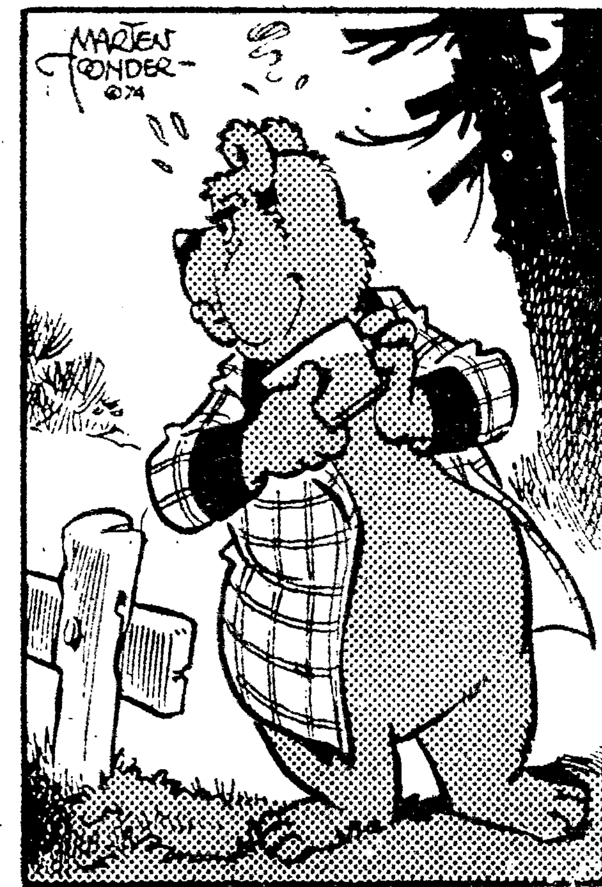

7954 De heer Dorknoper groette vriendelijk en vervolgde zijn weg, terwijl hij de vreemdeling met zijn kostbaar geschenk liet staan.
Als deze ontstemd was liet hij dat niet merken. Met dezelfde brede glimlach keek hij om naar de markies de Cantecler, die door zijn lorgnon naar de gouden manchetknopen stond te kijken.
,,Prachtigmooi wedertje voor het jaargetijde, nietwaar?'', zei hij.
,,En effet'', gaf de ander toe. ,,Ik eh . . . Ik hoor daar, dat u bezig bent land te verwerven voor een buitenlands edelman. Eh bien, ik ben niet ongenegen afstand te doen van mijn westelijk paviljoentje. Het is zeer geschikt voor het gebruiken van thee in het middaguur, met het oog op de zonnestand. Ge begrijpt me.''
,,Ik begrijp'', sprak de heer Oolcool buigend. ,,Heel beminnenswaardig. Maar mijn grondbehoefte is gestild door uw wijze bestuurders, zodat ik ingelukkig ben. Ik betuig u mijn hoogachting.''
Zo sprekende knipte hij de doos dicht, boog opnieuw en verwijderde zich met snelle passen.
Het zag er echter naar uit, dat zijn geluk niet lang zou duren. Een groepje boeren, gewapend met landbouwwerktuigen, trok hem over de weg tegemoet. Zodoende passeerden ze heer Ollie, die daar nog steeds stond te peinzen, en een van hen liep naar hem toe.

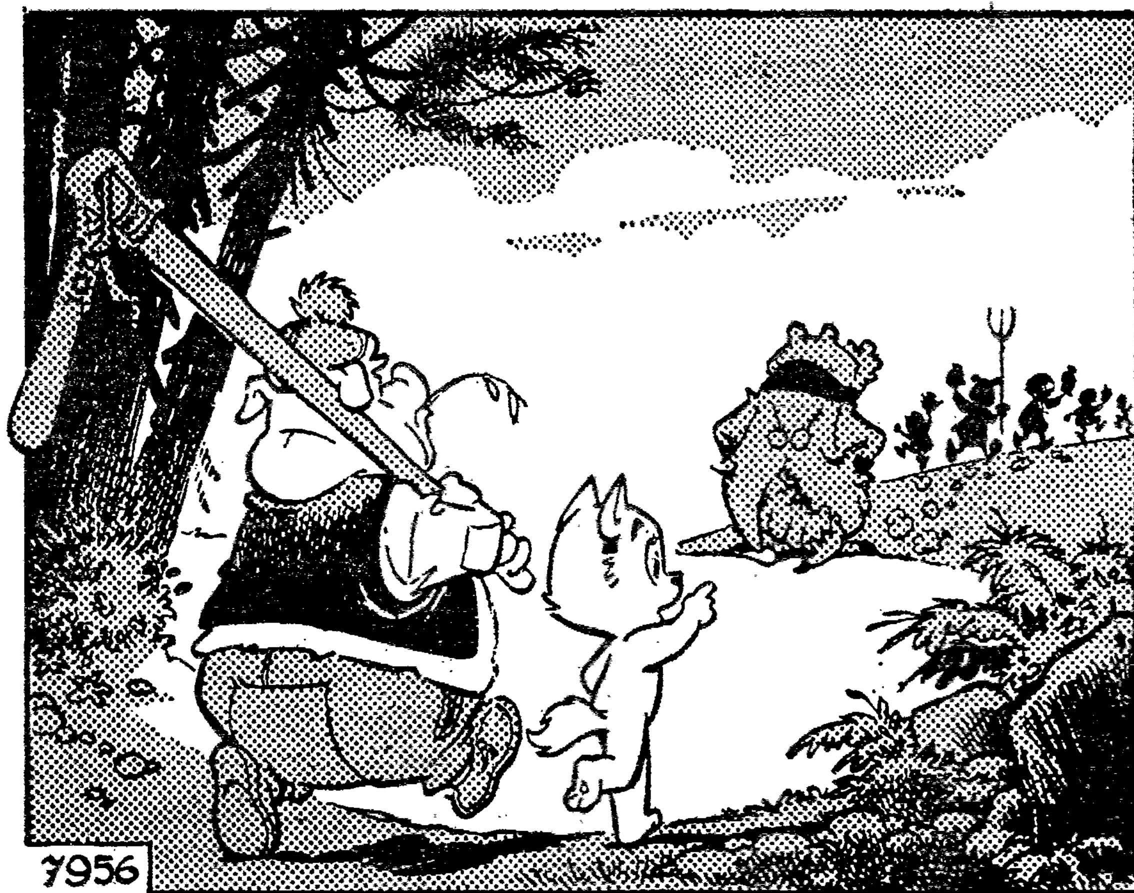
,,Doe je niet mee, meneer Bommel?'', vroeg de landbouwer, een zekere Ritser Hooimaaier. ,,Je bent toch ook onteigend? Neem je dat? Allerlei buitenlandse meneren kopen tegenwoordig voor een prik het land op, daar moet je toch zeker wat aan doen?''

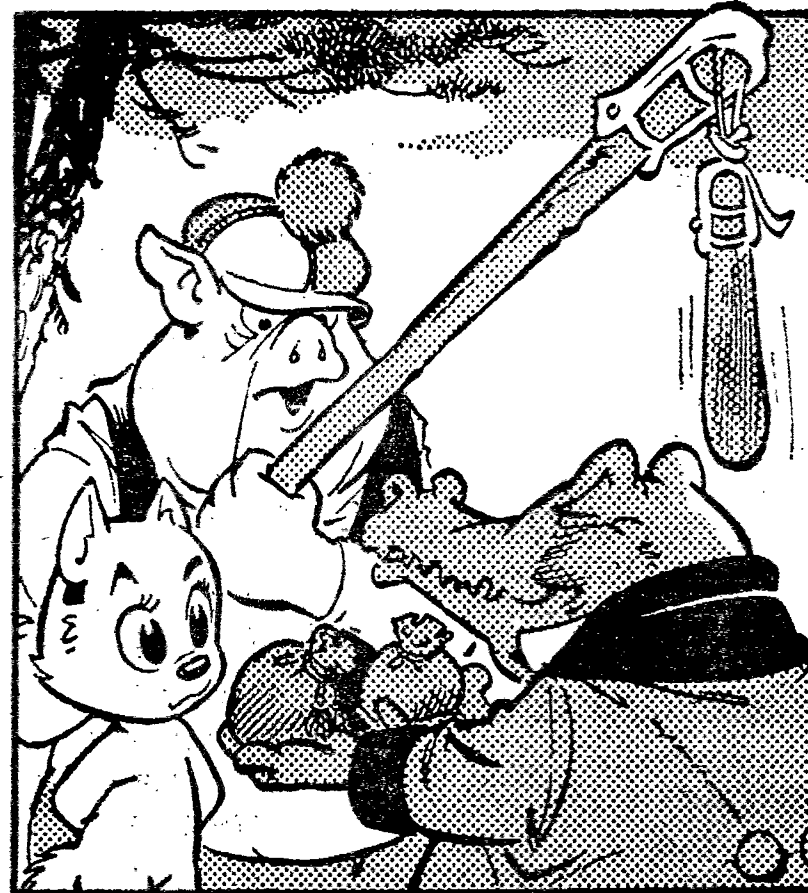
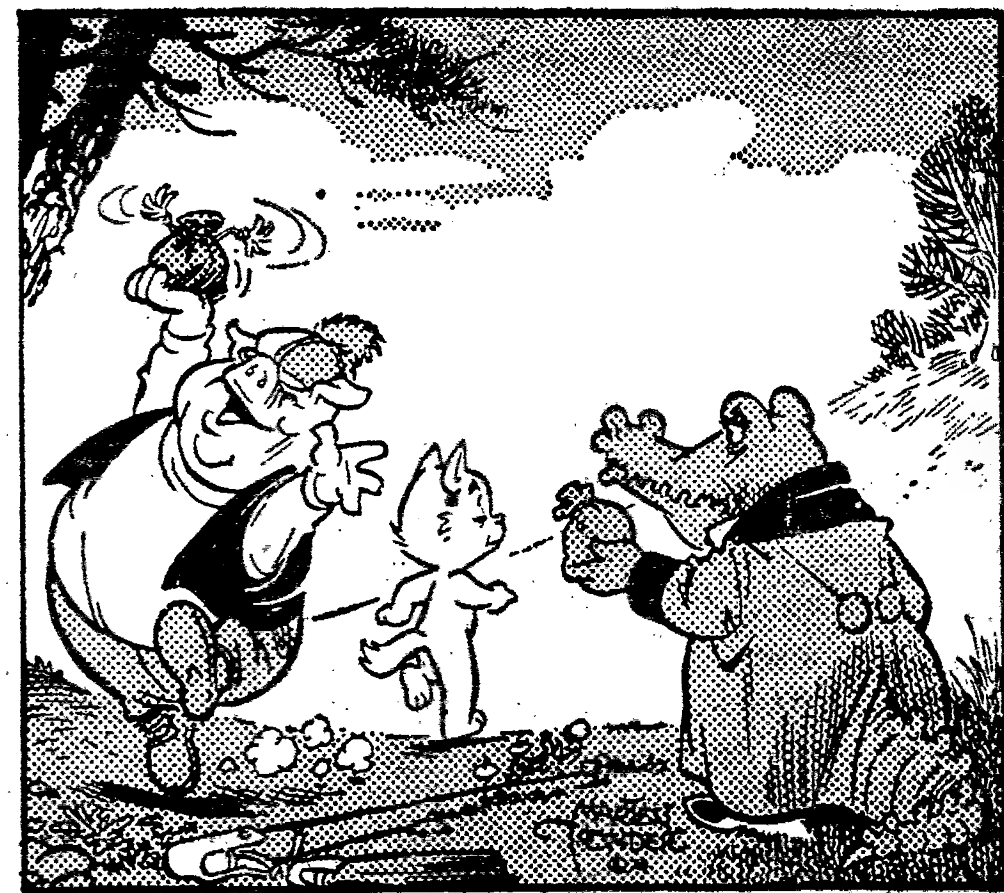

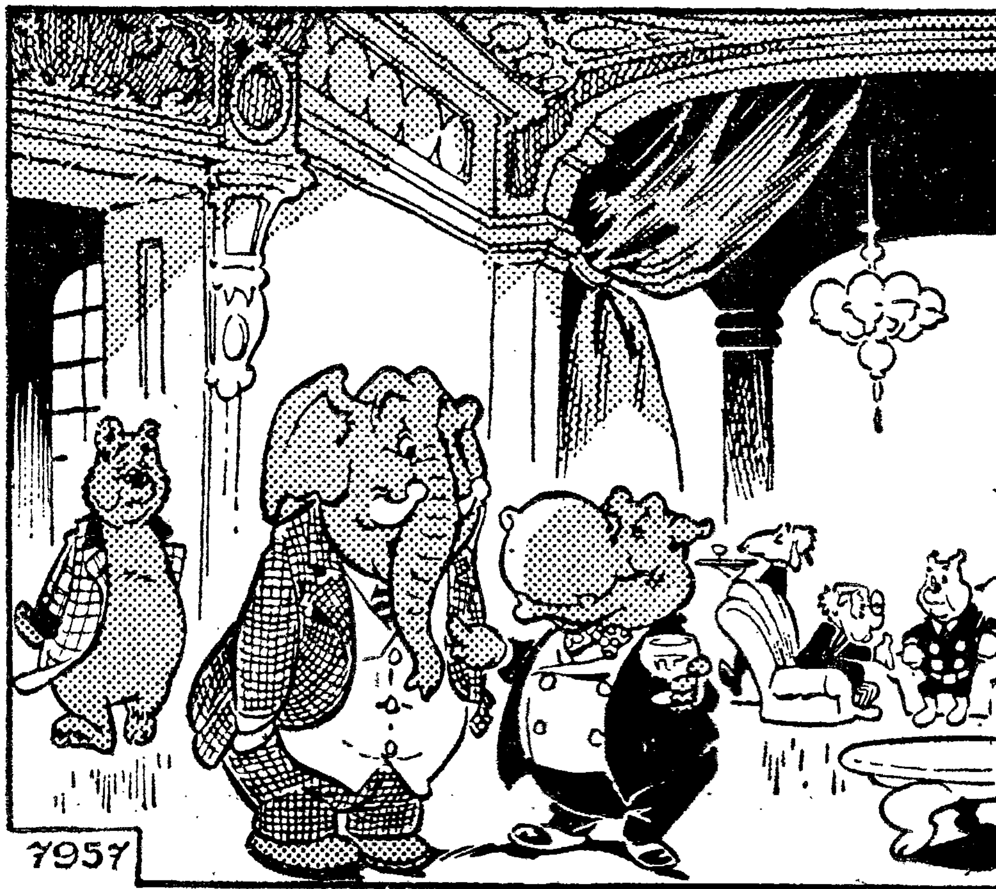

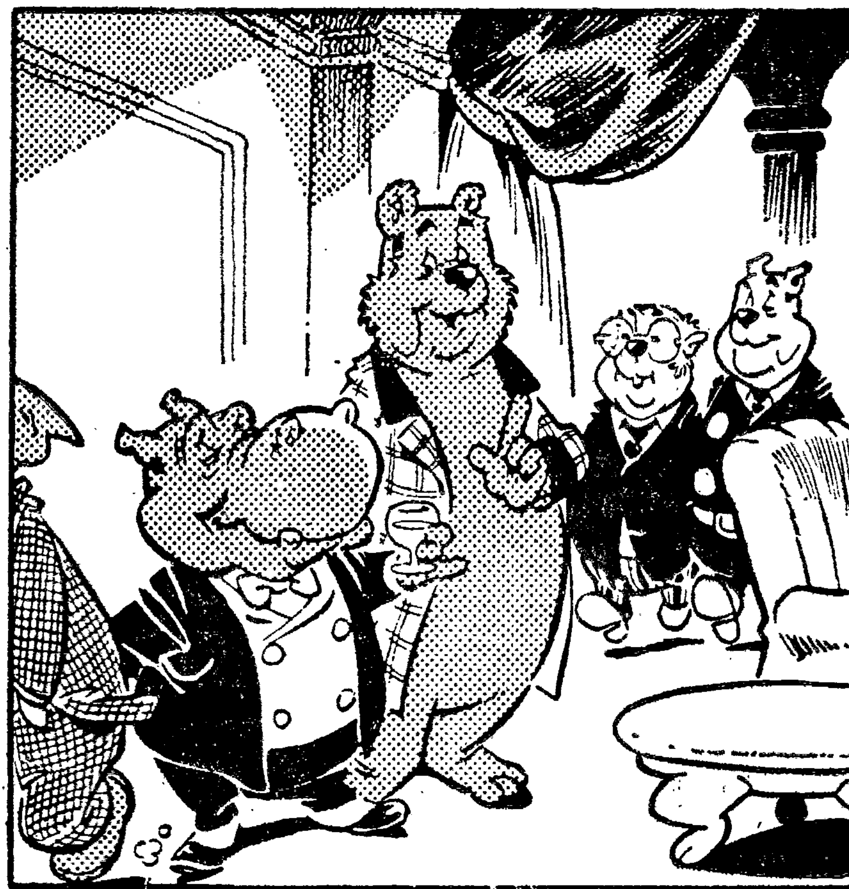
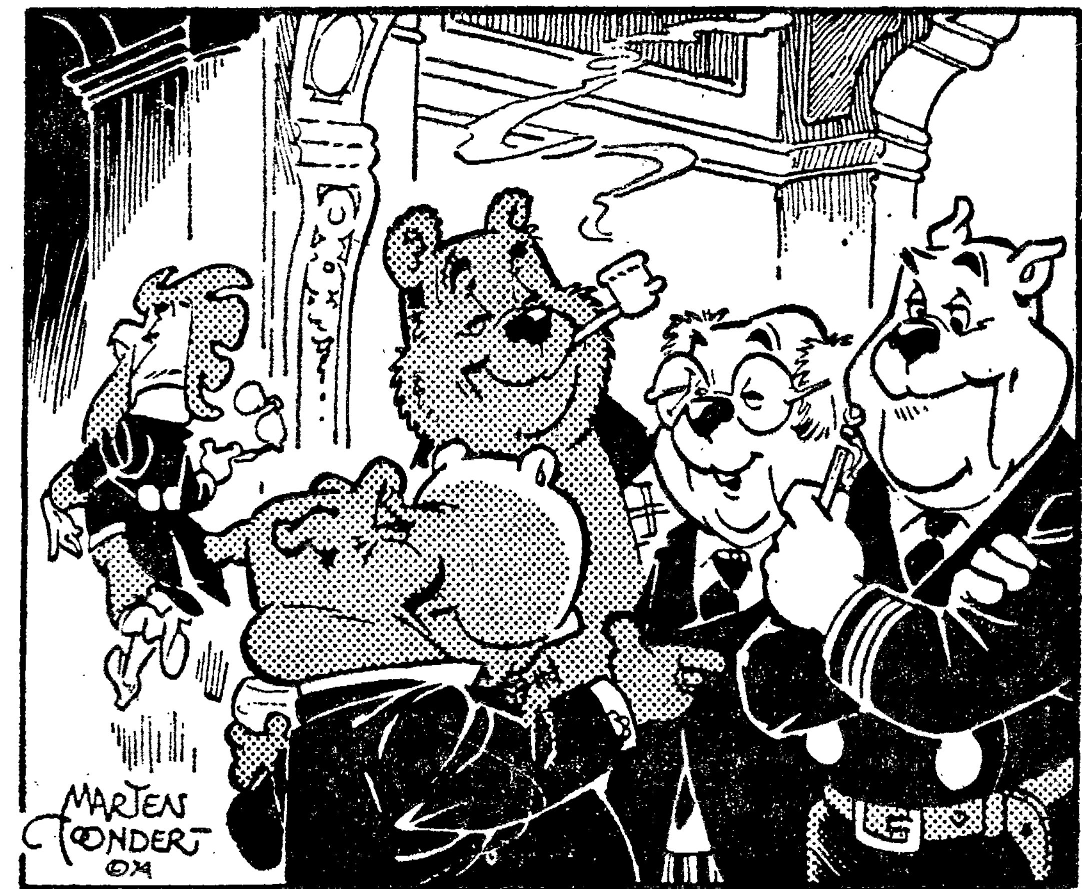
7955 Tom Poes had zich bij de boeren aangesloten en toen Ritser Hooimaaier naar heer Bommel toeliep, ging hij met hem mee.
,,U vindt dat onteigenen zeker niet zo erg, hé?'', vroeg hij.
,,Natuurlijk wel!'', riep heer Ollie ontstemd uit. ,,Het is een schande!''
,,O,'' zei Tom Poes. ,,Ik dacht dat u uit uzelf al een stuk grond aan die vreemdelingen wilde verkopen.''
,,Waarom doe je niet met ons mee, als je het een schande vindt?'', vroeg de landbouwer.
,,Waarom?'', herhaalde heer Bommel. Zijn blik viel op het doosje dat hij in de hand hield, en hij zakte wat in.
,,Daarom'', hernam hij mompelend. ,,Ik bedoel. . Men kan dat regelen als hereh onder elkaar, als jullie begrijpen wat ik bedoel. Eh. . Ik ben niet zeker. . Trouwens, de wet. . Nu ja. Om toch.''
Hooimaaier zwaaide zijn dorsvlegel over de schouder en marcheerde achter de boeren aan, die intussen bij een kromming in de weg verdwenen waren.
,,Ik zou wel eens willen weten wat er in die doos zit'', zei Tom Poes, hem volgend.
,,De brutaliteit'', prevelde heer Ollie, maar de uitdrukking op zijn gelaat was onzeker. ;,Die jeugd! Altijd op relletjes uit. In plaats dat ze die dingen aan wijzeren overlaten. Wij, lieden van onze stand, weten wat goed is. . .''
Hij zweeg en peinzend bevingerde hij het etui waar het kostbare uurwerk in zat.
,,Is dat eigenlijk wel zo?'', vroeg hij zich af. ,,Of heb ik me laten omkopen? Ten slctte heb ik al een fraai horloge van mijn goede vader geërfd. Ach, het is allemaal héél moeilijk. Ik kan beter naar de Kleine Club gaan en er eens over praten als heren onder elkaar. .''

7956 Tom Poes en Ritser Hoolmaaier volgden de weg die de boeren genomen hadden, en het duurde niet lang of ze zagen een gedrongen figuur op het pad staan.
,,Dat is de vreemdeling die jullie land heeft laten onteigenen,'' zei Tom Poes. ,,Maar wat doen de anderen? Ze lopen weg, en hij staat er naar te kijken.''
,,We zullen hem krijgen'', sprak Ritser, en terwijl hij zijn dorsvlegel stevig omklemde, stapte hij op de glimlachende heer Oolcool toe,
,,Wat heb je ze wijsgemaakt, mooie meneer?'' vroeg hij dreigend. ,,Mij kan je niet nemen!''
,,O, nee!'' riep de aangesprokene ontsteld uit. ,,Waarom zou ik u nemen? Daarvan kan geen praat zijn. Zijne doorluchtigheid neemt niets. Hij deelt kleine geschenken uit, zodat blijvrolijke gelaatstrekken de stad en omstreken sieren. Ik verzoek u nederig deze nietswaardige goudstukken aan te vaarden, namens de Aarts-Colemoon.
Zo o sprekende trok hij twee lederen buideltjes uit zijn jas en reikte die met een brede glimlach over.
De landbouwer wierp een blik op de zacht rinkelende inhoud en toen stiet hij een opgewonden kreet uit.
,,Goud!'', riep hij, zijn werktuig wegwerpend. ,,Mooi veel goud!''
Maar Tom Poes liep weg, zonder het geschenk aan te nemen.
,,Iedereen kan worden omgekocht'', zei hij boos tot zichzelf. ,,Net als heer Ollie.''

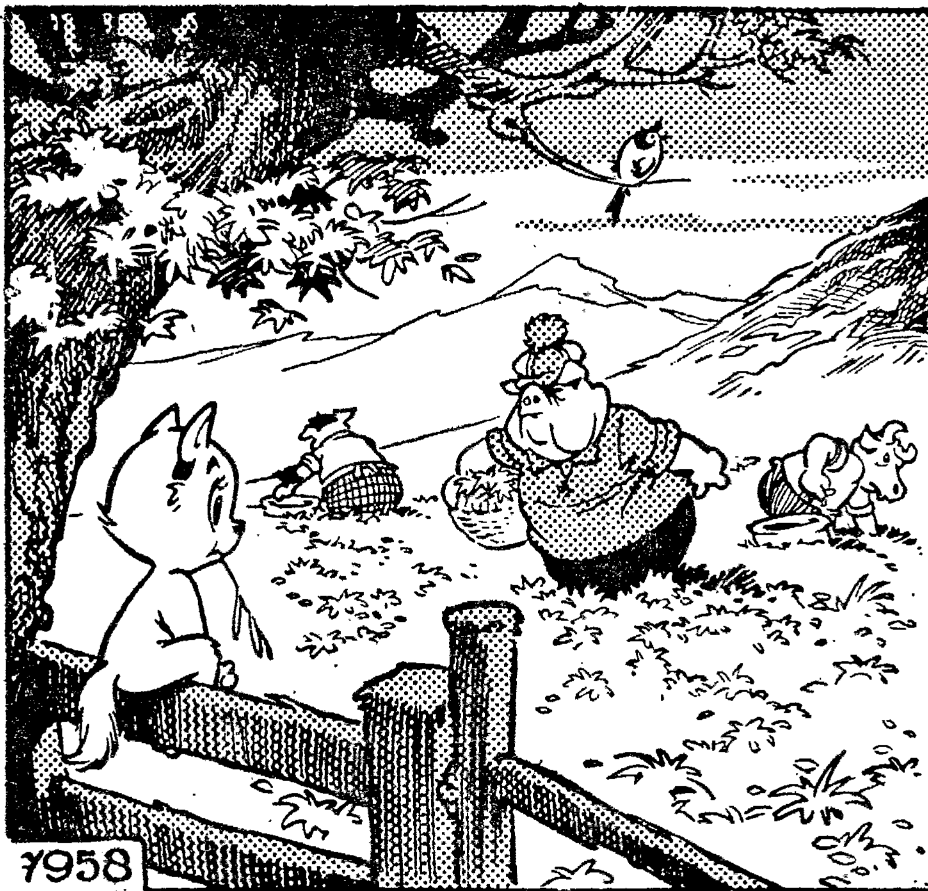

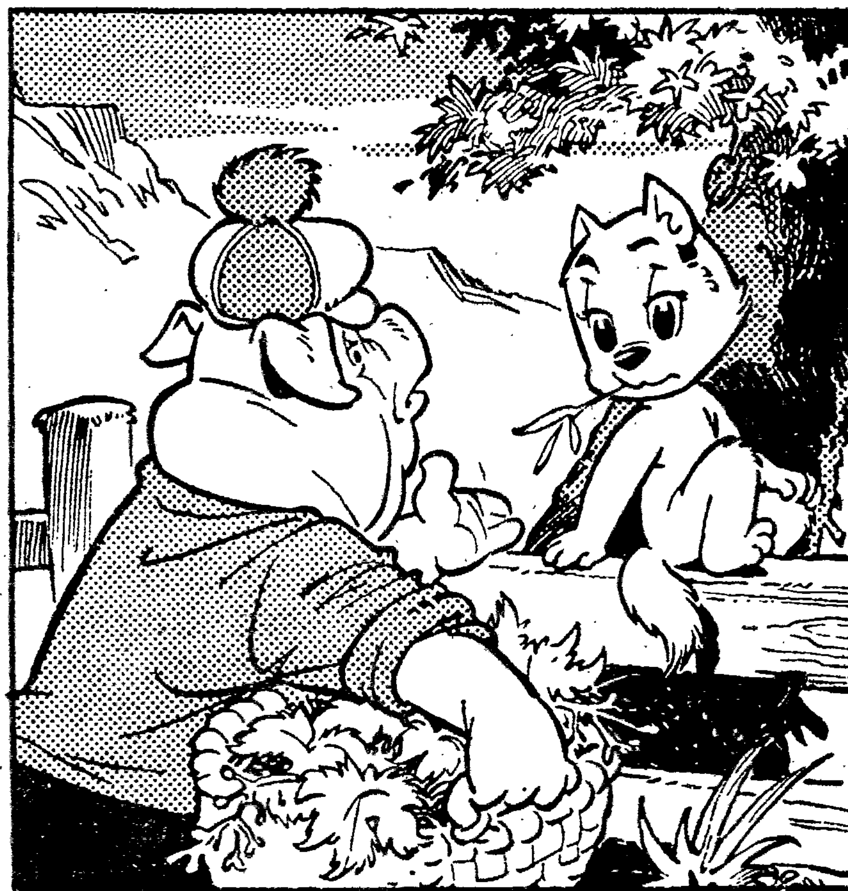
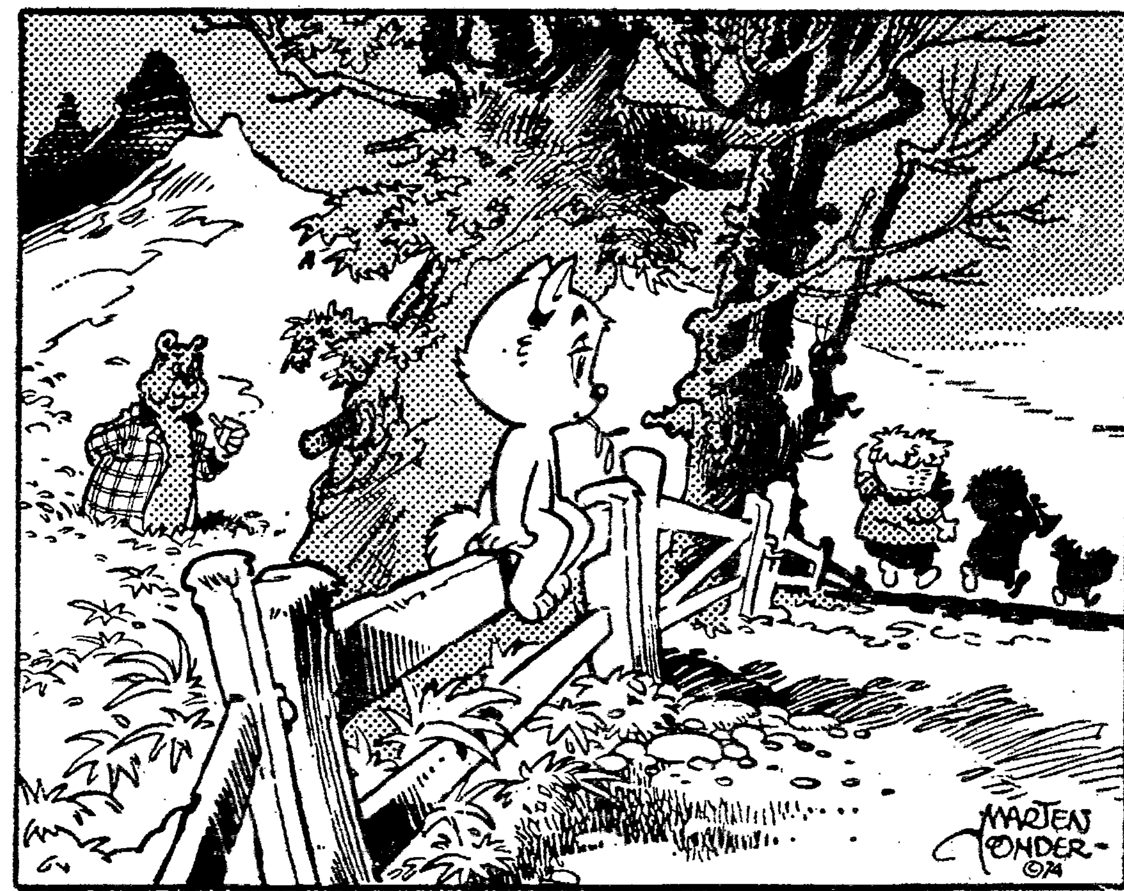
7957 Heer Bommel was naar de Kleine Club gegaan om de mening van hoogstaande lieden te horen.
„Niet dat ik iets verkeerds gedaan heb", dacht hij. „Maar men kan zo licht denken, dat ik me week heb laten maken door mooie praatjes en een horloge, dat ook erg mooi is."
Hij had zich echter geen zorgen hoeven maken. Toen hij de grote zaal binnentrad, zag hij niets dan vrolijke gezichten en hij hoorde de voorzitter van de club zeggen: „Een alleraardigste baas, die Oolcool. Sommige boeren waren een beetje dwars over het verlies van hun land, maar hij heeft ze héél keurig terechtgewezen. Een aanwinst voor de stad, die vreemdelingen!"
„Ik voelde dat meteen", gaf de burgemeester toe. „Ze horen tot het gevolg van de Aarts-Colemoon, die een paleis gaat bouwen op het land dat de gemeente heeft laten onteigenen. Dat zal de stad aanzien geven!"

Deze woorden beurden heer Bommel op, dat valt te begrijpen. „Dat dacht ik ook", sprak hij. „Daarom heb ik hem mijn schuurtje cadeau gegeven, gewoon maar voor de aardigheid."

„Dat is goede burgerzin", prees de magistraat en de ambtenaar eerste klasse Dorknoper, die ook genaderd was, merkte op: „Zakelijk wordt u er ook niet minder van, meneer Bommel! Uw perceel zal aardig in waarde stijgen, belastingtechnisch gezien."

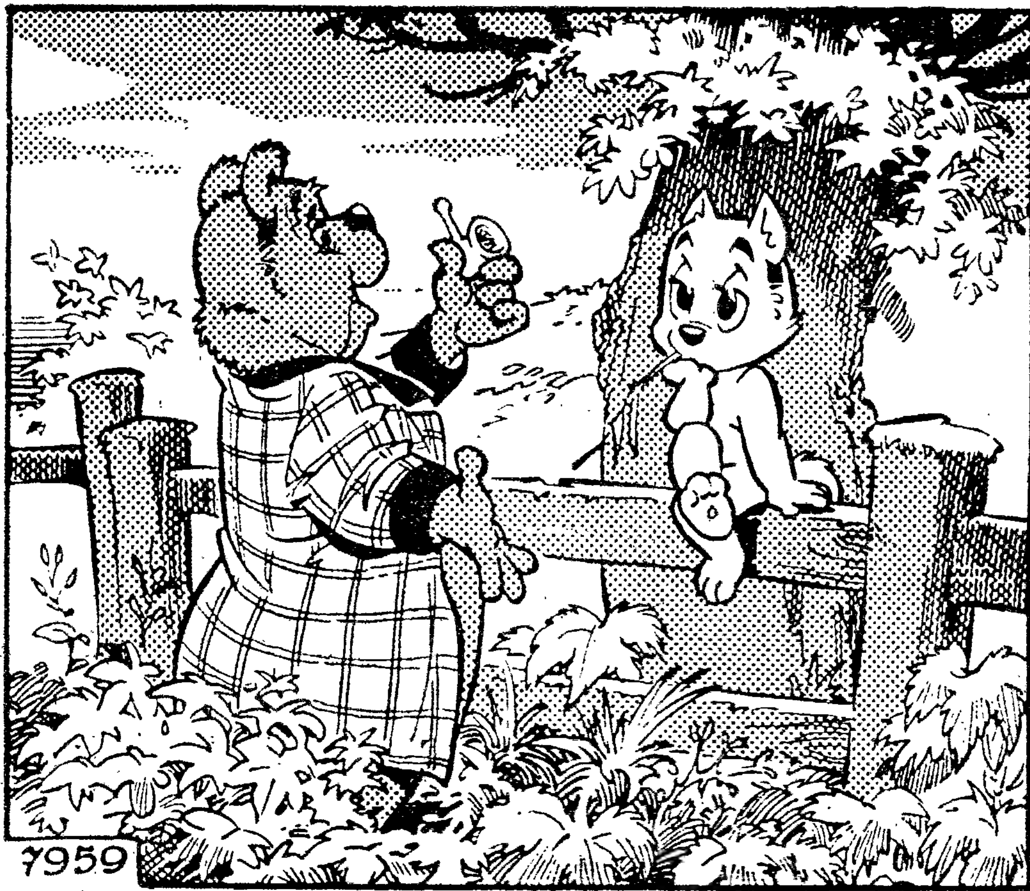
Heer Ollie glunderde en zelfs commissaris Bulle Bas had iets zachts in zijn trekken, terwijl hij met een zwaar gouden balpen speelde.
De enige die er ontevreden uitzag, was de markies de Cantecler, die geërgerd uit een lederen zetel oprees en zonder groeten de zaal verliet.

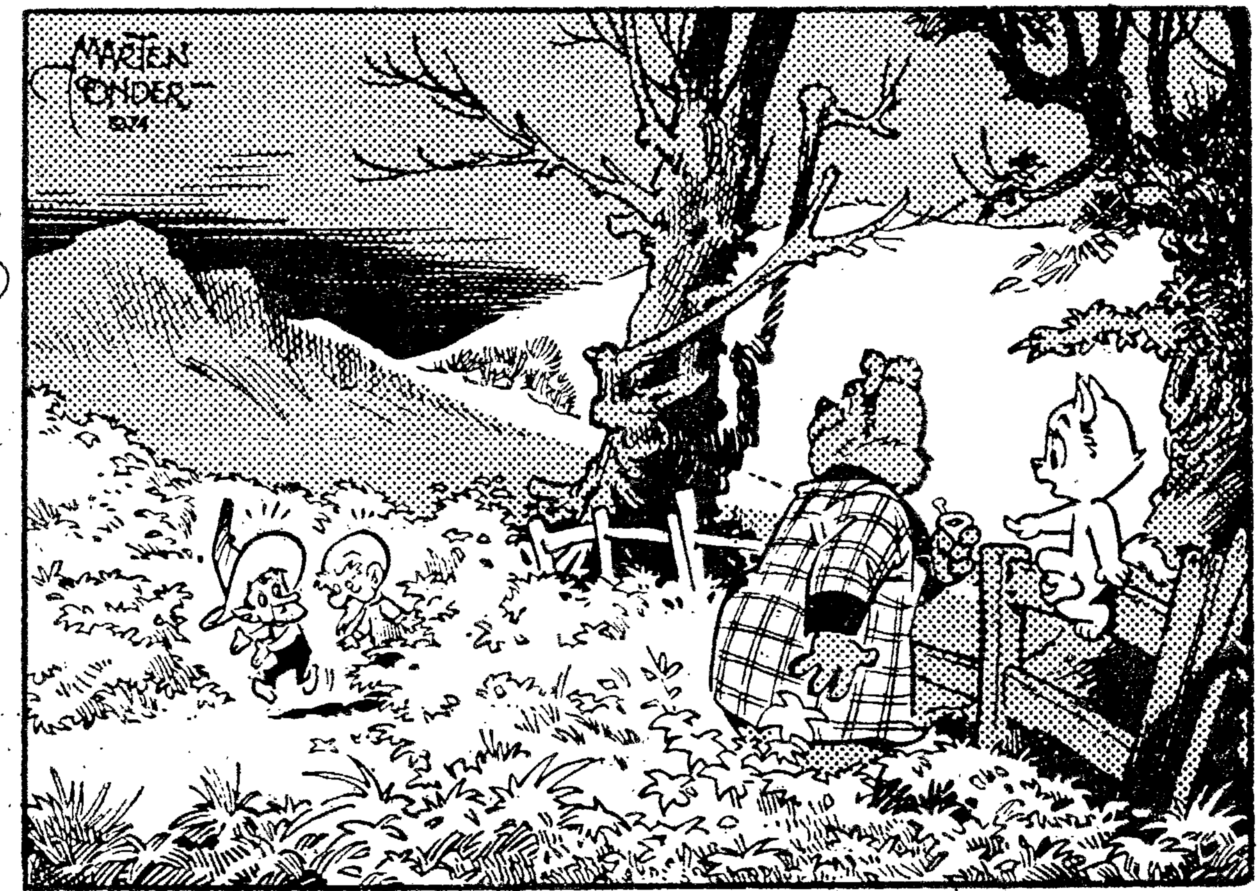

7958 Toen Tom Poes een paar dagen later een avondwandeling maakte, zag hij tot zijn verbazing een paar boeren aan het werk op een verwilderd stuk land.
,,Ik dacht, dat het hier onteigend was voor het paleis van die Colemoon'', dacht hij, terwijl hij op een hek ging zitten. ,,Waarom wieden ze dan?''
,,Wat zit je daar te kijken?'', riep Ritser Hooimaaier, die met een volle mand door het gewas naderde. ,,Ben je nog steeds dwars? Waarom doe je niet mee? Je hoeft alleen maar wat van dit soort onkruid te plukken voor die vreemde buitenlander — en hij betaalt er goed voor.''
,,Ik begrijp je niet'', zei Tom Poes. ,,Een poosje geleden wilde je hem met een dorsvlegel te lijf en nu sloof je je voor hem uit.''
De landbouwer betrok een beetje.
,,Toen kende ik die Oolcool nog niet'', bromde hij. ,,Nu wel. Hij heeft de boel keurig geregeld. Daar was je toch bij?''
,,Ik was er wel bij'', gaf Tom Poes toe. ,,Maar ik zou hem eerst beter moeten kennen voordat ik weet of hij het keurig geregeld heeft.''
Hooimaaier nam zijn vracht op en liep weg, terwijl hij achterdochtig mompelde: ,,Vast 'n rooie!''

,,Wat zit er in die mand?'', riep Tom Poes hem na. ,,Wat is dat voor onkruid?''
Maar de ander gaf geen antwoord en verdween achter de boeren aan in de avondschemering.

7959 Toen Tom Poes de verdwijnende boeren zat na te kijken, hoorde hij geritsel achter zich, en daar stond heer Bommel met een glimlach op het gelaat.

„Het is toch mooi, jonge vriend", sprak hij. „Al die welvaart en die tevreden gezichten, vind je dat niet prettig?"

„Heel prettig", gaf Tom Poes toe. „Maar toch snap ik niet, waarom ze land moeten onteigenen, terwijl u best een stukje grond aan zo'n deftige buurman had willen verkopen. Of anders de markies wel."

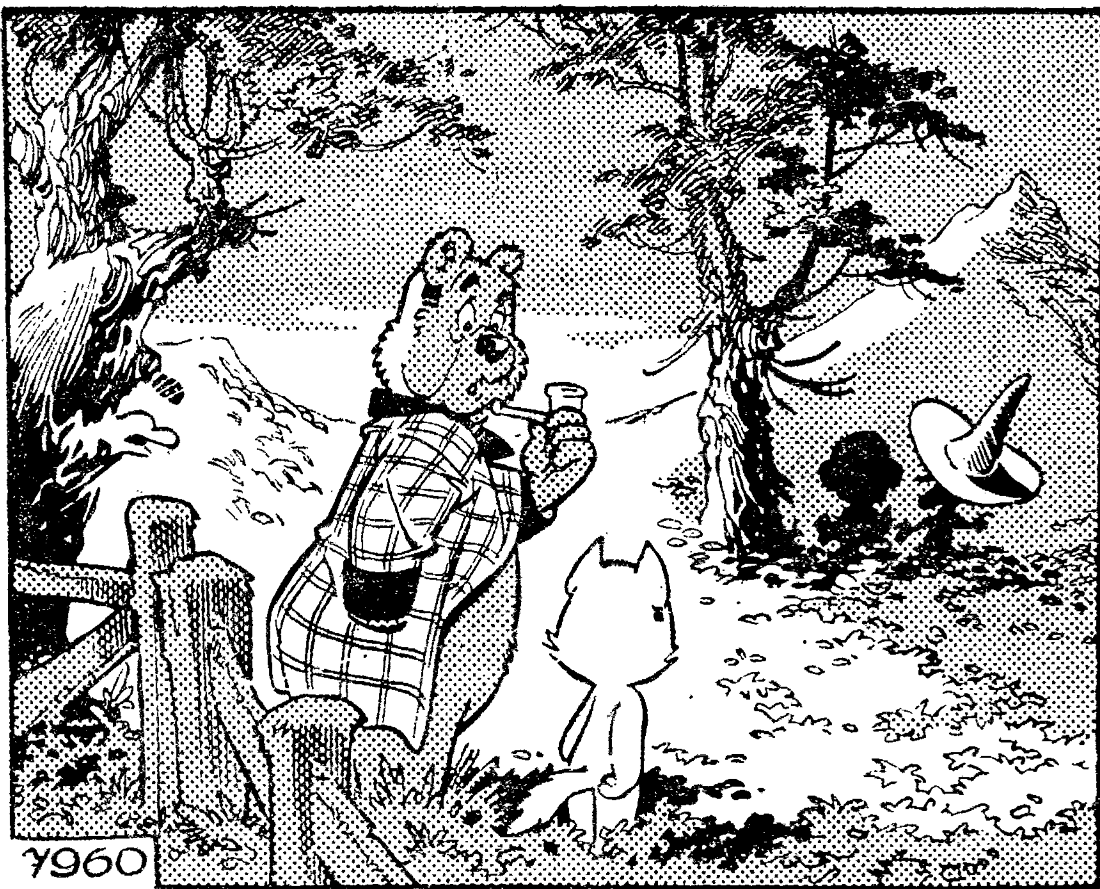
„Ja, dat was een beetje vervelend", gaf heer Ollie toe. „Ik was even in mijn gevoelsleven gekwetst, zodat Dorknoper de politie er bij moest halen. Maar nu zie ik in, dat ik het te klein zag. Deze Aarts-Koolmoon is zo doorluchtig, dat hij erg veel ruimte nodig heeft. Dat kunnen lieden van onze stand soms hebben, zodat ik mij erbij neer heb gelegd. Vooral na het smaakvolle geschenk dat hij me gaf, als je begrijpt, wat ik bedoel. En bovendien, iets wat iedereen goed vindt, kan nooit verkeerd zijn, wat jij?"

„Hm", zei Tom Poes nadenkend. „Wat voor onkruid zouden de boeren hier wieden?"

Deze onverwachte vraag maakte heer Bommel even sprakeloos en in de stilte werd nu een licht geritsel hoorbaar. Het waren Kwetal en Pee Pastinakel, die ernstig sprekend tussen de planten te voorschijn kwamen.

„Zie je?", hoorden ze de laatste zeggen. „Er is heel wat ambrobree weggetrokken. Zo kan ik niet revelen."

„Nee", gaf Kwetal toe. „We gaan een andere spalt zoeken. Deze buurt is te veel aan het schralen."

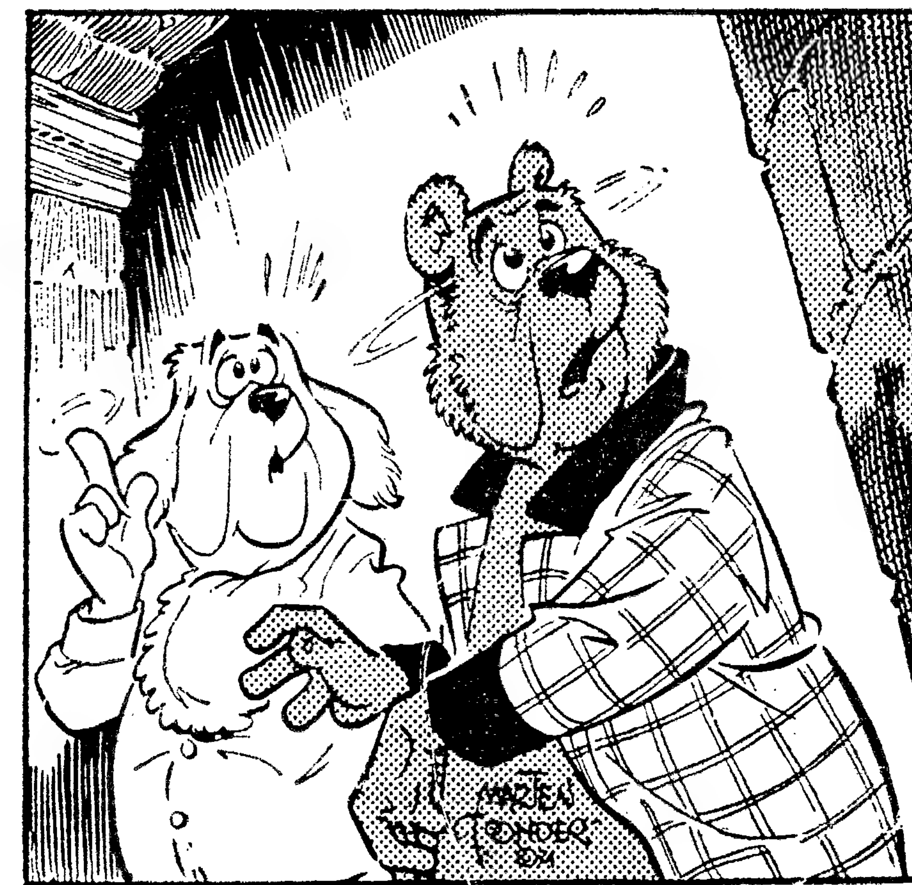

7960 De beide mannetjes verdwenen zorgelijk in de avondschemering en Tom Poes en heer Bommel keken hen verbaasd na.
,,Ambrobree'', herhaalde de eerste nadenkend. ,,Zou dat het onkruid wezen dat de boeren aan het plukken zijn? Kwetal schijnt het nogal erg te vinden.''
,,Hij zei niet eens goedenavond'', zei heer Ollie een beetje verongelijkt. ,,Ach, het zijn vreemde ventjes. Maar daar hadden we het nu niet over.''
,,Het had er misschien iets mee te maken'', hield Tom Poes vol. ,,Waarom wilde Oolcool dit land hebben? En zo veel?''
Heer Ollie begon ongeduldig te worden van dit gepraat, dat is te begrijpen.
,,Het is verkeerd van je om mij altijd weer aan het twijfelen te brengen?'', riep hij uit. ,,Op zo'n manier kan ik nooit grote daden tot stand brengen. En dat, terwijl de welvaart nu met volle teugen naar Rommeldam gaat spoelen. Kom, ik ga naar huis, het begint donker te worden.
Tom Poes volgde hem en enige tijd liepen ze zwijgend door de invallende duisternis.
,,Trouwens'', hernam heer Bommel ten slotte, ,,wat gebeurt er eigenlijk voor kwaads.'' We lopen hier gewoon over grond die eigenlijk onteigend is. Maar hebben we daar last van? Nee immers. Alles is zoals het was.''

Op dat moment trad commissaris Bas uit de schaduwen te voorschijn.
,,Dat is privéterrein Bommel'', sprak hij. ,,Vanaf 12 uur vannacht is het verboden daar te lopen.''

7961 „Denk eraan, Bommel", zei commissaris Bas. „Vanaf 12 uur vannacht is dat terrein verboden toegang. Artikel 12, wetboek van strafrecht."

Heer Ollie bromde wat en beklom ontstemd zijn stoep.

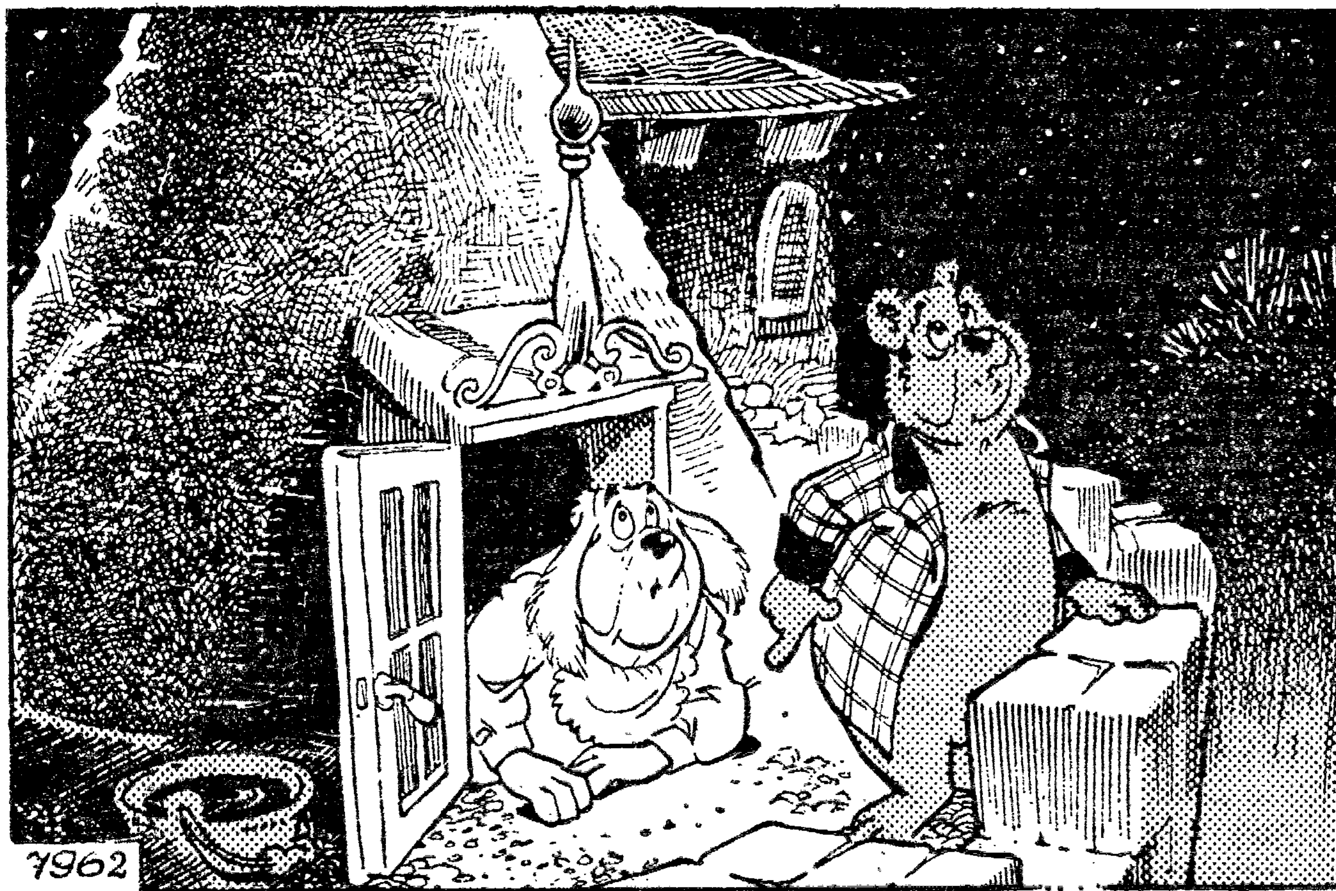
„De politie is hier geweest, met uw goedvinden", sprak de bediende Joost, die open deed. „We mogen niet meer lopen waar ons tuinhuis zich bevindt. Zeer betreurenswaardig, heer Olivier. Waar moet ik nu mijn rijwiel zetten, als ik mij verstouten mag?"

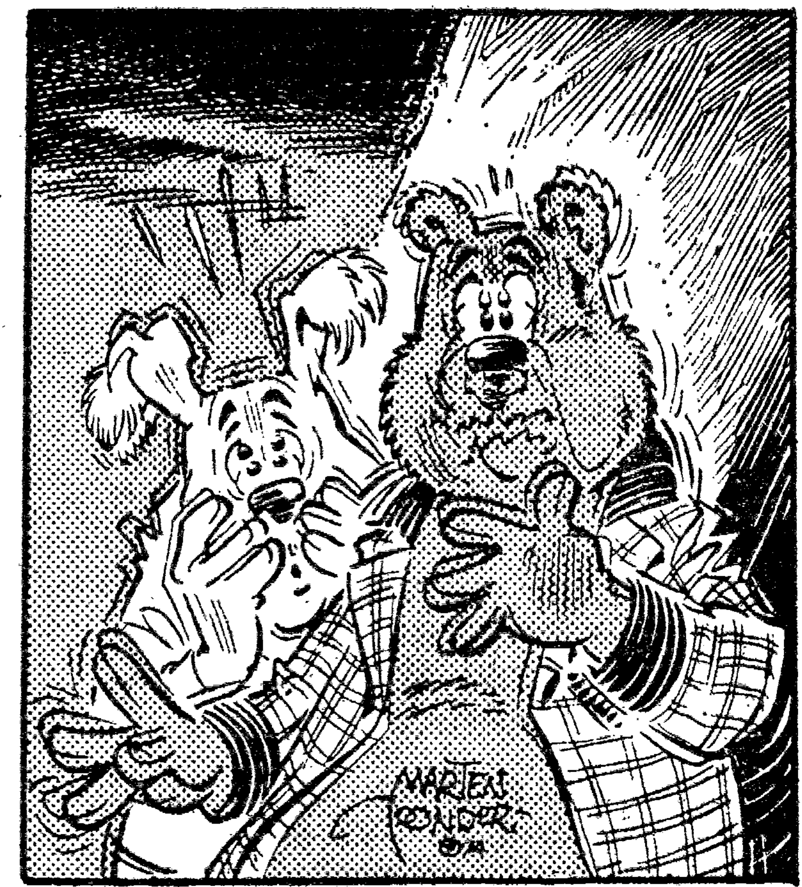
„Ik weet het niet", mompelde heer Bommel korzelig. „Ik weet het. Van die politie, bedoel ik. Het stuit mij lelijk tegen de maag, al was dat horloge dan ook mooi. Maar we zullen eraan moeten wennen, Joost. Men moet wat over hebben voor een doorluchtige buurman, zeg nu zelf."

„Tot uw dienst", zei de knecht vormelijk. „Maar denkt u, dat hij mijn fiets in dat schuurtje zal willen verschonen?"

„Ach wat, fiets!", zei heer Ollie driftig. „Het gaat om grotere dingen! Ik heb dat niet zo ingezien, maar ik begin bang te worden, dat alles nog niet zo eenvoudig is. Er konden ons met dat paleis nog wel eens vervelende dingen boven het hoofd hangen..."

Hij zweeg, want er drong een vreemd fluitend geluid tot hem door dat zich hoog door de avondlucht scheen te verplaatsen

7962 Het vreemde fluitende geluid verscheurde de stilte van de lenteavond en heer Bommel en zijn knecht klommen ijlings naar boven om te kijken wat er aan de hand was.

„Het lijkt me supersonisch toe, als ik de vrijheid mag nemen'', sprak Joost, terwijl hij haastig achter zijn meester aan op de toren stapte.

„Een vliegende schotel'', verklaarde heer Ollie nerveus. „Die houden ons heel stilletjes in de gaten, bij nacht en duisternis.''

„Zo stilletjes vind ik het niet'', zei de bediende. „En duisternis is er ook niet. Het lijkt wel dag, met uw goedvinden.''

„Achter je!'', riep heer Bommel, die zich zoekend had omgekeerd. „Een komoethek! Komeethoek, bedoel ik!''

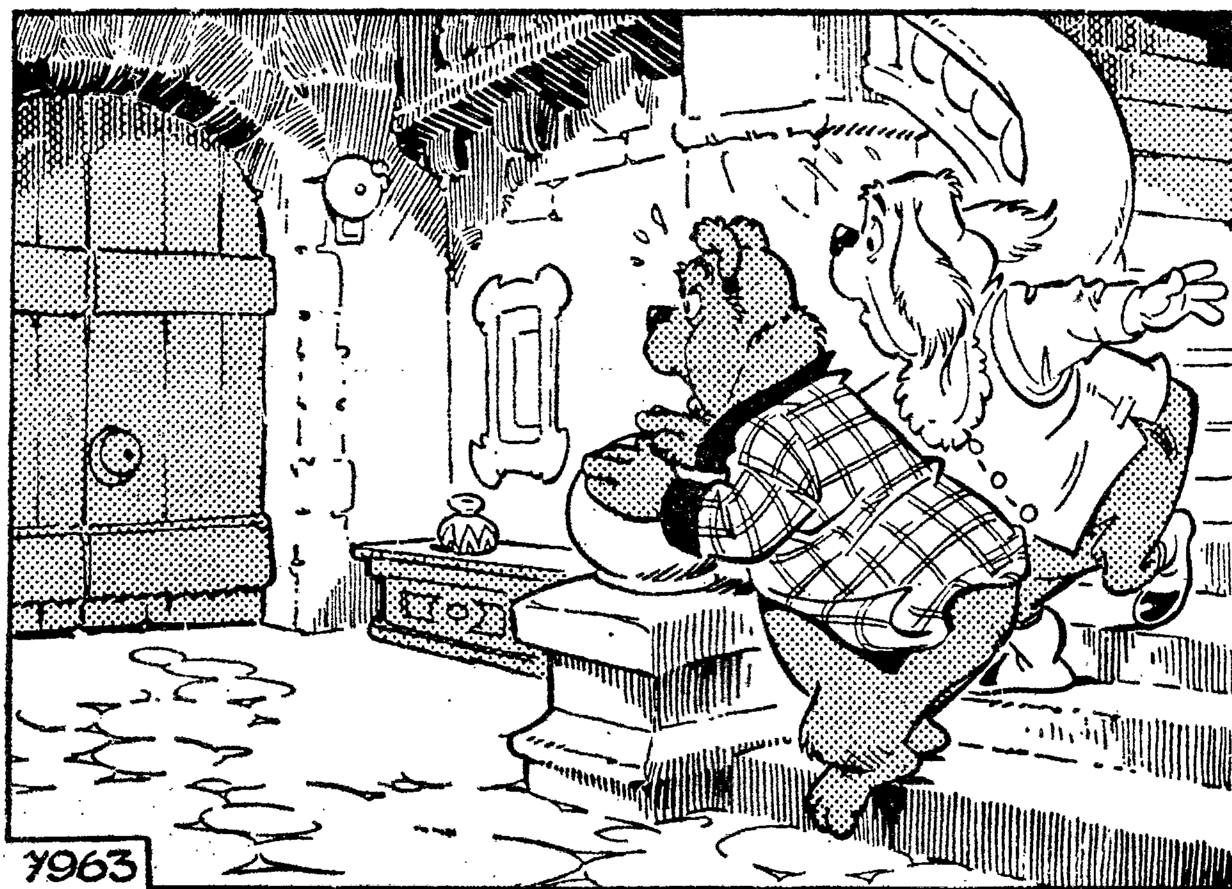
Hij wees met een bevende vinger op een lichtgevende bal die bezig was fluitend te dalen, en Joost keek er met uitpuilende ogen naar.

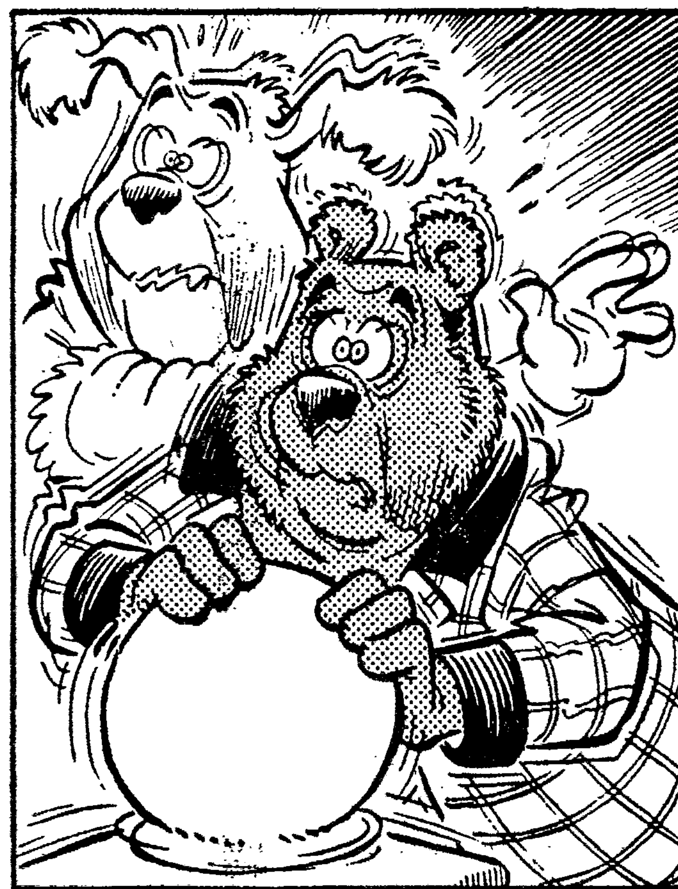
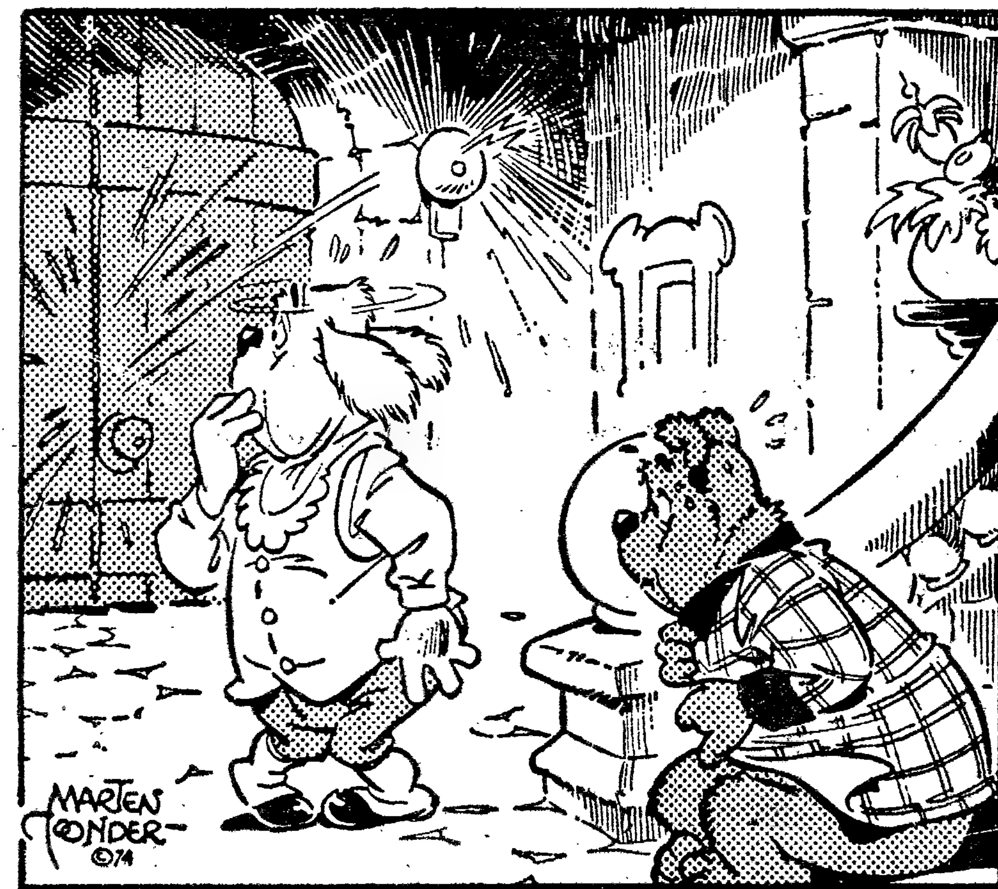
„Een ko-komeet'', hernam zijn werkgever met trillende stem. „Als je begrijpt wat ik be-bedoel. Die heeft ons stilletjes in de gaten gehouden, en nu is het te laat.''

De knecht had echter een andere mening.

„De komeet Kohoetek is reeds gepasseerd, als ik zo astrant mag wezen'', prevelde hij hoofdschuddend. „Dit heeft iets te maken met uw doorluchtige buurm...''

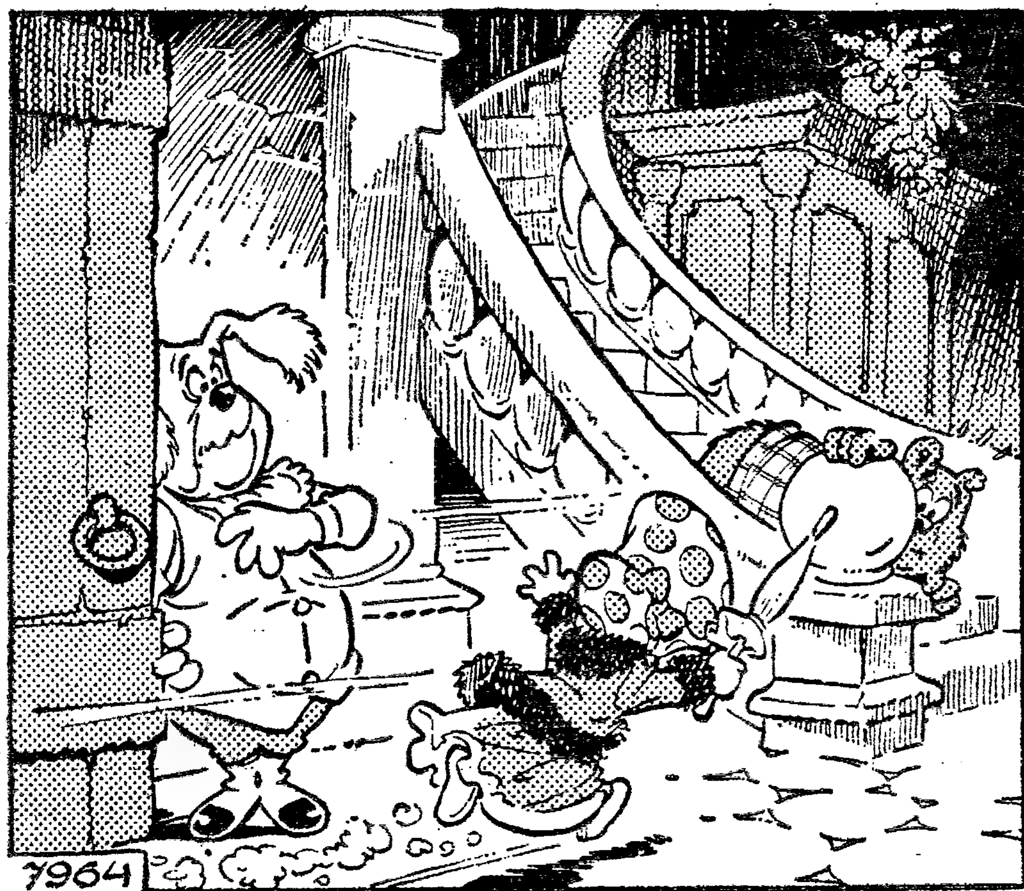
Hij werd onderbroken door een doffe dreun die Bommelstein deed beven en die de toeschouwers danig schokte. Het was duidelijk, dat het verschijnsel geland was.

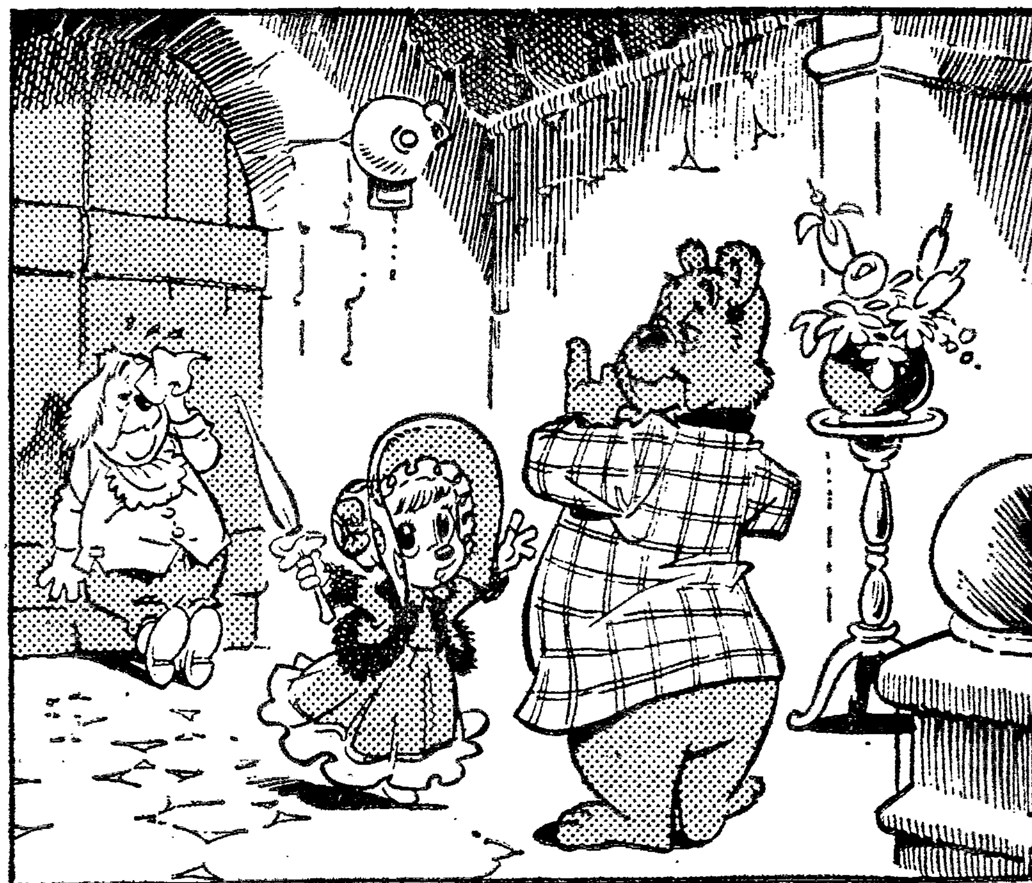

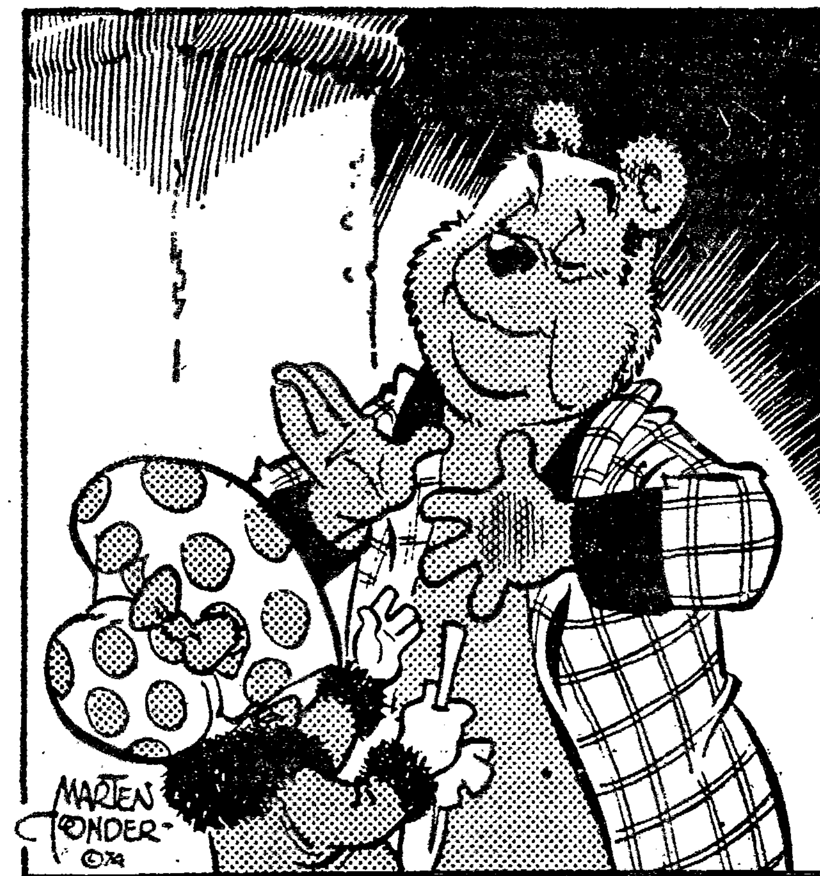

7963 Zodra heer Bommel van de schok bekomen was, verliet hij het torendak om zich naar beneden te haasten en Joost volgde hem.
,,Er is iets zwaars gevallen, met uw welnemen", sprak de laatste zorgelijk, terwijl hij achter werkgever op de onderste traptreden halt hield. ,,Buiten lijkt me. Op het grondgebied dat men zo goed is geweest voor onze nieuwe buurman te onteigenen, zou ik zeggen."
,,J-ja", mompelde heer Ollie. Hij staarde beklemd over de trapleuning heen de hal in, maar toen alles stil bleef, hernam hij iets krachtiger: ,,Het was wel erg z-zwaar! Zou de doorluchtigheid aangekomen zijn, denk je? Laten we nu maar rustig n-naar bed gaan — en morgenochtend..."
Hij werd onderbroken door een gierende fluittoon die snel aanzwol en eindigde in een nieuwe dreun. Deze was wel wat minder zwaar dan de vorige, maar toch trilde het oude gebouw op zijn grondvesten.
,,Van rustig slapen zal niet veel komen", zei de bediende, toen de narommelende echo's verstorven waren. ,,De verhuizing wordt daar krachtig aangepakt; er loopt een barst door het plafond, als ik zo vrij mag wezen. Het is zeer betreurenswaardig! Zouden er wildemannen aan het werk zijn, heer Olivier?"

Op dat moment werd er gebeld en zo driftig op de deur gebonsd, dat heer Bommel krachteloos door de knieën zakte.
,,Mildewannen", herhaalde hij bleek. ,,D-doe m-maar open, J-joost. Mis-misschien heeft men iets laten vallen en heeft m-men onze hulp nodig."

7964 Joost begaf zich met knikkende knieën naar de deur, waar nog steeds krachtig op gebonsd werd. Bange voorgevoelens vervulden hem, terwijl hij de grendels terugschoof, maar toen hij opendeed, stormde er geen wildeman naar binnen. Het was juffrouw Doddel, die met een zwaaiende paraplu naar de trap snelde, waar de gestalte van heer Bommel tussen de spijlen door zichtbaar was.

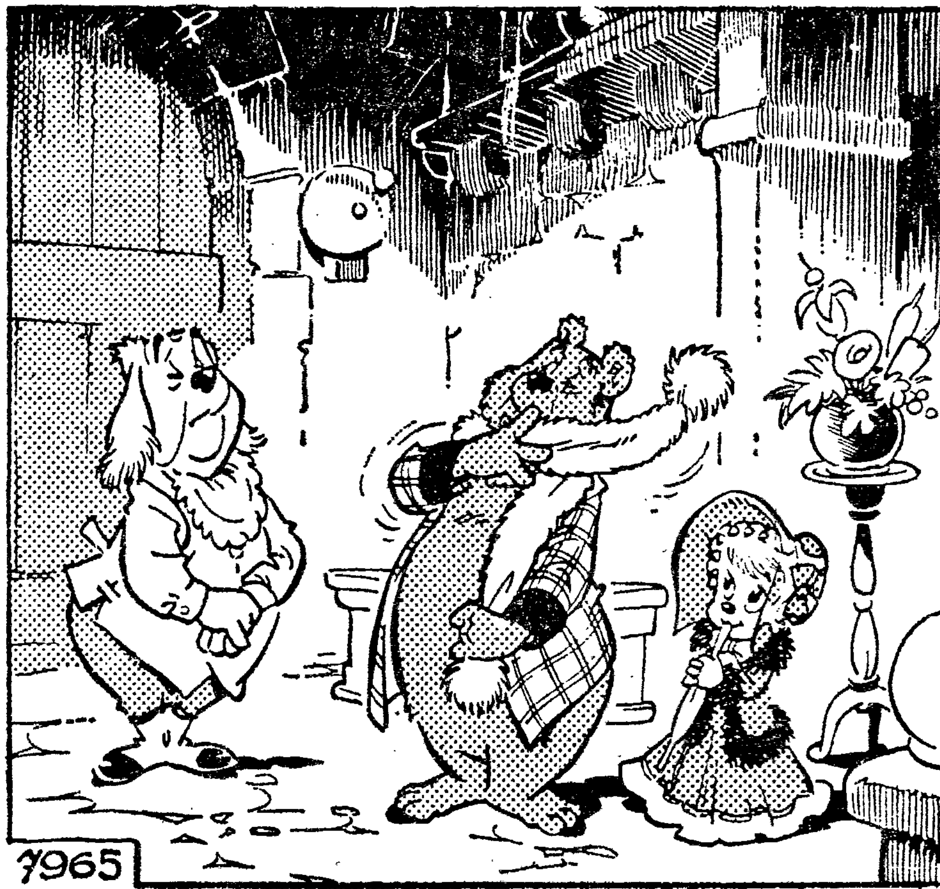
„Ollie!", riep ze met overslaande stem. „Gelukkig dat je er bent! Je moet me helpen, Ollie! Dit is te akelig voor een vrouw alleen. Wat gebeurt er toch allemaal?"

Deze woorden van zijn buurvrouw gaven heer Bommel de kracht op te staan en zijn jas recht te trekken.

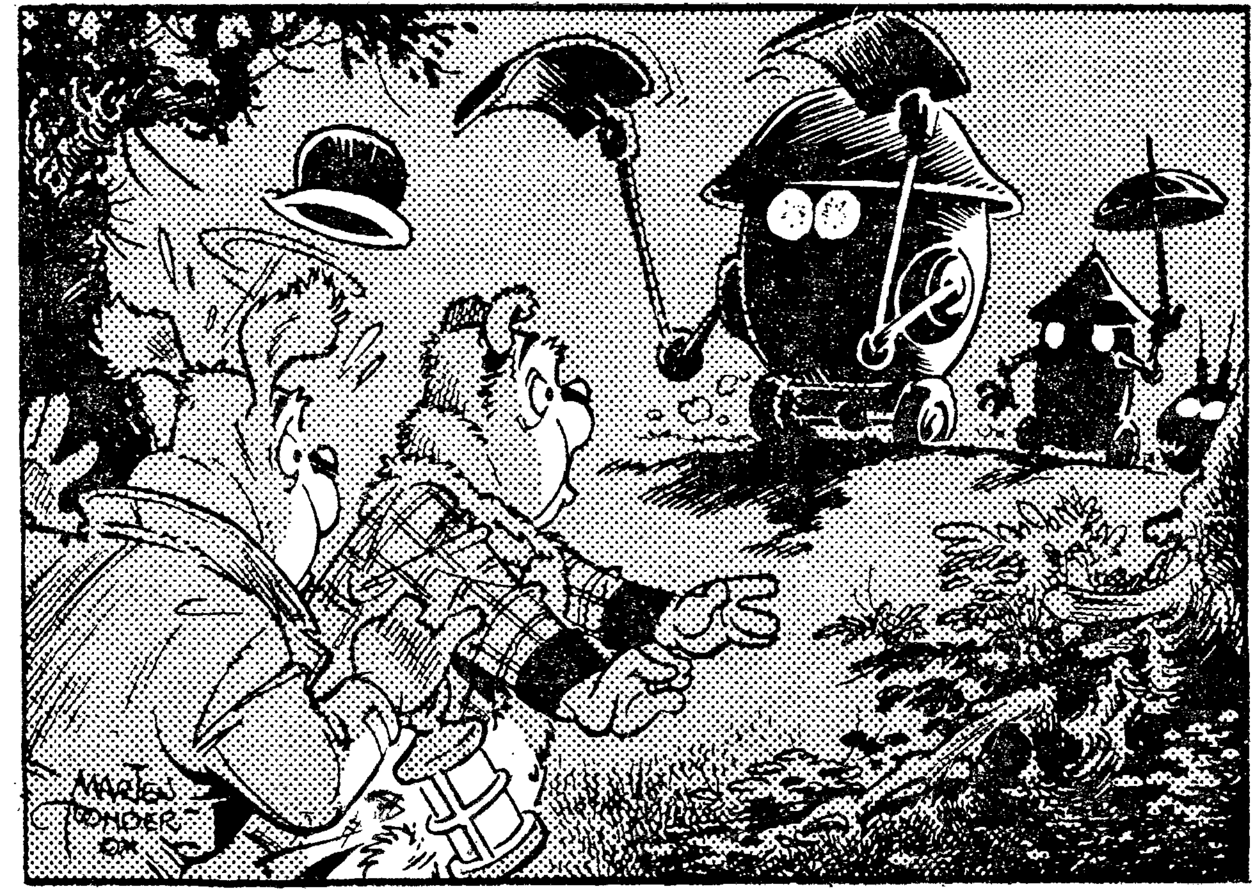
„Geen angst, mevrouw", sprak hij met een bleek lachje. „Het is ge-gewoon maar onze nieuwe buurman, die aan het verhuizen is, denk ik. Trouwens, hier kan u niets ge-gebeuren, daar sta ik persoonlijk borg voor."

„Jij bent altijd zo kalm", zei juffrouw Doddel bewonderend. „Maar ik vind het vreselijk, hoor! Ik wist wel, dat alles erg onrustig zou worden, maar dit lawaai, midden in de nacht, is toch te erg. Wat vind jij, Ollie?"

„Ach, ik kan wel een stootje hebben", verklaarde de gastheer glimlachtend, „Maar als u het erg vindt, ga ik er een eind aan maken. Ik zal deze vreemdeling op het ongepaste van zijn gedrag gaan wijzen, doorluchtig of niet!"

7965 Het vertrouwen van zijn buurbrouw en de stilte buiten hadden heer Bommel zijn gewone kloekheid teruggegeven.
,,Ik ga eh... we gaan onze nieuwe buurman op het ongepaste van zijn gedrag wijzen'', sprak hij, terwijl hij een bouffante om de hals wierp. ,,Verhuizen is goed en wel, maar dit is burengerucht. Neem een lantaren mee en volg me, Joost! En u, mevrouw, blijft veilig in Bommelstein, waar u niets gebeuren kan. Daar sta ik persoonlijk voor in.''
,,Wat ben je toch dapper, Ollie,'' zei zijn buurvrouw bewonderend.
,,Zeg toch Doddeltje.''
Heer Bommel stak groetend de hand op en verliet zijn huis in fiere houding. Het was een lichte voorjaarsnacht met kans op nachtvorst, en omdat er geen wind was, heerste er een diepe stilte in de natuur. maar toch meende Joost een lichte trilling in de bodem te voelen en toen hij een ogenblik stil stond, hoorde hij een verwijderd gebrom.
,,Men is ergens bezig, met uw goedvinden'', zei hij waarschuwend. ,,Achter de heuvel, denk ik.''
,,Dan gaan wij daar een eind aan maken,'' sprak heer Ollie vastbesloten. ,,Als heer kan men niet toelaten, dat een gevoelige dame aan het schrikken wordt gebracht in het holst van de nacht, zeg nu zelf.''
,,Als u het zegt, zal dat wel zo zijn'', hernam de bediende een beetje beklemd. ,,Maar dat gedreun komt dichterbij, als ik u attent mag maken.''
Dat hoefde echter al niet meer. Boven de heuveltop verscheen plotseling een rij vreemd gevormde figuren, die rommelend naderden, terwijl ze de omtrek met sterke lampen in een wit licht zetten.

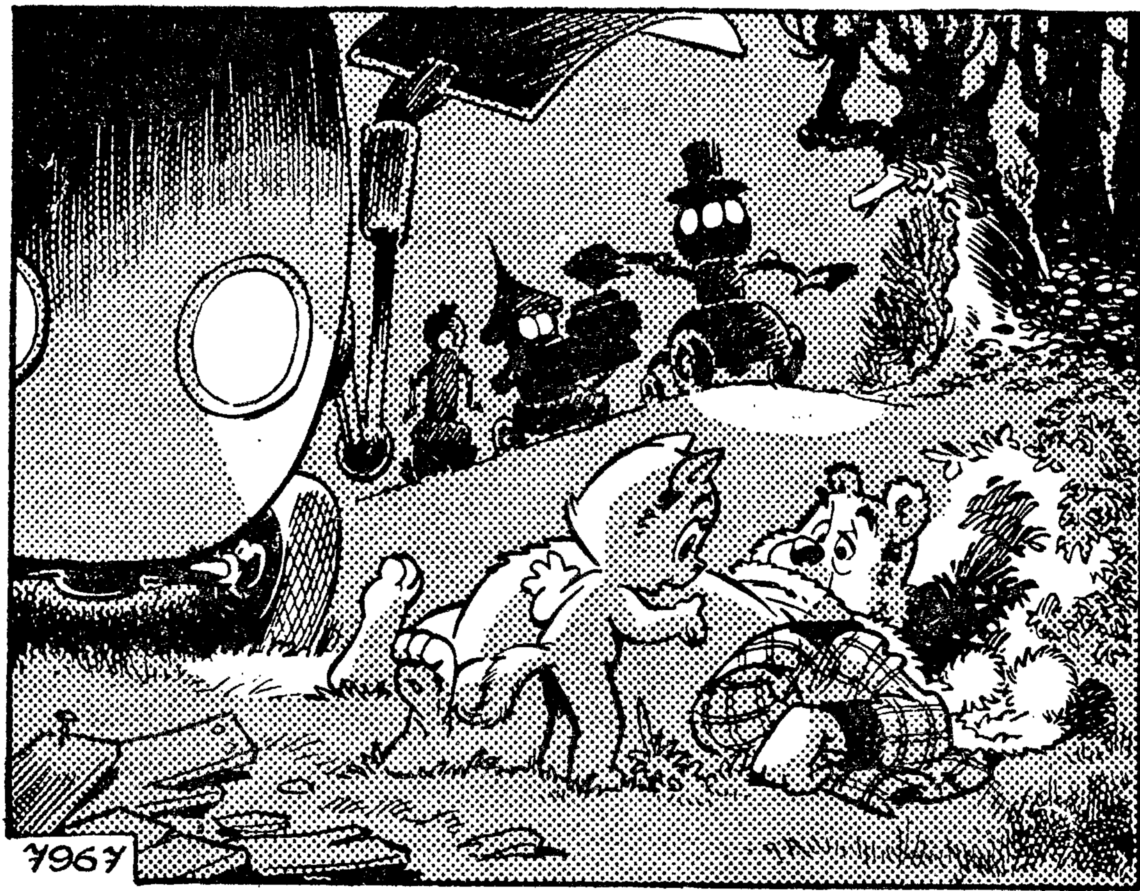
7966 Heer Bommel en Joost stonden een ogenblik verstard naar de naderende vormen te kijken, maar toch zocht de eerste haastig dekking bij zijn voormalig tuinhuisje, terwijl zijn knecht het hazepad koos.

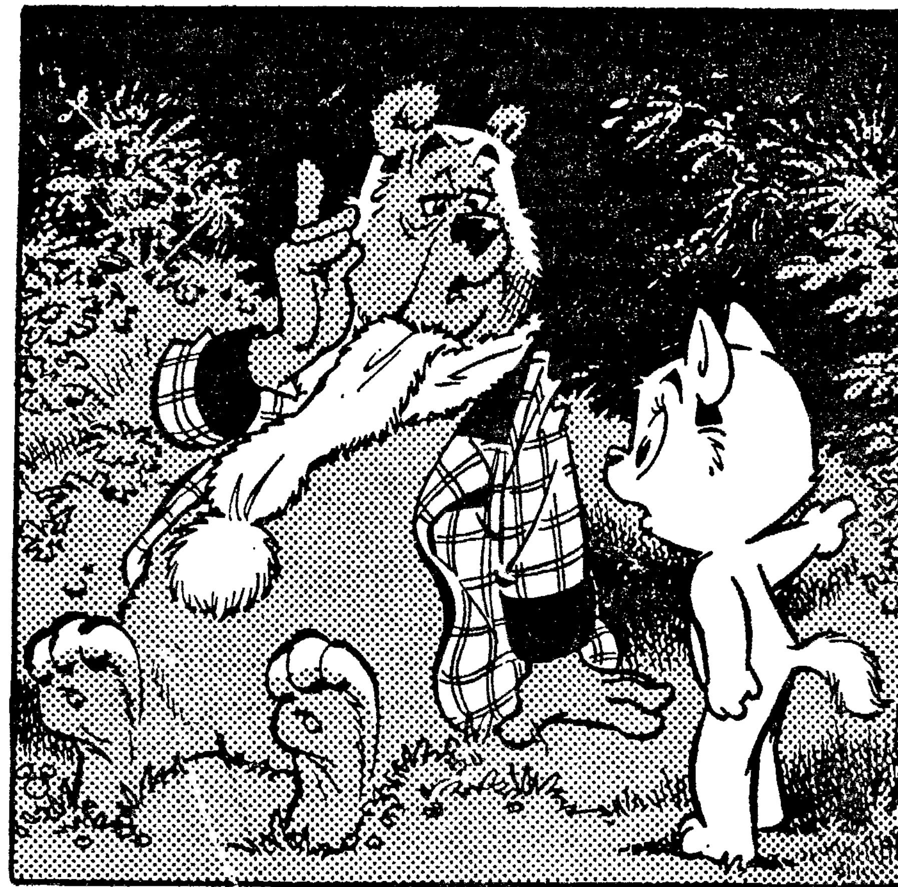
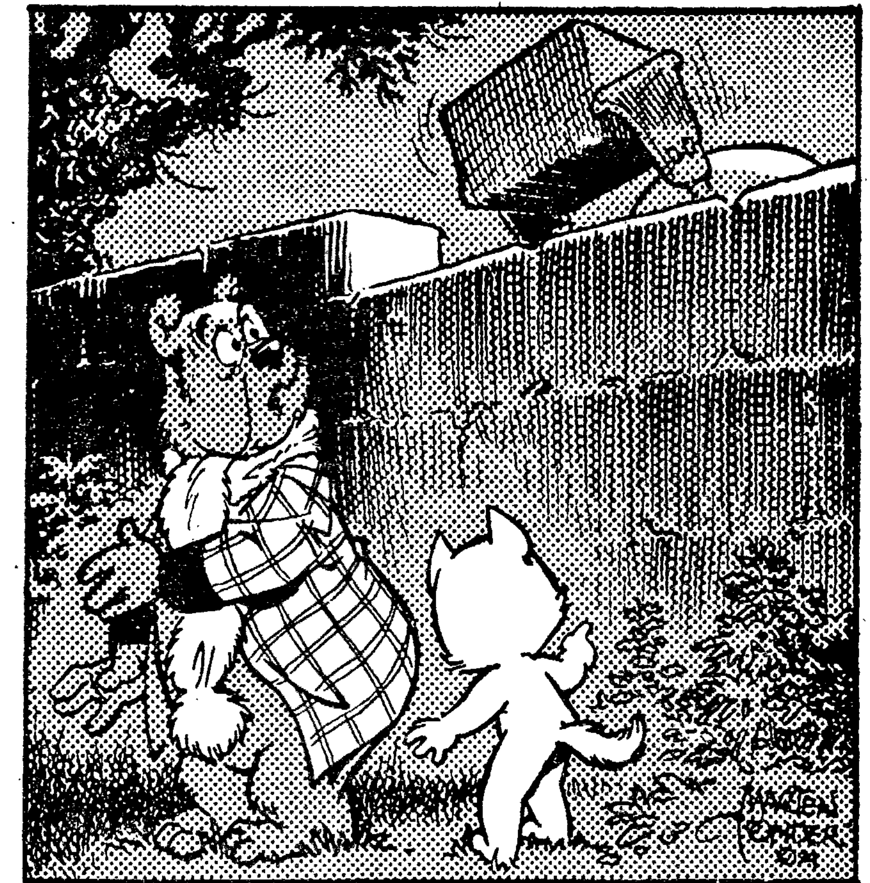
,,Het zijn ma-machines!'' riep heer Ollie met overslaande stem. ,,Blijf staan, be-bedoel ik!''

Er was echter niemand die hem gehoorzaamde. Joost verdween met zijn lantaren in de duisternis en de voorste machine schommelde met opgeheven armen op de roepende heer af. Deze drukte zich met groeiende ontzetting tegen het schuurtje, maar dat bood hem weinig bescherming. Want met een snelle beweging grepen de stalen armen het houten gebouwtje en tilden het met een enkele ruk uit de grond, zodat heer Bommel plotseling geen steun meer had. De schrik had hem nu geheel bevangen en met rollende ogen stond hij naar het boven zijn hoofd zwaaiende optrekje te kijken, zonder te horen dat iemand zijn naam riep.

Het was Tom Poes, die hollend uit de duisternis opdook en hem aan zijn wollen sjaal chterruit rukte.

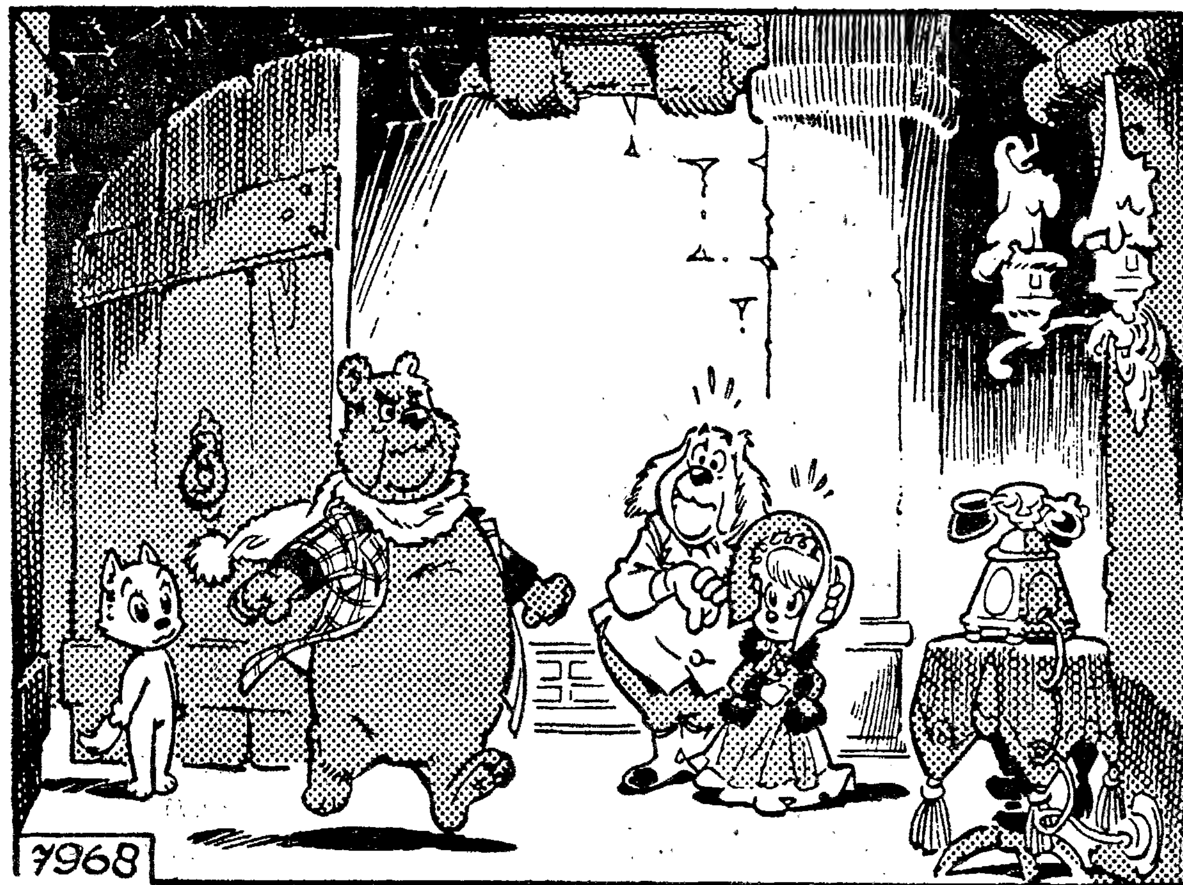
Het was maar net op tijd, want op de plaats waar heer Ollie gestaan had, smakte het tuinhuis even later in splinters ter aarde.

7967. Heer Bommel staarde glazig naar Tom Poes, die bezorgd over hem heen gebogen stond. Om hem heen klonken het gebrom en gekletter van de machines die aan het werk waren getogen, en felle zoeklichten flitsten over zijn vervallen gelaatstrekken.
,,Kom heer Ollie'', zei Tom Poes. ,,We kunnen beter weggaan, het is hier niet pluis.''
,,W-wat gebeurt er t-toch?'', stamelde heer Bommel met zwakke stem. ,,Wie zijn dit?''
,,Dit zijn robots of zo'', legde Tom Poes uit. ,,Ik heb ze uit een soort luchtschepen zien komen, die een poosje geleden geland zijn. Ze worden bestuurd door radiogolven, denk ik, er is tenminste niemand te zien.''
Heer Bommel zweeg enige tijd om dit bericht op zich in te laten werken en toen richtte hij zich voorzichtig op.
,,Rorobots'', herhaalde hij toen. ,,Maar waarom? Wat moeten die hier in de duisternis, zodat een heer die behoefte heeft aan een ongestoorde nachtrust, de handen vol heeft aan het beschermen van zwakke vrouwen? En dan mijn goeie tuinhuisje! Wat willen ze toch?''
,,Kijk maar achter u, dan kunt u zien wat er gebeurt'', riep Tom Poes.

Het was moeilijk geworden om zich verstaanbaar te maken, want de werkende machines waren nu dichterbij gekomen, en toen heer Ollie zich omkeerde, zag hij, dat er achter hem een metselwerk aan het verrijzen was.
,,Een muur!'', schreeuwde Tom Poes. ,,Ze zijn bezig een muur te bouwen!''

7968. Het geluid dat de robots maakten, drong slechts zwak in de hal van Bommelstein door en juffrouw Doddel en Joost stonden er beklemd naar te luisteren. De laatste was net bezig te vertellen hoe zijn werkgever door dol geworden stoommachines werd bestormd, toen de deur geopend werd en heer Bommel met grimmig gelaat binnentrad.

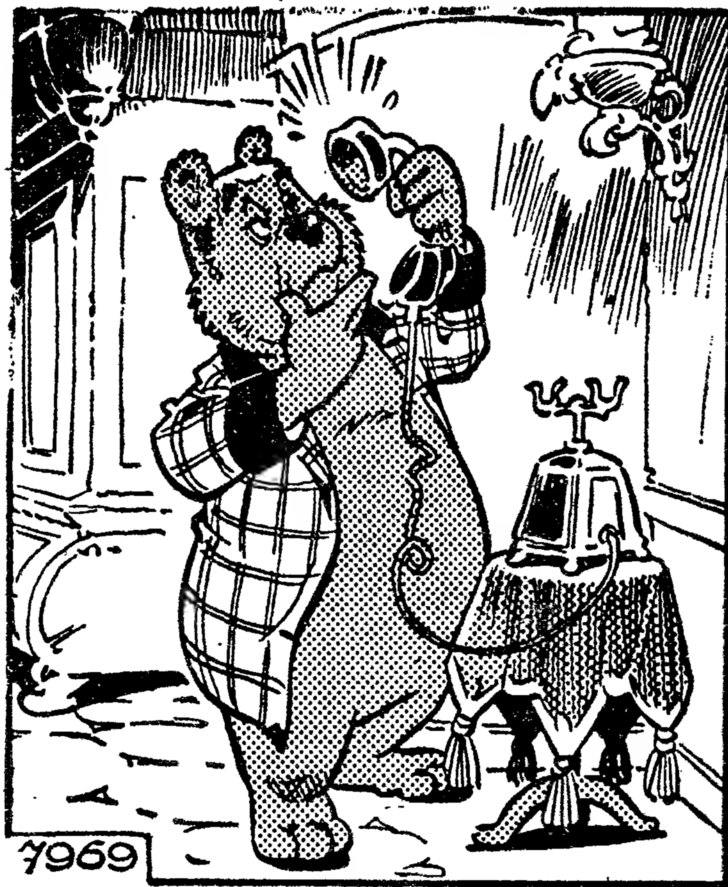
,,Gelukkig!'', riep zijn buurvrouw uit. ,,Je had wel een ongeluk kunnen krijgen, Ollie! Wat is er gebeurd?''

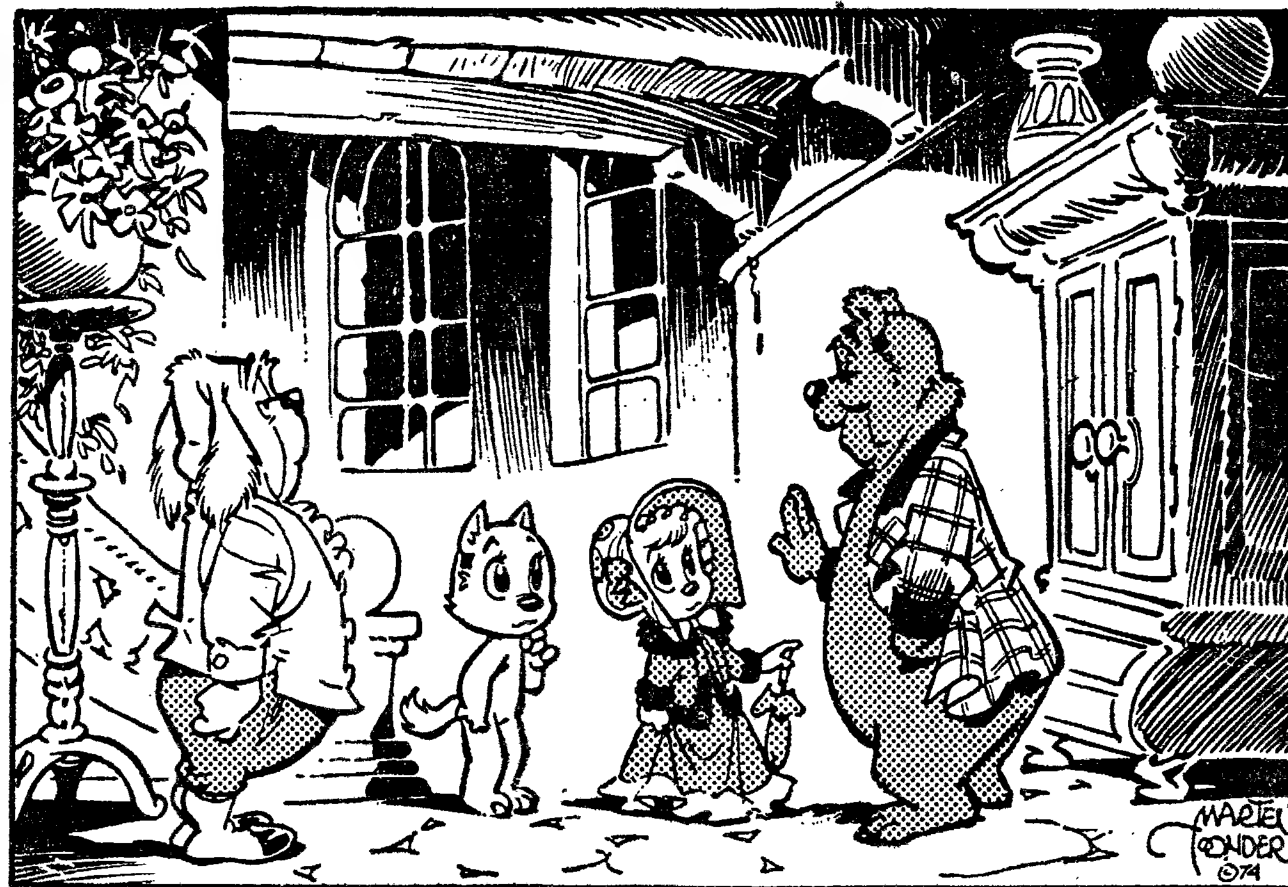
,,Straks, mevrouw'', zei heer Ollie. ,,Wat er gebeurt heeft iets met radiobots te maken, die mij de keel uithangen, zodat de gal mij overloopt. Ik ga mij tot de burgemeester wenden!''

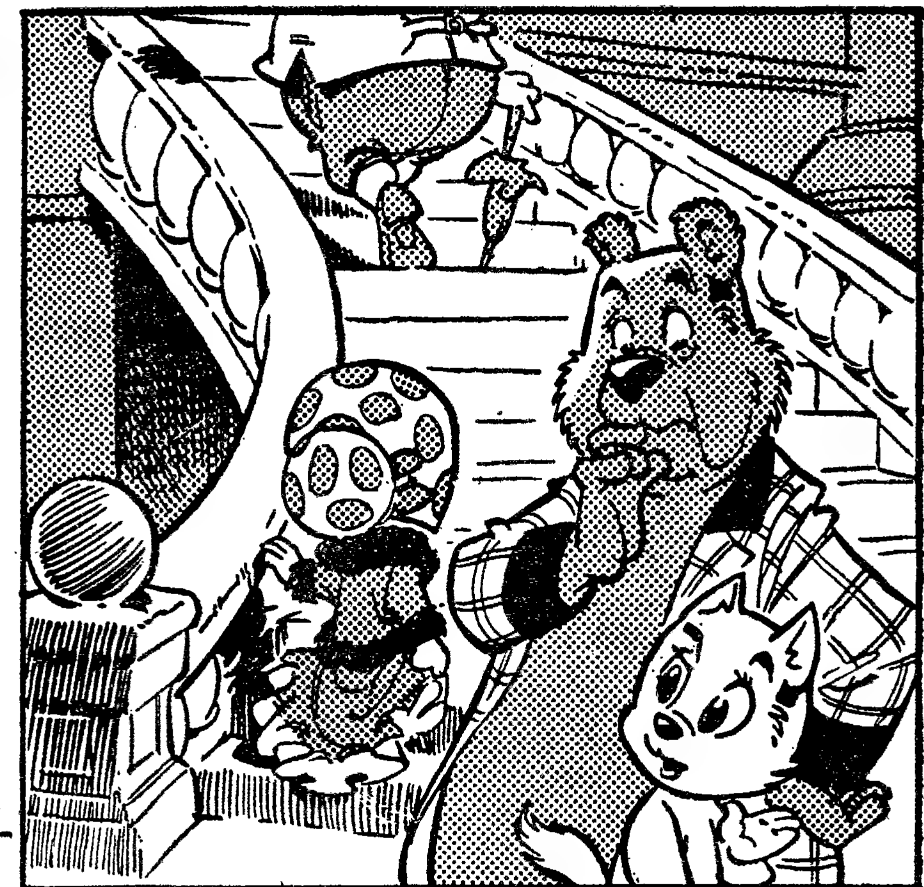
Met deze ernstige woorden greep hij de telefoon en omdat de magistraat nog laat aan het werk was, kreeg hij hem aan het toestel.

,,Ik wens me te beklagen'', sprak heer Bommel. ,,De belangrijke vreemdeling is goed en wel, maar hij maakt het te bont. Bont, ja Te bont, bedoel ik. Niet ik, die vreemdeling! Niets dan overlast en lawaai in de nacht, zodat de dodelijk verschrikte bevolking bij mij bescherming komt zoeken!''

,,Prachtig, Bommel!'', riep de heer Dickerdack aan de andere kant van de lijn. ,,Ik wist, dat ik op je rekenen kon. Ja, ja, er breken grote tijden aan. Voor jou, voor mij en voor de hele stad.''

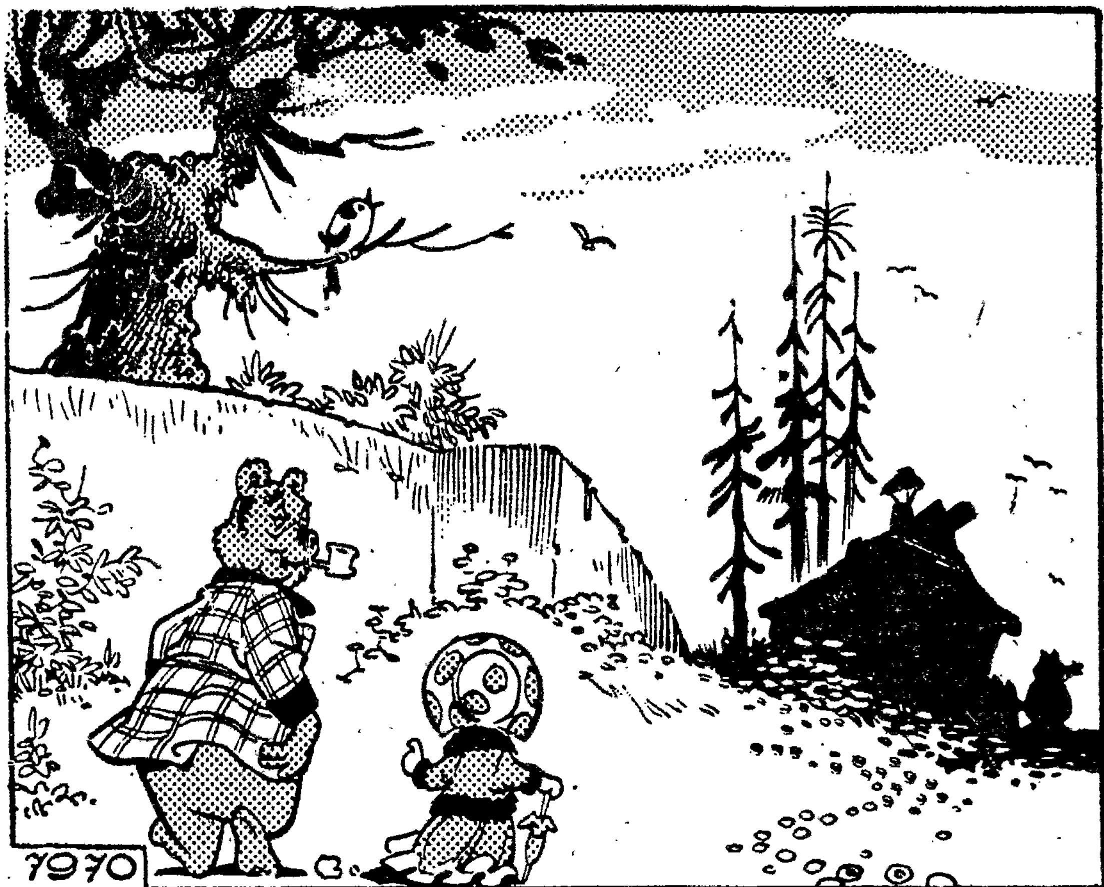

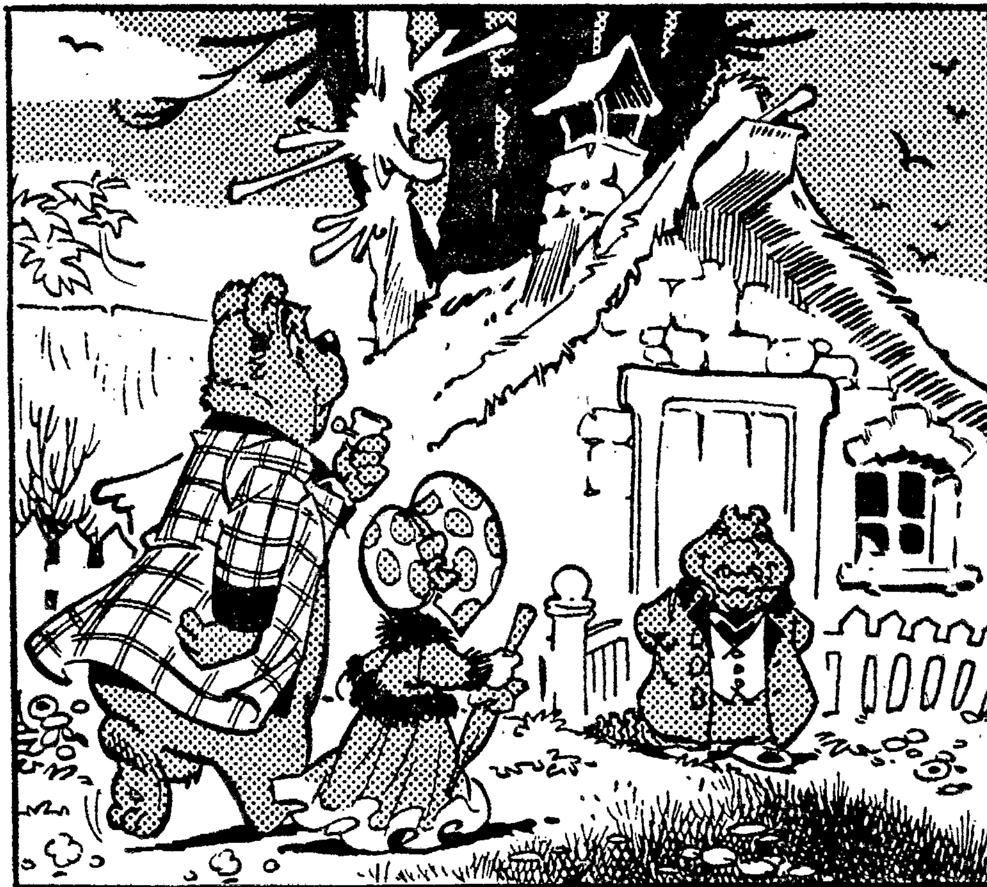

7969 ,,Die grote tijden zijn goed en wel'', sprak heer Ollie geprikkeld tot de telefoon, ,,maar als dat met zoveel last en ongemak gaat hoeven ze van mij niet, als u mij volgen kunt.''
,,Juist, ja'', riep de burgemeester aan de andere kant van de lijn. ,,Even een klein beetje ongemak, ja. Maar daarna breken er gouden tijden aan! Door de vooruitziende blik van het gemeentebestuur sta jij straks in de voorste gelederen van de vooruitgang. We beleven een historisch moment, Bommel, en ik reken op je. Welterusten.''
Heer Ollie legde peinzend de hoorn op de haak en wendde zich met een onzeker lachje tot de omstanders.
,,Het is allemaal een beetje ongemak'', verklaarde hij geruststellend. ,,Dat zei het gemeentebestuur. Maar iedereen kan hier logeren, waar hem niets kan overkomen omdat we in de voorste gelederen van de vooruitgang staan. Wijs mevrouw Doddel de logeerkamer, Joost. Morgen zullen we wel weer verder zien.''
,,Zeer wel'', zei de bediende vormelijk. ,,Mag ik u voorgaan, juffrouw?''
,,Hm'', mompelde Tom Poes en heer Bommel, die stond na te denken over een gepast afscheidswoord voor zijn buurvrouw, keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

,,Wat hm?'', vroeg hij een beetje onzeker.
,,Dat ongemak en die voorste gelederen en zo'', zei Tom Poes. ,,Ik weet het niet en u praat alleen maar na wat Dickerdack gezegd heeft. U weet het ook niet.''

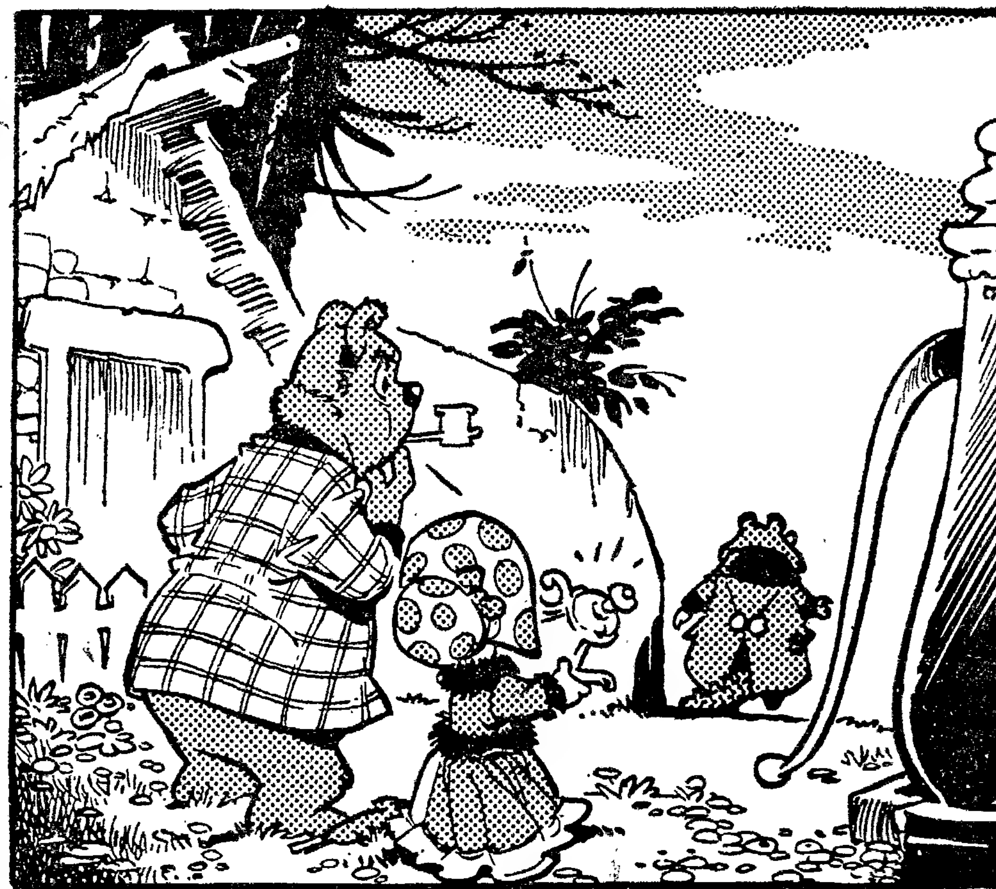
7970 Na een onrustige nacht bracht heer Ollie zijn buurvrouw de volgende ochtend naar huis. Het was een mooie voorjaarsmorgen, de bloemen geurden en de vogels zongen, maar door het landschap slingerde zich een kale muur, die daar in de duisternis was opgetrokken.
,,Mijn hele uitzicht is bedorven'', klaagde het vrouwtje. ,,Heb je ooit zoiets lelijks gezien? Ik vind die buurman niet gezellig, hoor!''
,,Nee'', gaf heer Bommel aarzelend toe. ,,Ik weet het niet zeker, bedoel ik. Toen ik sliep, heb ik er veel over nagedacht, zodat al die machines me voor de ogen zweefden en ik geen oog dicht kon doen. Maar aan de andere kant betekent zo'n doorluchtige buurman welvaart, zegt de burgemeester. Gouden tijden, zei hij, zodat ik...''

Zijn stem stierf weg, want op dat moment werd hij de gedrongen gestalte van de heer Oolcool gewaar, die hen voor het huisje van juffrouw Doddel stond op te wachten.

,,Een goede dag wens ik u'', sprak deze glimlachend. ,,Het hart wroegt mij over het ongemak dat de schone dame onwillend is aangedaan door luidgedruchtheid van onbesnaarde robots. Zijne doorluchtigheid, de Aarts-Colemoon, heeft smart daarover en heeft mij gevraagd een nietig troostpresent aan te bieden.''

Met deze woorden haalde hij een gouden koffiekan van achter zijn rug te voorschijn en hief die omhoog, zodat hij fonkelde in het zonlicht.

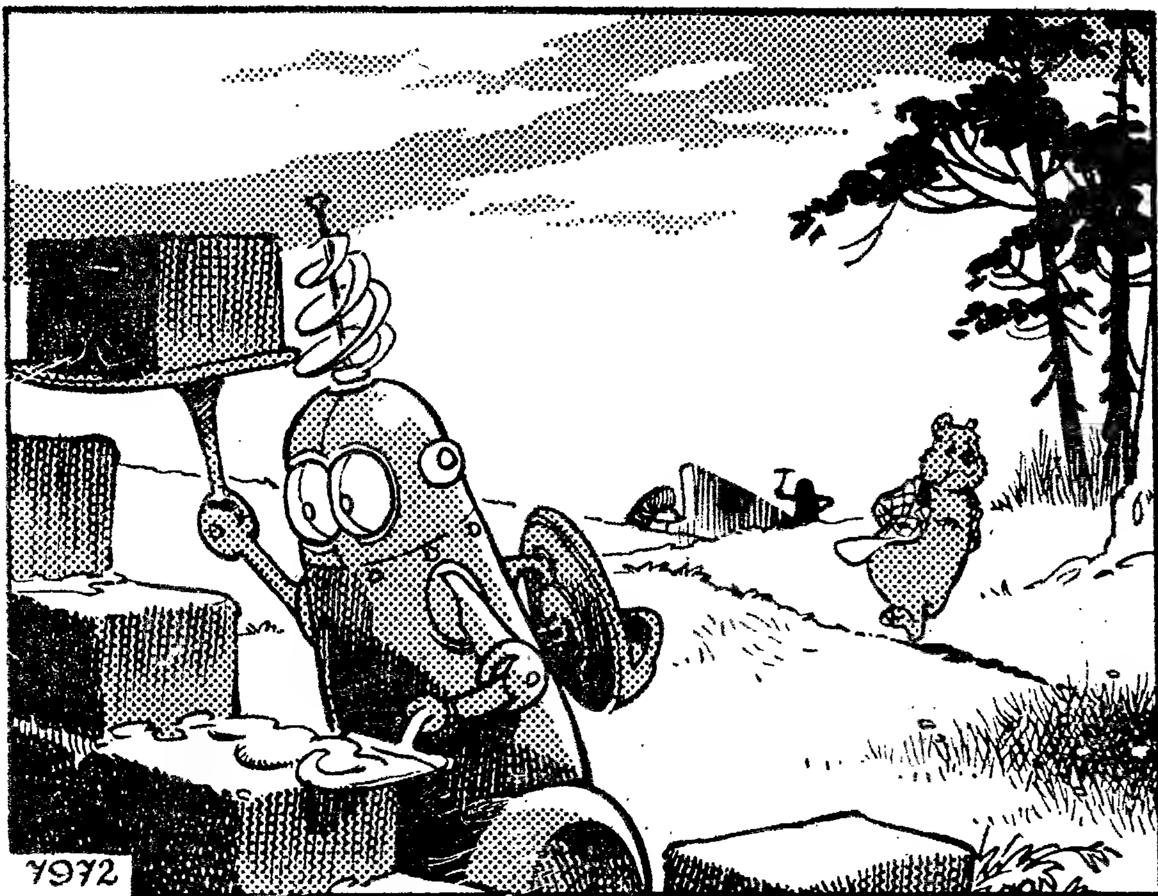

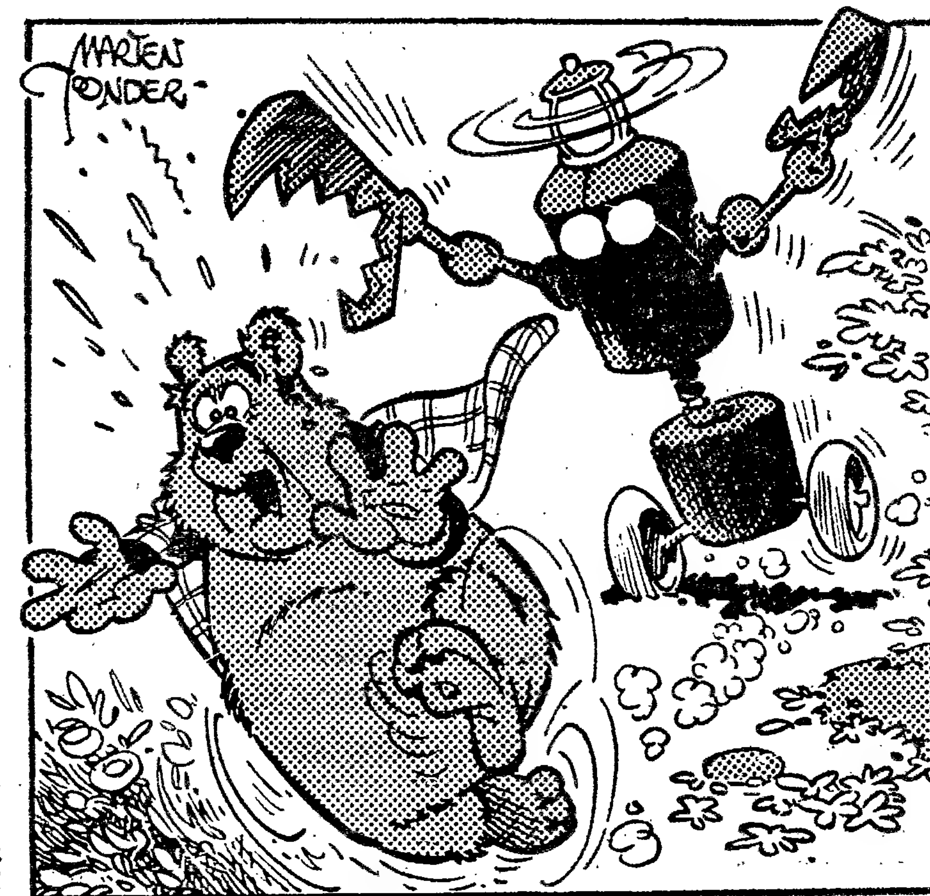

7971 De heer Oolcool reikte de gouden koffiekan met een sierlijke buiging over, terwijl hij juffrouw Doddel een kushand gaf.
,,Ik hoop, dat de schoonheid van de dame binnenkort het doorluchtige paleis zal verlichten", sprak hij. ,,Aanvaard mijn nederige groet".
Hij liep schommelend weg en heer Bommel keek hem met gemengde gevoelens na.
,,Hij ging wel wat ver", merkt hij op. ,,Maar aan de andere kant is het toch wel een erg mooi geschenk. Zo iemand moet toch wel een heer zijn, vooral omdat hij nog doorluchtig is ook. Niet Oolcool, maar zijn baas, bedoel ik".
,,Nou, maar ik vind het een engerd", zei zijn buurvrouw. ,,En zijn baas heeft geen smaak. In dit ding kan ik toch niet gezellig koffie zetten? Het is niet te tillen".

Deze woorden verrasten heer Ollie, maar toen verscheen er een glimlach op zijn gelaat.

,,Nu u het zegt, is dat precies wat ik zelf had willen zeggen", riep hij uit. ,,Geen smaak, dacht ik. Die pot en die muur en het horloge, dat ik van hem gehad heb. Smakeloos! Het is me al door de jaszak gezakt wegens de zwaarte, bedoel ik. Nee, voorname buren en gouden tijden zijn goed en wel, zei ik tegen de burgemeester. Maar het is niets dan overlast en smakeloosheid. Dat zei ik en daar houd ik mij aan. Want ik ben een rare in die dingen.

Als ik eenmaal een mening heb, dan blijf ik daarbij, mevrouw!"
,,Ik wou, dat ik zo'n sterk karakter had als jij", zei Doddeltje bewonderend.

7972 Toen heer Bommel afscheid had genomen, wandelde hij peinzend voort tussen de heuvels. Een zacht lentewindje speelde hem om de slapen en bloemen wuifden in het gras, maar hij had geen oog voor de natuur.

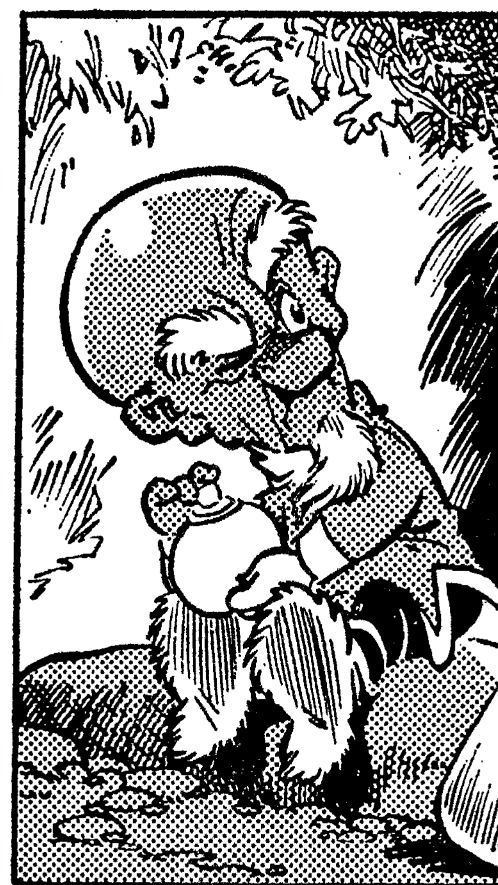
,,Ik ben verblind geweest door de doorluchtigheid van deze buurman'', sprak hij tot zichzelf. ,,Tom Poes had gelijk en mevrouw Doddel natuurlijk ook. Het deugt allemaal niet, met die te zware kado's en die robots en die kushanden. Nee, dat is allemaal niets voor een heer wiens vlees zwak is, maar vol ijzeren beginselen die zijn goede vader hem heeft ingeplant....''

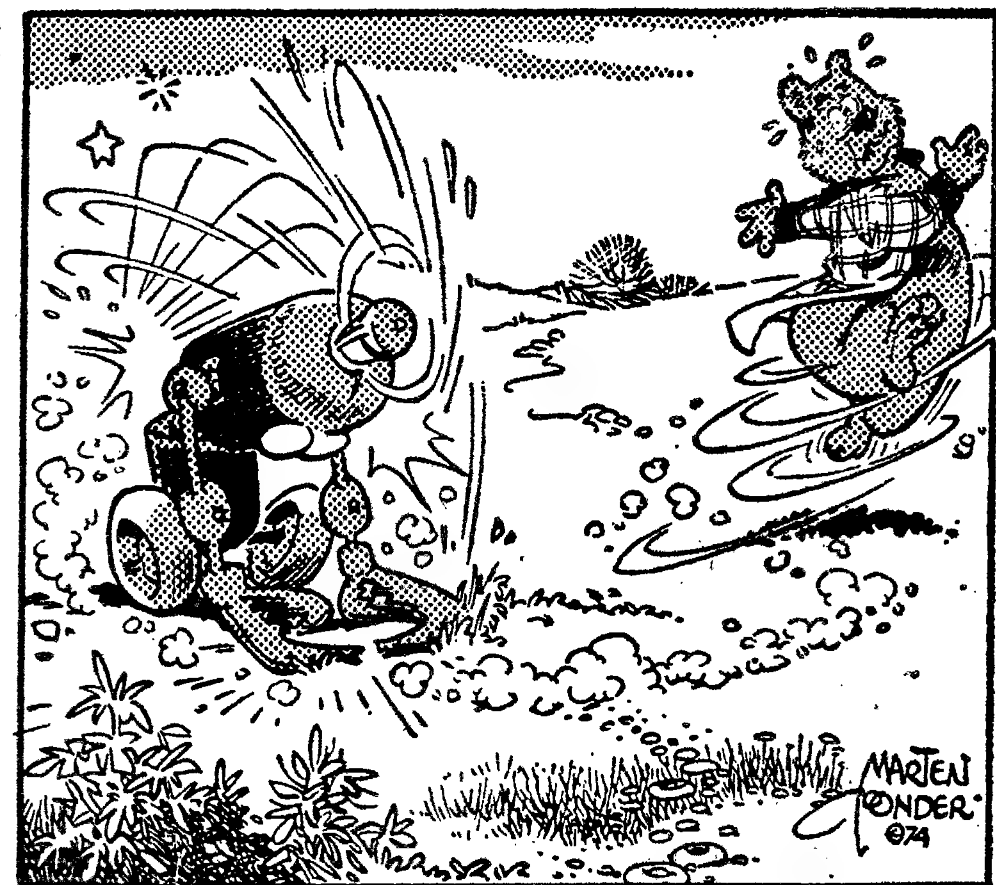
Dit soort gedachten hield hem zo bezig, dat hij de muur die naast hem verrees niet opmerkte, en ook schonk hij geen aandacht aan de machines die met het metselwerk bezig waren. Het was duidelijk, dat hij op verboden terrein geraakt was, maar dat kreeg hij pas in de gaten toen hij naast zich plotseling een geloei hoorde.

Het werd veroorzaakt door een waakrobot, die met een draailicht en een gierende sirene van achter een boom te voorschijn kwam en met grote snelheid naderrolde.

De geschrokken heer bleef een ogenblik verstijfd staan, maar toen hij de grijpende scharen steeds dichterbij zag komen, stiet hij een kreet uit en zette het op een lopen.

7973 Kwetal zat bezorgd voor het konijnehol tussen zijn eigendommen, die hij naar buiten had gedragen. De omgeving stond hem niet langer aan en nu hij alles in gereedheid had gebracht om te verhuizen, merkte hij, dat zijn verplaatser een kner over de glimmer had. Zoiets is natuurlijk vervelend, want het stuurt alle plannen in de war.

Mompelend streek hij zich over de baard en keek nadenkend naar heer Ollie, die op de achtergrond zichtbaar was geworden, rennend voor zijn leven.

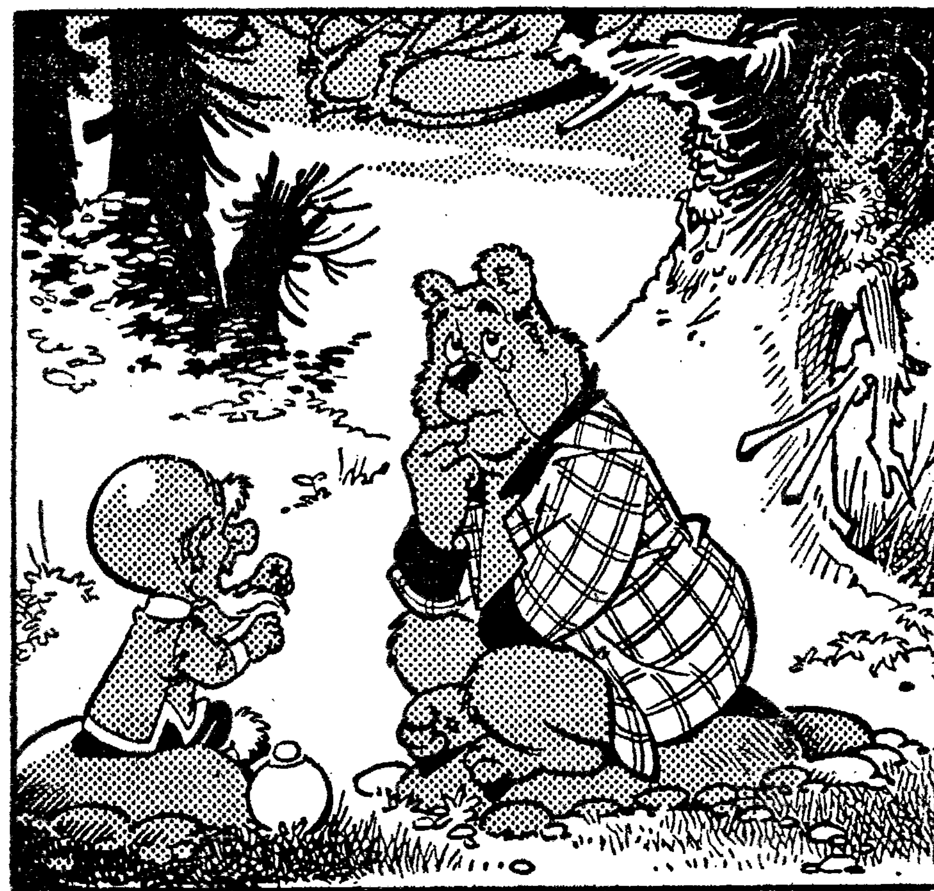
„Misschien zou die raad weten", mompelde het ventje. „Hij heeft een groot denkraam. Maar hij heeft geen tijd, want hij wordt gegramd door een greepwieler van vlakke legeringen."

Dubbend volgde hij de dravende gestalte een poosje met zijn blikken en toen haalde hij een bol tussen zijn rommel te voorschijn. „Hij zal wel goedvinden, dat ik mijn stoppertje gebruik", besloot hij. „Voor één keertje."

Met die woorden drukte hij op de knop die het voorwerp sierde — en op hetzelfde ogenblik stierf het geloei van de sirene weg. Heer Bommel wierp een gejaagde blik achterom. Tot zijn grote opluchting zag hij, dat de waakrobot krachteloos in elkander zakte, terwijl het draailicht op de top langzaam doofde.

„Het is toch wonderlijk... wat een heer vermag", hijgde heer Ollie met zijn laatste adem. „Ik heb hem.. uitgeput!"

7974 Heer Bommel bleef hijgend en blazend staan, terwijl hij zijn achtervolger scherp in de gaten hield. Maar die bleef roerloos staan in een ingezakte houding, en het metselen in de verte was het enige geluid dat de stilte verbrak. Plotseling ritselde het echter in het gras aan zijn voeten en toen hij naar beneden keek, zag hij daar een klein mannetje staan.

,,Kwetal!'', riep heer Ollie uit. ,,Weet jij soms wat er gebeurd is? Daarnet zat dat ding me op de hielen, zodat het doodsgevaar me voor de geest zweefde. En nu...''

,,Ik heb hem omgelegd met dit wielerstoppertje'', legde Kwetal uit. ,,Even maar, omdat ik met een vlek in mijn denkraam zit die ik niet kan klaren. Kijk, ik heb een nieuwe glimmer nodig voor mijn verplaatser. Hoe kom ik daar aan?''

,,Een wat voor een wat?'', vroeg heer Bommel verbaasd.

Het ventje schudde het hoofd en ging op een steen zitten.

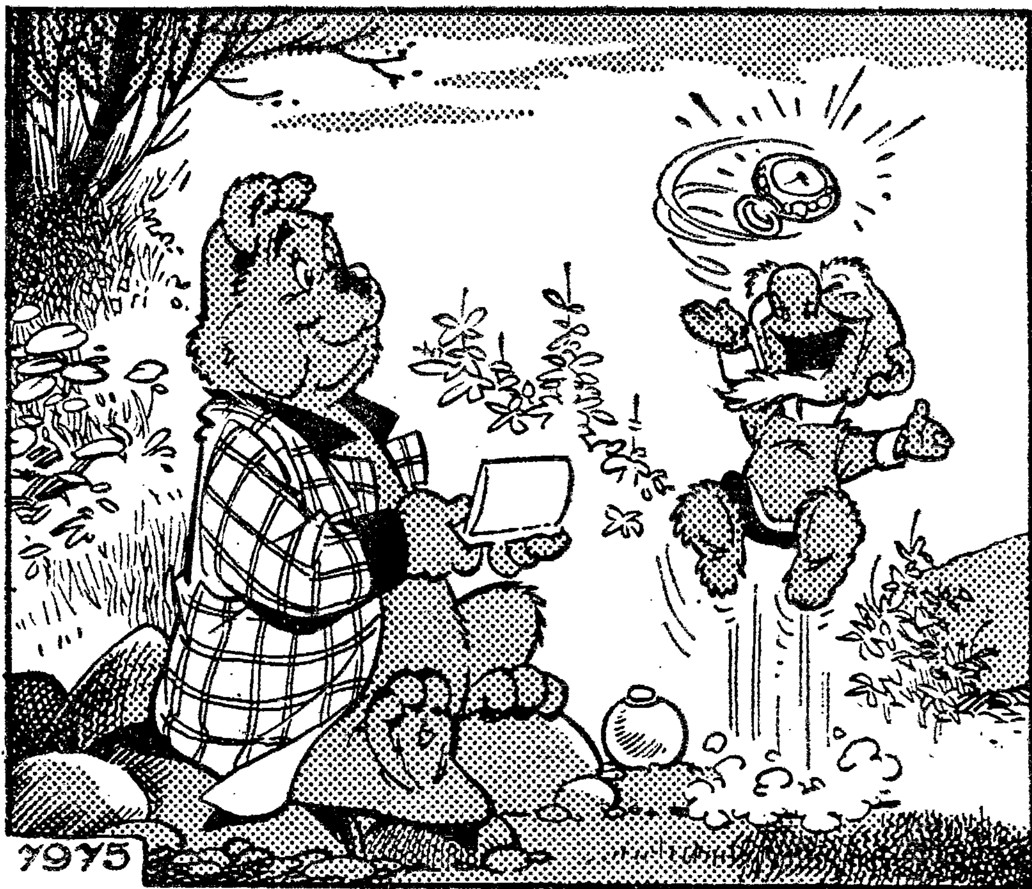
,,Een glimmer'', herhaalde hij. ,,Een kleurloos, doorzichtig steentje van hardgeknepen kool, dat kleuren schiet als het licht vangt. Maar dat is alleen in de bergen te vinden. Weet jij soms raad?''

Heer Ollie dacht geruime tijd over deze uitleg na en langzamerhand verhelderde zijn gelaat.

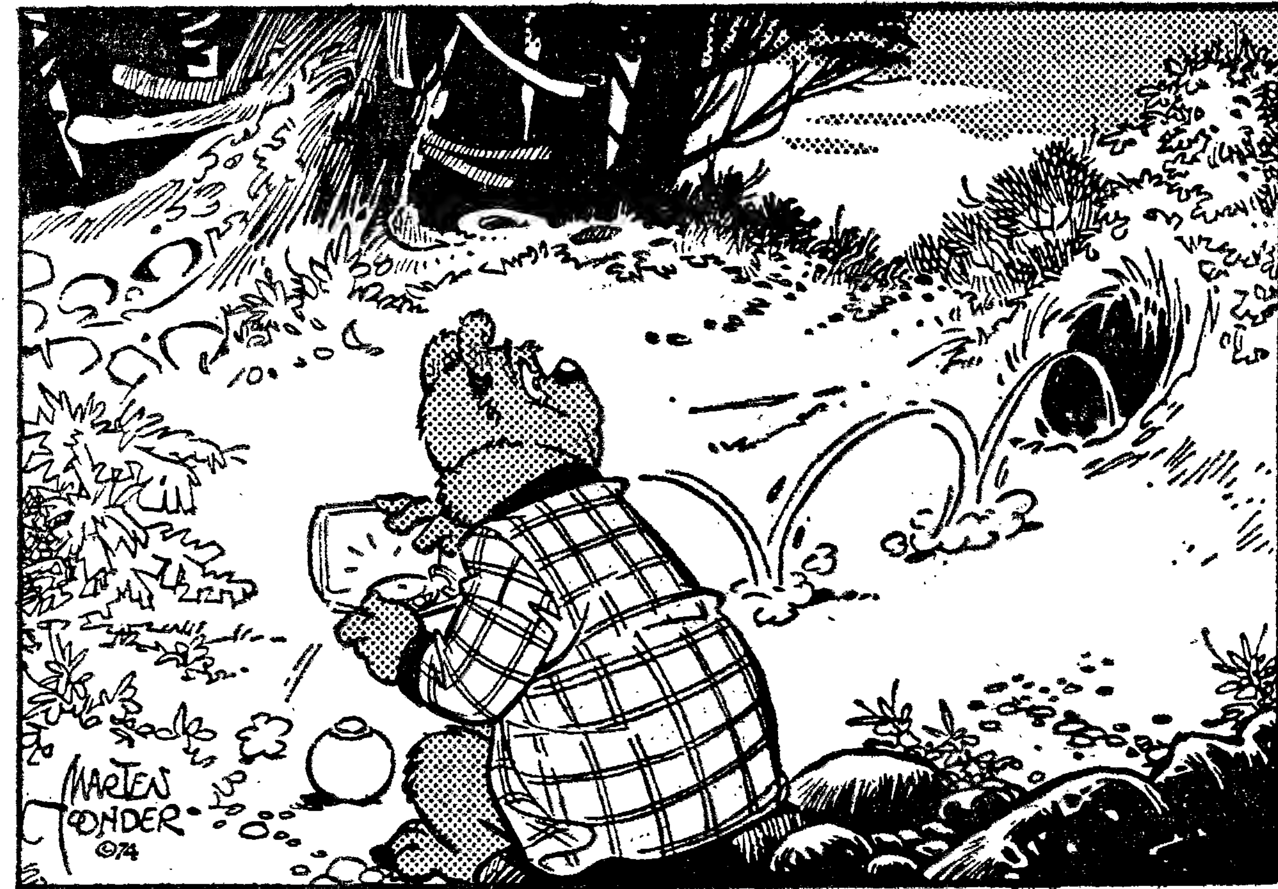
,,Diamant'', sprak hij. ,,Je zal een diamant bedoelen.''

Hij haalde het etui uit zijn zak en knipte het open, zodat het horloge in het zonlicht fonkelde.

,,Je mag dit ding hebben'', besloot hij. ,,Er zitten genoeg diamanten op en ik heb bedacht, dat het toch niets voor een heer is. Maar ik wil wel graag jouw eh.. stoppertje in ruil hebben.''

7975. Kwetal wierp een verraste blik op het horloge, toen pakte hij het uit het etui en begon opgewonden rond te springen, terwijl hij het zo nu en dan in de lucht wierp, zodat het schitterde in het zonlicht.

,,Mooi, hè?", zei heer Bommel tevreden. ,,Ik wist direct, dat je dit bedoelde, toen je het over kleurschietende steentjes had."

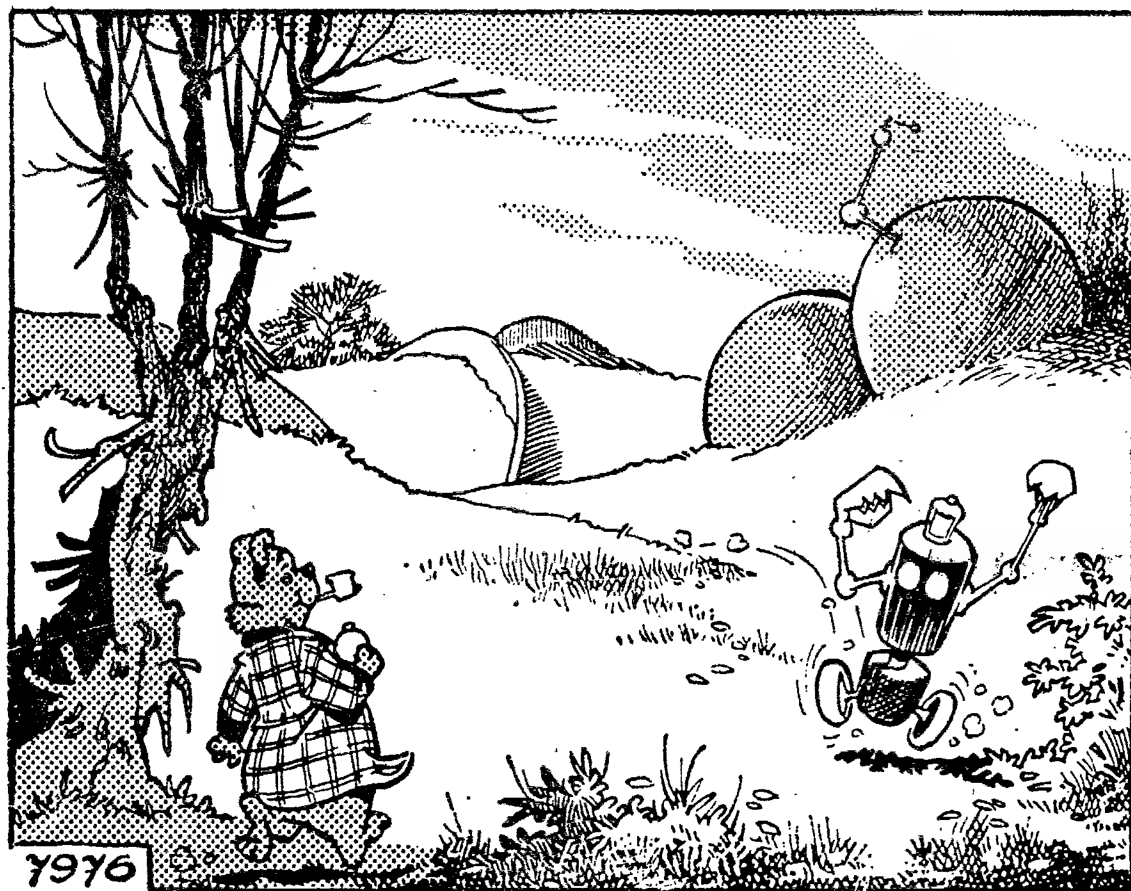
,,Glimmers", riep het mannetje, terwijl het onverwacht zijn gehuppel staakte en op een steen ging zitten. ,,Hier zitten de glimmers op die mijn neven uit de Zwarte Bergen hakselen! Nu kan ik mijn verplaatser helen."

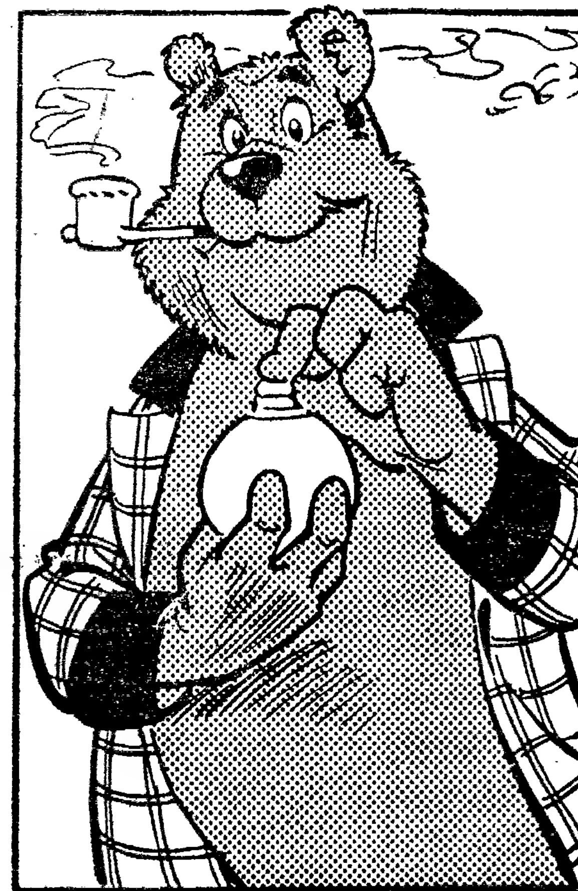
Hij trok een tangetje uit zijn zak en begon één van de diamanten van het uurwerk af te peuteren.

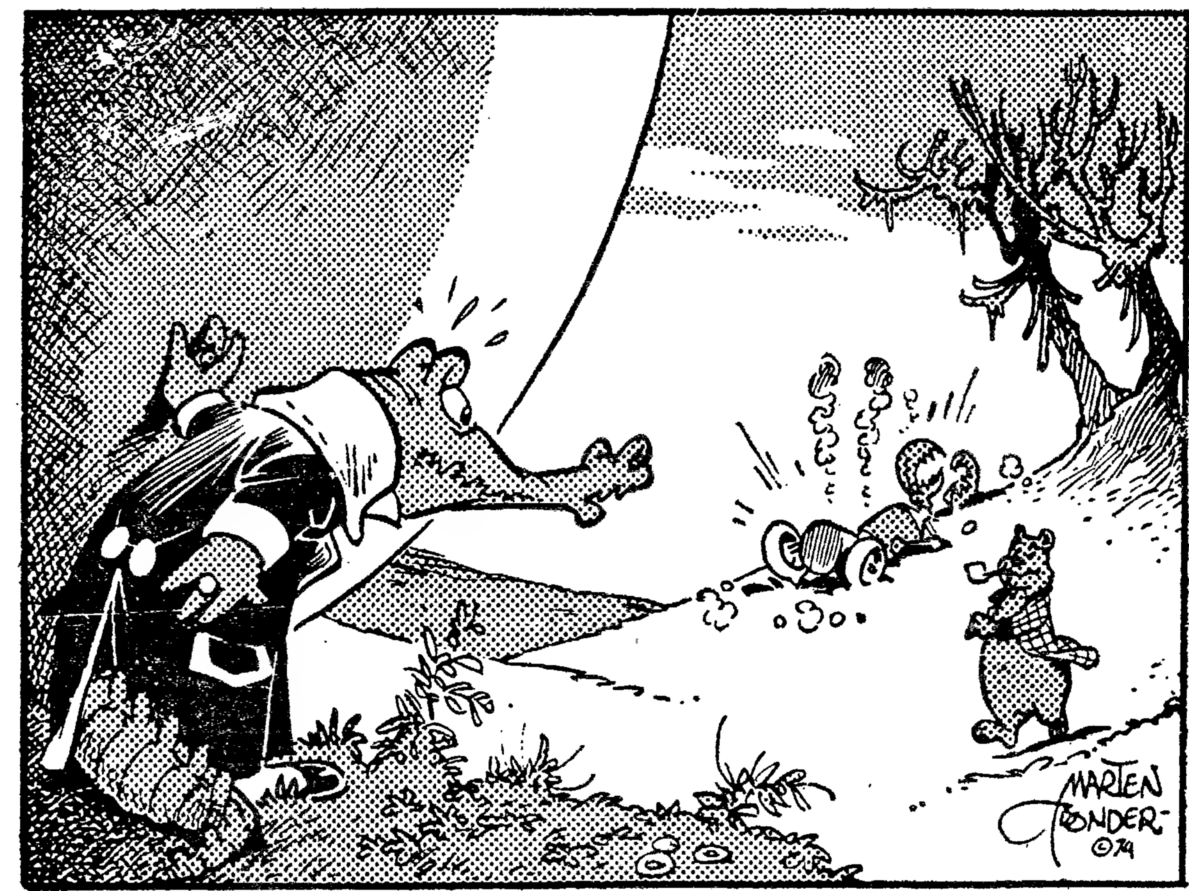
,,Eentje is genoeg", vervolgde hij. ,,Die aanwijzer heb ik niet nodig. Vooral omdat ik niet weet wat hij aanwijst. En hij is zo zwaar door het megele zonmetaal waarvan hij gemaakt is, hè? Eén glimmer in ruil voor mijn wielerstoppertje, dat is even."

Zo sprekende wierp hij het horloge terug in het doosje en verdween zó snel met de edelsteen in de achtergang van zijn konijnehol, dat heer Ollie niet eens de tijd had om goede middag te zeggen.

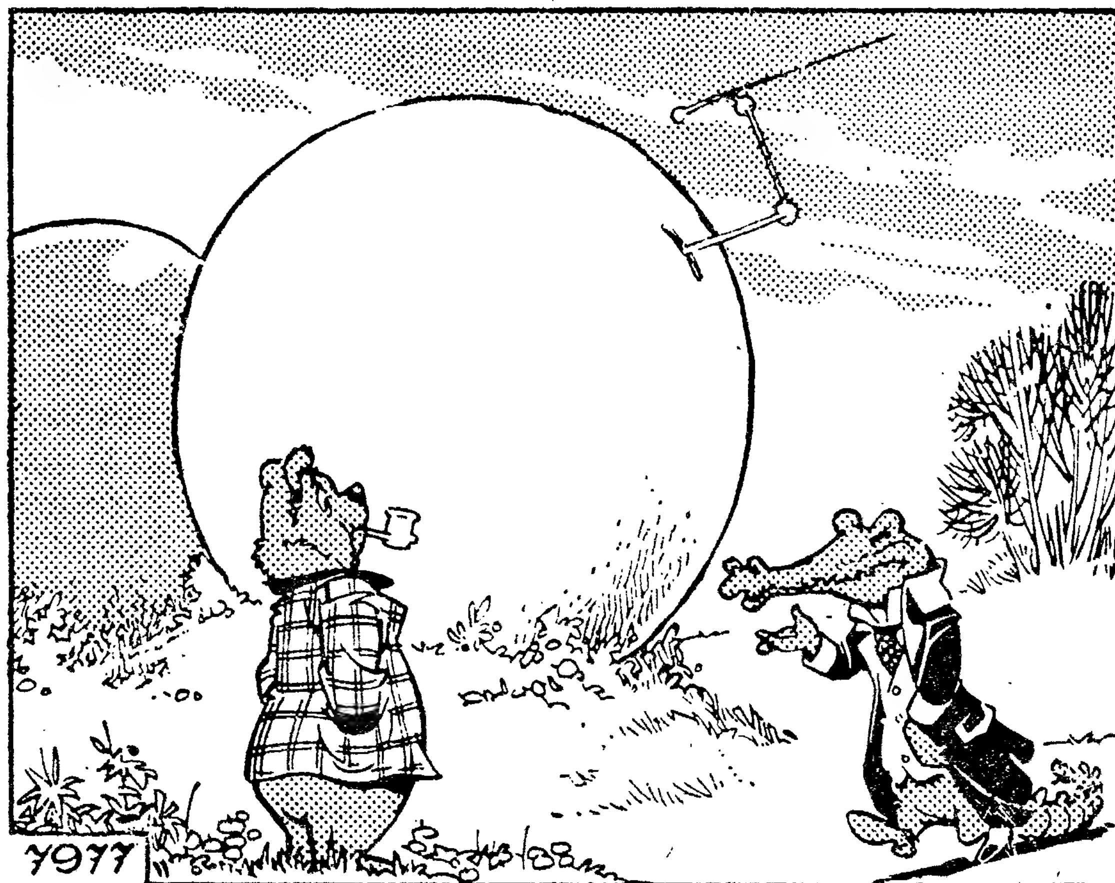
,,Een eigenaardig ventje", dacht hij. ,,Maar ach, hij heeft maar een klein denkraam, zoals hij zelf zegt. En dat stoppertje kan toch wel aardig van pas komen. Vooral wanneer men over een terrein loopt dat door robots onveilig wordt gemaakt."

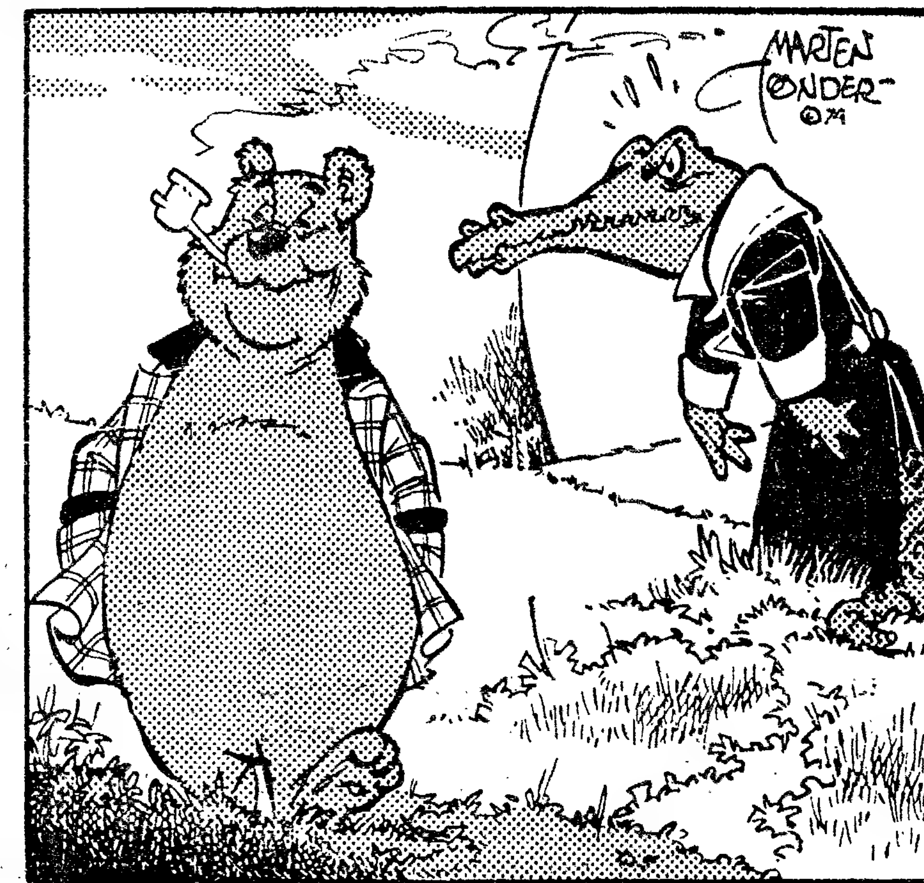

7976. Heer Bommel nam het bolletje op en vervolgde zijn tocht. In de verte klonk het metalen geluid van de robots die met de muur bezig waren, maar de wandelende heer bewoog zich zonder schroom over het verboden terrein.
„Laten ze maar opkomen met hun akelige wagentjes", dacht hij. „Een heer met een wielstoppertje maakt daar korte metten mee. En nu ik toch hier ben, wil ik die rare koepels die daar op de heuvel liggen, wel eens wat beter bekijken. Dat zijn vast de luchtschepen die hier in het holst van de nacht geland zijn."
Met dit voornemen stapte hij met kloeke pas voort en toen er over de heuvel een waakrobot met een loeiende sirene en een draailicht aan kwam rollen, knipte hij zelfs niet met de ogen. Glimlachend drukte hij de knop van Kwetals apparaatje in, zodat de ongelukkige machine rammelend in elkander zakte.
Vanachter een van de kolossale bollen verscheen nu de gedaante van dokter Vunderik, die de naderende heer ongelovig gadesloeg.
„Hoe nu?", vroeg hij zich af. „Deze gezwollen ingeboorling beschikt over vreemdaardige krachten! De waakmachines storten ter aarde als hij nadert. Wat doet hij overigens op het verboden terrein van zijne doorluchtigheid? Hier dreigt gevaar!"

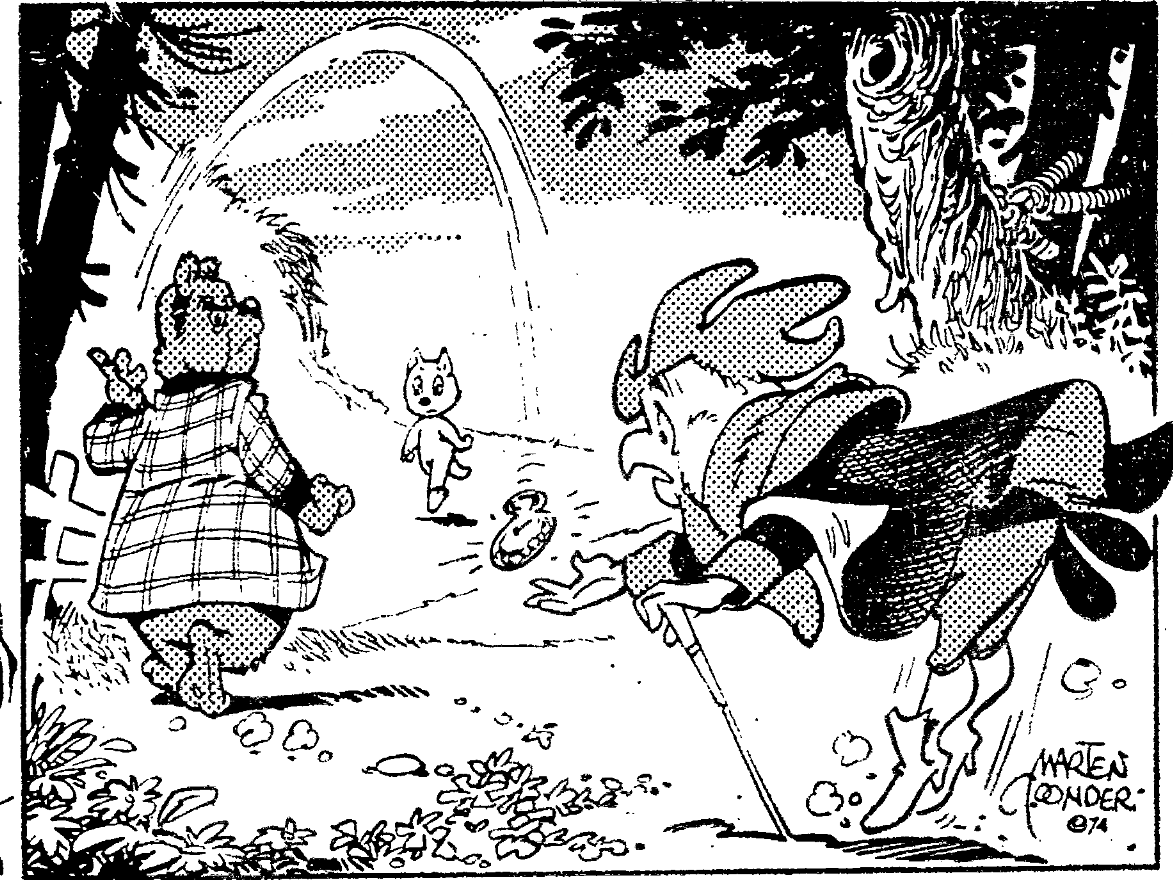

7977 — Heer Ollie bleef dicht bij de metalen koepel staan en keek nieuwsgierig omhoog.
,,Hij is wel groot'', zei hij tot zichzelf. ,,Tom Poes zegt, dat het luchtschepen zijn, maar ik zou dat niet geloven, wanneer ik ze niet met mijn eigen oren door de lucht had zien fluiten. En kijk, daar bovenin zit een piefje. Zeker een zendmast om de robots te besturen..''
Op dat moment werd hij gestoord door dokter Vunderik, die glimlachend naderde.
,,Ik wijs u er allervriendelijkst op'', sprak deze, ,,dat het hier privaatterrein is van zijne doorluchtigheid. Tot grote jammer bent u hier niet welkom. Hoe is het trouwens mogelijk, dat waakmachine W23 machteloos is geraakt, met de wieltjes omhoog?''
,,Omdat hij mij niet aanstond'', verklaarde heer Bommel. ,,Hij was vals, daar houd ik niet van. En als mijn machtige hand het wil, legt hij alle raderwerken stil, als u begrijpt wat ik bedoel. Trouwens, ik moet me beklagen over uw burengerucht, dat afgelopen moet zijn en dat met koffiekannen en mooie praatjes niet goedgemaakt kan worden. Een heer doet zoiets niet, zeker niet als hij doorluchtig is. U bent gewaarschuwd!''
De glimlach van de vreemdeling was geheel verdwenen en hij keek heer Ollie loerend na, toen deze zich veerkrachtig verwijderde.
Maar daar trok heer Bommel zich niets van aan. ,,Dat heb ik goed gezegd'', dacht hij tevreden. ,,Vooral omdat ik al dat gewerk hier stil kan leggen als men mij ontstemt, nu ik een stoppertje heb. Dat weet die dokter ook wel. Hm, dokter? Zou hij een geneesheer zijn?''

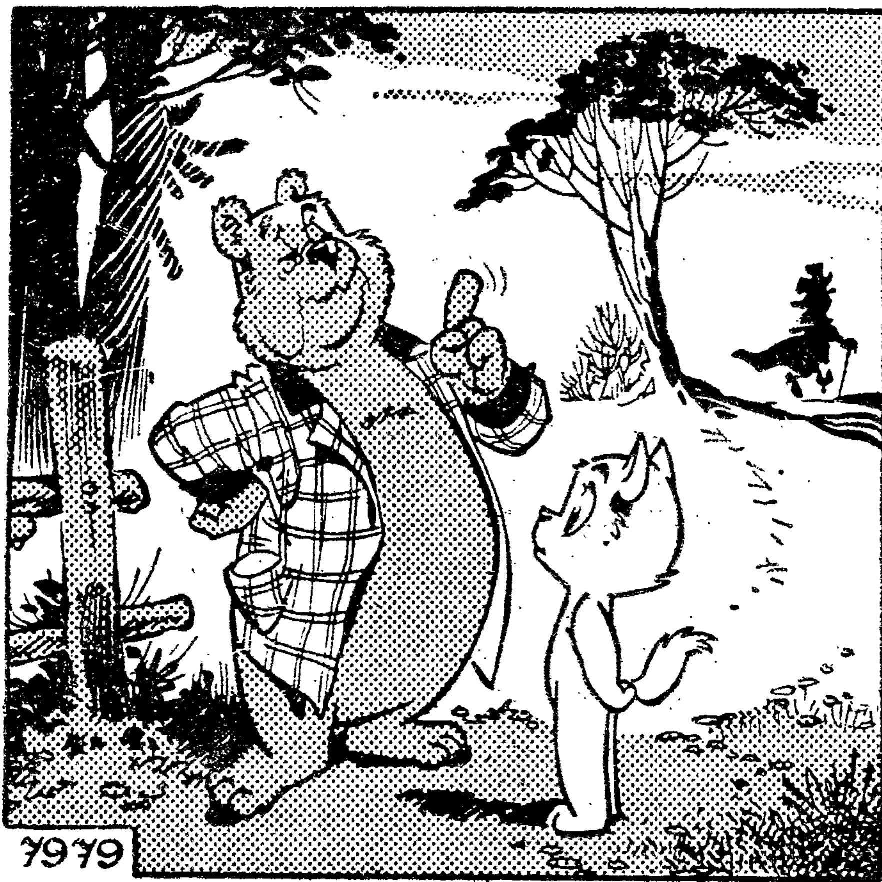

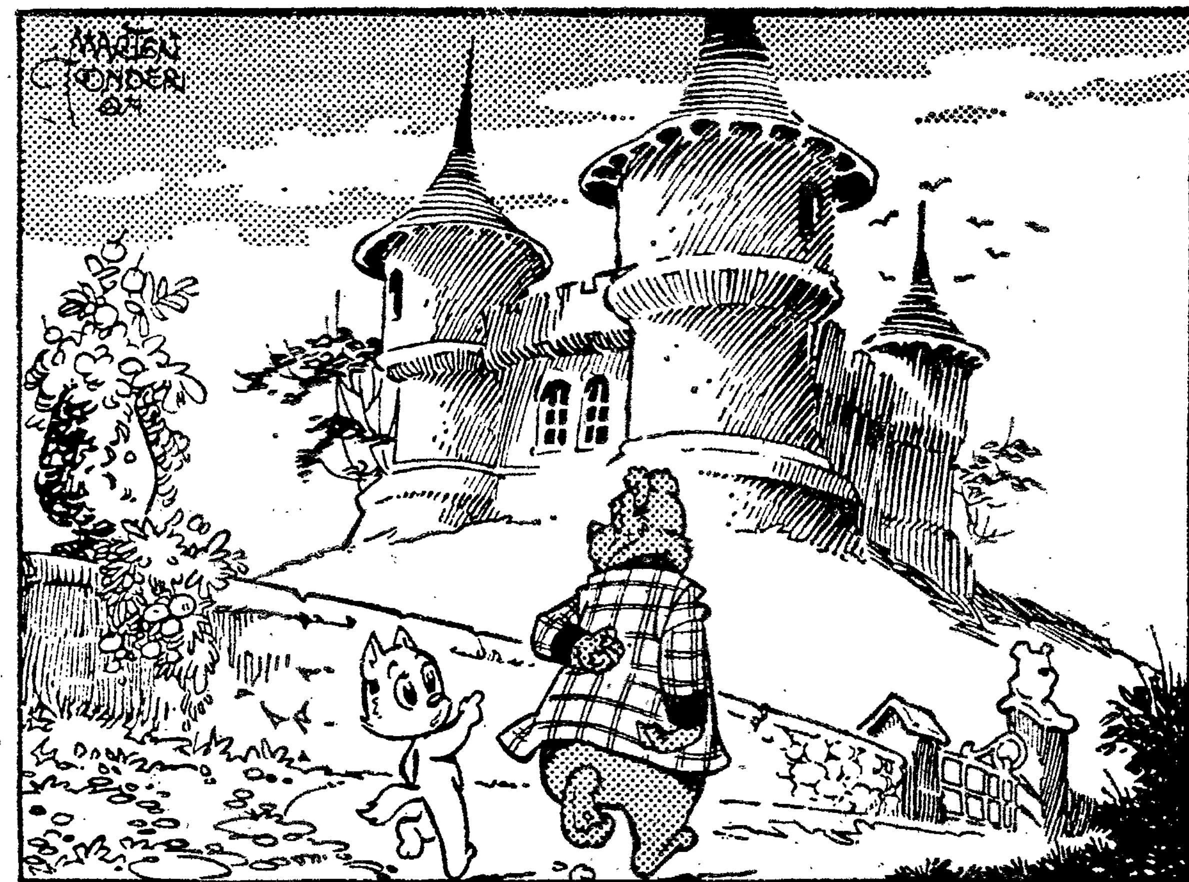

7978 — Heer Bommel verliet de Stuipendrechtse Heide, die nu haast geheel door een muur aan het oog onttrokken was.
,,Eigenlijk is het een schande'', mompelde hij. ,,Lawaai en gemetsel, en dat op land dat van oppassende Rommeldammers is afgenomen. Ik had dat veel te zware horloge aan die Vunderik terug moeten geven, Dat had hem op zijn plaats gezet! Maar men kan niet overal tegelijk aan denken. Ik zat toch al zo vol gedachten, toen ik hem zag!''
Op dat moment zag hij de markies de Cantecler aankomen en in een opwelling van hartelijkheid hield hij hem staande.
,,U hebt gelijk gehad'', sprak hij. ,,Die vreemden deugen niet en een heer kan er niet mee omgaan. U was de enige die dat inzag, maar u bent niet langer eenzaam, heer markies. Er staat nu een Bommel naast u!''
De edelman bestaarde hem met een koele blik en liet de mondhoeken zakken.
,,Fi donc'', mompelde hij. ,,Daar ben ik in het geheel niet van gediend, amice. Ik sta liever alleen dan naast iemand die platte opschik aanneemt en zich laat omkopen.''
Die opmerking bedierf heer Ollies humeur, dat valt te begrijpen.

Bewolkend trok hij het etui uit zijn zak en terwijl hij verder liep, wierp hij de verraste markies het horloge toe. Deze aarzelde slechts een kort moment en hij was net op tijd om het kostelijke uurwerk op te vangen.
,,Het gedrag van deze vlegel is stuitend!'', prevelde hij. ,,Maar het zou jammer zijn, wanneer dat kostelijk kleinood door een val beschadigd werd.''

7979 Heer Bommel had geen aandacht meer voor de markies, die zich snel verwijderde. Hij had Tom Poes ontmoet en dat gaf hem de gelegenheid om zijn hart te luchten.

„Mijn houding is nu bepaald, jonge vriend", sprak hij. „Na gisternacht heb ik diep nagedacht en allerlei blaaskaken op hun plaats gezet, zodat ze lelijk stonden te kijken. Men weet nu, wie het hier te zeggen heeft!"

„Wie dan?", voeg Tom Poes nieuwsgierig.

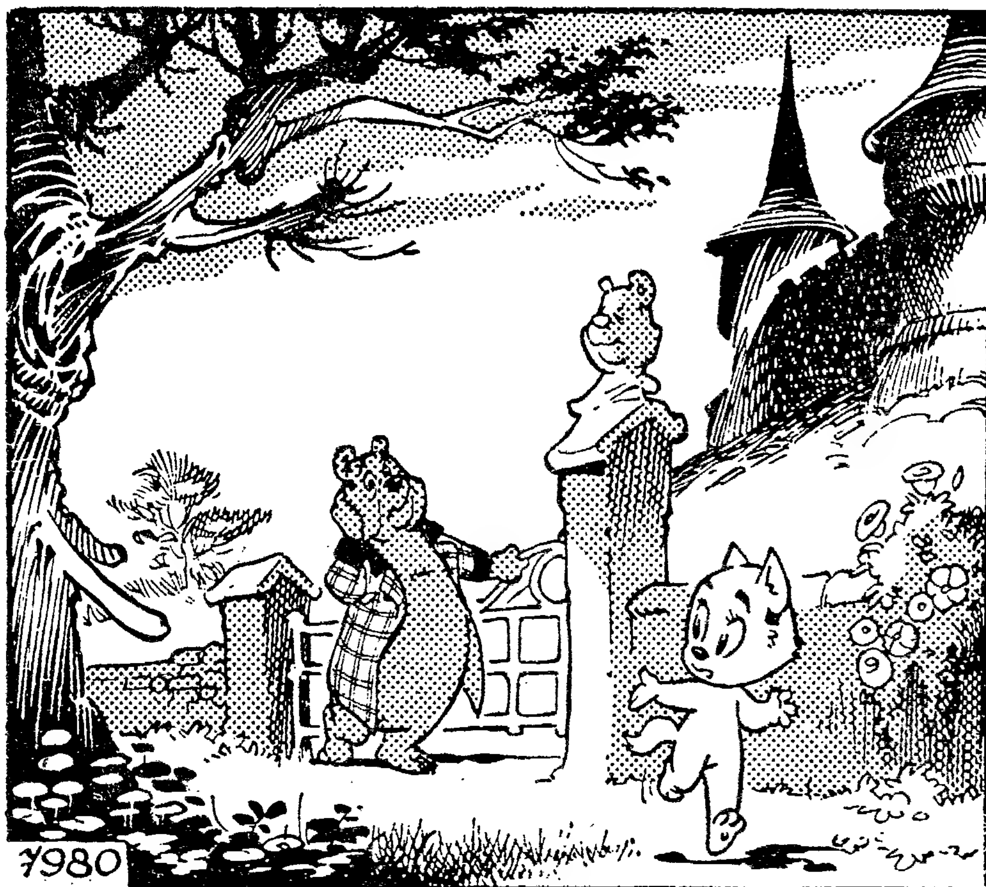
„Ik natuurlijk!", riep heer Ollie ongeduldig uit. „Ik kan al die robots en die druktemakerij daar stoppen door dit.. eh.. stoppertje, als je begrijpt wat ik bedoel".

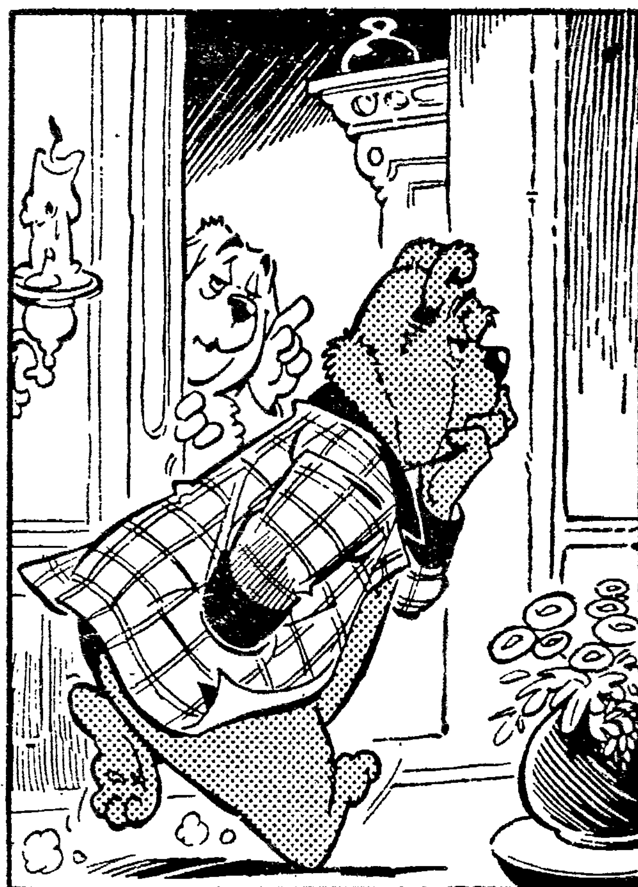
Hij haalde het vreemde apparaatje van Kwetal uit zijn zak en vertelde hoe hij er door zijn scherp verstand aan gekomen was. Maar tot zijn teleurstelling was Tom Poes niet zo onder de indruk als hij verwacht had.

„Dat ding is erg gevaarlijk", zei die, terwijl ze verder opliepen naar Bommelstein. „Begrijpt u wel, wat een macht het geeft? Men kan er niet alleen robots mee stil zetten, maar ook alle verkeer en alles wat wielen heeft. Het is een erg machtig wapen, heer Ollie!"

„Daar had ik nog niet zo aan gedacht", mompelde heer Bommel, een beetje geschokt. Hij klaarde echter al gauw weer op.

„Maar dan is het immers in goede handen?", vroeg hij.

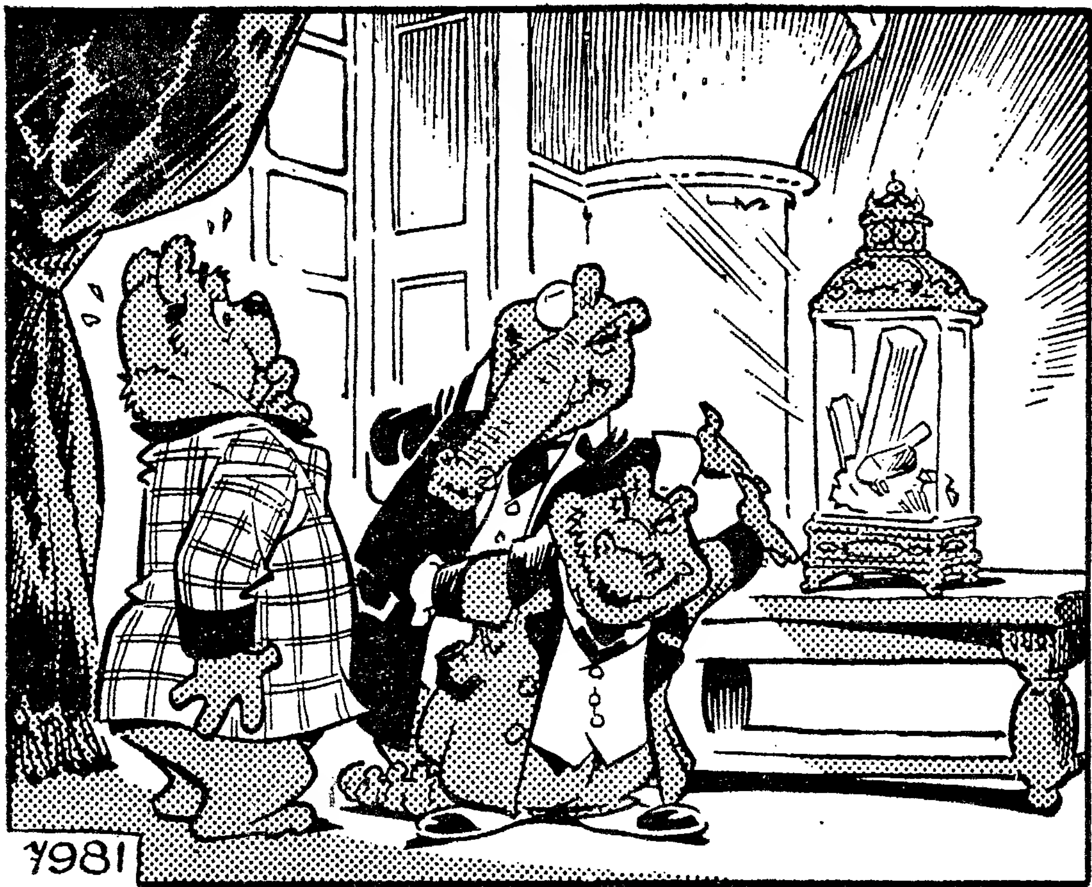

7980 Heer Ollie opende zijn tuinhek om naar huis te gaan en Tom Poes nam afscheid.
,,U mag wel oppassen met dat stoppertje'', zei hij, terwijl hij zijn weg vervolgde. ,,Als ze weten, dat u zo'n ding hebt, zullen ze alles doen om het in handen te krijgen. En ze zijn machtig, die vreemdelingen, al hebben we dan ook geen idee wie ze eigenlijk zijn''.
Deze waarschuwing bedrukte heer Bommel toch wel een beetje en in nadenken verzonken liep hij zijn huis binnen.
,,Ach wat'', sprak hij tot zichzelf, ,,wat een onzin! Een heer hoeft nergens bang voor zijn in zijn eigen huis. Ik laat me niet nerveus maken''.
,,Zoals u wilt, heer Olivier'', zei de bediende Joost, die de deur had geopend. ,,Er is bezoek voor u en ik ben zo vermetel geweest de heren in de kamer te laten''.
Heer Bommel haalde verbaasd de wenkbrauwen op en trad het vertrek binnen, maar op de drempel verstarde hij. Bij de tafel stonden de vreemdelingen Vunderik en Oolcool hem buigend en glimlachend op te wachten.

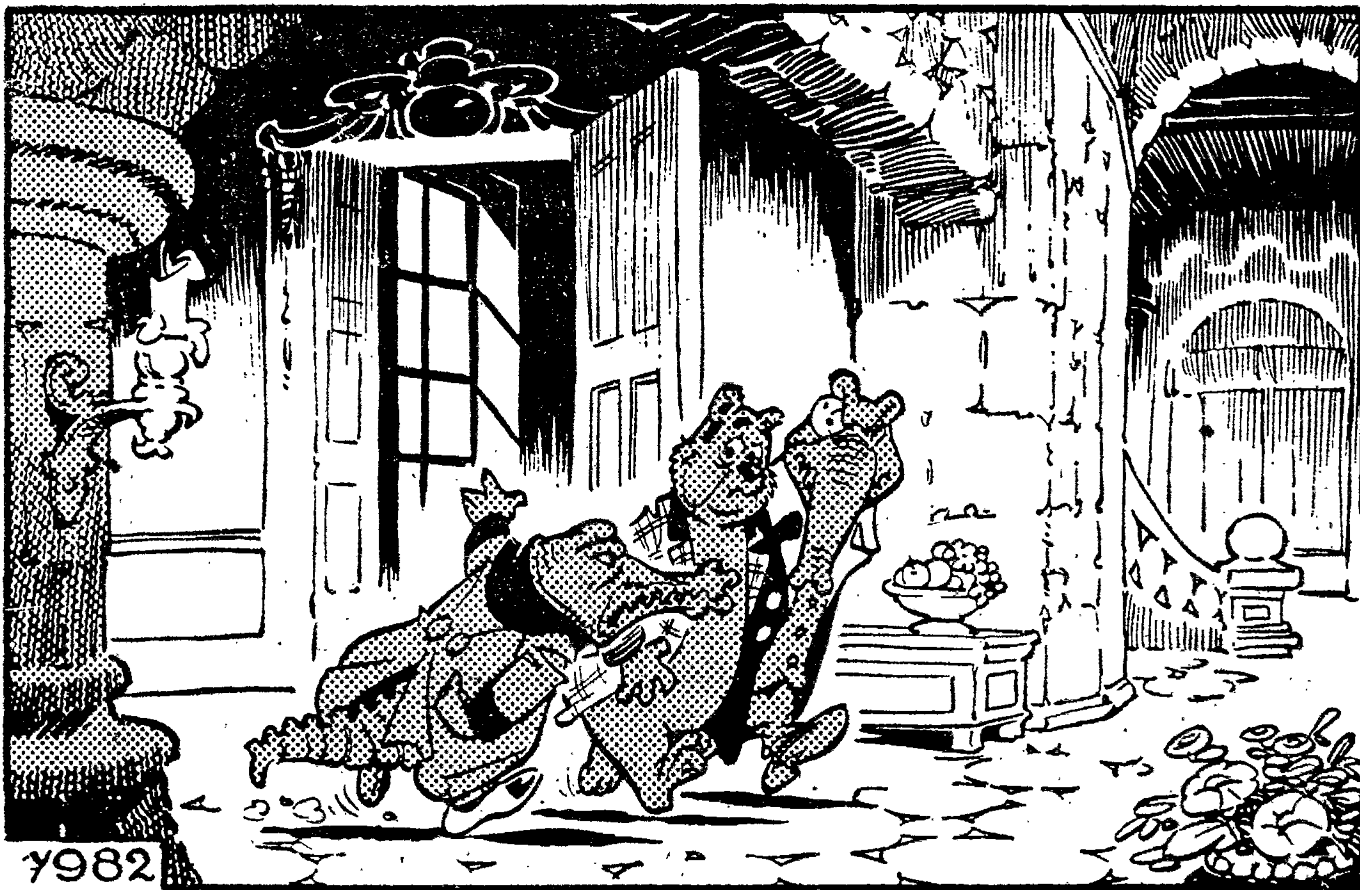
,,Mogen wij een ogenblikje van uw kostbare tijd vragen?'', vroeg de eerste en de tweede vulde aan: ,,Het is voor een onderdanig onderhoud van weinig belang''.
Heer Ollie verstond nauwelijks wat ze zeiden. Met verstarde blik keek hij naar het glazen kastje dat op de tafel stond en waaruit vreemde groene glanzen hem tegenfonkelden.

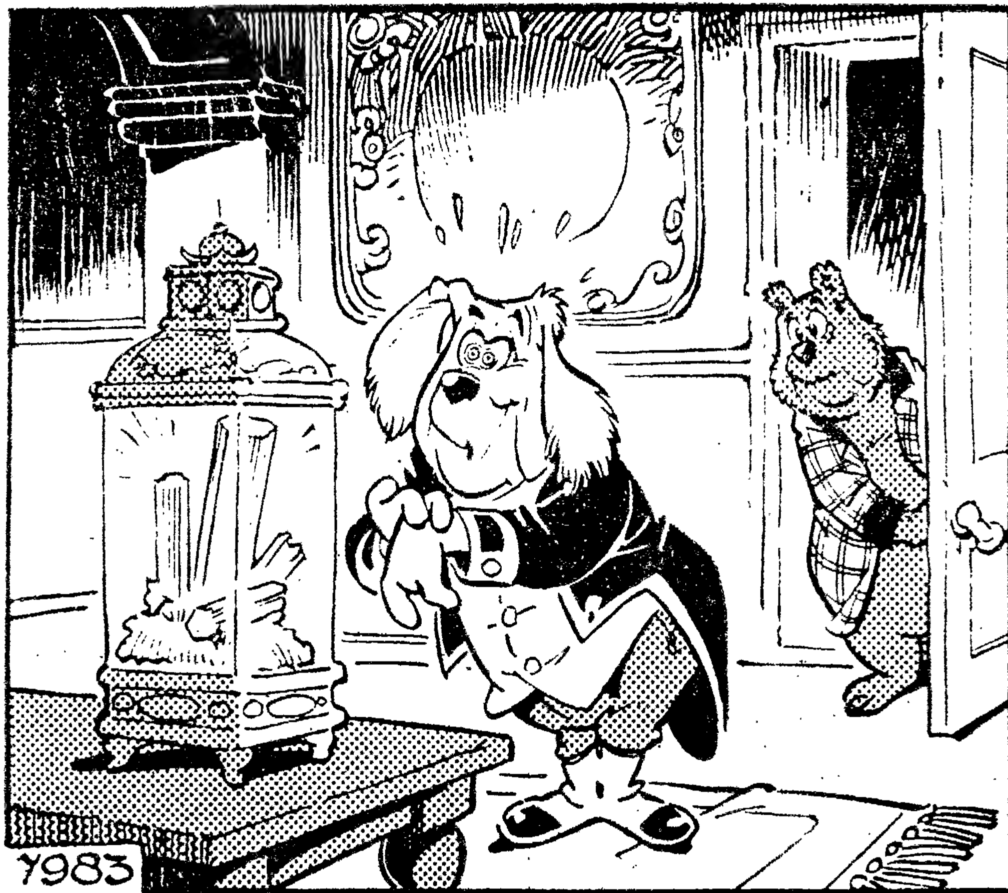
7981. „W-wat is d-dat?", fluisterde heer Bommel, nadat hij enige tijd glazig naar het kastje had gestaard.
„Dit is het grootste hexagonaal mineraal ter wereld", verklaarde dokter Vunderik, en de heer Oolcool vulde aan : „Een groene toermalijn. Wanneer u ons mededelen wilt hoe u de waakmachines stilgesteld hebt, bieden wij u dit aan als een nederig geschenk van grote waarde."
„U was zo goed een bewijs van uw macht te geven", hernam de dokter buigend. „Op het verboden privaatterrein van zijne doorluchtigheid. Waaruit bestaat uw verstarrende macht, zou ik gaarne weten willen?"
Door deze woorden kwam heer Ollie weer tot zichzelf.
„Oho", sprak hij, zich hoog oprichtend. „Het wielstoppertje is geheim. Het gaat u niets aan, bedoel ik. Het is trouwens van mij, en ik laat me niet omkopen door horloges en mineralen, als u begrijpt wat ik bedoel."
De glimlach van de vreemdelingen doofde uit, en ze staakten hun geknik en gebuig.
„Dan moeten wij u lelijk waarschuwen!", riepen ze met opgestoken wijsvingers. „We kunnen geen storingen gebruiken. Er moet gewerkt worden door onbekwame machines, zonder dat iemand de raderwerken stopt. Het paleis moet klaar zijn, voordat zijne doorluchtigheid komt. Verknoop dat in uwe oren, Bommelheer! Anders zal het u kwalijk vergaan!"

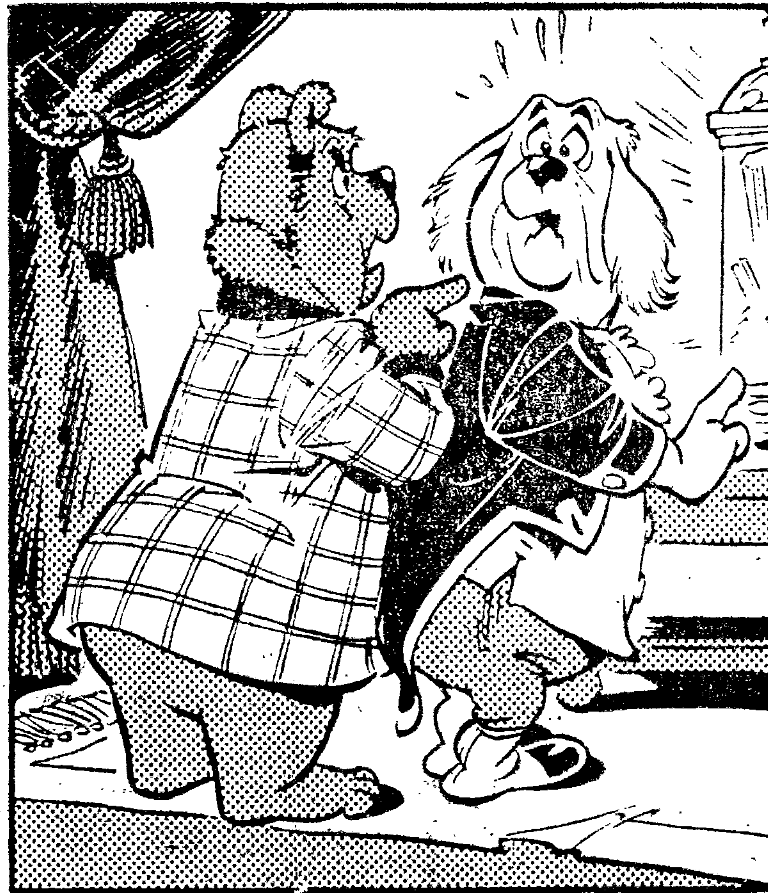

7982. De heren Oolcool en Vunderik begaven zich de gang op om naar buiten te gaan en heer Ollie liep wat beklemd tussen hen in. ,,Dit is een vrij land'', zei hij onzeker. ,,Wij houden hier niet van verboden toegangen — en ik voor mij heb een hekel aan lawaai in de nacht en aan robots, die muren bouwen.''
,,Zeer wel'', sprak Oolcool achter opeengeklemde tanden. ,,Maar wanneer u opnieuw onwelkom op privaatgebied raderwerken stilstopt, zal het u akelig vergaan. Ik moet u er beleefd op wijzen, dat zijne doorluchtigheid niet met zich laat spotten.''
Na deze woorden stapten ze de buitenlucht in en bogen stijfjes als afscheid. Daarbij wierpen ze de gastheer zo'n kille blik toe, dat het deze bang te moede werd, maar hij liet dat niet merken.
,,Ikkik.. ik ook n-niet!'', zei hij. ,,Ik b-bedoel; een B-bommel laat ook niet met zich spotten. Maar, aan de andere kant.... als die doorluchtigheid niet lastig is, is een Bommel het ook niet, als u begrijpt wat ik bedoel. Wees dus ge-gewaarschuwd!''

Hij wierp de deur achter de vertrekkende gasten dicht, en terwijl hij terugliep naar zijn kamer haalde hij Kwetals bol uit zijn zak en keek er peinzend naar.
,,Tom Poes had gelijk'', dacht hij. ,,Dit is een machtig wapen, waar hoogstaande lieden zich druk over maken. Maar ik heb het moedig verdedigd zodat het nog steeds in goede handen is. Ach, ja, men moet mij niet te na komen!''

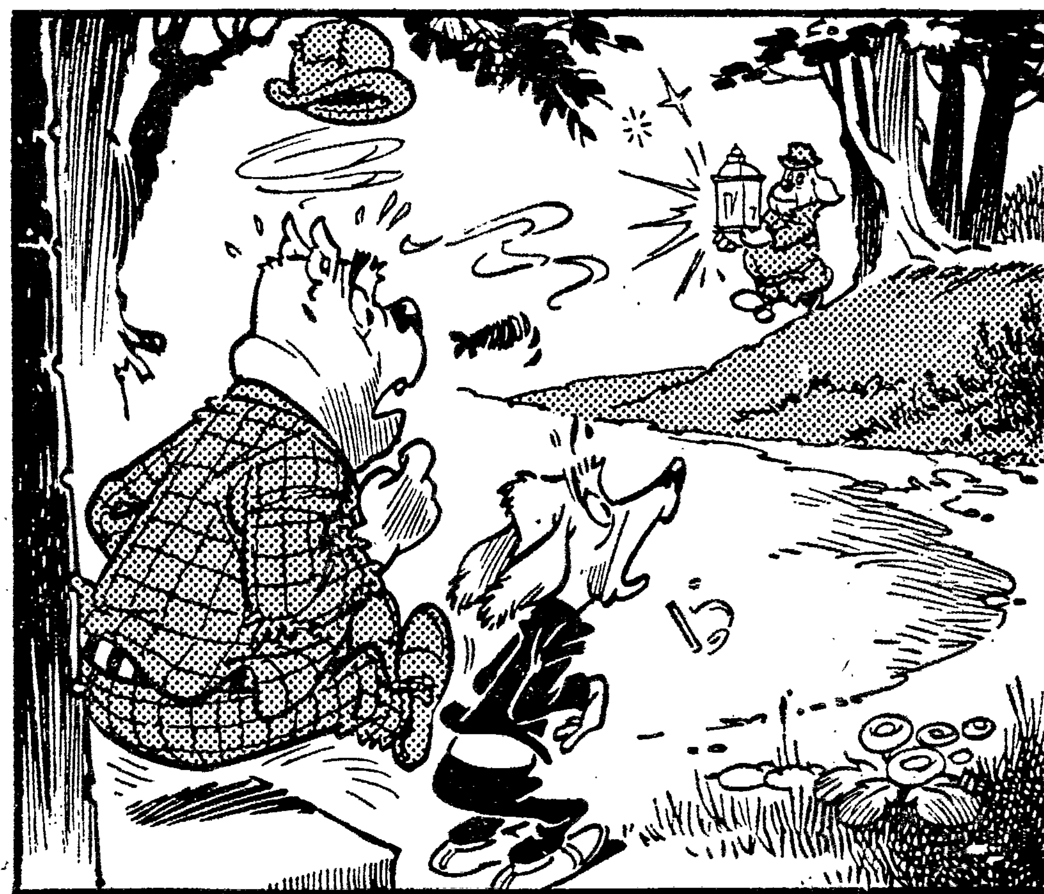

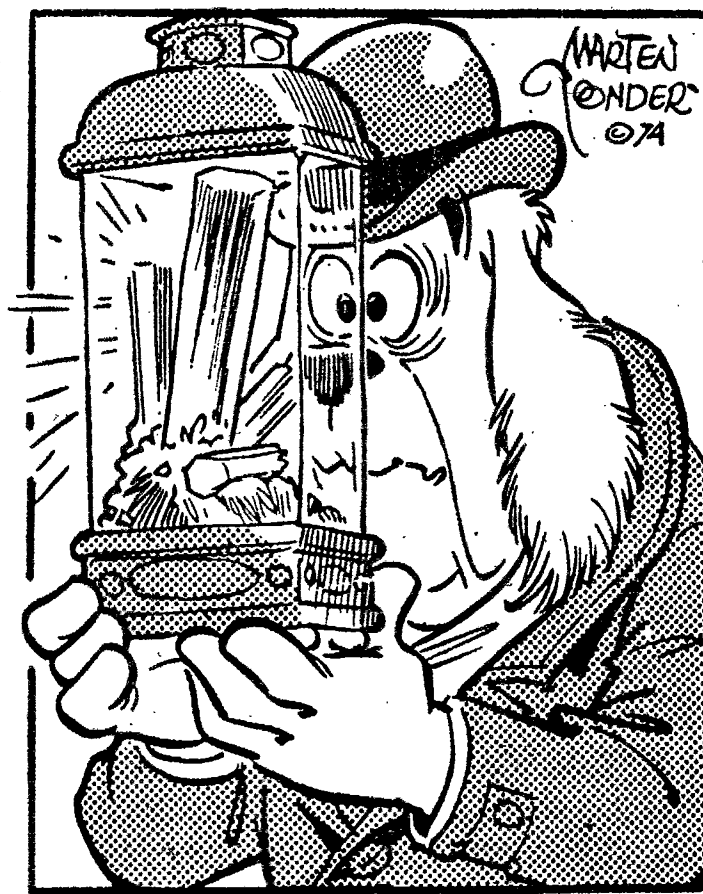

7983 Toen heer Bommel zijn kamer weer binnen kwam, stond Joost bij de tafel waarop het glazen kastje nog steeds prijkte.
,,Zoiets prachtigs heb ik nog nooit gezien'', mompelde de trouwe bediende met verglaasde ogen. ,,Het is alsof het leeft, wanneer ik zo overmoedig mag zijn! Ach, als ik dat eens vast mocht houden. Eventjes maar...''
,,Wel heb ik ooit!'', riep heer Ollie op de drempel. ,,Ze hebben vergeten hun omkoperij mee te nemen. En wat sta jij daar, Joost?''
,,Ik keek alleen maar even'', zei de knecht geschrokken. ,,Dat is toch wel toegestaan, met uw welnemen? Ik bied mijn gelukwensen aan met deze aanwinst, heer Olivier. Het moet toch mooi zijn om zulke voorname vrienden te hebben...''
Hij zuchtte, maar zijn werkgever maakte daar al gauw een einde aan.
,,Het zijn mijn vrienden niet'', sprak hij kort. ,,En ik wil dat ding niet hebben. Je moet het onmiddellijk gaan terugbrengen.''

Joost trok niet begrijpend zijn jas aan en even later verliet hij het pand. Het glazen kastje droeg hij voorzichtig voor zich uit, en omdat de lentezon er op scheen, werd hij half verblind door de groene flonkeringen van het juweel.

,,Als je hard loopt, kan je die vreemdelingen nog inhalen'', riep heer Bommel vanaf het bordesje. ,,Voordat ze bij hun misselijke muur zijn, bedoel ik.''

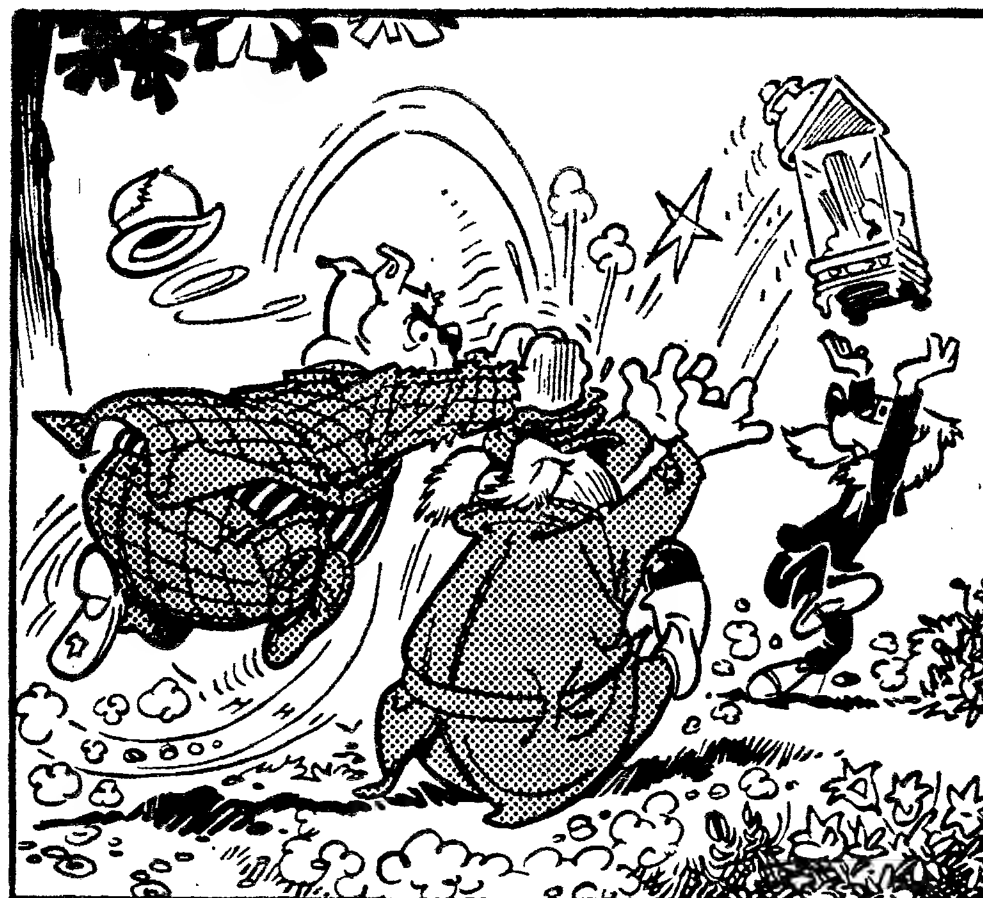

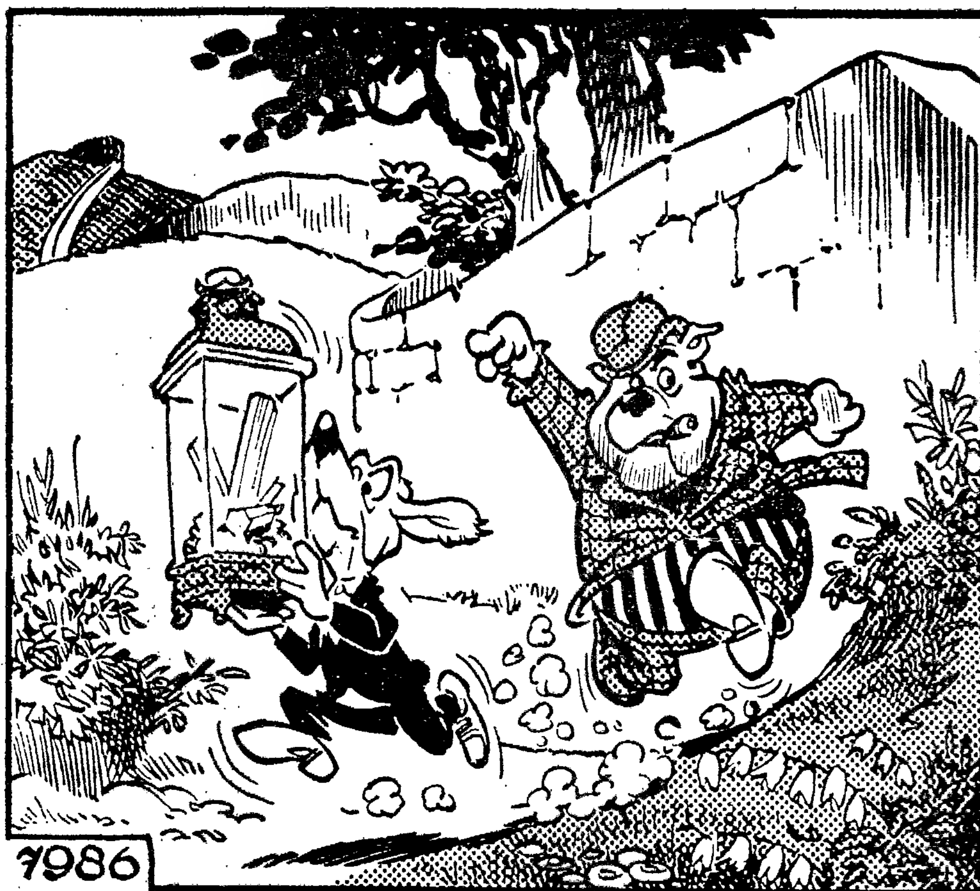
7984 De muur was intussen klaargekomen, en kronkelde over de heuvels om de Stuipendrechtse heide heen. Aan de zuidzijde zaten er twee sjofele figuren tegenaan in wie trouwe lezertjes zonder twijfel Super en Hieper zullen herkennen. Verarmd door de energiecrisis en de belastingen zaten ze daar van de zon te genieten, terwijl ze hun blikken over het landschap lieten glijden.
,,Nieuw metselwerk, dat muurtje'', sprak Bul Super. ,,Dat was hier vorig jaar nog niet.''
,,Wie zo'n muur bouwt heeft iets te verbergen'', zei Hieper dromerig. ,,Hier moeten zaken te doen zijn, baas.''
Super wilde antwoorden, maar in plaats daarvan schoot hij overeind en staarde met grote ogen naar Joost, die op de achtergrond te voorschijn kwam, met het glazen kastje in de armen. Hij verspreidde een schittering van edelgesteente en het is dan ook geen wonder dat de beide zakenlieden zijn nadering met ontroering gadesloegen.
,,Daar komen zaken aan, jongen'', mompelde Super met rauwe stem. ,,Superzaken. Zorg dat je niet opvalt.''
De trouwe bediende was echter te zeer verdiept in zijn vrachtje om aandacht aan de omgeving te besteden.
,,Ach, wat een verleiding voor een onbemiddeld persoon'', prevelde hij met bevende mond. ,,Die buitenlandse heren zijn niet meer te zien, en achter die muur mag men niet komen. Als ik dit kastje hier nu eens héél stilletjes zou begraven.''

7985 Joost was bij de muur aangekomen en hield halt bij een boom, die daar stond.
„Ik kan mijn opdracht niet uitvoeren", sprak hij tot zichzelf. „De heren zijn reeds achter hun muur verdwenen — en het zou vrijpostig zijn ze daar te volgen. Heer Olivier wil het kastje evengoed niet hebben. Ach, wat een verleiding voor een eenvoudig persoon met beperkte middelen. Als ik het nu eens hier zou begraven..."
Het was duidelijk, dat de onkreukbare bediende in grote tweestrijd verkeerde. Hoe die zou zijn afgelopen weet ik niet, want gelukkig hoefde hij geen besluit te nemen. Vanachter de boom sprongen plotseling Super en Hieper te voorschijn, en terwijl de eerste met een krachtige vuistslag de hoed over de ogen van de knecht stulpte, ving de tweede het opvliegende kastje handig op.
Joost meende dat hij door de bliksem getroffen was, als straf voor zijn slechte gedachten, en hij bleef onbeweeglijk in de ontwakende natuur zitten. Maar toen hoorde hij het geluid van wegdravende voetstappen.
„Een roofoverval", prevelde hij met verstikte stem. „Men heeft mijn prachtige juweeltje gestolen! Ach, wat is de wereld toch slecht."
En, terwijl hij luidkeels om hulp riep, begon hij met beide handen aan zijn hoofddeksel te rukken om weer wat zicht te krijgen.

7986 Super en Hieper snelden voort langs de muur, de tweede met het verblindende kastje in de handen, en de eerste scherp om zich heen kijkend of hij geen onraad zag. Het hulpgeroep van Joost stierf weg in de verte, terwijl de muur wat naar binnen boog.

,,Laten we hier maar even gaan zitten'', hijgde Super, die een hekel aan rennen had. ,,Er is nergens iemand te zien, en die bleke dikkerd is vast naar z'n moe.''

Hieper gehoorzaamde; hij zette het glazen kastje voorzichtig voor zich neer en staarde er dromerig naar.

,,Wat zou het wezen, baas?'', vroeg hij.

,,'k Weet niet'', mompelde Super. ,,Maar het is geen glas, jongen, dat is vast. Ik ruik geld, veel geld. Dit is het begin van een nieuw leven . .''

Hij zweeg plotseling en keerde zich verschrikt om. Achter hem ritselde het in het gras, en om de bocht van de muur verscheen een donker geklede gedaante.

,,Een goede dag wens ik u'', sprak deze. ,,Mijn naam is Vunderik, gediplomeerd dokter. Als de heren mij toestaan zou ik allervriendelijkst willen vragen hoe zij aan dit nederig juweel van grote waarde komen?''

,,Gewoon'', zei Hieper. ,,Gewoon gekocht, hè baas? Wat gaat jou dat aan?''

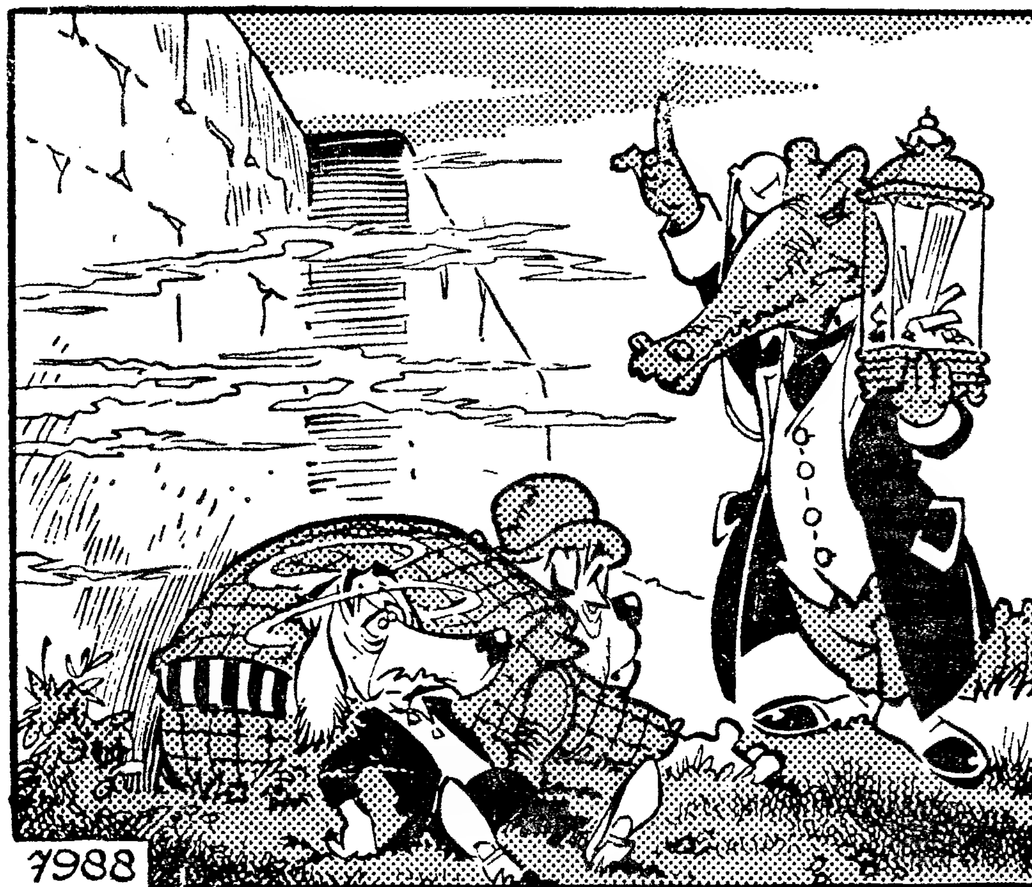
,,Verontschuldig beleefd'', hernam de vreemdeling. ,,Deze ongepast grote toermalijn gaat mij aan. Ik heb hem als een nietswaardig geschenk aan de Bommelheer durven geven. Hoe is het in uwe handen geraakt?''

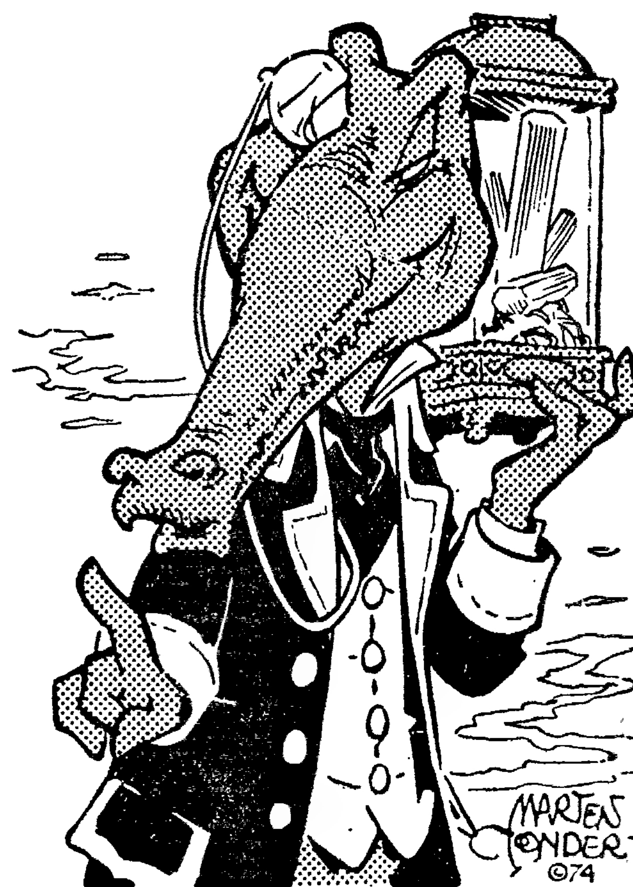

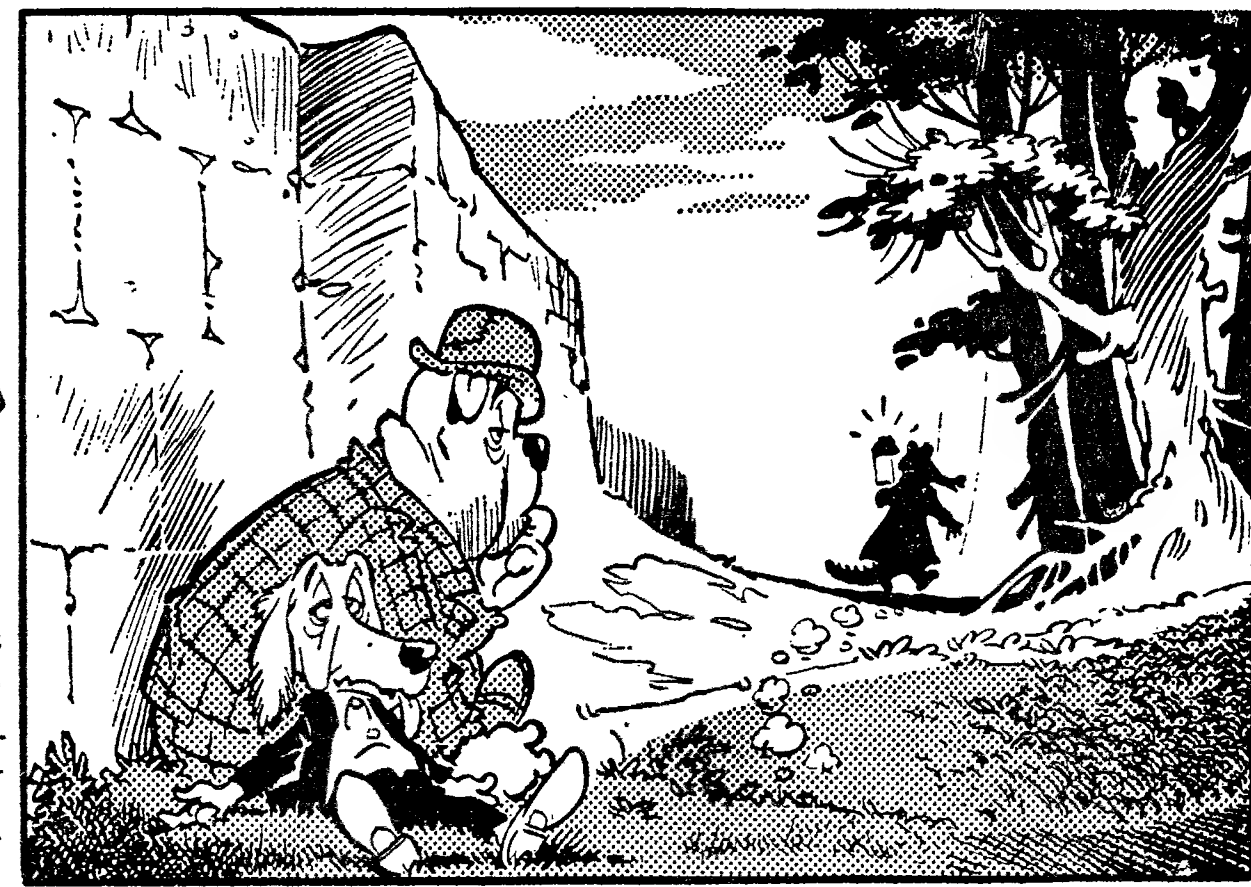

7987 Dokter Vunderik trad naderbij en bleef met een vriendelijke glimlach voor Super en Hieper staan.
,,Verontschuldig de ongepastheid van mijn vraag", sprak hij. ,,Maar hoe is deze al te grote toermalijn in uwe handen gekomen?"
,,Waar bemoei jij je mee, gladjas?", vroeg Super — en terwijl hij een mouw begon op te rollen kwam hij dreigend overeind.
,,Wij zijn eerlijke kooplieden, die een zaak hebben gedaan", gromde hij, ,,en die praatjes van jou neem ik niet."
,,Goed zo, baas!", riep Hieper uitsloverig. ,,Geef hem een timmer!"
De vreemdeling deed een stapje terug en hief een zwart plastic balletje omhoog, dat hij uit zijn achterzak gehaald had.
,,Sta mij toe u weer te houden van onvoorname dadingen", hernam hij. ,,De adem van zijne doorluchtigheid zal bezinning brengen." Met deze woorden kneep hij het balletje tussen duim en wijsvinger in elkander, zodat het knapte. Er kwamen dichte, blauwe dampen uit, die een kwade geur verspreidden — en voordat Super tot geweld had kunnen overgaan, werd hij door de walm bevangen. Met verdraaide ogen zakte hij tegen zijn maat aan in het gras, en daar bleven de beide zakenlieden versuft zitten.

,,Dit is beter", zei de geneesheer, die zelf geen last van de smook scheen te hebben. ,,Nu kunnen we praten in ontspannen rust, zonder angst voor onfijn driftleven."

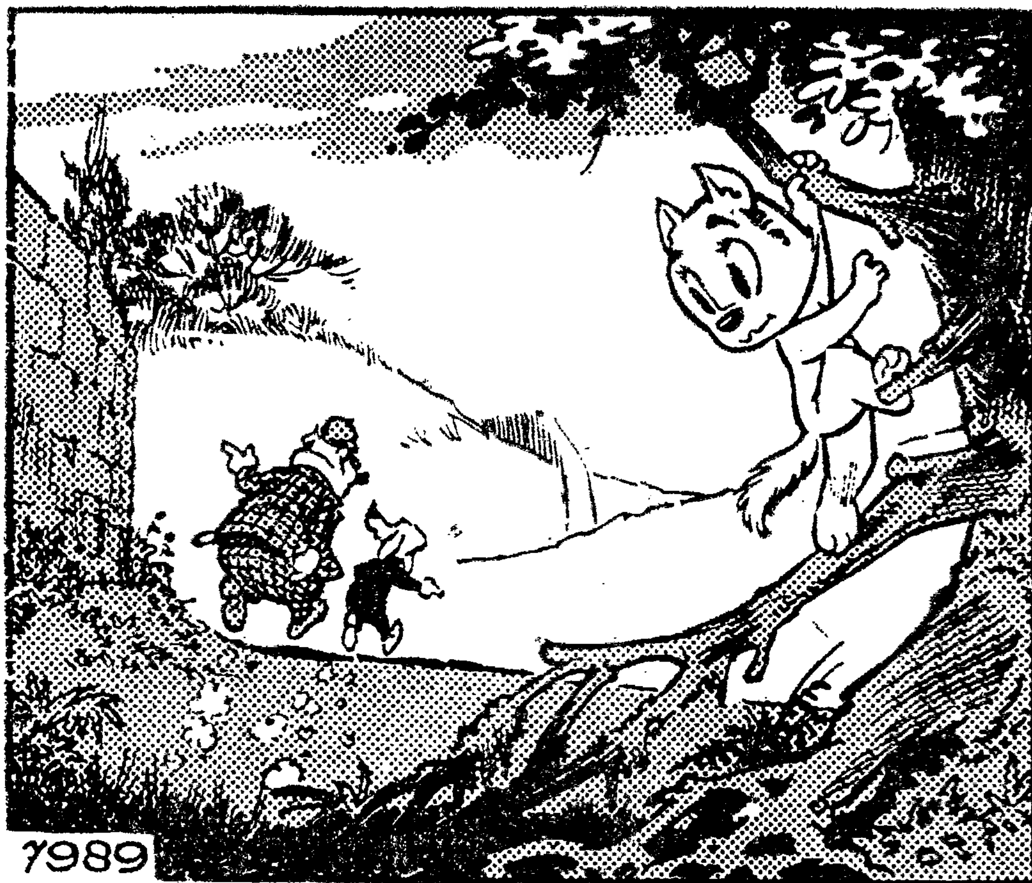

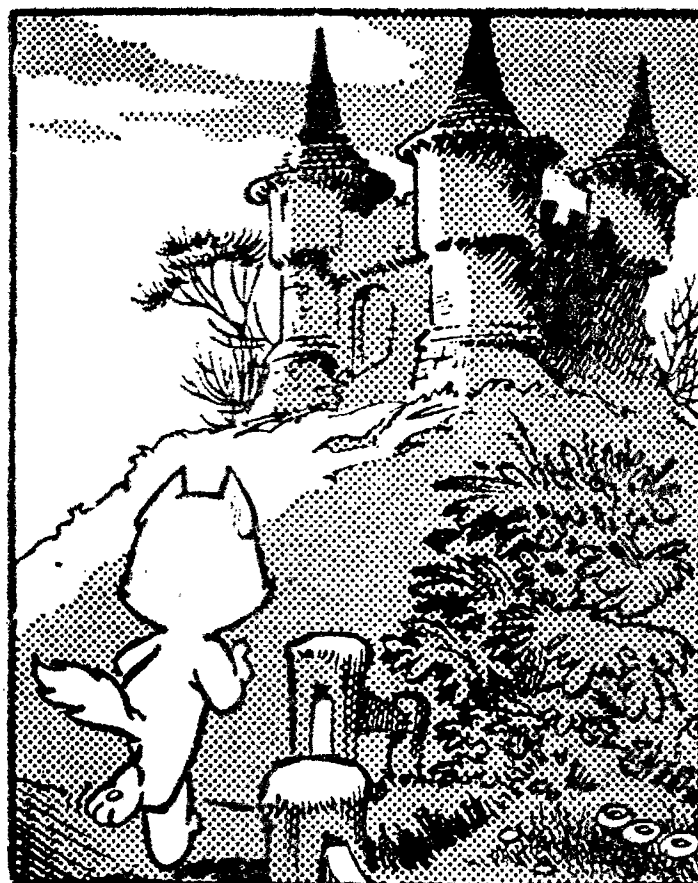
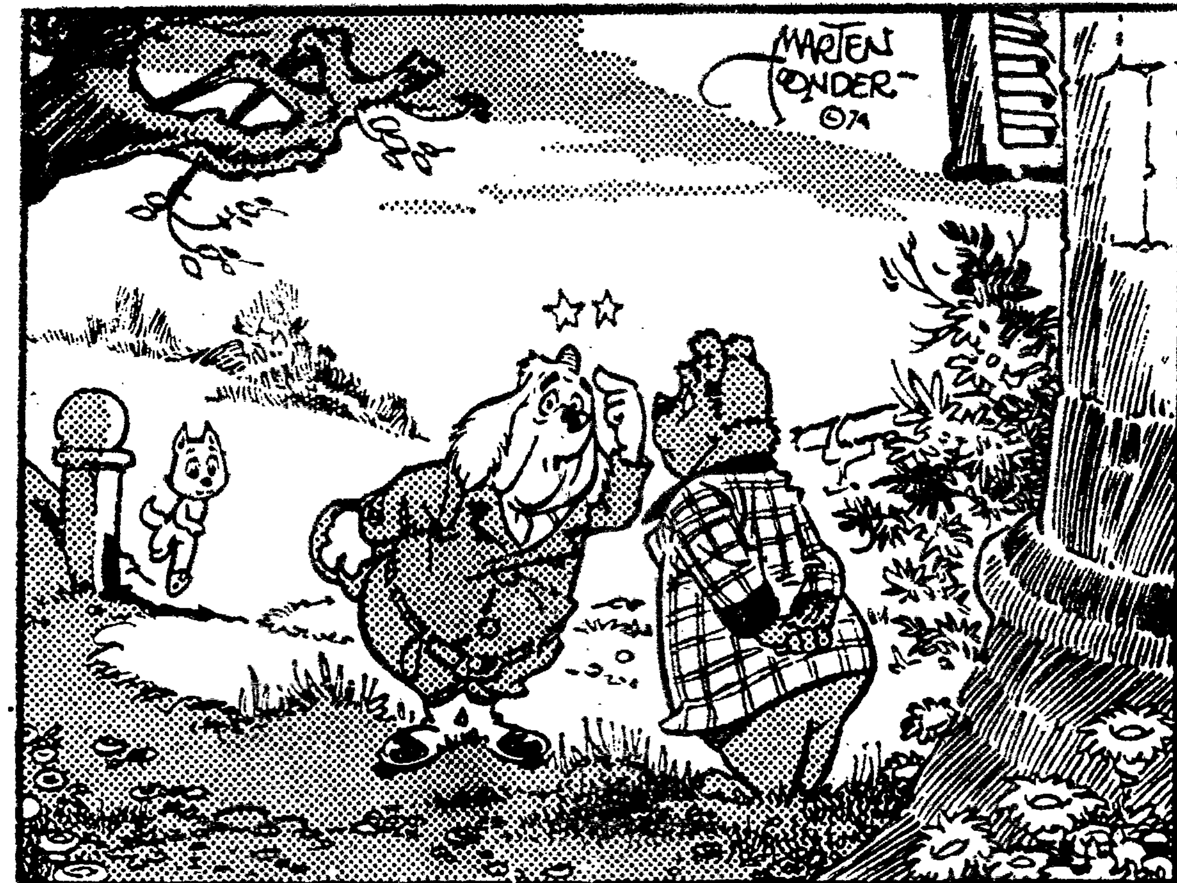

7988 Dokter Vunderik nam voorzichtig het glazen kastje met de toermalijn op en boog zich over de verzakte zakenlieden.
,,Het is blijkbaar", sprak hij, ,,dat ulieden belang stelt in dit nederig juweel van grote waarde. Ik wil u de kans geven er eigenaar van te worden. Leen mij uw luisteroor."
Super hief moeilijk het hoofd op en Hieper trachtte richting in zijn dwalende blikken te brengen.
,,De Bommelheer bezit een mekaniekje om wielen tot stillestand te brengen", hernam de arts. ,,Een zogeheten wielstoppertje. Als ulieden hem dat ontnemen kunt en aan mij overreikt, dan is het juweel van u."
Zijn toehoorders kwamen wat verder overeind, en omdat ze nog steeds last van de gassen hadden, luisterden ze ademloos toe.
,,Maar", hernam de vreemdeling, ,,er is wel haastigheid geboden. Men is al begonnen met de optrek van het paleisgebouw — en dat mag niet door een wielstoppertje in ongereedheid geraken. Zijne doorluchtigheid verdraagt geen uitstel."

Hij maakte een kleine buiging en verdween toen met driftige stapjes over de heuvel.
,,W-wat wil die slijmjurk, baas?", vroeg Hieper met zwakke stem.
,,Ik begrijp niet veel van z'n geleuter", mompelde Super. ,,maar die bolle Bommel heeft iets, dat hij hebben wil. En achter dit muurtje gaat heel wat om, jongen. Hier zijn superzaken te doen."

7989 „We moeten proberen die toermalijn terug te krijgen", zei Super, opstaande. „En dat kan, als we Bommel een piefje afnemen, dat Wielstoppertje heet. Aan hét werk jongen!"
Hieper voelde zich nog lang niet lekker door de kwade dampen, die hij had ingeademd. Maar omdat hij niet wilde achterblijven, snelde hij met slappe benen achter zijn maat aan.
Het begon te ritselen in de boom, die ze net gepasseerd waren, en nog voordat ze over de heuvel verdwenen, klom Tom Poes snel langs de stam omlaag.
„Net wat ik dacht", zei hij bij zichzelf. „Die Vunderik doet wel vriendelijk, maar als hij zijn zin niet krijgt deugt hij niet. Ik zou wel eens willen weten wat die lui eigenlijk van plan zijn. Die robots geven me te denken. Maar eerst moet ik heer Ollie waarschuwen."

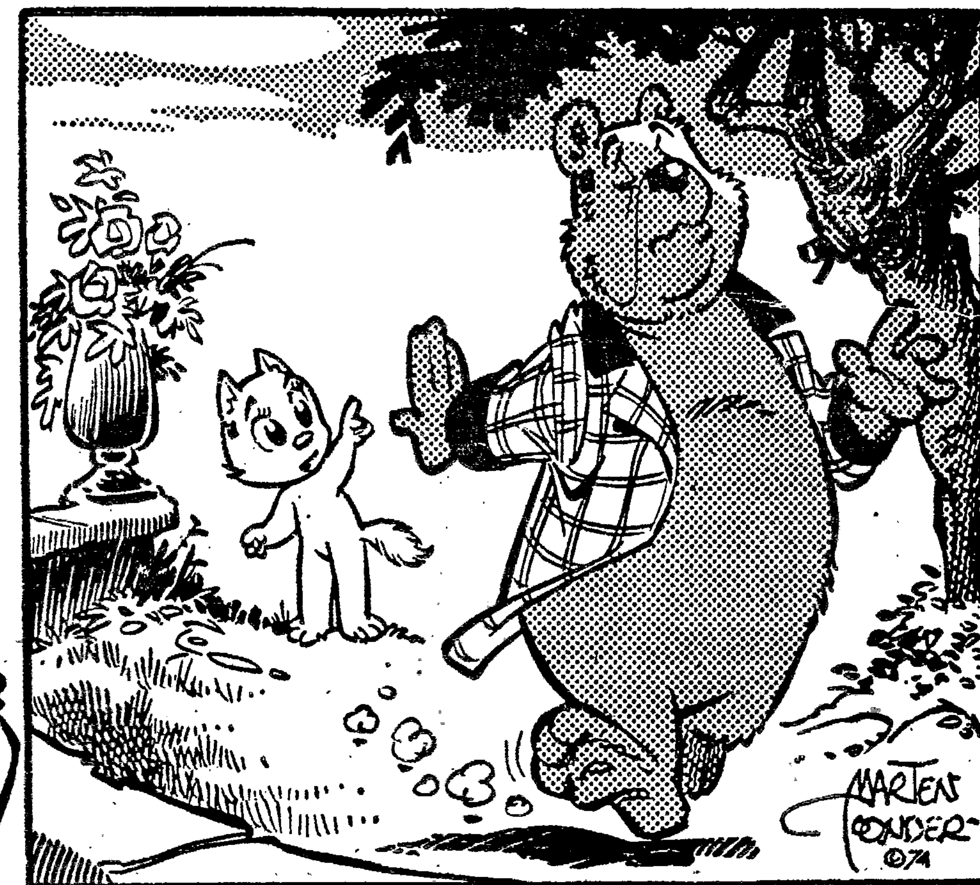
Met dat voornemen holde hij naar Bommelstein, en al van verre hoorde hij de klagende stem van Joost opklinken.
„Héél betreurenswaardig, heer Olivier!", zei de knecht, op een lelijke buil wijzend. „Het was een aanval door onbekende rovers!

De opdracht was trouwens te zwaar, ook door de verleiding waaraan ik bloot stond, met uw goedvinden."
„Het is toch wat", sprak heer Bommel ontstemd. „Eigenlijk moet ik alles alleen doen. Als heer zijnde kent men geen verleiding. En dat van die onbekende rovers lijkt me onzin."

„Toch niet!", riep Tom Poes bij het tuinhek. „Het waren Super en Hieper. En u bent in gevaar, want ze loeren ook op Kwetals wielstoppertje, dat u in uw zak hebt."

7990 Joost verdween bezeerd naar de keuken, terwijl Tom Poes vertelde wat hij gehoord had.

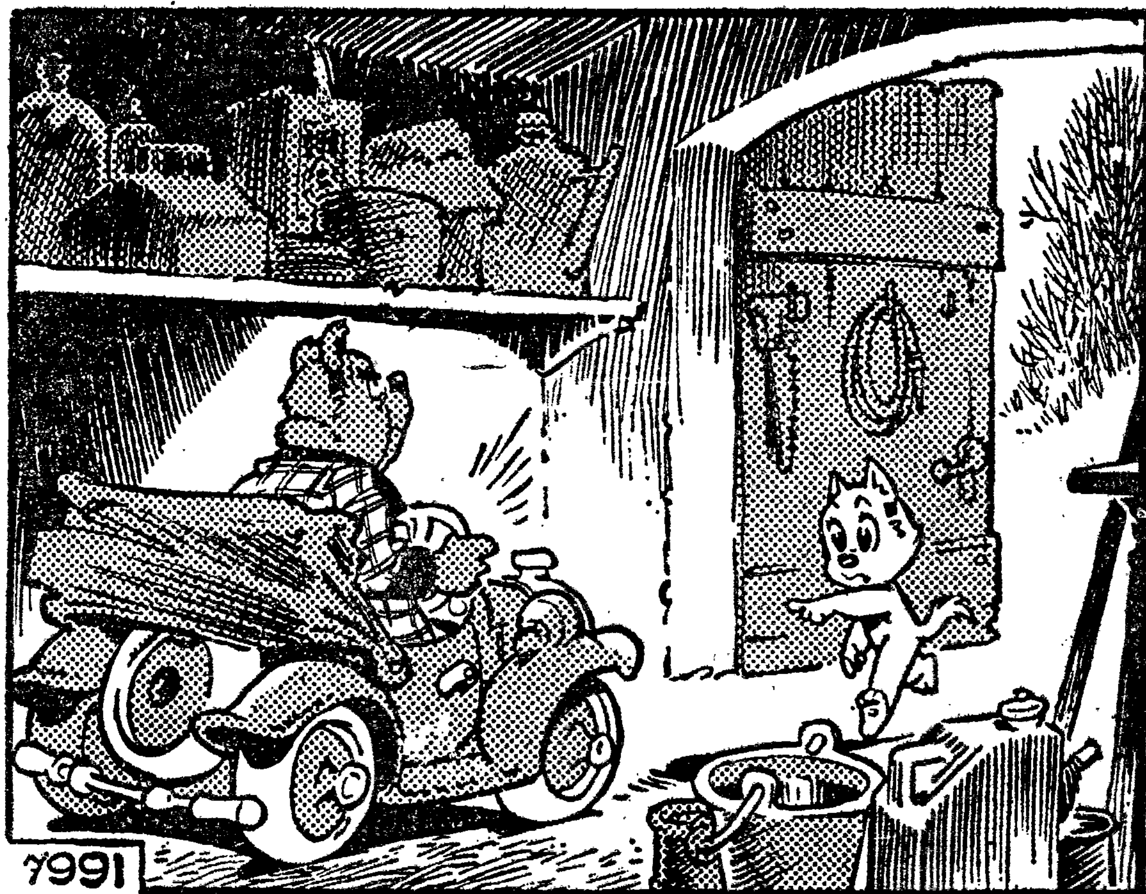
,,Die Vunderik deugt niet'', besloot hij. ,,Hij deinst nergens voor terug als hij zijn zin niet krijgt. En die robots geven me te denken. Ik stel voor om het terrein achter de muur vanavond als het donker is eens te gaan verkennen. Heel voorzichtig natuurlijk, en met behulp van dat wielstoppertje.''

,,Dat druist tegen mij in'', zei heer Ollie afkeurend. ,,Met die Vunderik wil ik niets meer te maken hebben, dat weet je. Hij is geen heer, en daarom vind ik dat je van een berg een molshoop maakt. Het sop is de citroen niet waard, jonge vriend. Nee, ik ga liever naar de stad om die wielstopper eens fijntjes aan de tand te voelen. Ik zie voor mijn geestesoog, dat het ding grote daden tot stand kan brengen in de handen van een heer met onderscheidingsvermogen, als je begrijpt wat ik bedoel.''

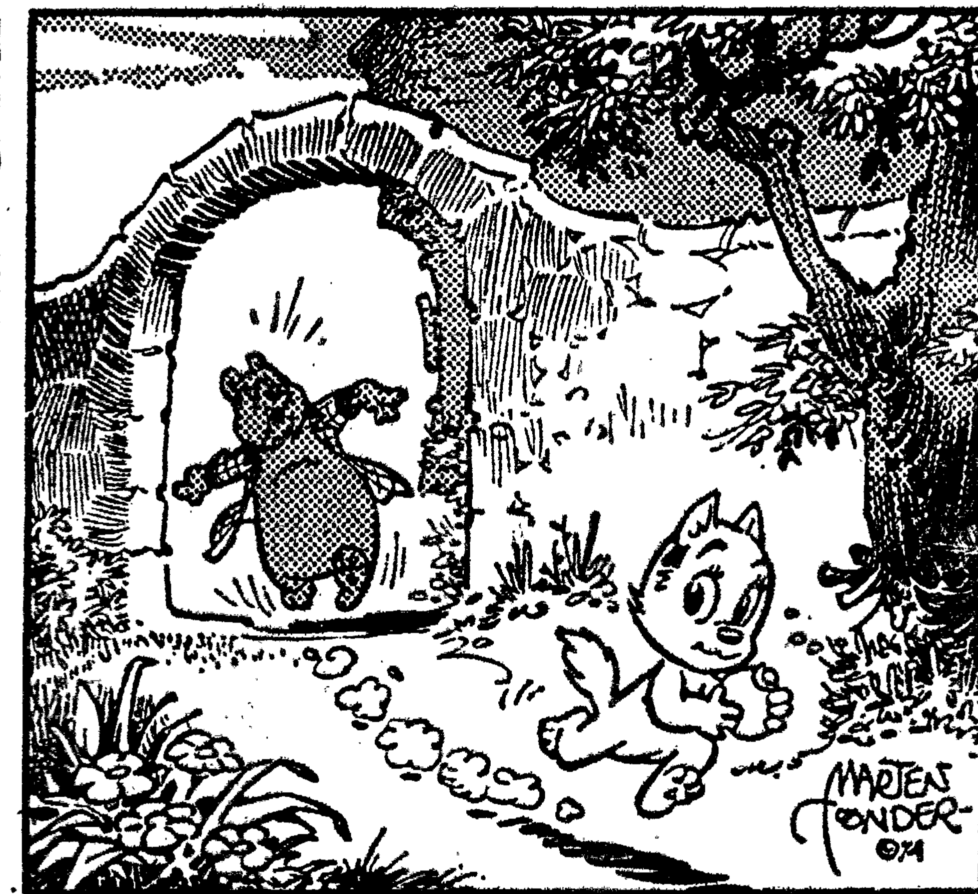
Hij keerde zich om en begaf zich in fiere houding naar de garage.

,,Niet doen!'', riep Tom Poes hem na. ,,U bent in gevaar, want Super en Hieper loeren op u!''

Maar heer Bommel liep door zonder aandacht aan deze woorden te schenken.

7991. Heer Bommel stoorde zich niet aan de waarschuwende woorden van Tom Poes. Hij liep naar de garage, opende de deuren en nam plaats achter het stuur van de Oude Schicht. Maar verder kwam hij niet, want toen hij op de startknop trapte, gaf de motor geen geluid.

„Vreemd", mompelde de startende heer. „Ik heb hem vanmorgen nog levertraan gegeven, en een snufje azijn in het koelwater. Wat kan er aan de hand zijn?"

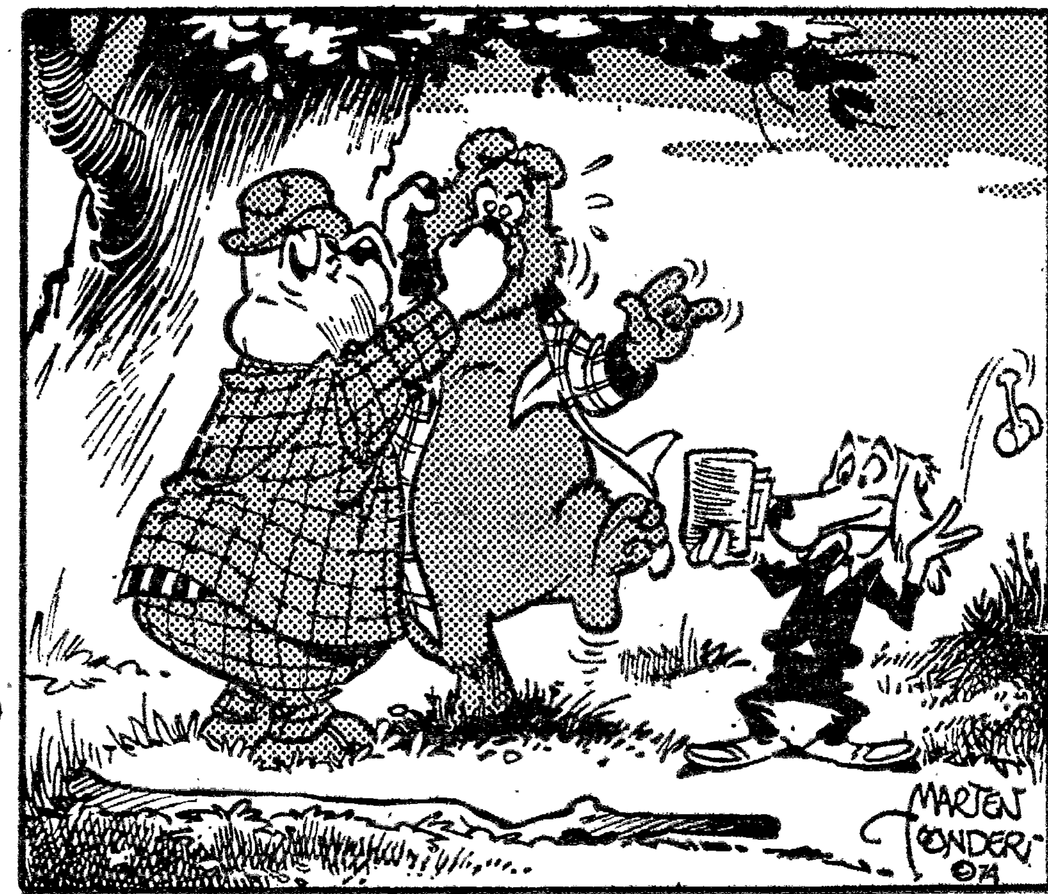
„Ik weet hoe het komt!", riep Tom Poes, die nu ook de garage binnen kwam. „Het ligt natuurlijk aan het wielstoppertje. De knop is in uw zak waarschijnlijk ingedrukt, en toen ergens achter blijven hangen. Geef maar hier, dan zal ik even kijken."Heer Ollie was enigszins verrast door deze verklaring, en zonder er bij na te denken reikte hij de bol over. Zoals te verwachten was keek Tom Poes helemaal niet naar het apparaatje, hij holde er hard mee weg en heer Bommel begreep te laat, dat hij beetgenomen was.

„Leugenaar!", riep hij, terwijl hij in grote toorn uit zijn voertuig klom en de achtervolging inzette. „Geef hier, dat ding. Dit is een belediging! Ik kan wel voor mijn eigen gevaar zorgen! Kom terug! Bedrieger!"

Maar Tom Poes gehoorzaamde niet en verdween door het tuinpoortje de weg op.

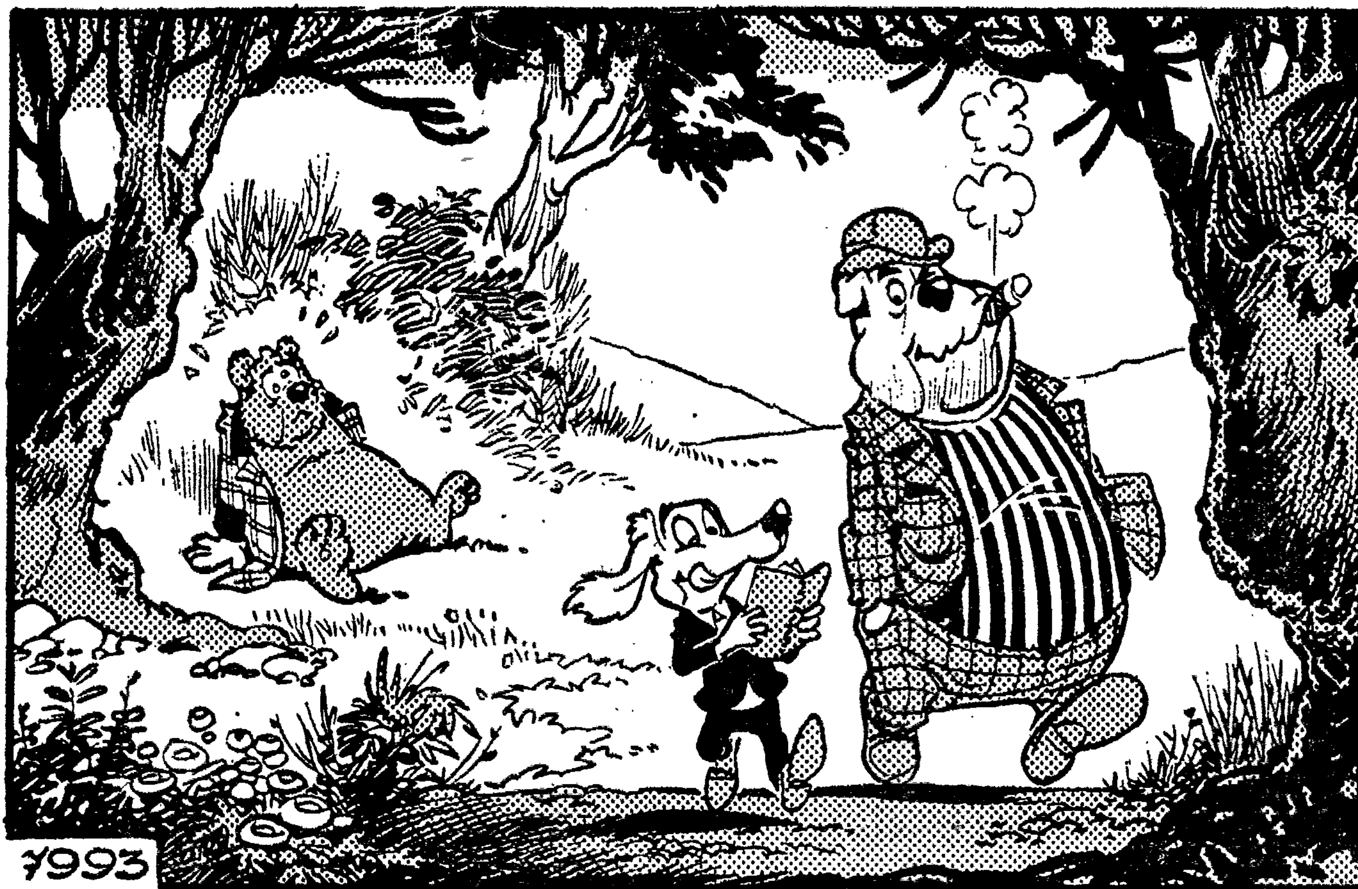

7992. Het is te begrijpen, dat heer Bommel erg boos werd toen Tom Poes er met de wielstopper vandoor ging.

,,Hij denkt zeker, dat hij voor mij moet zorgen'', dacht hij, terwijl hij uitzinnig voortdraafde. ,,Als ik hem te pakken krijg, zal ik hem leren! Ik kan voor mijn eigen gevaar zorgen, en ik heb geen kindermeisje nodig. Wat denkt de snotneus wel....''

Helaas, de toorn verblindde hem, zodat hij niet zag dat er achter een boom een tak werd uitgestoken. Natuurlijk struikelde hij daarover, en met een akelige plof stortte hij ter aarde.
,,Mooi werk'', sprak Super, die tevreden vanachter de stam tevoorschijn kwam. ,,Het loopt ons mee, Hiep! Ik had niet gedacht, dat de bolle al zo vlug langs zou komen draven. Doorzoek z'n zakken, jongen!''
Hieper gehoorzaamde op snelle en geoefende wijze, maar hoewel hij tevreden een dikke portefeuille tevoorschijn trok, vond hij toch niet wat hij zocht:
,,Ik weet niet, hoe zo'n ding er uit ziet, baas'', zei hij, heer Ollies prettige pijp wegwerpend. ,,Maar er is niks wat er op lijkt''.
Dat bericht ontstemde Super. Hij trok de beklagenswaardige heer aan zijn kraagje omhoog en hield hem een morsige vuist onder de neus.
,,Waar is de wielstopper?'', snauwde hij.
,,Ge-gestolen!'', stamelde heer Bommel met piepende stem. ,,Ik heb hem n-niet. L-laat me l-los!''

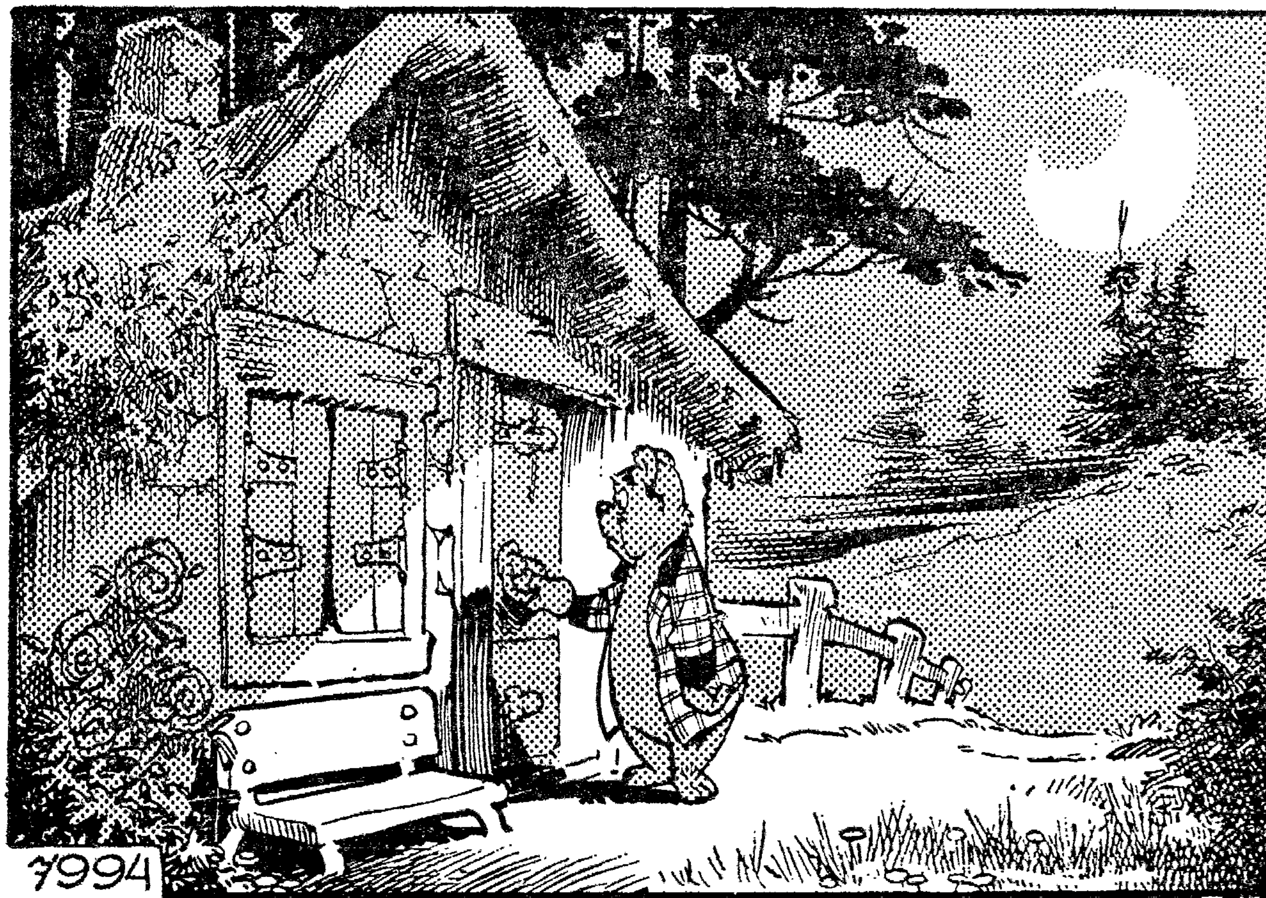

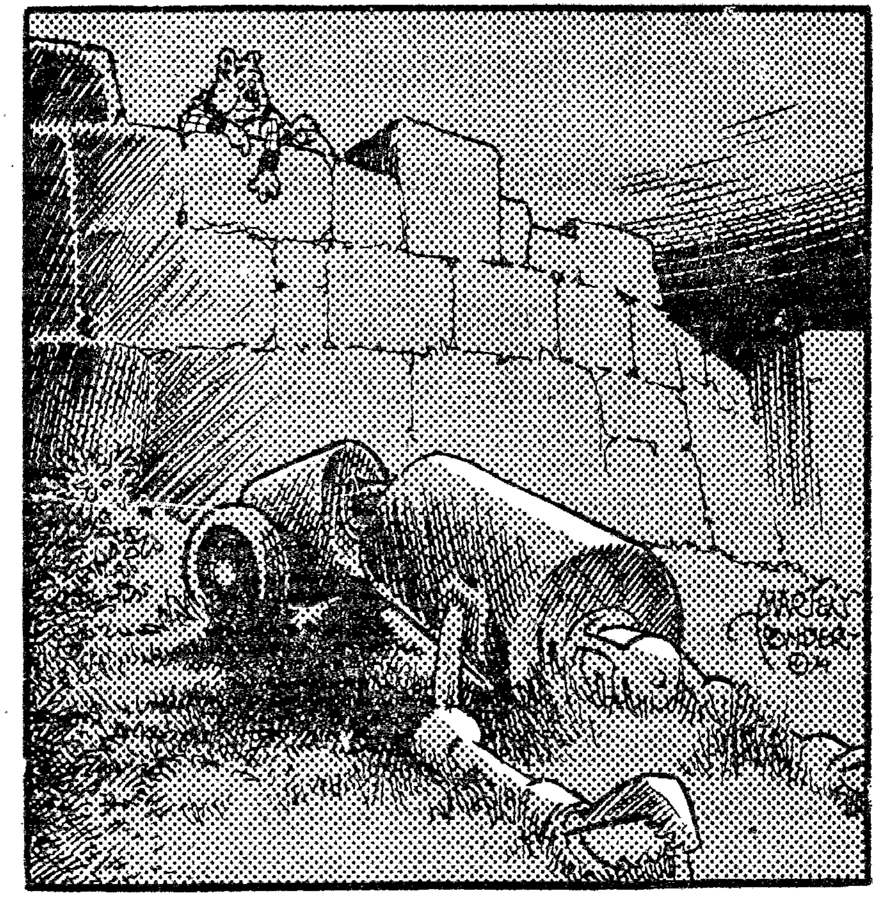

7993 Super liet heer Ollies kraagje los, zodat hij plotseling geen steun meer had en krachteloos ter aarde stortte.
,,Hij heeft dus geen wielstopper bij zich'', gromde de schurk, terwijl hij zich omdraaide en wegliep.
,,Maar wel een dikke portefulje'', zei Hieper tevreden. ,,Dat ding kan dus niet gestolen zijn, want dan hadden ze z'n centen ook wel gepikt.''
,,Hij zal hem wel thuis hebben'', meende Super. ,,Vanavond er achteraan, jongen, als het donker is.''
Heer Bommel zag de verlopen zakenlieden bij een wegkromming verdwijnen en terwijl hij moeilijk voorover boog om zijn pijp op te rapen, zuchtte hij diep.
,,Dit alles is héél vreselijk'', sprak hij tot zichzelf. ,,Tom Poes had alweer gelijk en dat geeft me toch te denken. Misschien moet ik meer naar hem luisteren. Maar nu wil hij vannacht de hei achter die muur gaan verkennen.....''
Hij stond op en begon sjokkerig de heuvel te beklimmen om naar huis te gaan.

,,Eigenlijk zou ik met hem mee moeten gaan om hem te beschermen'', hernam hij. ,,Ach ja, het is niet aardig van mij om de jonge vriend alleen te laten rondtobben. Alles moet anders worden, zoals het vroeger was. Maar eerst zal ik de politie opbellen om mij te beklagen over deze overval op klaarlichte dag, waarbij niemand een hand uitstak, behalve de schurken die mijn portefeuille afpakten.''

7994 Heer Ollie deed wat hij zich had voorgenomen. Na het eten, toen de duisternis gevallen was, begaf hij zich naar het huisje van Tom Poes en klopte aan. Alles bleef echter stil, de bomen ritselden een beetje in de avondwind en het houtwerk kraakte, maar nergens was een levend wezen te zien.

,,Hij is natuurlijk al op weg'', dacht heer Bommel. ,,Ik ben te laat om het nog goed te maken. Ach, waarom heb ik hem alleen laten gaan?''

Een beetje tobberig stond hij enige tijd in het maanlicht, maar toen klaarde zijn gezicht op en met vastberaden tred begaf hij zich op pad.

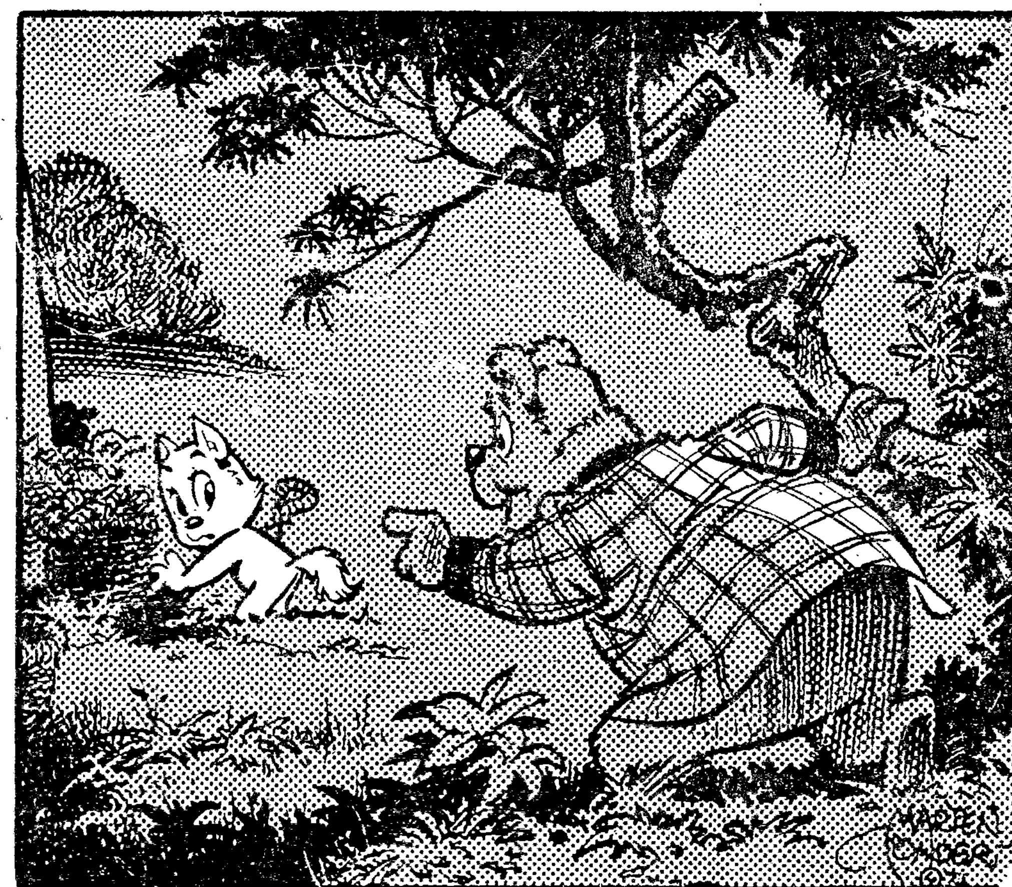
,,Ik zal tonen, dat een Bommel niet bang is'', mompelde hij. ,,Zelfs **niet** zonder wielstoppertje. En dom ook niet. Ik neem gewoon de kortste weg van zijn huis naar de muur, dat heeft hij zelf natuurlijk ook gedaan.''

Met deze gedachte klom hij dwars door de velden over de heuvel heen, totdat het verse metselwerk in het gezicht kwam. Maar ook daar nam de onverschrokken heer geen rustpauze. Met behulp van een tak en de richels tussen de stenen klom hij tegen de muur op, totdat hij hijgend op de rand lag. Tot zijn grote voldoening lag er een ingestorte waakrobot onder hem in de heide.

,,Net als ik dacht, met mijn scherp verstand!'', zei heer Ollie tot zichzelf. ,,Hier heeft de jonge vriend gelopen met mijn wielstoppertje. en als ik het spoor nu maar precies volg, vind ik hem vanzelf, zonder dat er iets kan gebeuren.

7995 Tom Poes was die avond over de muur geklommen en in de richting van de bollen gelopen die midden op de Stuipendrechtse heide lagen. Het was niet moeilijk, de maan scheen helder en de waakrobots die een paar keer op hem af rolden, maakte hij zonder moeite onschadelijk met het wielstoppertje.

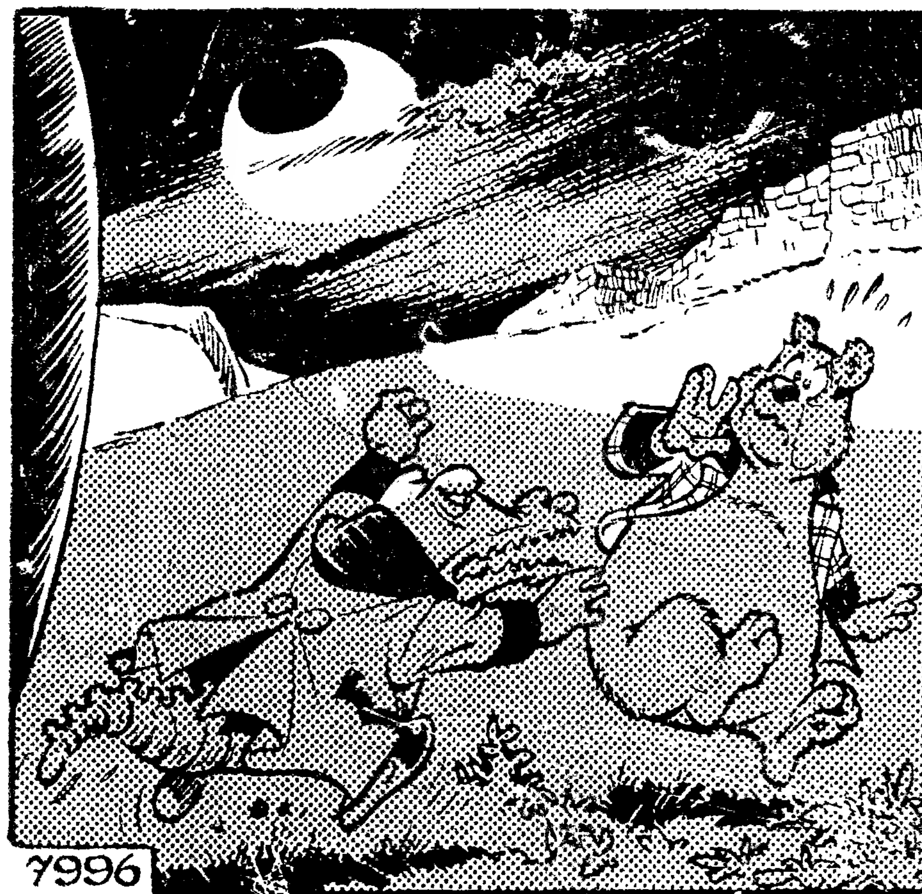
Zo naderde hij al gauw de grootste bol, die omringd was door manden vol bladeren, en omdat hij de heer Oolcool voor een geopend luik zag staan, verborg hij zich daar achter.

,,Er is kwaadaardig onraad'', riep de zorger naar binnen. ,,Op het paneel branden rode lichtverschijnsels! Wederom zijn er waakmachines tot stilstand gesmoord! Is daar nu niets tegen aan te richten? Juist nu zijne doorluchtigheid zo kwetsbaar is, vind ik zulk onraad slechtgewenst!''

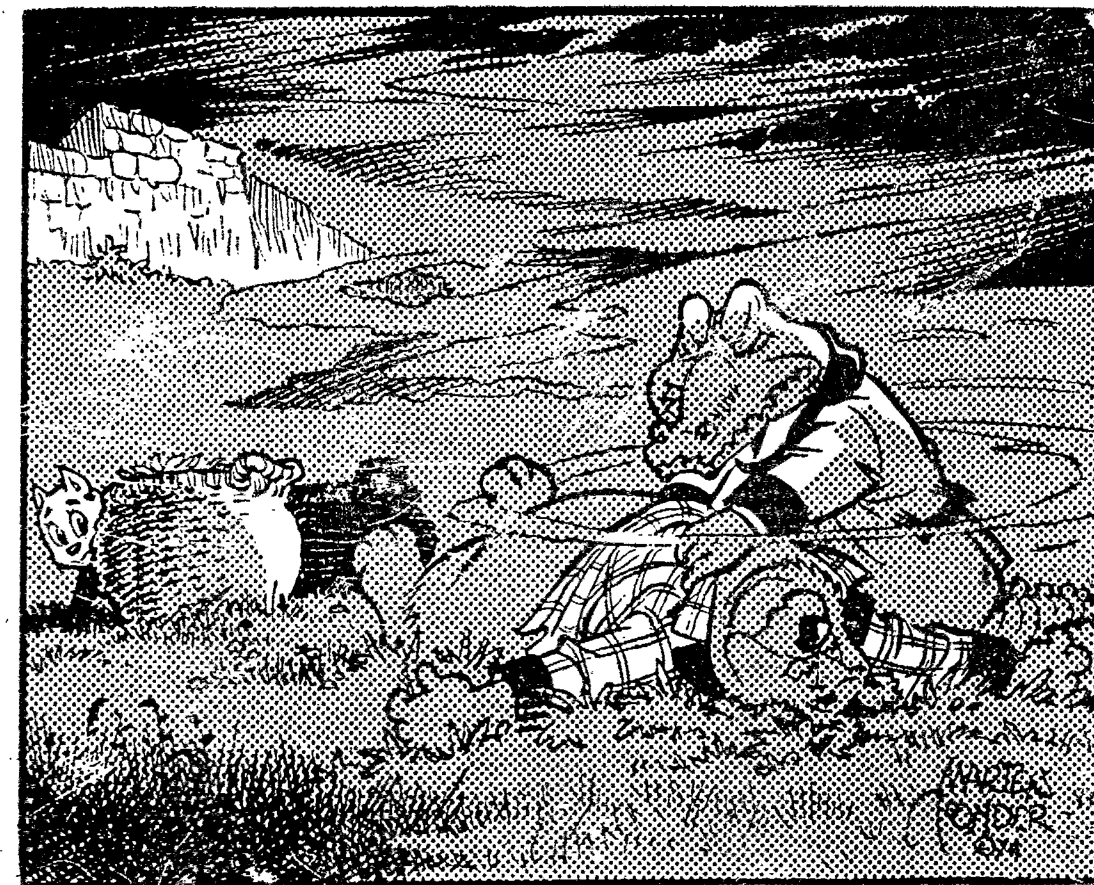
Uit het luik klonk enig gerinkel en daarop sprak een krakende stem in de duisternis: ,,Ik heb nu geen tijd, mijn waarde. De huls is klaar en ik sta op het punt het paleis te projecteren. Maar de dokter is met de ozijnbladeren bezig, zodat er goed voor de Colemoon gezorgd wordt. Probeer zelf de indringer maar te verdrijven.''

Tom Poes spitste de oren om meer te weten te komen, maar op dat moment klonk er een heldere stem achter hem.

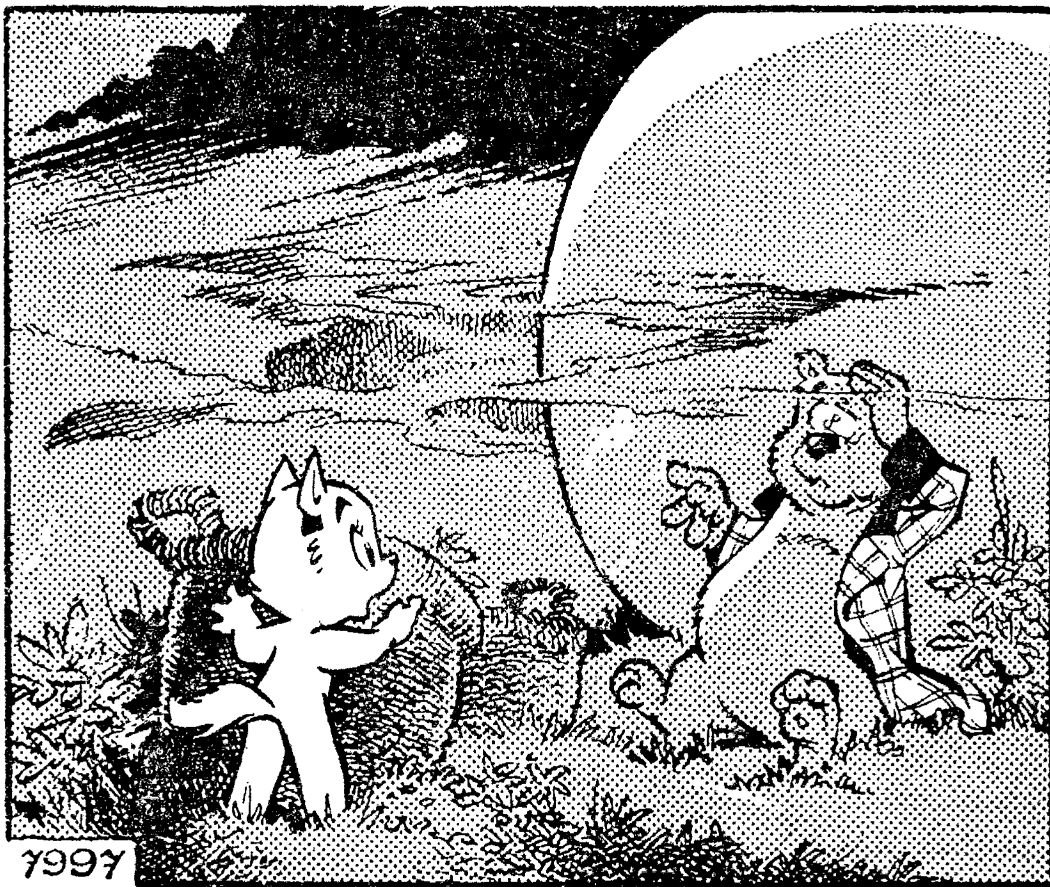
,,Hallo jonge vriend!'', riep de heer Bommel, die in een gebogen houding bij een boompje stond. ,,Ik wist, dat ik je hier zou vinden. Wees gerust, nu we samen zijn kan ons niets gebeuren.''

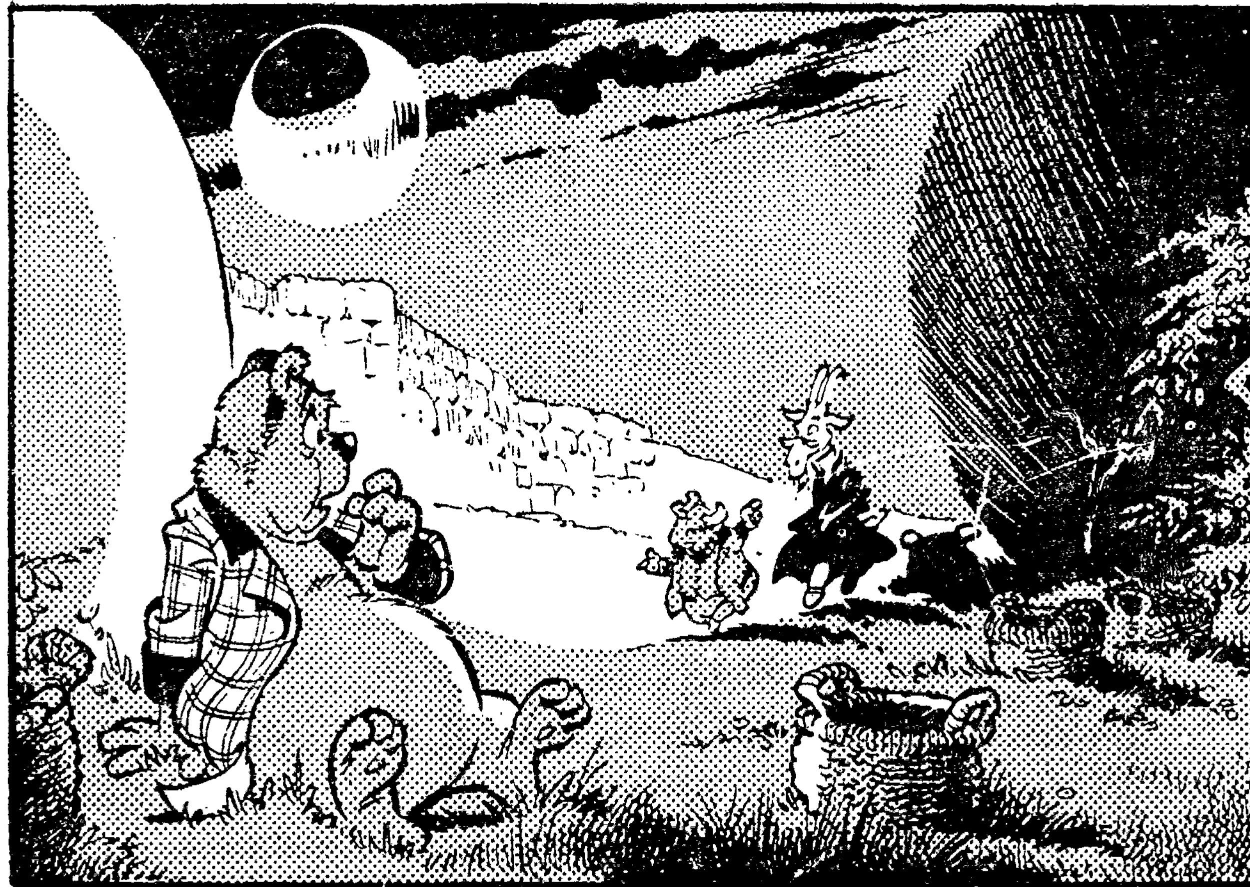

7996 Heer Ollies geruststellend geroep had onmiddellijk gevolgen. Tom Poes verdween in de schaduwen van de nacht en van achter de bol stormde de heer Oolcool voorwaarts.
,,Dat treft!", riep hij, terwijl hij een klein, zwart kogeltje omhoog stak. ,,Kwaadaardig onraad! Nu is er geen tijd voor mooipraat. Beter kortkrachtig aangepakt!"
,,Oho, wacht even!", zei heer Bommel achteruitdeinzend. ,,Ik ben niet bang voor uw dreigementen. Trouwens, ik wil alleen maar weten, wat hier eigenlijk gebeurt en als u nu even...."
Verder kwam hij niet, want de vreemdelig had het kogeltje tussen duim en wijsvinger kapotgeknepen en de blauwe dampen die nu vrij kwamen, sloegen hem lelijk op de keel, zodat hij ademloos achterover sloeg.
,,Wonderbaarlijk!", prevelde Oolcool met een brede glimlach. ,,De valsaardige indringer heeft zich laten omleggen door mij, onbekwame zorger, waarover zijne doorluchtigheid tevreden zal zijn als hij op adem komt. En nu de gruwelijke wielstopper die deze onwaardige op zijn persoon heeft."
Met deze woorden boog hij zich over de bewegingloze gedaante van heer Ollie en begon zijn zakken te doorzoeken. Maar toen hij daarin niets vond, bewolkte zijn gelaat en met een korzelige uitroep liep hij terug naar de bol.

7997 De frisse nachtwind verdreef de giftige dampen die heer Bommel beneveld hadden en met een diepe zucht ging hij overeind zitten. Zijn omfloerste blik viel op de manden die om hem heen stonden, en achter een daarvan zag hij een wenkende gedaante staan.

,,J-jonge v-vriend'', mompelde hij met dikke stem. ,,W-wat doe jij d-daar? Waarom d-doe je het licht niet aan?''

,,Gauw!'', riep Tom Poes gesmoord. ,,Hierheen! U moet u verbergen voordat Oolcool terug komt. Schiet op, heer Ollie!''

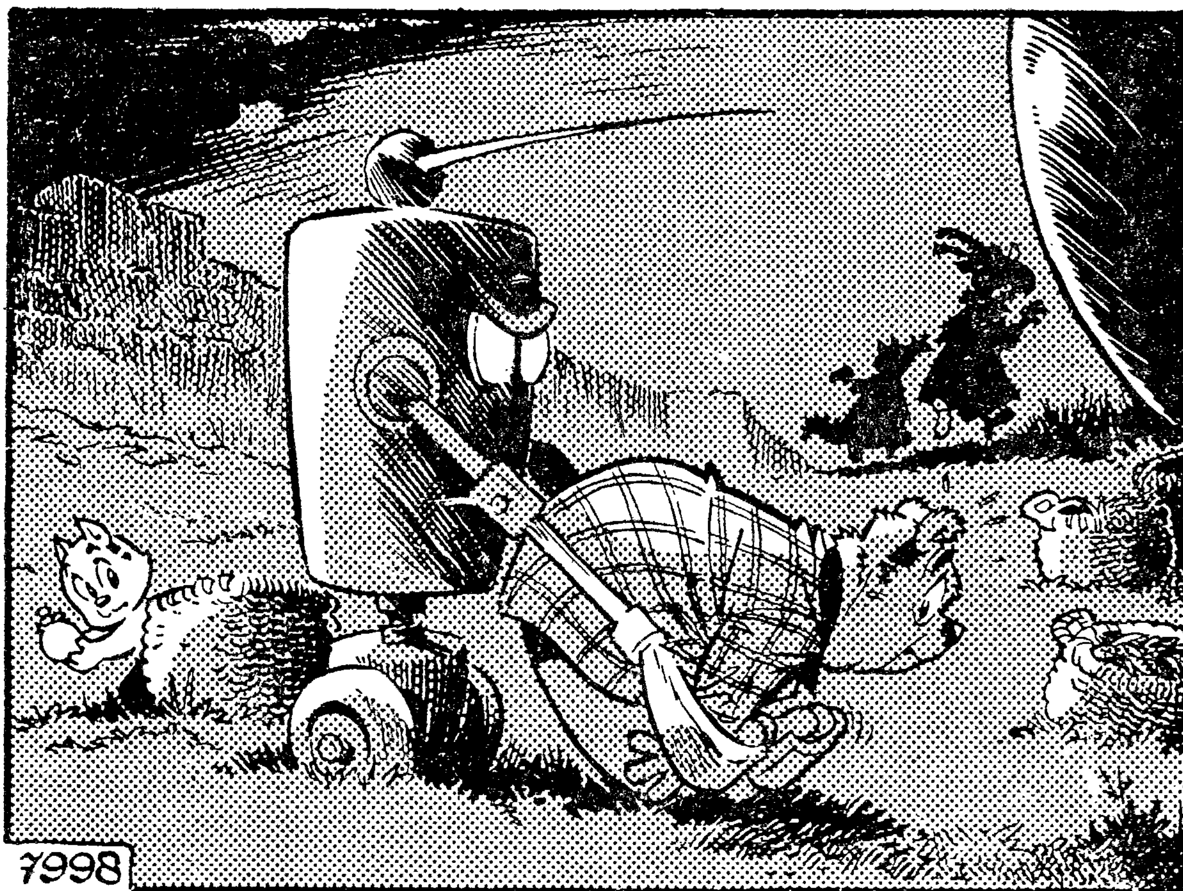
De versufte heer trachtte het gesprokene te verwerken, maar tegen de tijd dat hij er iets van begreep, was het reeds te laat. Vanachter de bol kwamen twee figuren te voorschijn die hem haastig naderden.

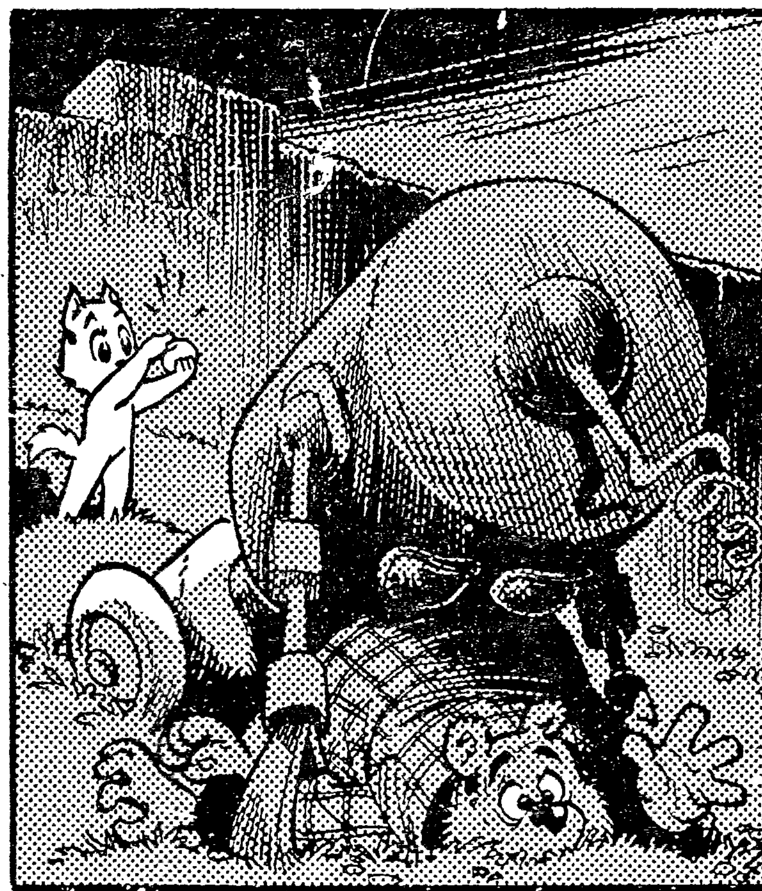
,,Ik heb niets geen wielstopper op hem gevonden'', verklaarde de zorger Oolcool. ,,Is het mogelijk, dat de Bommelheer over magnetische krachten beschikt?''

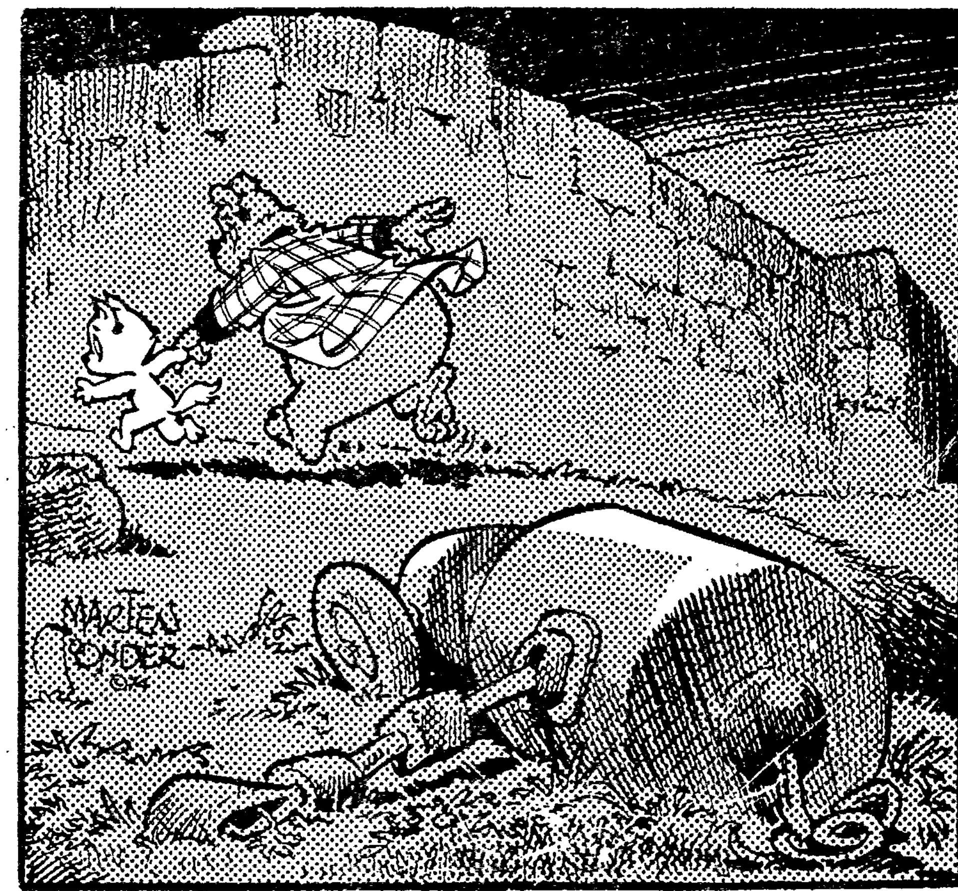
,,Onmogelijk'', sprak de ander, in wie oplettende lezertjes professor Sickbock zullen herkennen. ,,Ik ken deze onbegaafde, mijn waarde. Hij heeft geen enkele kracht die mijn robots kan uitschakelen. Nee, we moeten hem aan het praten krijgen.''

Zo sprekende was de geleerde bij heer Ollie blijven staan, en terwijl hij zijn baardje bevingerde, keek hij hem peinzend aan.

,,Maar de projectie van het paleis verdraagt geen uitstel'', hernam hij. ,,Ik heb nu geen tijd voor deze kruimelaar, voorlopig zal ik een robot inschakelen.''

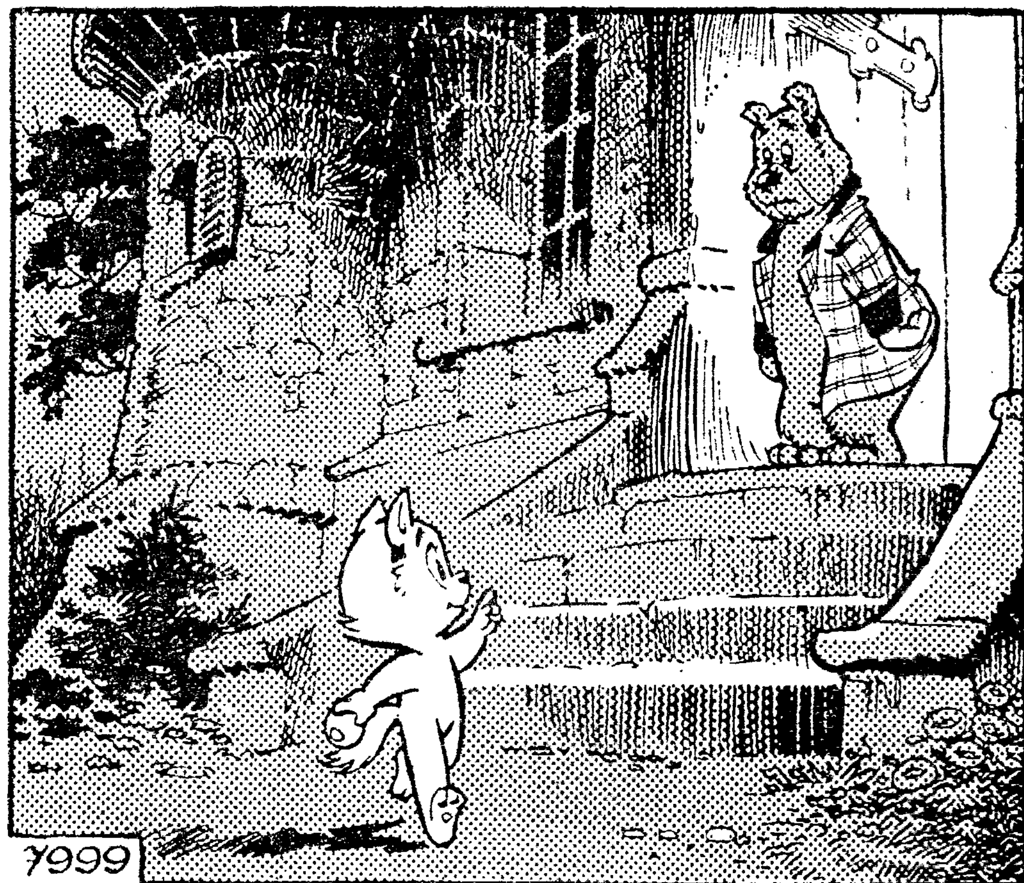

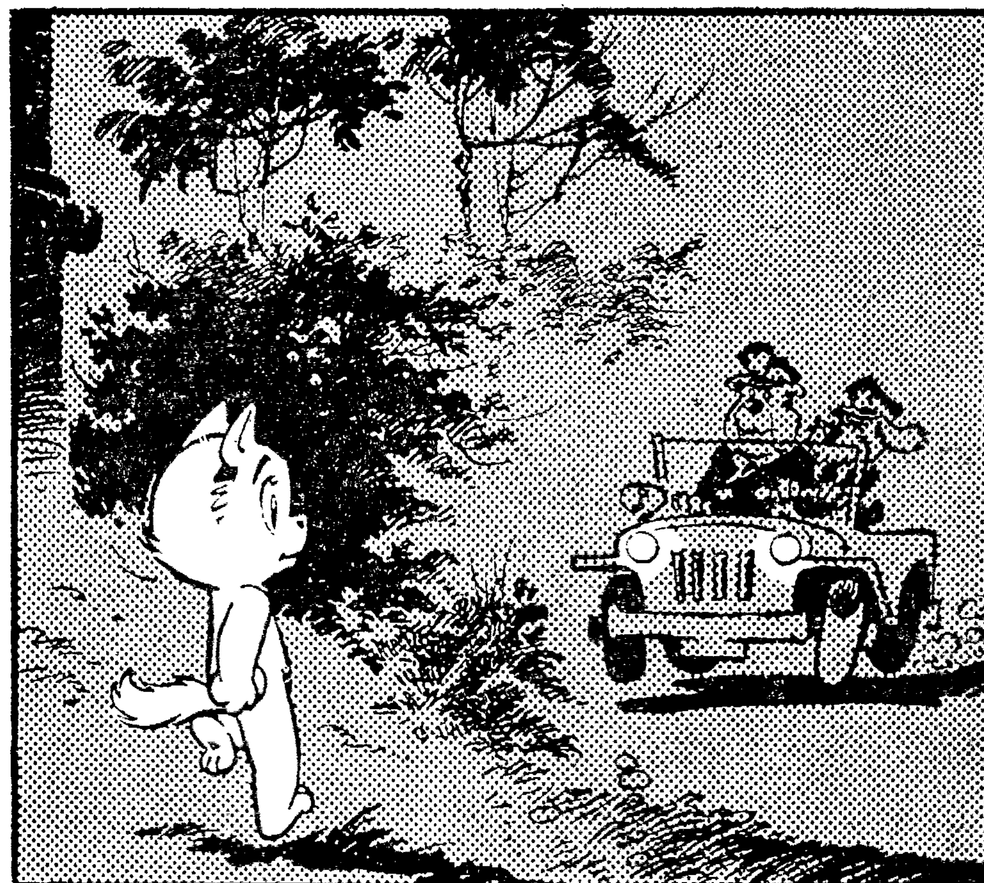
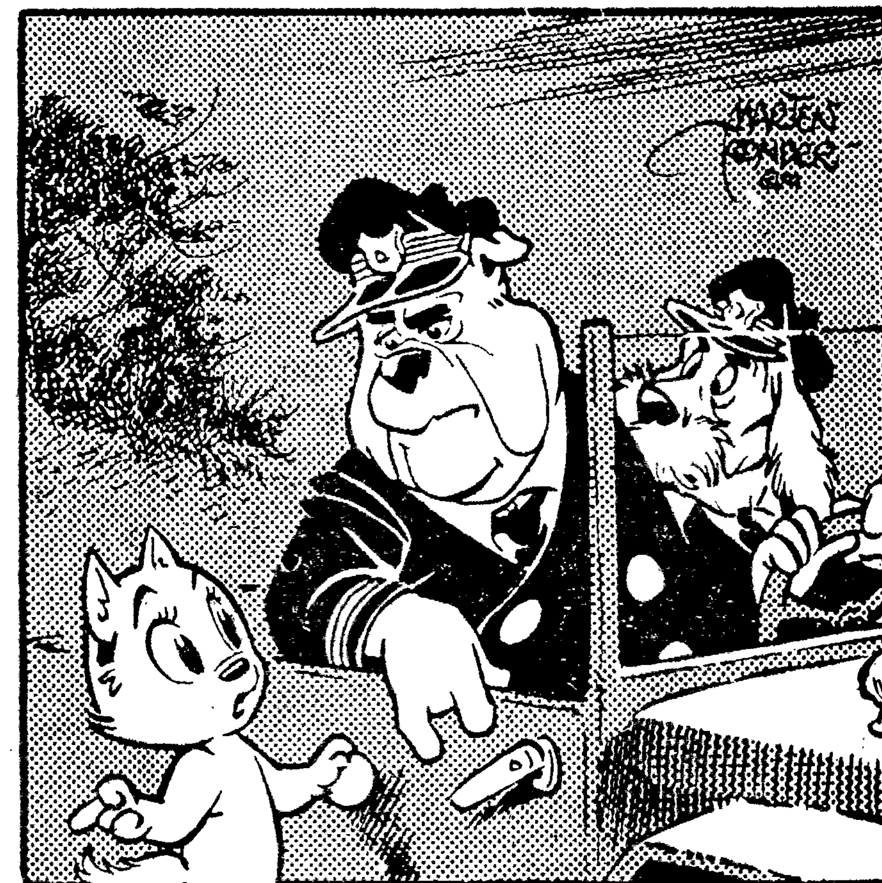

7998 Voordat heer Bommel tot zichzelf kon komen, had professor Sickbock de ongelukkige reeds in de stalen greep van een robot geplaatst.

,,Voorlopig zit hij daar veilig'', sprak de geleerde, terwijl hij met de heer Oolcool naar de bol terugliep. ,,Ik zal nu eerst de projectie afmaken, dan kunnen we straks met deze lomperik afrekenen.''

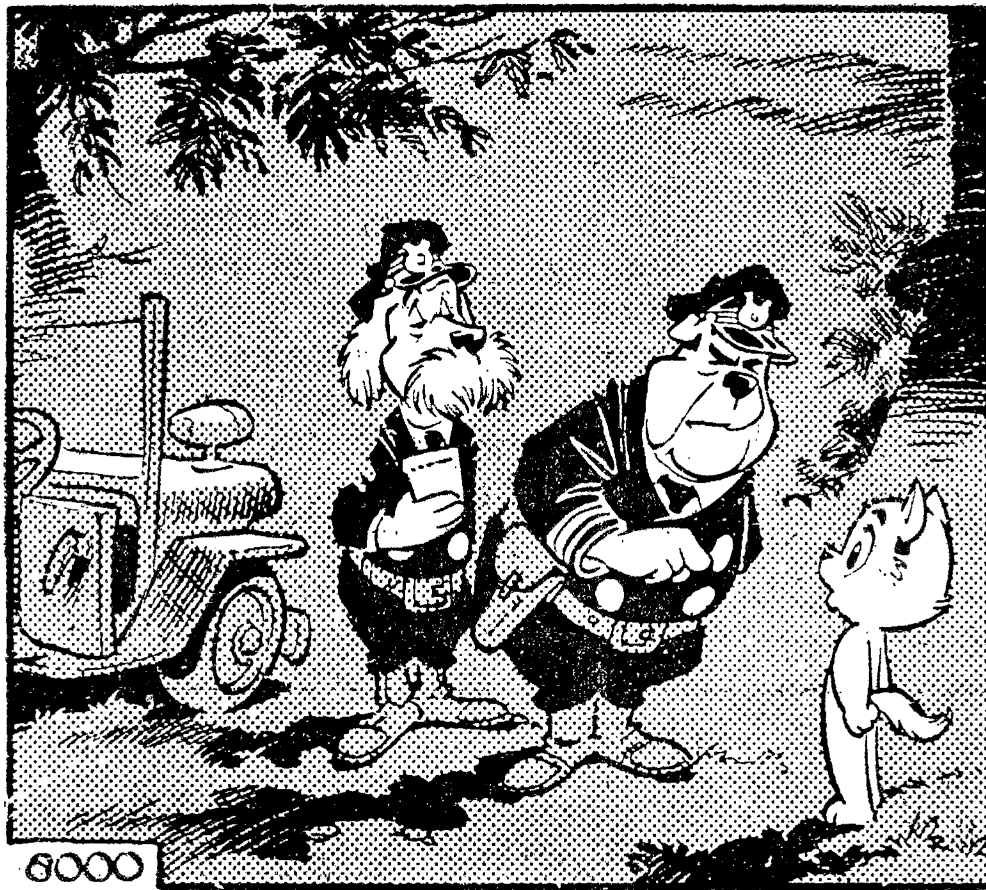
,,Ik wil niet afrekenen!'', riep de beklagenswaardige heer hen na. ,,Ik wil hier uit! Dit is verboden!''
Maar ze verdwenen uit het gezicht zonder naar hem te luisteren en gedurende enige tijd was, behalve het ritselen van de wind, slechts het morren van de gevangene te horen.
,,T-tom P-poes!'', klaagde hij. ,,B-ben je daar nog? W-waarom doe je niets? Doe toch iets, bedoel ik! Begrijp je dan niet hoe slecht dit is voor mijn teer gestel?''
Tom Poes had gewacht tot het terrein weer verlaten was en toen drukte hij snel de knop van de wielstopper in. Op hetzelfde moment zakte de robot krachteloos in elkander, heer Ollie half onder zijn gewicht bedelvend.
,,Help!'', riep hij geschrokken. ,,Niet zo ruw! Ach, moet ik dan altijd alles zelf doen?''
Tom Poes antwoordde niet direct. Hij hielp zijn vriend onder het stalen gevaarte uit en trok hem mee de heuvel op.
,,Nee'', zei hij toen, ,,u kunt beter niet te veel zelf doen. Dit is echt jammer, want ik was aardig op weg om wat wijzer te worden. De volgende keer dan maar verder. We kunnen nu beter wegwezen.''

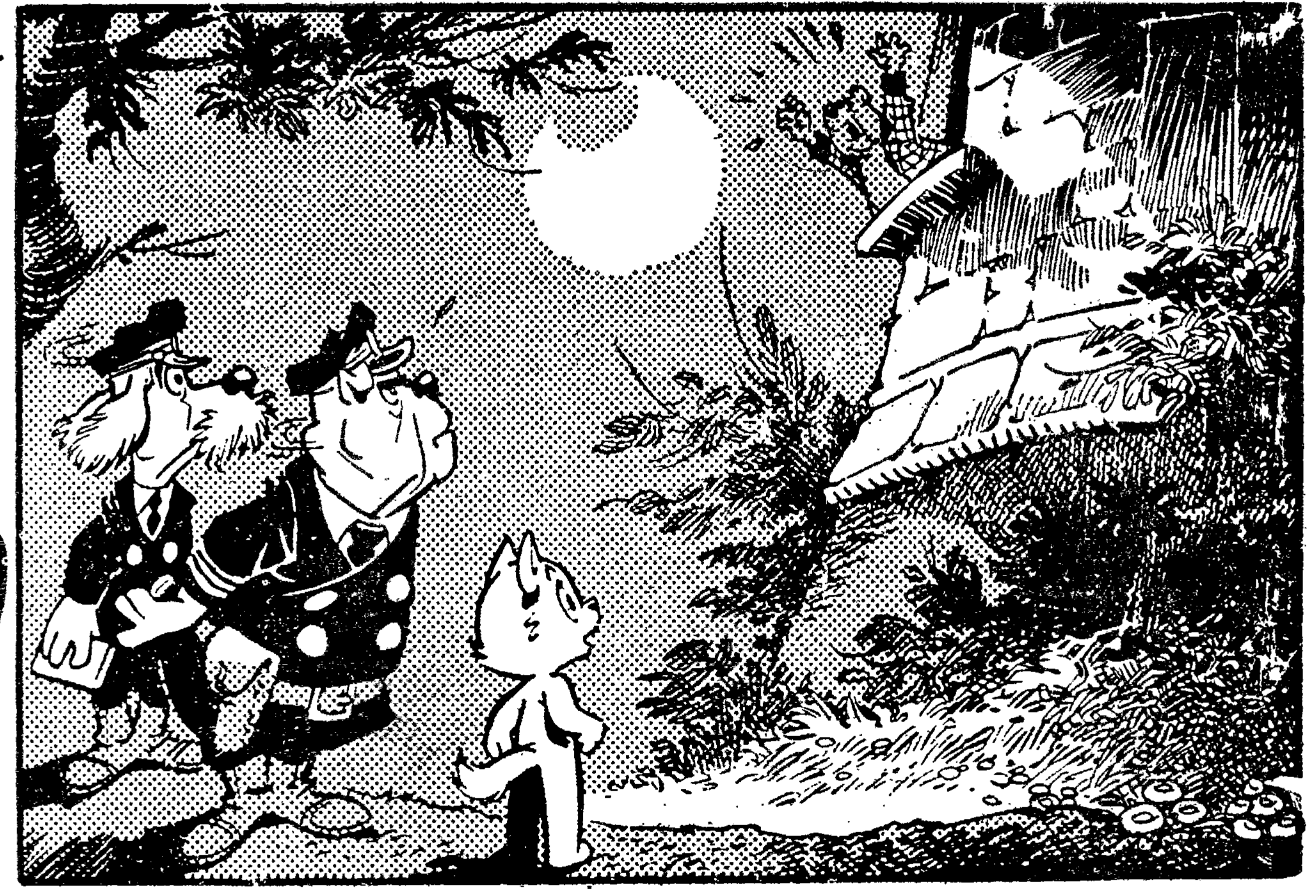

7999 Heer Bommel slofte zwijgend naar huis terug en liet zich niet opbeuren door het gepraat van Tom Poes.
,,Het is lelijk misgelopen, wat je ook zegt'', sprak hij, toen hij vermoeid op zijn stoep stond. ,,Door verrassing en list heb ik ontdekt, dat Sickbock erachter zit, dat is wel waar. Maar verder ben ik héél slecht behandeld, en ik denk erover om een zware klacht tegen Oolcool in te dienen, jonge vriend!''

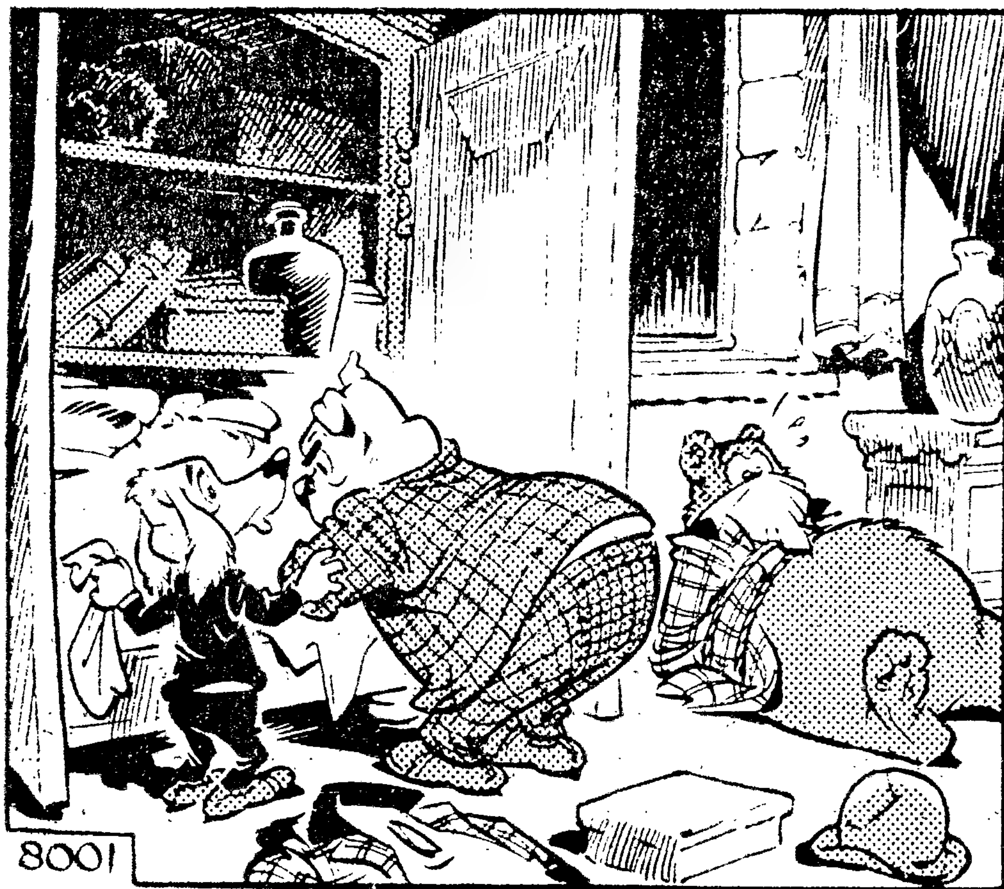
,,Ga nu maar eerst slapen'', zei Tom Poes sussend. ,,Ik houd Kwetals wielstopper zo lang, dan kan u niets gebeuren. En morgen zullen we wel verder zien.''
Hij daalde de heuvel af om naar huis te gaan, maar toen hij op de weg kwam, werd hij staande gehouden door commissaris Bas, die net aan kwam rijden in de politiejeep.
,,Zo ventje'', groette de politiechef niet onvriendelijk. ,,Weet je ook, of meneer Bommel nog wakker is? Hij heeft me vanmorgen opgebeld om een overval aan te geven, maar ik heb me een beetje verlaat. Je weet hoe het gaat, veel werk, en dan wil zo'n Bommel er wel eens bij inschieten. Een lastpost, Hè?''
,,Heer Ollie is nog wakker'', ze Tom Poes. ,,En nu heeft hij nog meer aan te geven dan vanmorgen, want Oolcool en Sickbock hebben hem van z'n vrijheid beroofd.''
De commissaris zuchtte en brigadier Snuf opende het portier.
,,Een lastpost'', gaf de laatste toe. ,,Altijd dezelfde.''

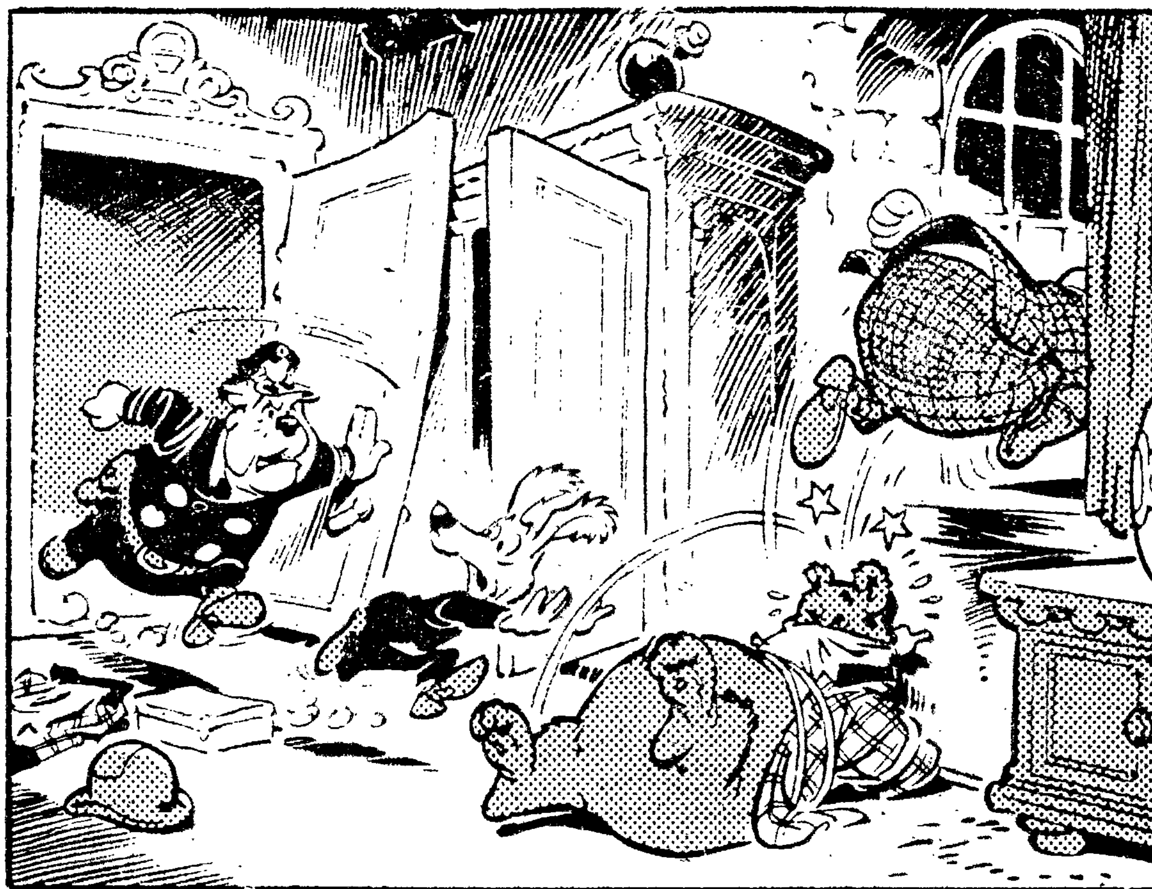

8000 ,,Bommel van z'n vrijheid beroofd, hè?", vroeg commissaris Bas terwijl hij fronsend uit de jeep stapte. ,,Hoezo? Wat bedoel je?"
,,Ze hebben hem in de boeien geslagen, met een soort robot", zei Tom Poes en daarna legde hij zo kort mogelijk uit wat er gebeurd was.
,,Dat is niet zo mooi!", verklaarde de politiechef bewolkend. ,,Jullie waren dus op verboden terrein! Noteer dat, Snuf, het is strafbaar."
,,Jawel, commissaris", zei de brigadier. ,,Maar dat in de boeien slaan komt toch ook niet te pas. Als we dat toelieten, liep de hele stad met kettingen."
Zijn meerdere gaf dat na een korte aarzeling toe.
,,Natuurlijk", bromde hij. ,,Ook zo'n Bommel heeft recht op bescherming, hoe lastig hij ook is. Kom mee, Snuf, we gaan een rapportje maken van die overval waar hij het slachtoffer van is geworden. En ik hoop dat hij het kort houdt, want hij heeft altijd wat nieuws."
Op dat moment werd er boven hun hoofden een raam opengeworpen en de stille lentenacht werd verscheurd door de overslaande stem van heer Ollie, die wild zwaaiend uit het venster hing.
,,Help!!", riep hij. ,,Dieven! Help!!!"
,,Altijd wat nieuws", mompelde de brigadier in zijn snor.

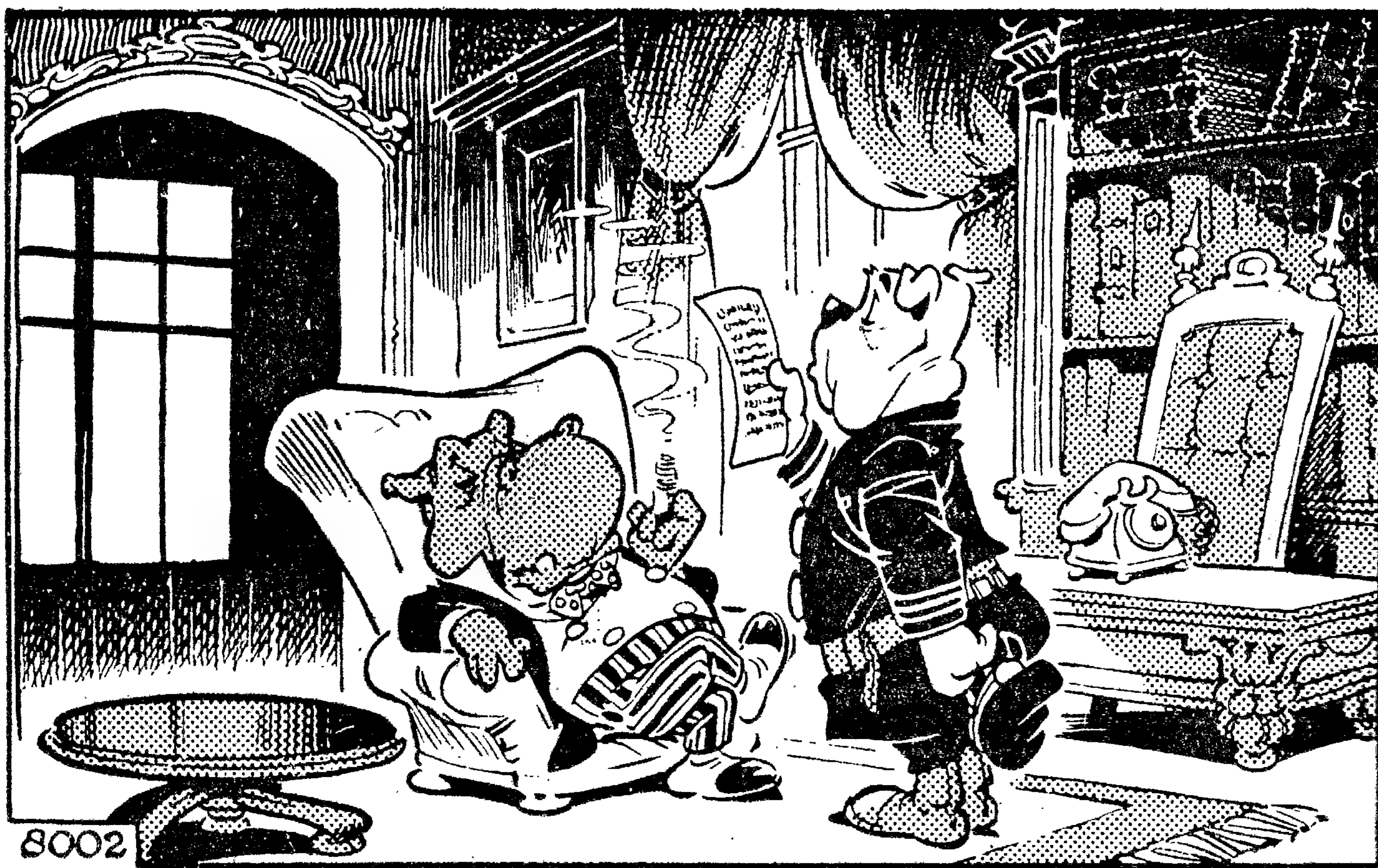

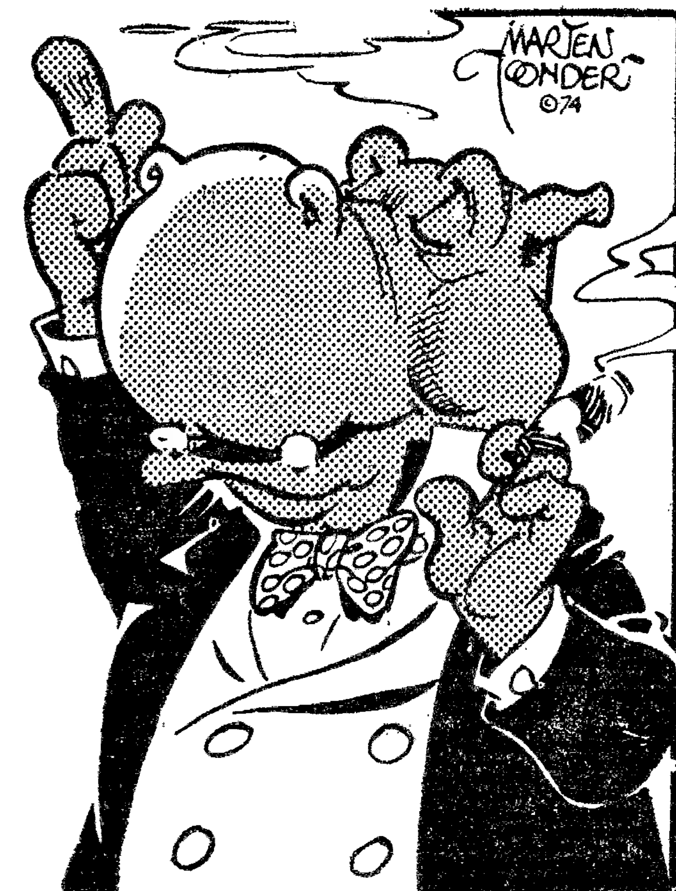

8001 Heer Bommel had niet voor de grap om hulp geroepen. Toen hij na het thuiskomen zijn kamer binnentrad trof hij daar Super en Hieper aan. die op hun gemak bezig waren om naar de wielstopper te zoeken. Met grote tegenwoordigheid van geest had hij een venster geopend, maar na zijn eerste kreten was hij ruw naar binnen getrokken en, gebonden en gekneveld, op de grond gelegd.
,,We kunnen nu beter weggaan, baas,'' zei Hieper bleekjes. ,,Misschien heeft iemand hem gehoord!'
,,Onzin,'' snauwde Super. ,,Wie, op dit uur van de nacht? Ik ben trouwens blij, dat we de bolle hebben, want dit gezoek begint me te vervelen. Hij zal ons wel vertellen waar hij dat ding verstopt heeft, als we een beetje blijven aandringen.'' Het angstzweet sloeg de beklagenswaardige heer uit, maar op dat moment klonk er gebonk op de gang, en tot zijn geweldige opluchting werd de deur opengeworpen door commissaris Bas. ,,Jullie zijn er bij!'' riep deze. ,,Handen omhoog!''
Bul Super aarzelde geen ogenblik. Met een geweldige sprong wipte hij het nog steeds openstaande venster uit en verdween in de nachtlucht.

Hiep Hieper wilde hem volgen, maar de politiechef was vlugger dan hij, zodat hij in zijn kraag gegrepen werd voordat hij kon ontsnappen.
,,Laat me gaan, meneer de commissaris.'' jammerde de schelm.
,,Ik kan het niet helpen; echt niet. Het was een opdracht van ene Vunderik en Super heeft me gedwongen om mee te doen. Ik ben onschuldig!''

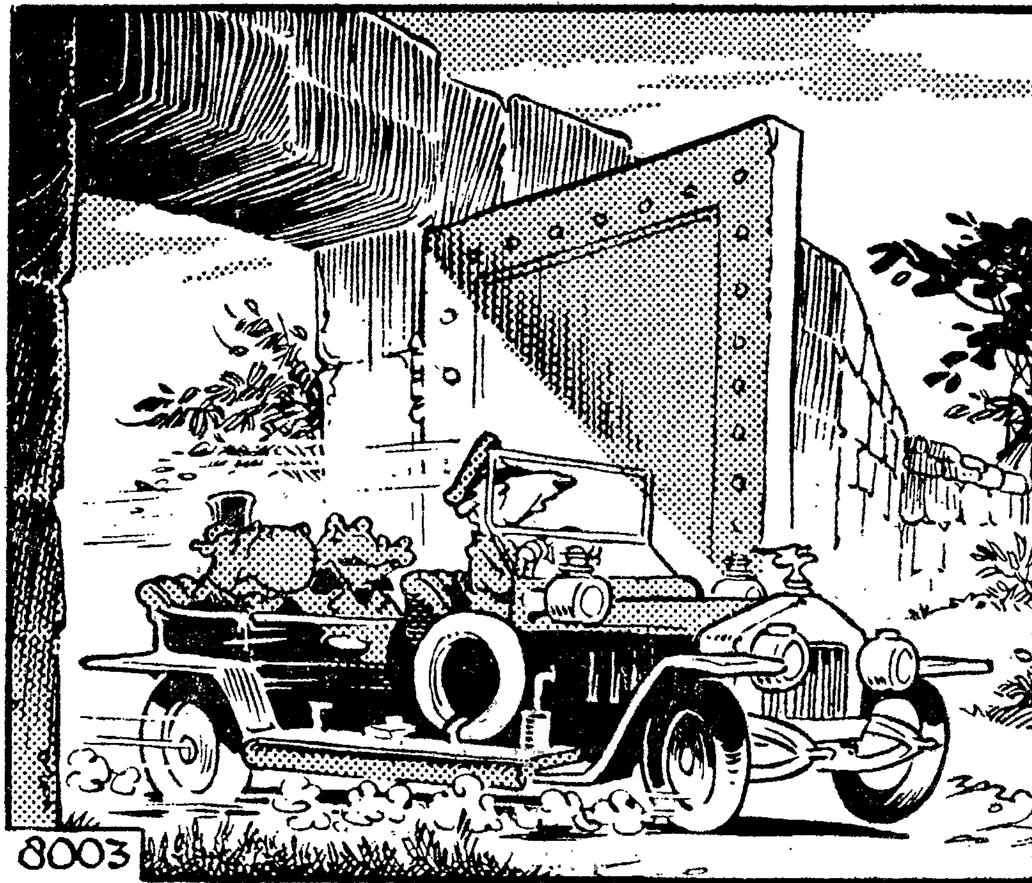

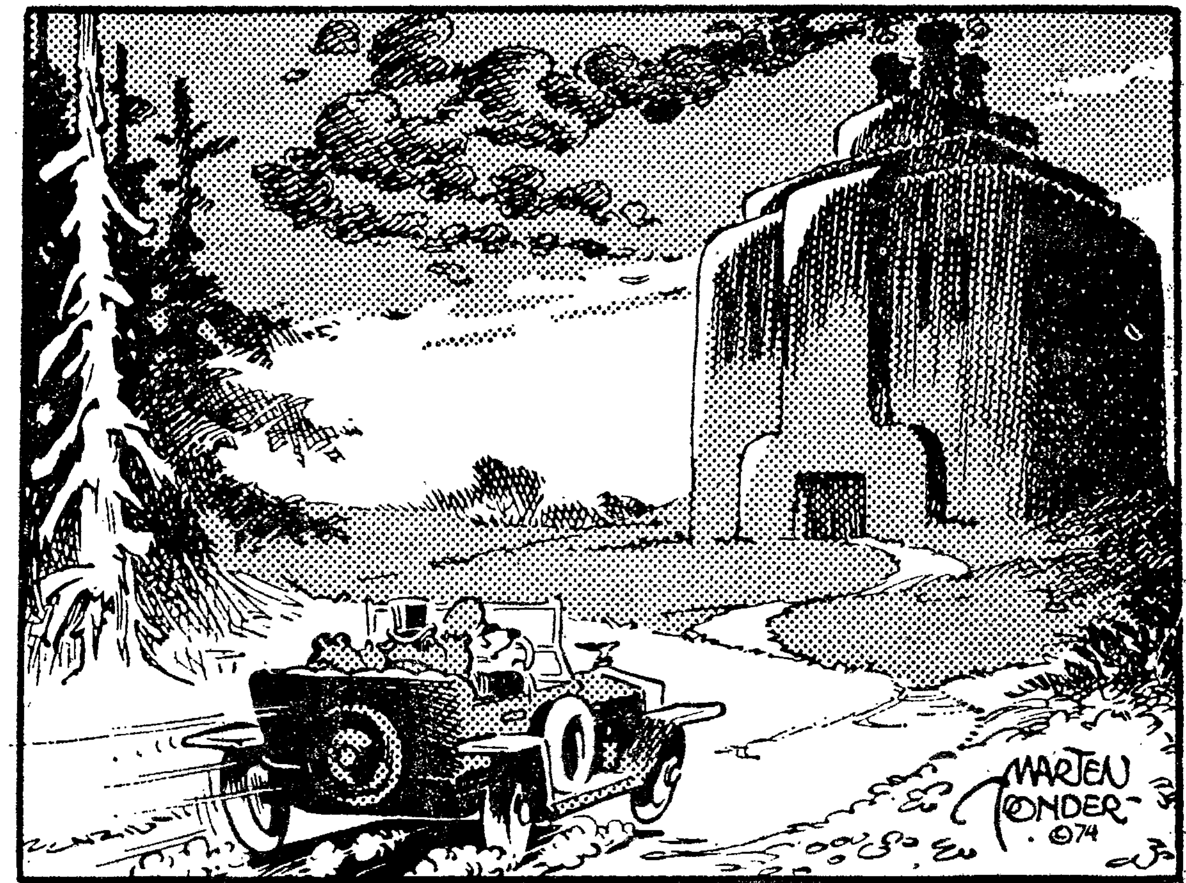

8002 De volgende morgen begaf commissaris Bas zich zo vroeg mogelijk naar het stadhuis om rapport uit te brengen bij de burgemeester.
,,Een moeilijke zaak,'' sprak hij. ,,Het gaat natuurlijk over Bommel, die op verboden gebied heeft gelopen. Daar krijgt hij een drukker voor, dat spreekt. Maar verder is het een verwarde boel, met inbraak en overval. Ik heb de arrestant Hieper goed aan de tand gevoeld, en ik krijg het gevoel, dat er iets vreemds is met die vreemdelingen. Vooral die dokter Vunderik heeft iets stiekums.''
Verder kwam hij niet, want de magistraat die met tegenzin had zitten luisteren, sprong plotseling overeind.

,,Let op je woorden, Bas!'' riep hij uit. ,,Ik verbied je zo te spreken over een hoogstaande arts, die de wankele gezondheid van een aanzienlijke stadgenoot begeleidt. En héél eenvoudig, hoor! Helemaal geen dikdoenerij. Alles héél gewoontjes.'' Hij zweeg even, en er verscheen een plechtige uitdrukking op zijn gelaat.
,,Kijk,'' hernam hij met diepe stem, ,,wat je met Bommel en die inbrekers doet, moet je zelf weten. Het recht moet zijn loop hebben, meen ik. Maar dokter Vunderik moet met rust worden gelaten, Bas! Weet je, ik ben vanmiddag uitgenodigd om een bezoek aan de Aarts-Colemoon te brengen! Als eerste, Bas; als eerste!''

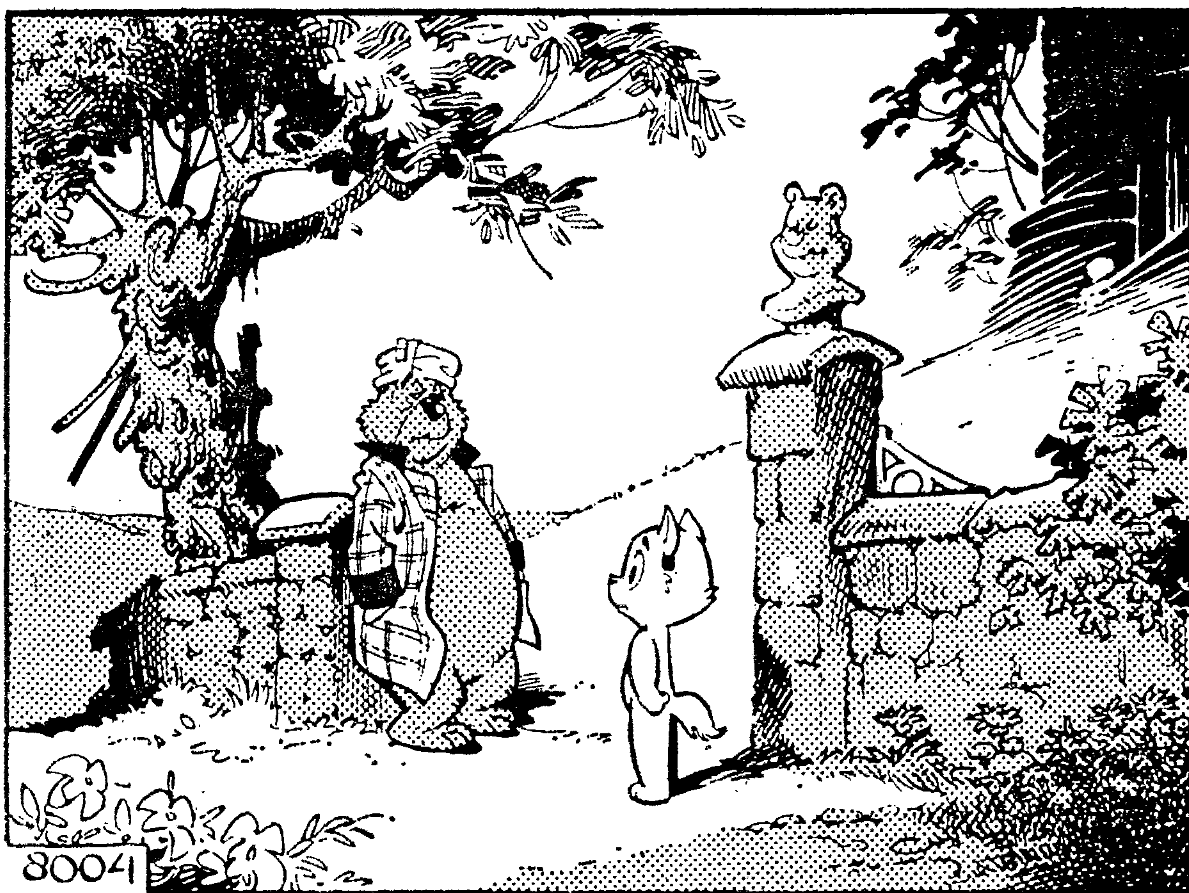

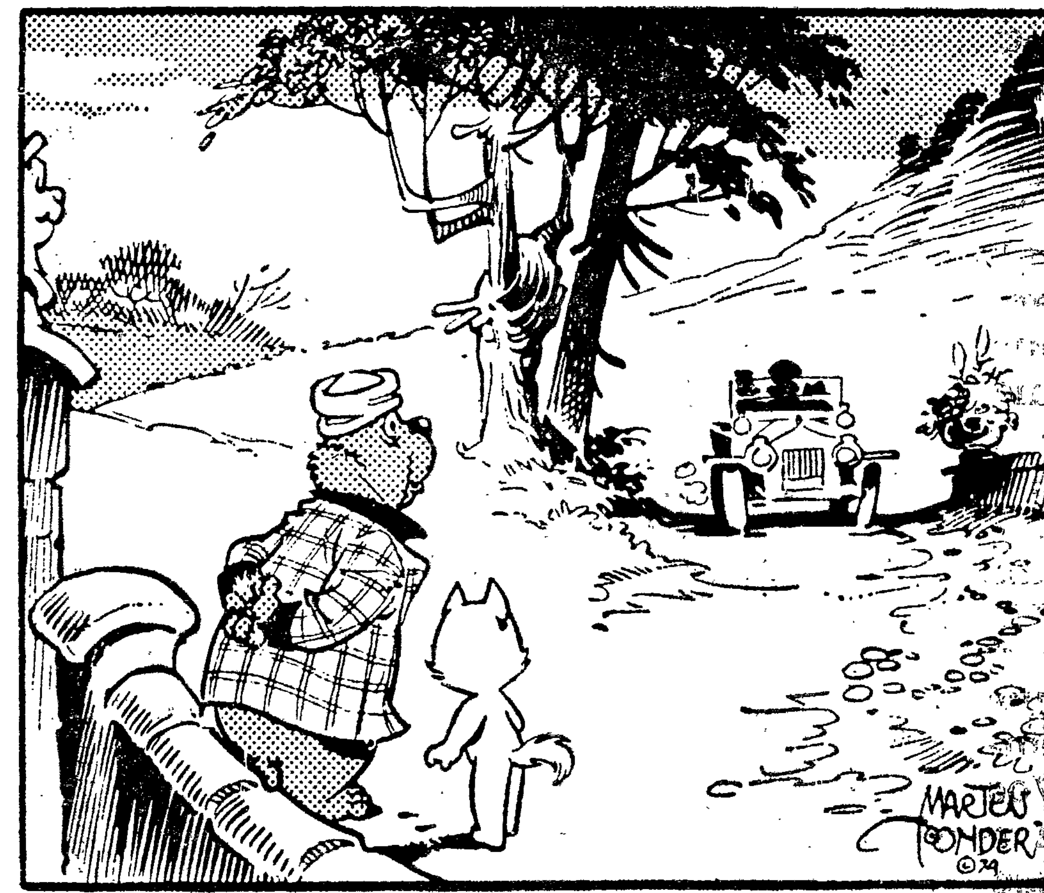

8003 Hoewel burgemeester Dickerdack vooruitstrevende denkbeelden had, kon hij zich heel goed aanpassen. Zodoende zat hij dan ook in zijn zondagse pak in de mooiste dienstauto, om op bezoek te gaan bij de Aarts-Colemoon.

,,Zijne doorluchtigheid is gisteravond bijgekomen,'' verklaarde de heer Oolcool, die hem had afgehaald. ,,Heel onverwacht.'' ,,Bijgekomen?'' herhaalde de magistraat verbaasd. ,,Was hij niet bij, meen ik? Was hij ziek?
,,Zoiets, ja,' zei de ander. ,,Hij heeft een zwakke ademhalingsgezondheid. Daarom waren wij hoogverheugd in deze streken een aangenaam klimaat te vinden en geneeskrachtige kruiden. Gisteravond heeft de hooggeleerde professor het paleis geprojecteerd. Zeer snel, door het onverwachte bijkomen.''
,,Geprojecteerd?'' vroeg de heer Dickerdack, die grote moeite had de uitleg te volgen.
,,Juist, ja,'' gaf Oolcool toe. ,,Dat is nodig voor het opblazen van het plastic in de fraaie paleisvormen, die u direct zal ogenschouwen. VLug hardend plastic, dat u zeker zult kennen. Net op tijd, want zijne doorluchtigheid kon niet langer wachten. Maar nu heeft hij versterkend voedsel gehad en begint op krachten te komen, zoals u ziet.''
Zo sprekende wees hij op een bouwsel, dat nu achter de heuvels zichtbaar werd, en dat dichte rookwolken uitbraakte. , Het paleis van de Aarts-Colemoon.'' zei hij trots.

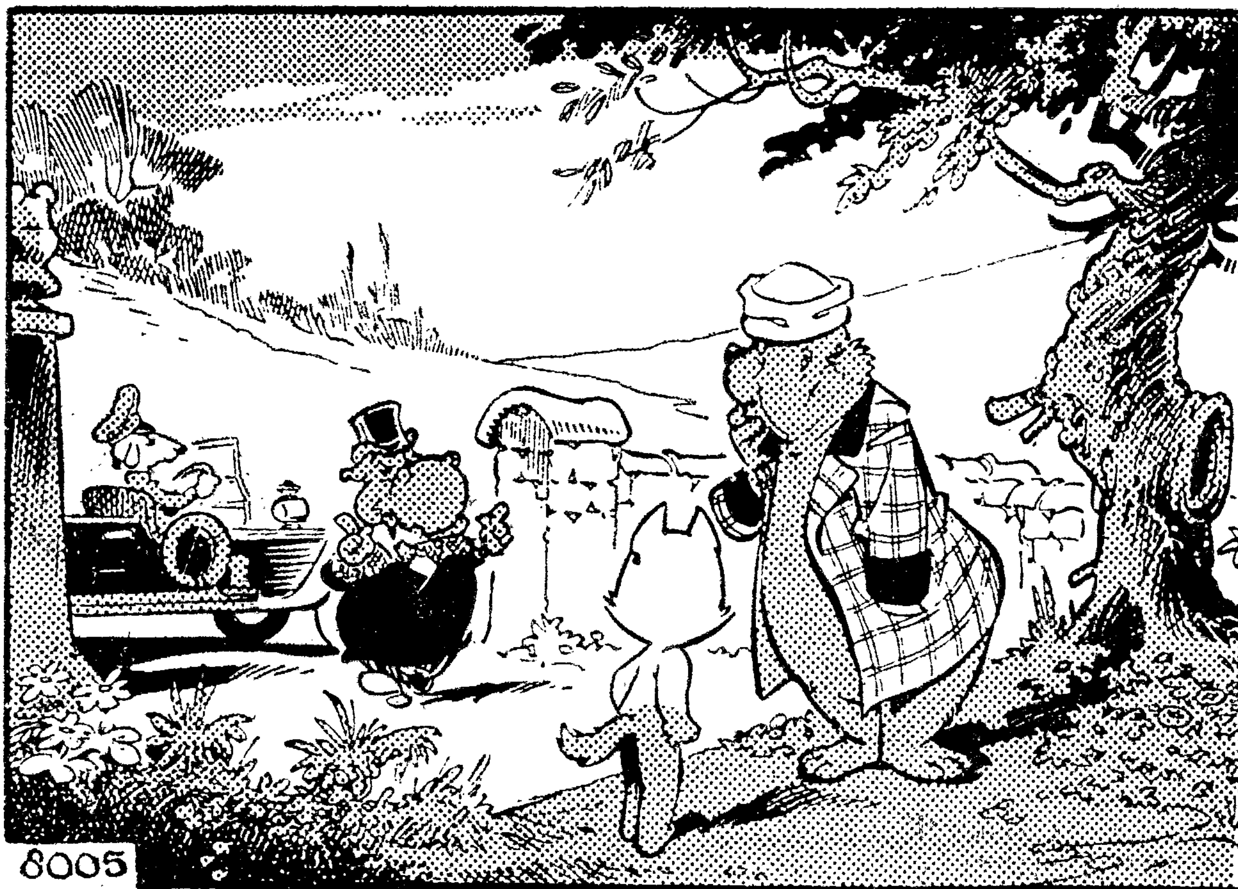
8004 Tom Poes was die morgen naar slot Bommelstein gegaan om Joost naar de gezondheid van heer Ollie te vragen. Maar dat hoefde gelukkig niet, want de lijder stond zelf voor zijn tuin van de zon te genieten.

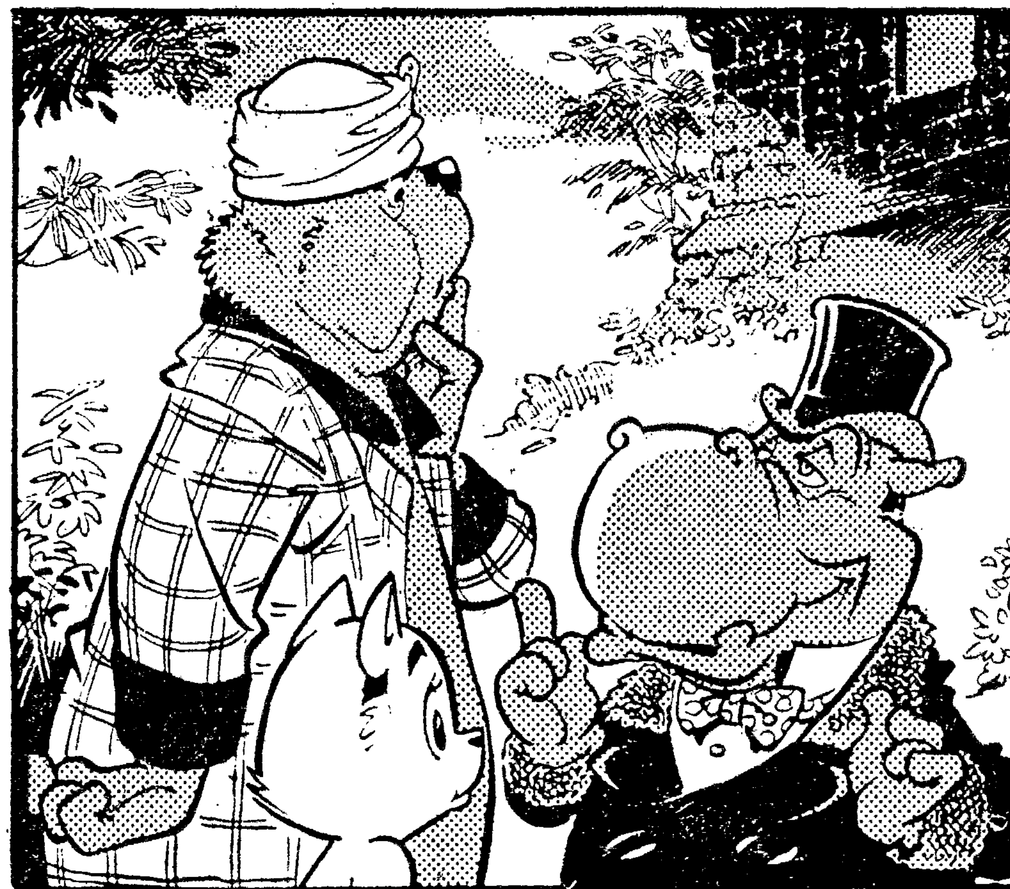
,,Het gaat wel weer, dank je,'' sprak hij met zwakke stem. ,,Maar het was allemaal heel vreselijk, wat ik gisteren heb meegemaakt. En een minder sterk iemand dan ik, met mijn teer gestel, zou er niet tegen hebben gekund. Zeg nu zelf, jonge vriend. Men heeft mij als een speelbal verdoofd en gekneveld, zodat ik nu onder een héél lelijke hoofdpijn gebukt ga. En Bul Super loopt nog steeds vrij rond, door een tekort bij de politie. Ik zal een beroep op de burgemeester doen, voor bescherming; want ik verkeer voortdurend in groot gevaar, als je begijpt, wat ik bedoel.''

,,Ja,'' zei Tom Poes. ,,Maar ik ben bang, dat de burgemeester andere dingen aan zijn hoofd heeft. Hij is op bezoek bij die Colemoon, en hij had zijn mooie hoed opgezet.''

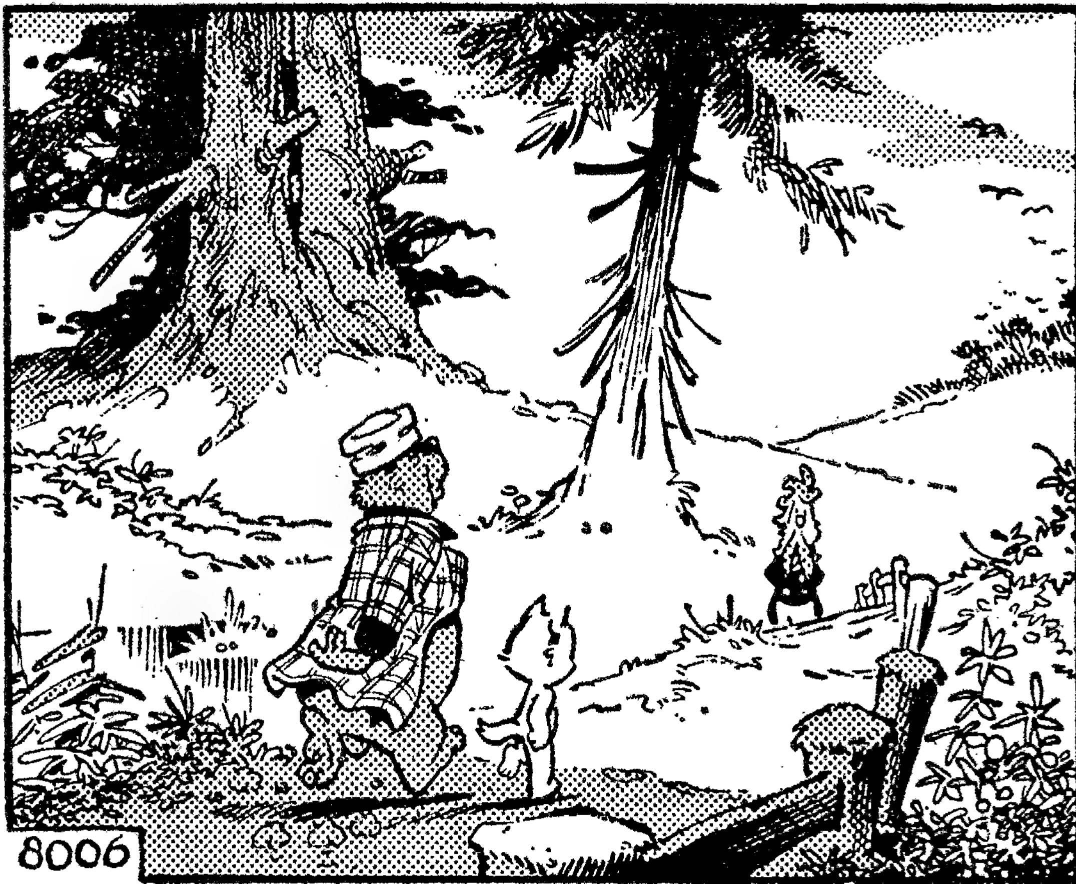
Heer Bommel's gelaat verviel nog meer, zodat hij haastig vervolgde: ,,Maar zolang ik die bol bewaar kan u niets gebeuren, heer Ollie! Want daar is alles om begonnen.''

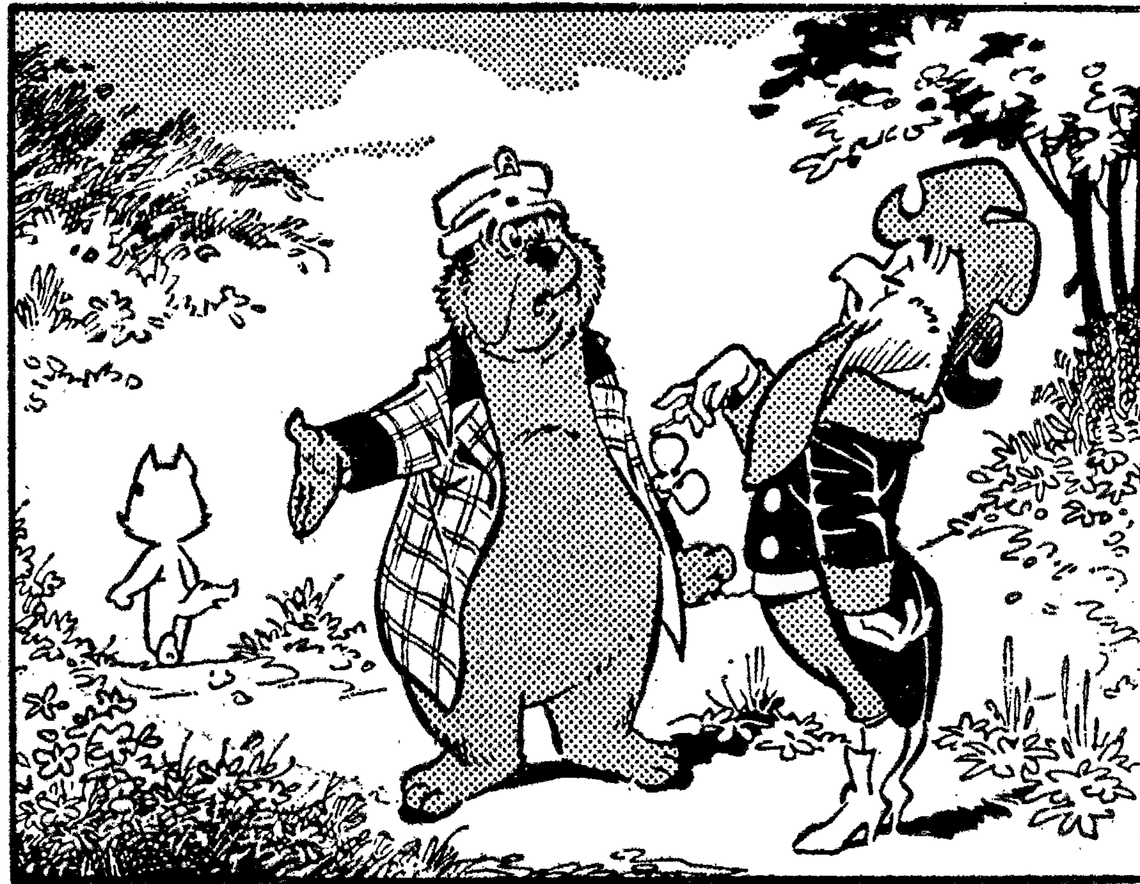
Op dat moment verscheen er een glanzende automobiel over de heuvelrand, die geruisloos naderbij zoefde. Het was duidelijk dat de heer Dickerdack al weer terug kwam van zijn visite.

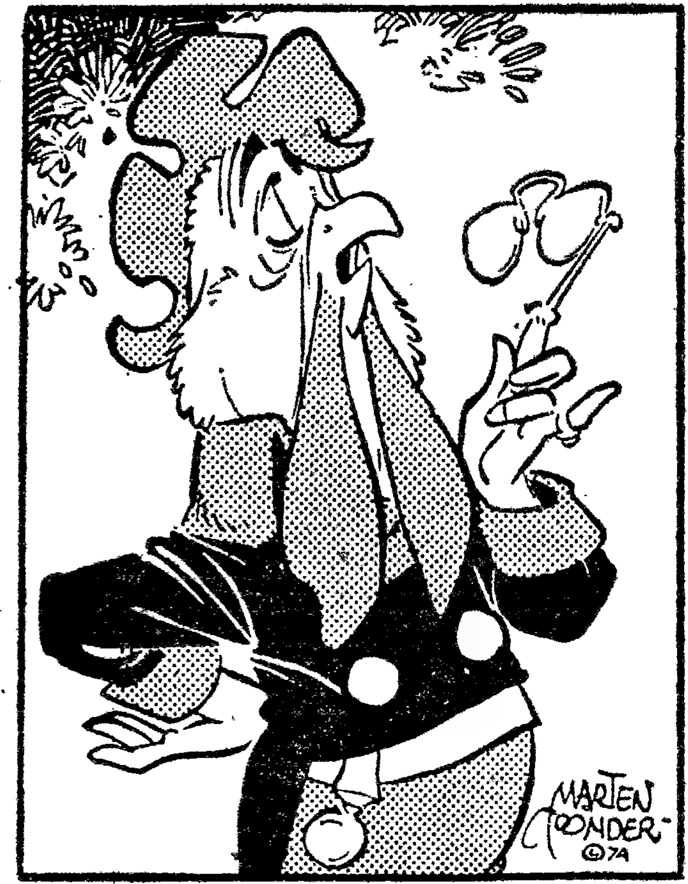

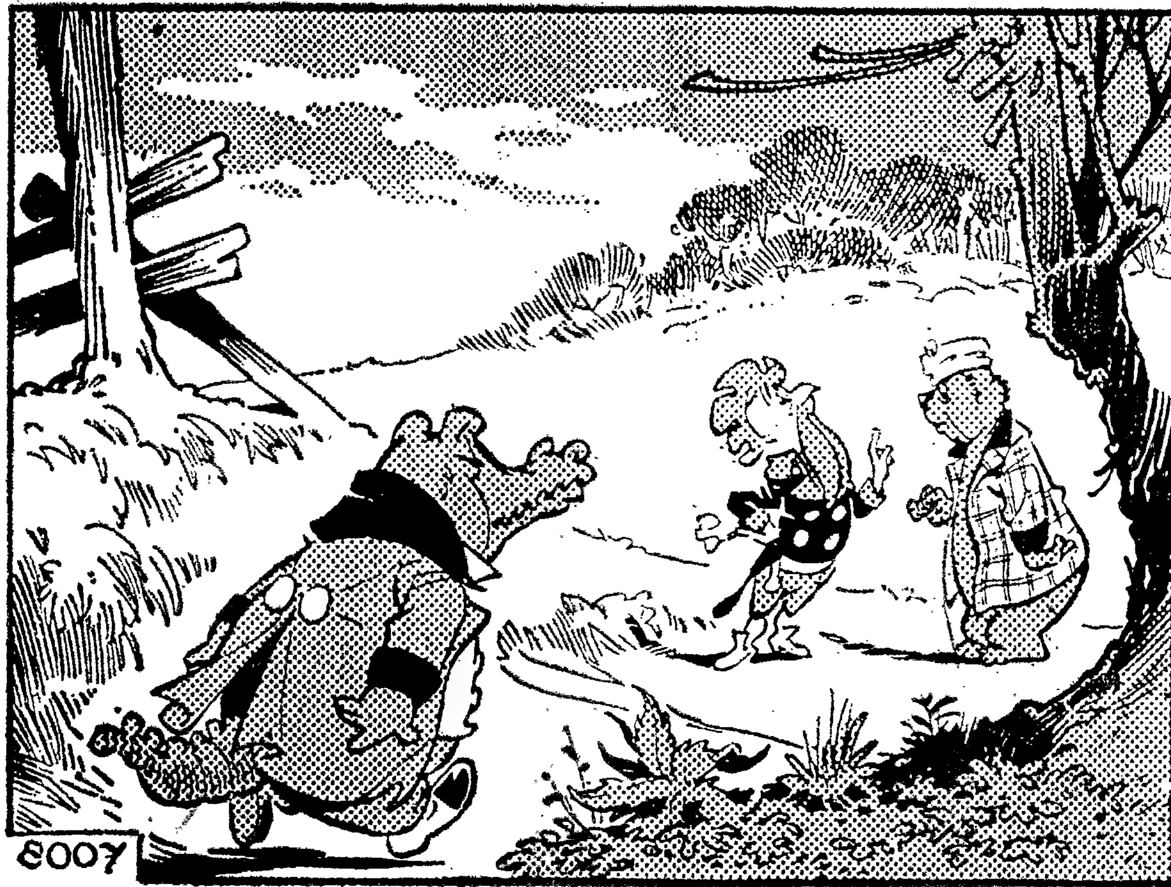

8005 De dienstauto hield halt voor het tuinpoortje van Bommelstein, en de burgemeester stapte uit.
,,Wat aardig, dat u even langs komt,'' zei heer Bommel. ,,We hadden het net over uw bezoek aan de Colemoon, en nu ben ik erg benieuwd...''
,,Begrijp ik, begrijp ik,'' riep de magistraat gul. ,,Zijne doorluchtigheid is een alleraardigste baas. En zo eenvoudig, hè? Helemaal geen drukte. Hij heeft een zwakke gezondheid, maar het klimaat hier is goed voor hem. Ook het eten trouwens. Daarom is hij hier gaan wonen, heel gewoontjes — als een van ons. En als wij goed voor hem zorgen zal hij ons gratis van kracht voorzien, door zijn robots. Geweldig, niet?''
,,Heel leuk,'' gaf heer Ollie flauwtjes toe. ,,Maar aan de andere kant moet ik u toch om bescherming vragen, want ze hebben mij bedwelmd en in de boeien geslagen. Die Oolcool, bedoel ik, niet die Coolemool.. eh.. nu ja. En Sickbock was er ook, zodat ik ernstig in gevaar verkeer, terwijl Super op vrije voeten rondloopt. En de politie doet niets!''
De heer Dickerdack had met een prettige glimlach toegeluisterd, verdiept in zijn eigen gedachten. Maar toen de woorden van zijn gastheer tot hem doordrongen, zwol hij plotseling paars op.
,,Het is geweldig!'' riep hij uit. ,,En daarom moet het afgelopen zijn, Bommel! Dat geloop over verboden terrein, en dat gebruik van wielstoppertjes om kostbare machines plat te leggen! Het is misselijk! Je wilt de vooruitgang tegenhouden, maar als ik daar nog een keer van hoor, ben je er vies bij, onthoud dat!''

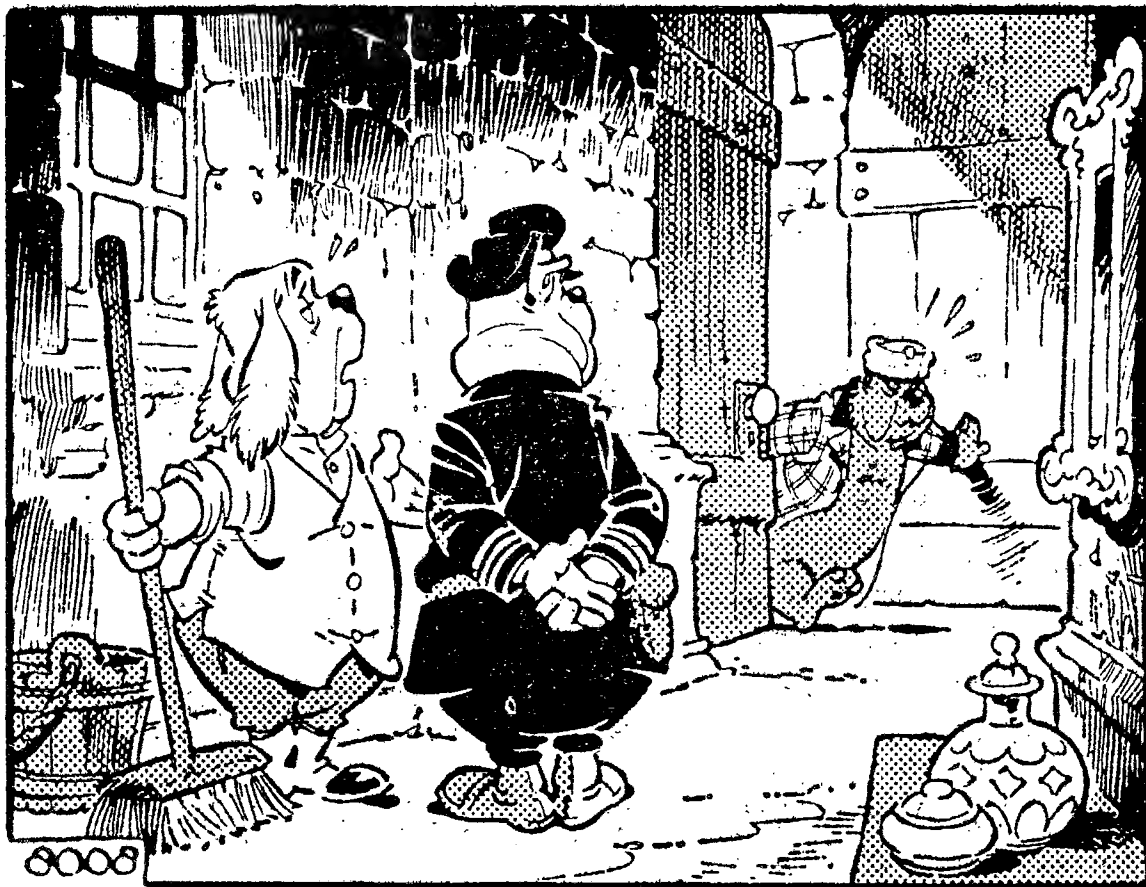
8006 Toen de burgemeester verder gereden was, liep heer Ollie een eindje met Tom Poes op.
,,Dickerdack was helemaal ingepalmd,'' klaagde de eerste.
,,Het is hèèl droevig, dat men samenspant tegen een heer en een belastingbetaler. Dreigementen, dat is wat ik krijg!''
,,Ja, dat bevalt mij ook niet,'' zei Tom Poes. ,,De lui achter die muur hebben iets te verbergen. Maar het lijkt me het beste om voorlopig het wielstoppertje uit het gezicht te houden en niets te doen.''
Heer Bommel knikte afwezig. Hij had de markies de Cantecler zien aankomen, en die hield hij nu staande, zonder verder op zijn jonge vriend te letten.
,,Leuk, dat ik u tref,'' sprak hij neerslachtig. ,,Weet u, ik maak me ongebrust over de Aarts-Coolemoon, u weet wel. Dreigementen, bedoel ik. En hij palmt de burgemeester in, terwijl hij mij met gassen gooit. Wij zouden de handen inèèn moeten slaan, en ons critisch moeten opstellen, als u begrijpt wat ik bedoel!''
De edelman hief zijn lorgnon en bestaarde de spreker met koele blik.
,,Parbleu,'' prevelde hij. ,,Ik stel mij altijd critisch op, amice. Dat is het enige, wat men tegenover het grauw kan doen. Maar ik denk er niet over de handen ineen te slaan! Tiens, hoe plat en stuitend! Het standpunt van een Cantecler de Barneveld kan door niemand gedeeld worden.''

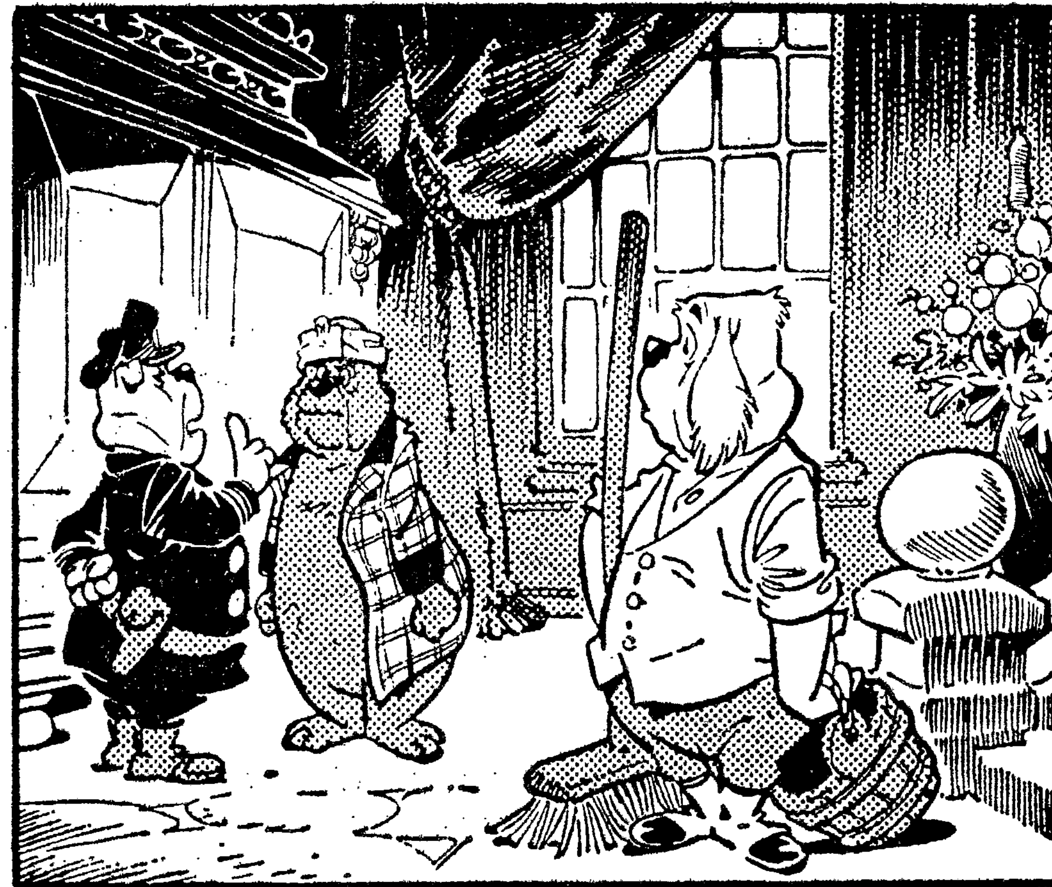

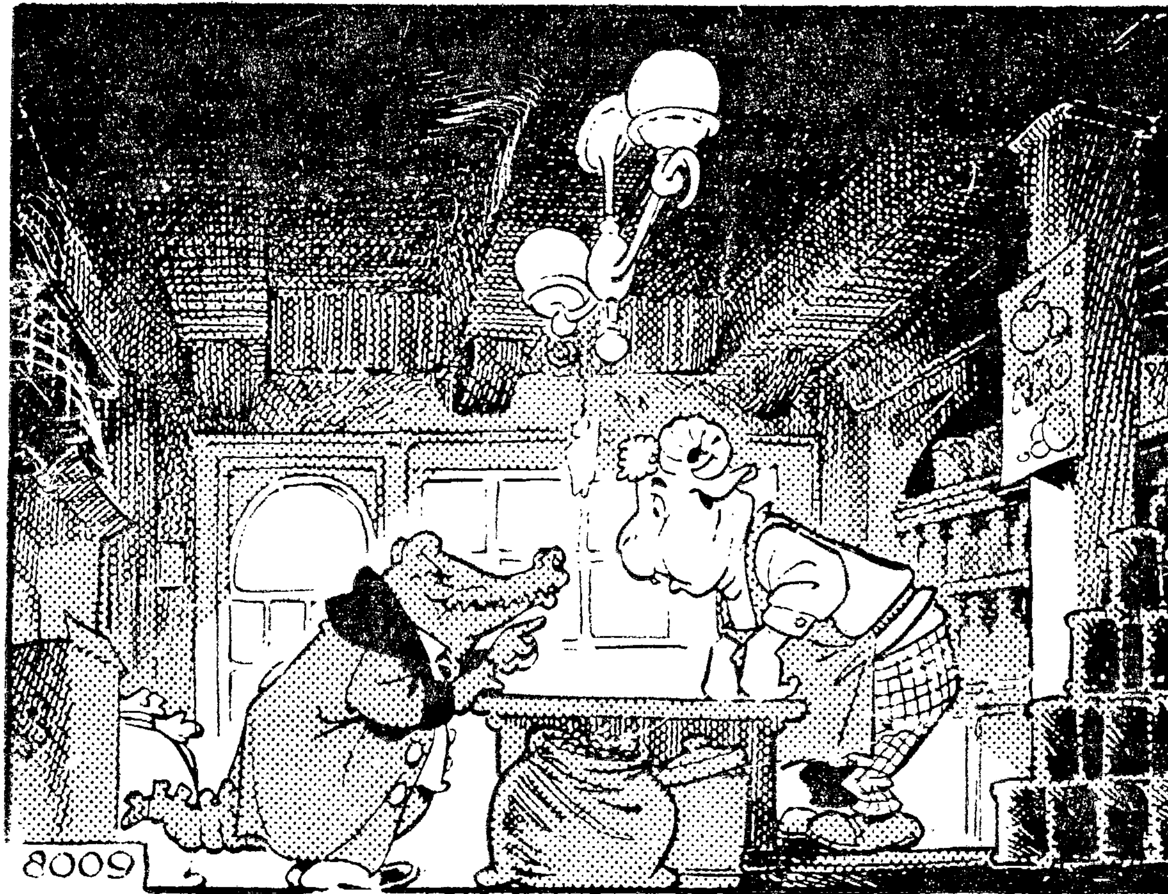
8007. De houding van de heer de Barneveld sloeg heer Ollie een beetje uit het veld.
,,Wat bedoelt u?" vroeg hij. ,,We denken allebei hetzelfde over die vreemdelingen, bedoel ik. Die Aarts Coolemoon kan nu wel erg deftig zijn, maar we hebben hem dóór, zegt u nu zelf.."
Zijn stem stierf weg, toen de edelman een dun lachje uitstiet.
,,Doe geen moeite, amice," sprak deze. ,,Ik ben in staat mijn eigen houding tegenover deze zogenaamde buitenlandse adel te bepalen. En ik doe dat zonder gemene lijn met jan en alleman te trekken".
Heer Bommel richtte zich verontwaardigd op. Hij wilde de ander duidelijk maken, dat hij geen gemene lijnen trok en het ongepast was hem jan te noemen, maar voordat hij iets kon zeggen naderde de heer Oolcool over de weg en sprak de markies aan.
,,Sta mij toe, uw voornamelijk gesprek te verstoren", lispelde de vreemdeling met een brede glimlach. ,,Uw eergebiedwaardigheid wil misschien zo goedhartig zijn mij een seconde het oor te verlenen".
Heer Ollie wierp de zorger een strenge blik toe, en de edelman bezag hem koeltjes door zijn lorgnon.
,,Eh bien?" vroeg hij.
,,Zijne doorluchtigheid", hernam de ander met een diepe buiging, ,,de Aarts-Coolemoon, zou het op hoge grootprijs stellen wanneer de heer markies hem de eer van een bezoeksel aandeed".Een kort ogenblik stond de heer Cantecler verrast te kijken, maar toen ontdooide een minzaam lachje zijn koel gelaat.
,,Het zal mij een eer en een genoegen zijn", sprak hij, sierlijk terugbuigend. ,,Zeg dat uw meester, amice!"

8008. Heer Bommel liep in een slecht humeur naar huis terug. ,,Misselijk", sprak hij tot zichzelf. ,,Jan en alleman trekken gemene lijnen met die buitenlanders! Karakterloos, dat noem ik het! Ach een heer is altijd eenzaam in zijn strijd..."
Met deze gedachte opende hij zijn voordeur en trad de hall binnen. Tot zijn verrassing trof hij daar de commissaris van politie aan, die met Joost in gesprek was.
,,De heer Bas heeft op u gewacht, met uw goedvinden", verklaarde de bediende.
,,Dat komt goed uit!" riep heer Ollie uit. ,,Ik wens eenzaam en alleen een klacht in te dienen tegen...."
,,Ik zou het niet doen," zei de politiechef niet onvriendelijk.
,,Ik raad u aan geen klachten in te dienen over vrijheidsberoving en zo. De zaak is erg teer, meneer Bommel. U zou beter kunnen proberen om vrede met die vreemdelingen te sluiten. Het is natuurlijk maar een raad, maar aan de andere kant is het ook gemakkelijker voor mij. Bespaart me heel wat narigheid. U wilt toch niet egoïstisch wezen"
Heer Ollie stond als door de donder getroffen en opstandige gedachten bestormen zijn brein.
,,Ik wist wel, dat ik op u kon rekenen", hernam de beambte, terwijl hij zijn stroef gelaat tot een glimlach verwrong.
,,Ten slotte doet die aarts-coolemoon toch geen kwaad, nietwaar? Hij gaat zelfs veel goed doen voor de gemeente, heb ik me laten vertellen. Dat wou ik u maar even zeggen."

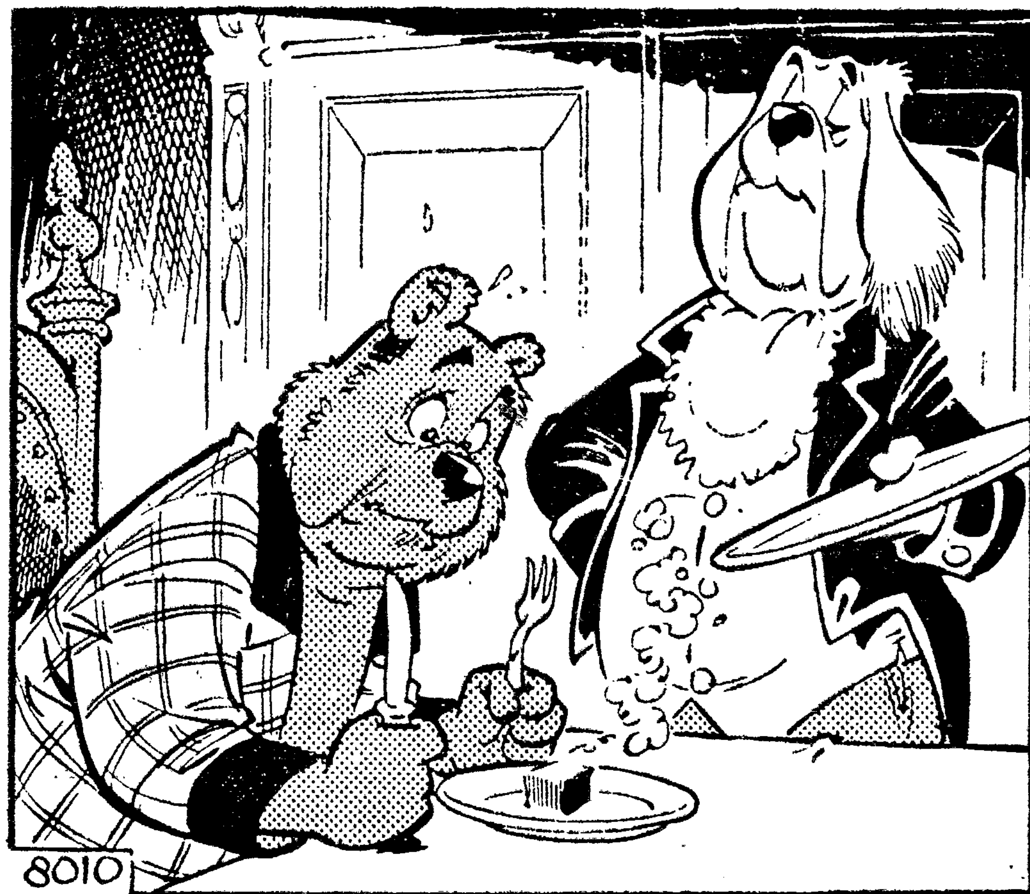

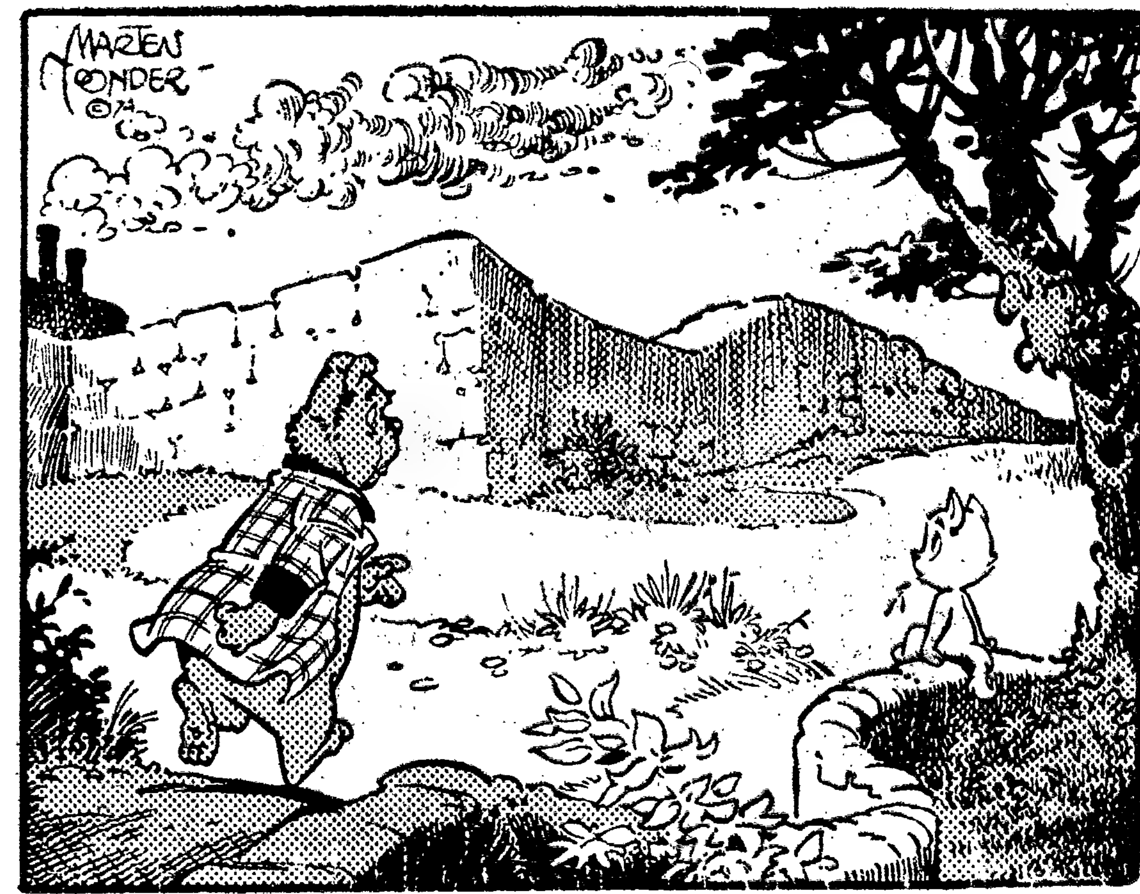
8009 Die avond betrad de heer Oolcool als laatste klant de comestibleswinkel van de heer Grootgrut.
,,Een voorspoedige dag,'' wenste hij vriendelijk. ,,Welk een aardige winkelplaats hebt u hier. Maar, als ik zo opstandig mag zijn, een beetje klein voor de machtige mogelijkheden van een gruttermarkt. Zijne doorluchtigheid wil u graag een machtig bedrijf ter beschikking stellen.

Gratis voor niets. De tijd van de kleinwinkeltjes is voorbijgepasseerd, en de tijd van de grootgrutterkruideniers is aangevangen.''
,,Kijk, dat is erg aardig,'' zei de ondernemer verrast. ,,Erg vriendelijk van die meneer. Maar ik heb al vaker van dit soort voorstellen gehad. Ik weet het niet, hoor. Al die zorgen. En al dat personeel . . .''

Zijn klant schudde echter glimlachend het hoofd, en stak de wijsvingers op.
,,Geen zorgen. Geen drukte!'' verklaarde hij geruststellend. ,,De adem van zijne doorluchtigheid geeft u een opgeblazen plastic bedrijf. Vlugsnel verhard, en gevuld met monoxrobots. Geen personeelpersonen. En veel geldgewin, Grootgrutheer!''
,,Maar waarom zou iemand mij zo'n zaak cadeau geven?'' vroeg de geschoolde middenstander ongelovig. ,,Ik hoop, dat u mij niet kwalijk neemt, maar er zit altijd iets achter zoiets.''
,,Niets!'' verzekerde de heer Oolcool. ,,Niets zit daarachter dan dankgevoelens van de Aarts-Coolemoon, die van stadgemeente klimaat en voedsel krijgt, die goed zijn voor zijn gevoelsgezondheid.''

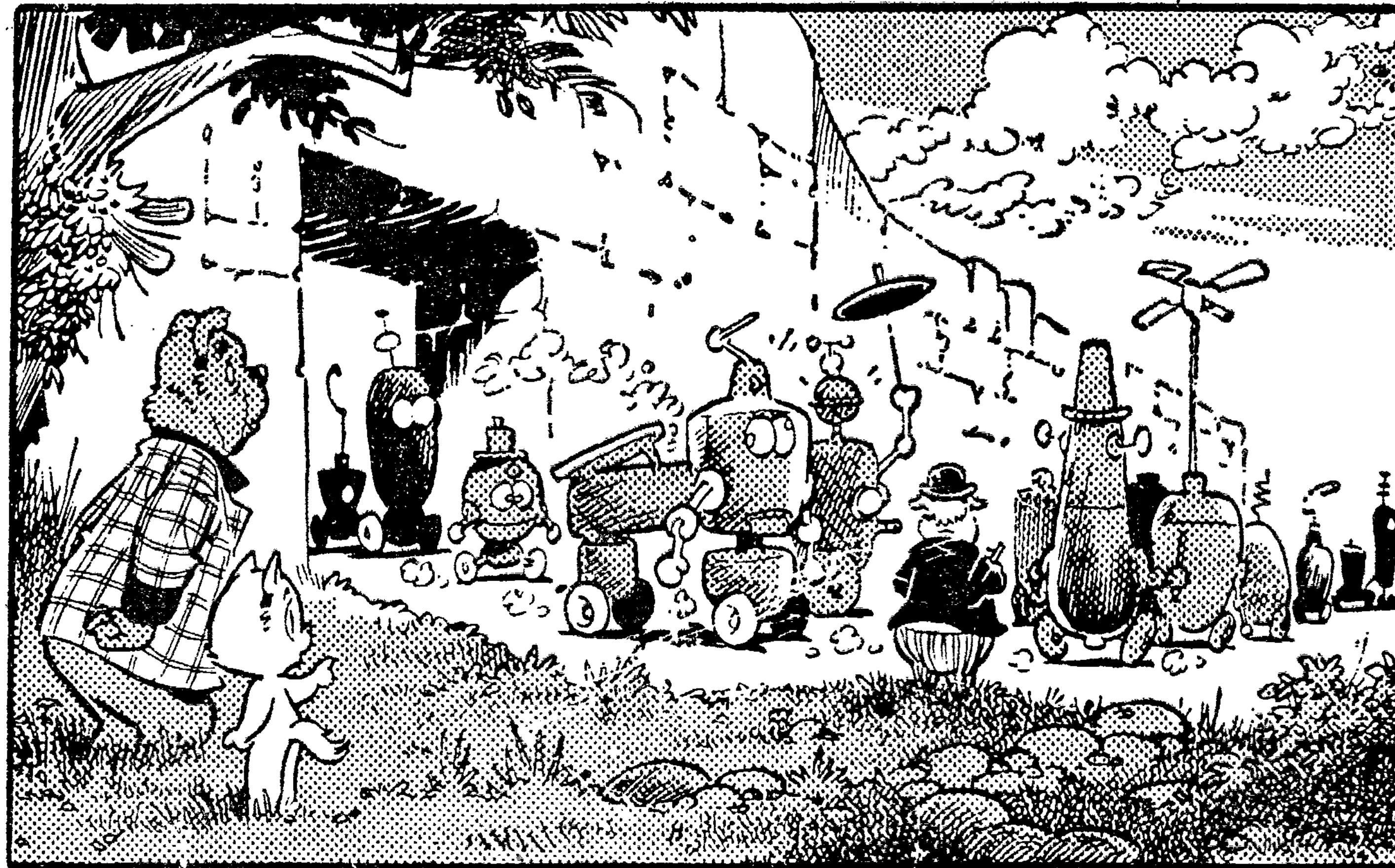

8010 Toen heer Bommel zich de volgende morgen aan de ontbijttafel zette, werd hij onaangenaam getroffen door een vierkant hompje, dat op zijn bord lag te dampen.
,,Wat betekent dit, Joost?'' vroeg hij op ernstige toon. ,,Waar is mijn ochtendpap?''

,,Dit is monoxmalt,'' verklaarde de bediende. ,,Zeer smakelijk en voedzaam, zei de heer Grootgrut mij. De Coolemoon gaat trouwens zijn winkel verbouwen, met uw welnemen. Ingericht naar de eisen des tijds, met monoxrobots, die trendie-voedsel leveren. De hele stad gaat het eten, want dat is de toekomst, als ik zo vrijmoedig mag zijn.''
,,Aan die toekomst doe ik niet mee,'' zei heer Ollie boos. ,,Een heer eet eten. Het mag eenvoudig zijn; maar smakelijk moet het wezen, onthoud dat!''
Met deze woorden stond hij op en liep verbitterd de kamer uit om een wandeling te gaan maken.
,,Van kwaad tot erger,'' sprak hij tot zichzelf. ,,Ik heb direct heel fijn aangevoeld, dat het een gevaarlijke kant opging. Monoxrobots, jawel! Het is maar goed, dat ik een wielstoppertje heb.''
Op dat ogenblik viel zijn oog op Tom Poes, die aan de kant van de weg in de verte zat te kijken. Achter de muur, die daar kronkelend over de heide liep, stegen zwarte rookwolken naar de heldere hemel.
,,Dat paleis schijnt een sterke verwarming te hebben,'' dacht hij. ,,Het lijkt wel een fabriek.''

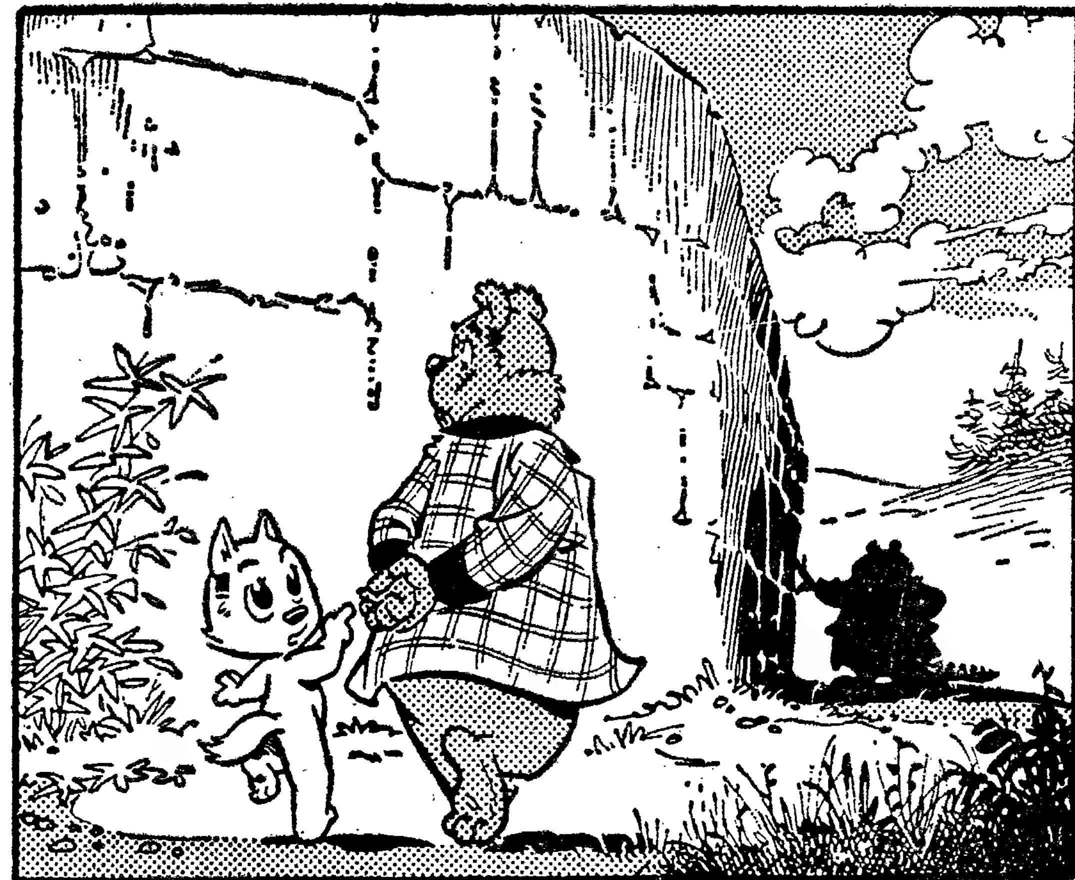

8011. Tom Poes liet zich van het walletje glijden en wandelde samen met heer Bommel verder.
,,Ze maken heel wat rook in het paleis van de Coolemoon'', zei hij. ,,Het lijkt wel een fabriek!''
,,Misschien is dat ook wel zo'', gaf heer Ollie somber toe. ,,Anders zouden er geen robots gemaakt kunnen worden, zeg nu zelf! Maar er is iets ergers. Vanmorgen kreeg ik een blokje monox inplaats van mijn ochtendpap! Heel vreselijk, jonge vriend. Daar zit vast die doorluchtigheid achter, denk je niet?''
,,Best mogelijk'', zei Tom Poes schouderophalend. ,,Ik zou wel eens willen weten wat dat gedoe achter die muur nu eigenlijk betekent.''
Hij zweeg, want bij een ronding van het metselwerk kregen ze plotseling een lange stoet robots in het oog, die zacht schommelend uit de openstaande poort in de muur kwam. Het was duidelijk, dat de machines niet op geweld waren afgesteld, want ze bewogen zich ordelijk over de heuvel in de richting van de stad. Terzijde stond de ambtenaar eerste klasse Dorknoper en maakte aantekeningen.

Een ogenblik stonden de toeschouwers onthutst naar de vreemde optocht te kijken. De bladeren ritselden zachtjes in de lentewind, verder was er geen geluid dan het geoliede brommen van vele raderwerken en het gemompel van de beambte.
,,Zeuvenenzeuventig'', prevelde die, een streepje zettend, ,,achten...''
,,Een ogenblikje!'', onderbrak heer Bommel hem, voorwaarts tredend. ,,Ik zou wel eens willen weten, wat dat gedoe achter die muur eigenlijk betekent. Wat gebeurt hier, als u begrijpt wat ik bedoel?''

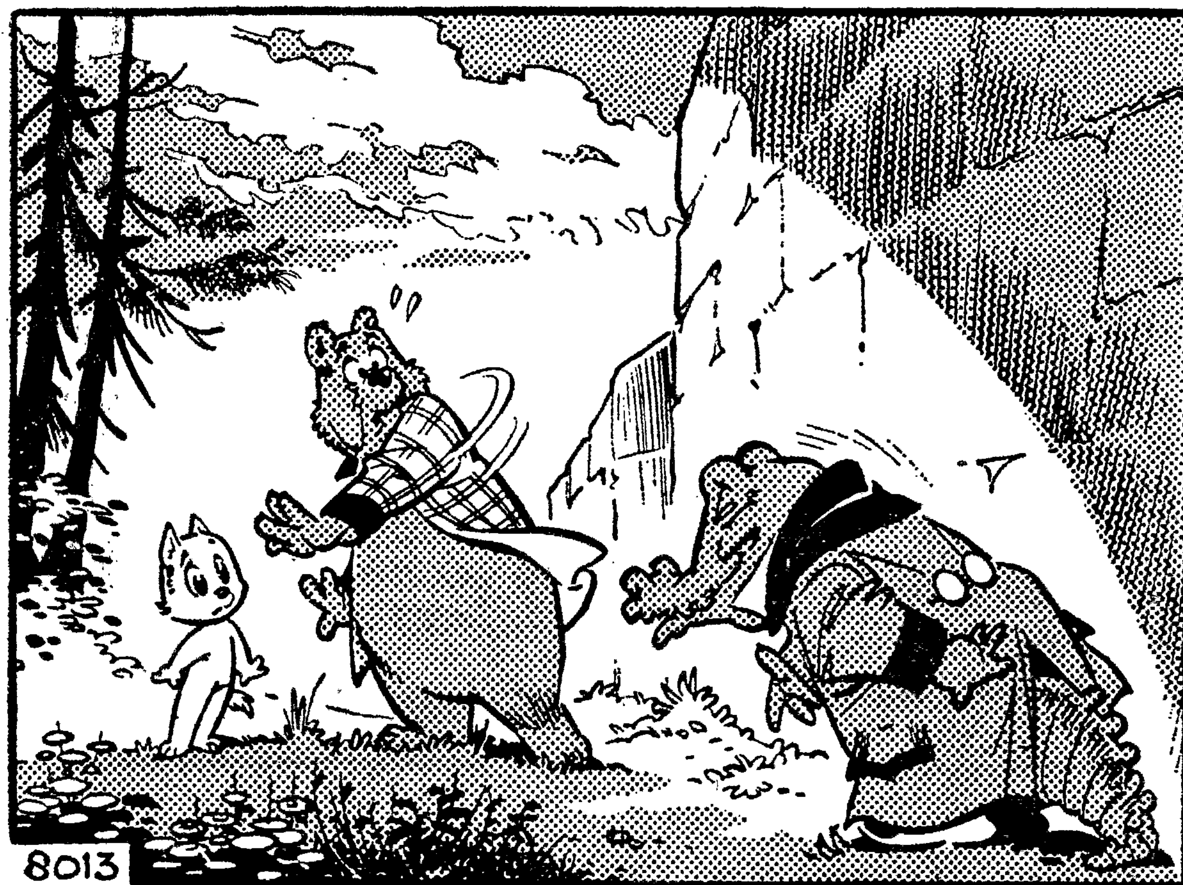

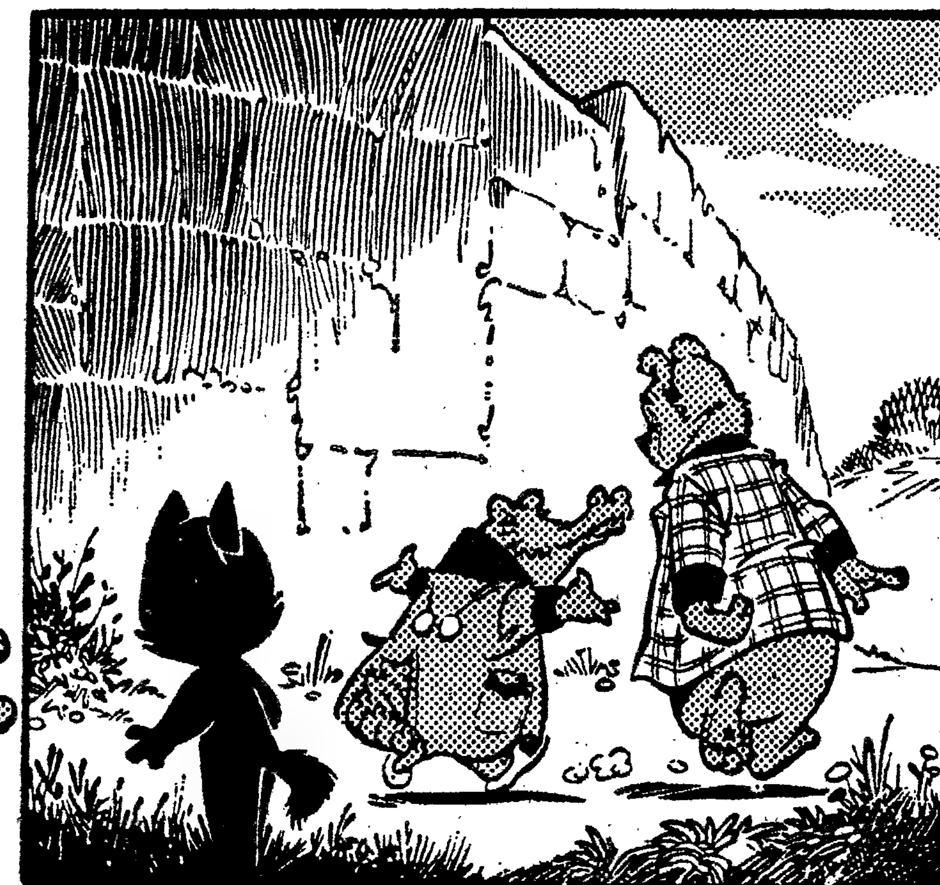

8012. De heer Dorknoper keek een beetje gestoord om. „Hier gaat een afdeling stadplanners, asfaltspuiters en plasticblazers", verklaarde hij. „Bouwvakkers van een nieuwe tijd, zou men kunnen zeggen. Achtenzeuventig, negenenzeuventig... Een geschenk van de Aarts-Coolemoon aan de gemeente, weet u? Hij laat deze machines maken door een zekere professor Sickbock, een robotdeskundige. Jaja, op alle lege plekken in de stad komen opgeblazen plastic-wolkenkrabbers. Pleinen en plantsoenen zijn een verspilling van ruimte. We moeten het hebben van banken en warenhuizen, wat u? ..Tachentig.."
Hij zette een streepje en toen trok er een flets glimlachje over zijn gelaat.

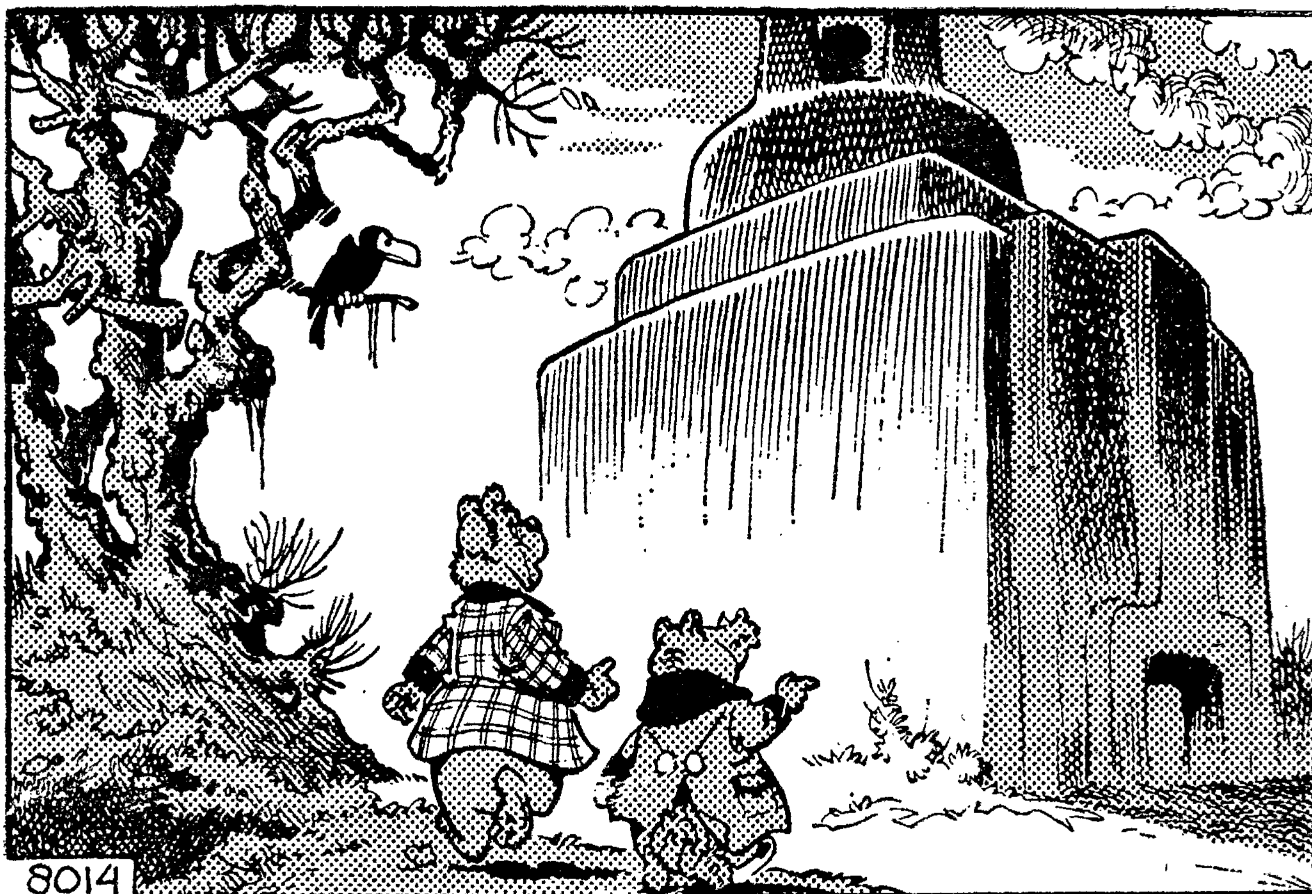
„Alles cadeau", hernam hij waarderend. „Gewoon maar in ruil voor wat groen van het veld en de frisse Rommeldamse lucht. Een hoogstaand persoon, deze doorluchtigheid. Jammer, dat hij zo'n zwakke gezondheid heeft, heel jammer. Eenentachentig...."

Heer Bommel liet de hooggeplaatste ambtenaar alleen met zijn bezigheden en liep met Tom Poes verder.
„H'm", zei de laatste. „Het zou interessant zijn om eens binnen die muur te kijken. Maar het heeft geen zin om dat met geweld te doen. We zouden een list moeten verzinnen!"
„Net wat ik wilde zeggen", gaf heer Ollie toe. „Een list!"

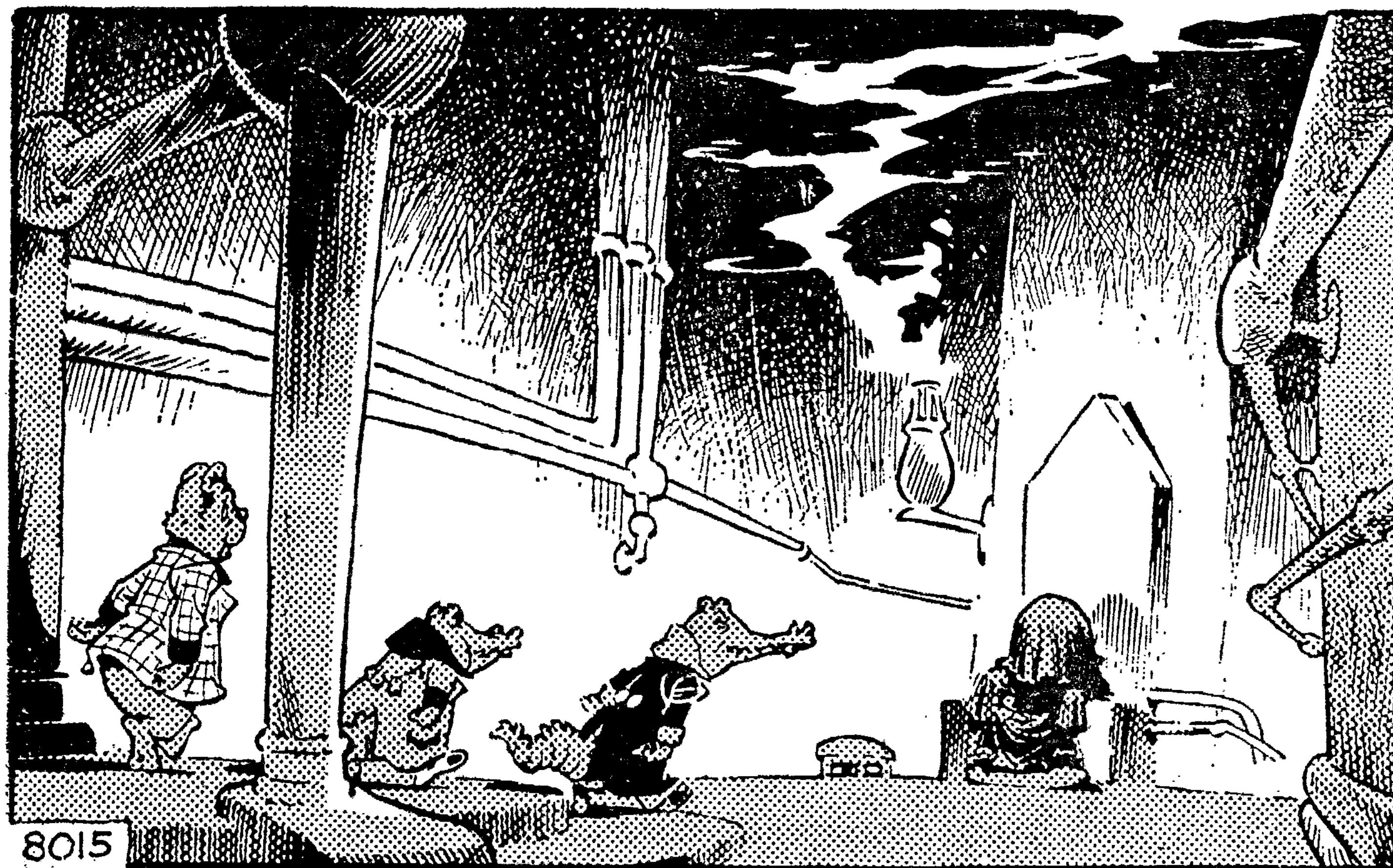
8013 Al pratende hadden heer Bommel en Tom Poes de plek bereikt waar de muur een hoek maakte en nu werden ze plotseling de gedrongen gestalte van Oolcool gewaar, die hen daar stond op te wachten.
''H-hela!'' riep heer Ollie hevig schrikkend. ''G-ga w-weg, schurk!!''
''Sta mij toe een misverstand recht te plaatsen'', zei de zorger met een diepe buiging. ''Recht is hier anders dan in mijn vaderland, dat heeft de politie-overste Bas mij uitgelegd. Ik ben zeer berouwvol over uw onbesuisde gevangenneming! Dat was afkeurenswaardig, zoals ik nu inzie. Zijne Doorluchtigheid, de Aarts-Coolemoon, nodigt u uit. Hij wil zielsgraag en pretvol met u praten. Schikt u dat?''
Heer Ollie stond een ogenblik verbaasd te kijken, maar voordat hij een besluit had kunnen nemen, werd hij door Tom Poes aan zijn jas getrokken.
''Niet doen!'', fluisterde die dringend. ''Wees voorzichtig!''
Door deze woorden kwam er een einde aan heer Bommels tweestrijd.
''Onzin'', sprak hij krachtig. ''Dit is de kans voor een list. Laat het nu maar aan mij over jonge vriend.!''
Hij trok zijn jas recht en volgde de heer Oolcool, die hem glimlachend en buigend langs de muur leidde.
''Er zijn gewichtrijke en belangwaardige zaken te bespreken'', hoorde Tom Poes de laatste zeggen en hij schudde zorgelijk het hoofd.
''Hier kan niets goeds van komen,'' dacht hij. ''Wat nu te doen?''

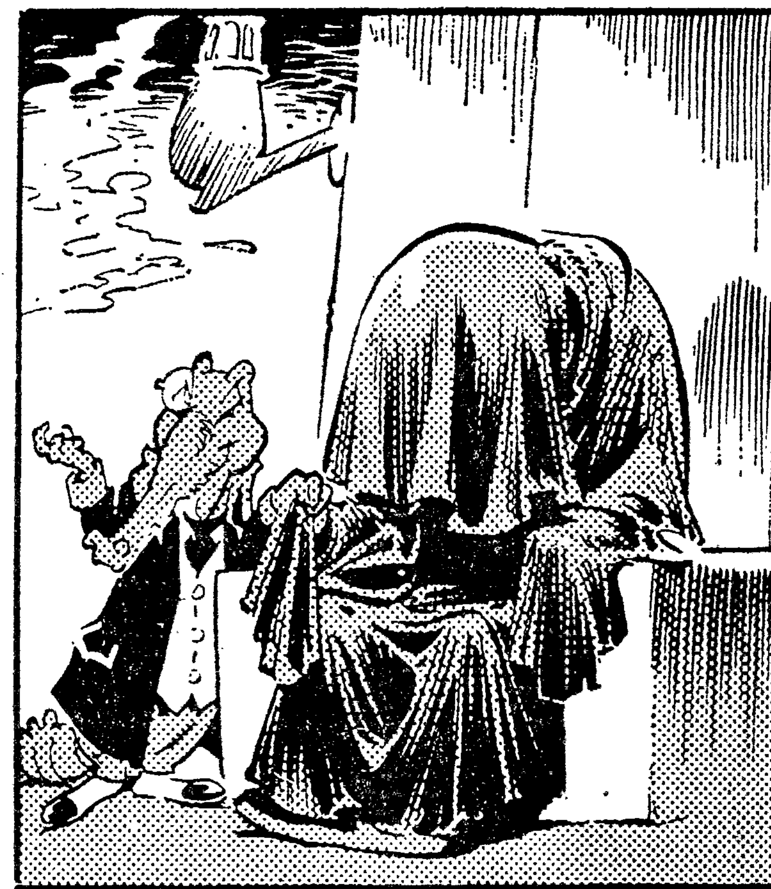

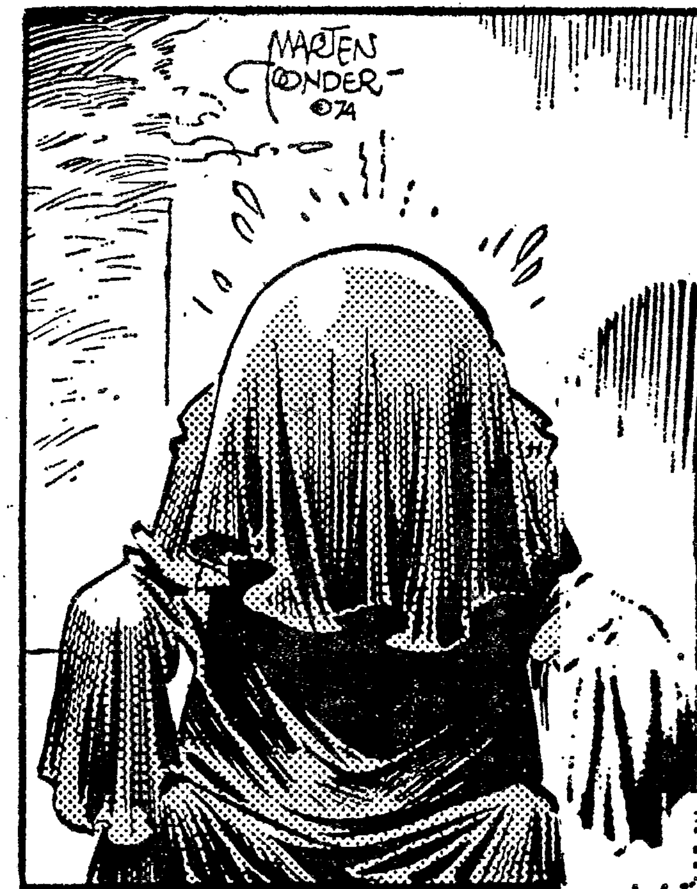

8014 De zorger Oolcool leidde heer Ollie over een heuvel heen en nu kwam er een groot en somber bouwwerk in het zicht.
"Is dat het paleis?", vroeg heer Bommel ongelovig. "Ik had het mij anders voorgesteld. Ik bedoel eh.... het ziet er nogal donker uit voor een doorluchtig iemand, als u begrijpt wat ik bedoel."
Gelukkig nam zijn metgezel geen aanstoot aan deze opmerking.

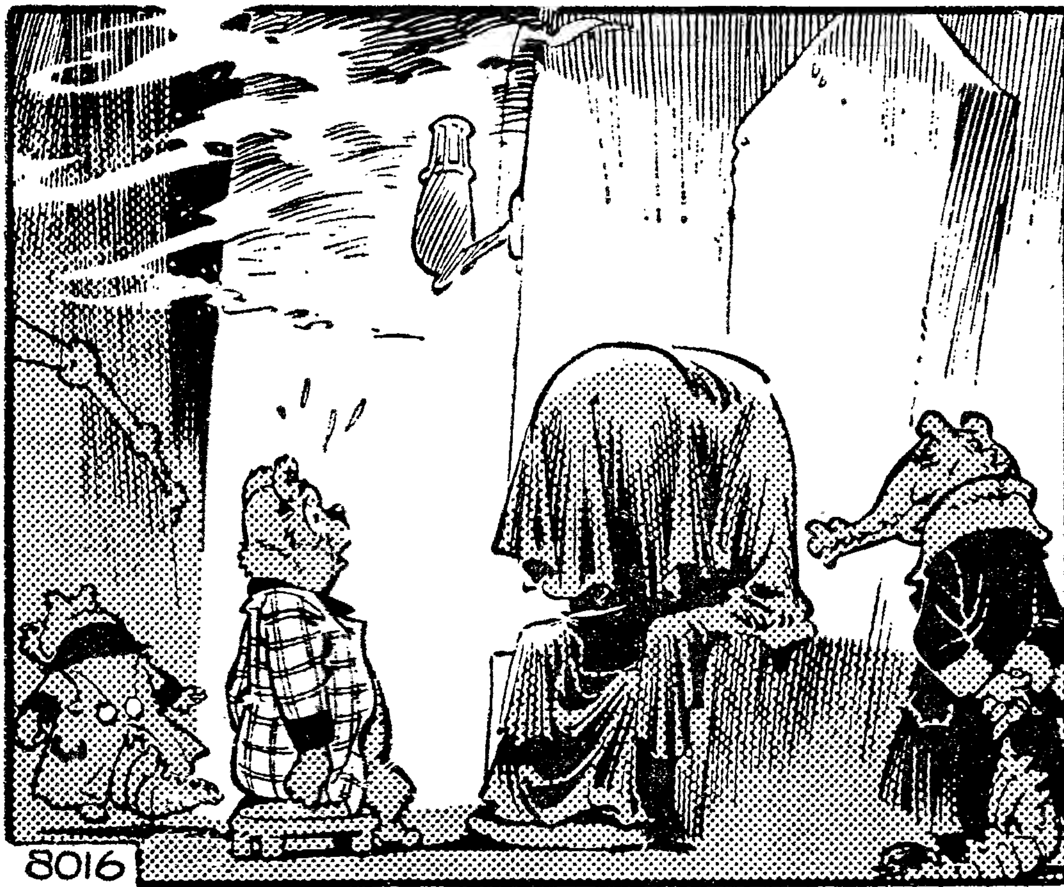
"De donkerheid is met het oog op de zwakke gezondheid van de Aarts-Coolemoon", verklaarde hij op gevoelige toon. "Hij kan geen zonlicht verdragen door zijn adem-organiek, dat vaak moeilijk sukkelt. Gelukkig is de dokter een kundzaam arts. Maar toch moet u zijne Doorluchtigheid vooral niet opwinden. Hij zou gebrek aan ademlucht kunnen krijgen."
"Laat dat maar aan mij over", sprak heer Ollie geruststellend. "Ik heb zelf ook een teer gestel, zodat ik er alles van weet. Hoewel ik voor mij graag wat zonneschijn op mijn levenspad heb."
Zo pratende waren ze bij de ingang van het bouwwerk aangekomen en daar werden ze opgewacht door dokter Vunderik.
"Welgekomen", sprak deze vriendelijk. ,,U treft het! De Aarts Coolemoon heeft net een goedgunstig moment. Een vriendzaam gesprek over uw wielstoppertje en andere leervolle zaken zal hem goed doen Bommelheer."

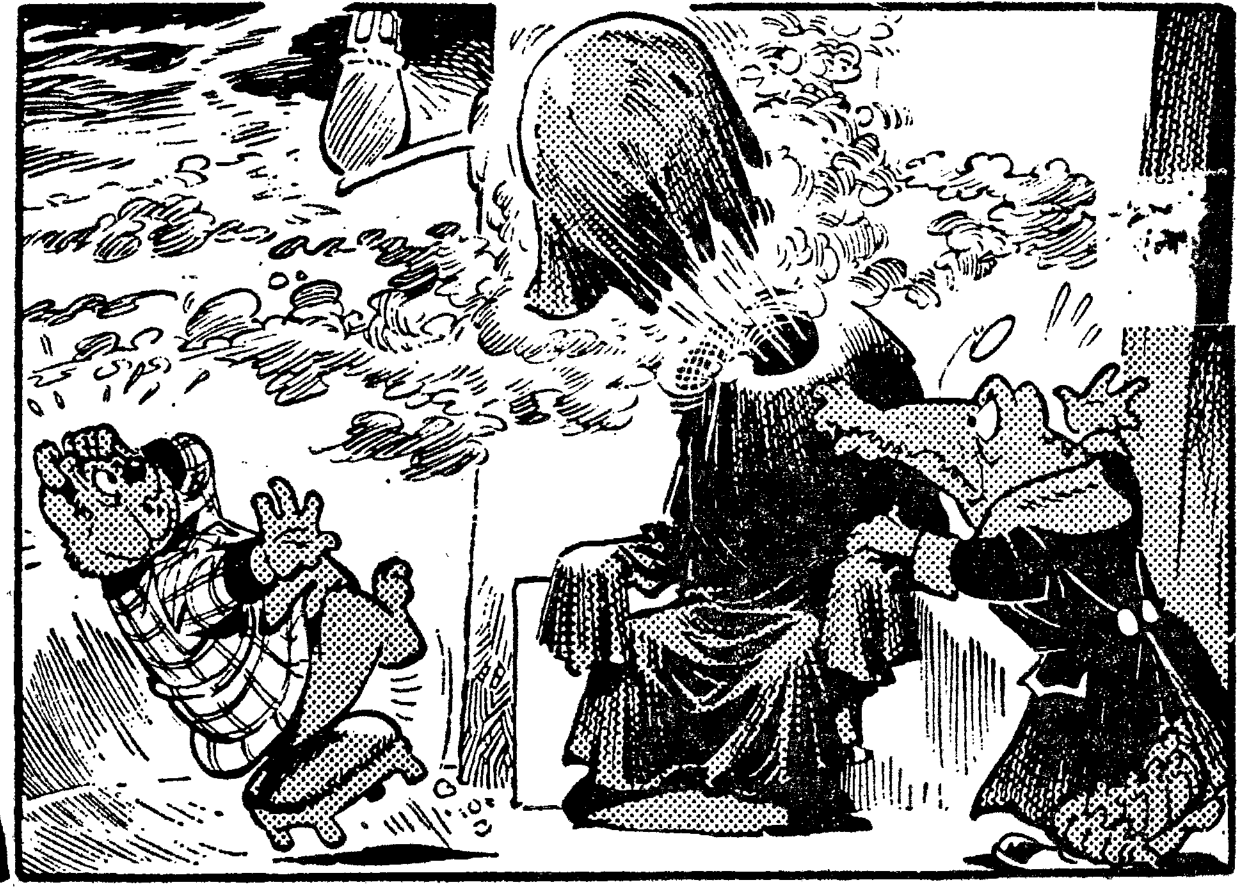

(8015) Heer Ollie stapte wat bedrukt achter de beide gebogen gedaanten aan. De ruimtes waar hij door ging, waren kaal en donker en overal liepen buizen langs de wanden, waarin het borrelde en siste. Tenslotte kwam hij in een groot, hol vertrek waarin hun voetstappen dof weerkaatsten, en aan het einde daarvan zag hij in de schemering een geweldige gesluierde gedaante, die onbewegelijk op een stoel zat.
Dokter Vunderik trad buigend op deze toe en tastte onder het textiel om hem de pols te voelen, maar heer Bommel bleef beklemd staan.
,,Komt u naderbij'', sprak de geneesheer wenkend. ,,Wees niet schroomvallig. Zijne Doorluchtigheid wenst u van oog tot oog aan te schouwen.''
Heer Ollie wilde zeggen, dat hij geen oog zag, maar de roerloze gedaante tegenover hem en de bedompte atmosfeer in het vertrek suizende buizen deden hem daarvan afzien.
,,Mijn eh.. Mijn naam is B-bommel'', zei hij, terwijl hij voorzicht voren schuifelde. ,,Ik b-bedoel..''
Hij zweeg, want onder de sluiers klonk een klikje en daarop spr toonloze stem: ,,Bommel. Daarvan hebben wij gehoord. Bomr eigenaar van een remmend werktuig, dat een einde aan ons we werk kan maken. Bommel.''
,,Olivier B. B-bommel'', vulde heer Ollie haperend aan. ,,Ik h wielstoppertje, als u begrijpt wat ik b-bedoel. M-maar ik kik... ik...
,,Het boze is in ons midden'', hernam de stem. ,,Maar het zal tot zaken komen in het heilsbelang van ons allen.''

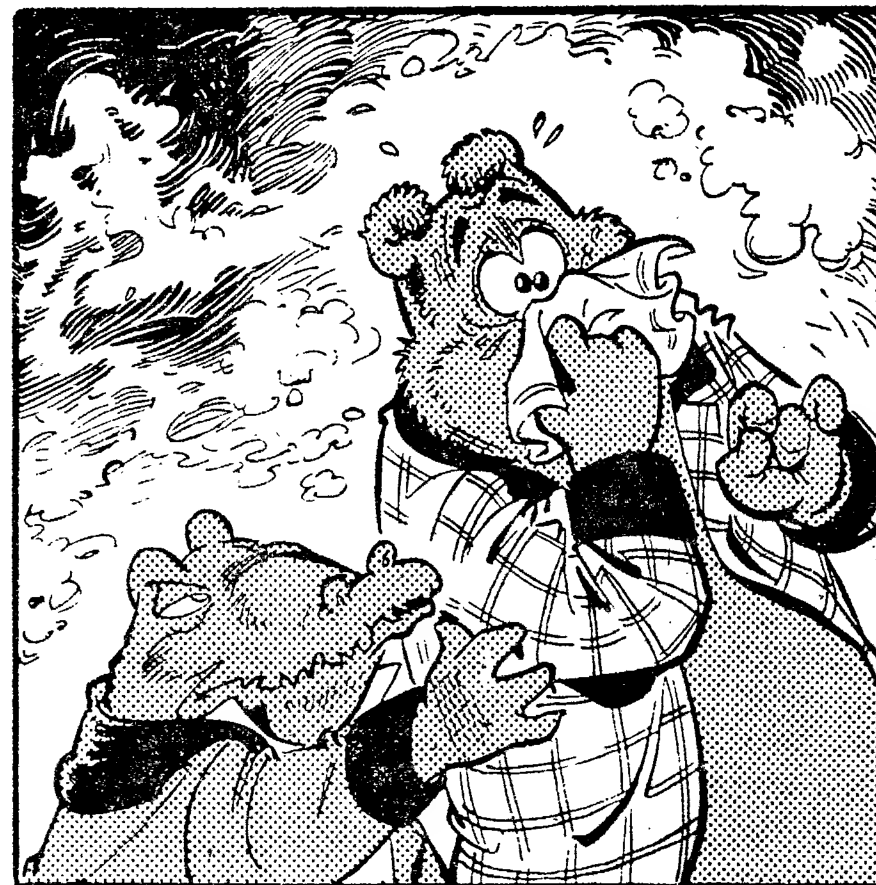

8016 De zorger Oolcool duwde heer Bommel zachtjes naar een bankje dat voor de onbewegelijke gedaante stond en liet hem plaats nemen. Daar zat hij nu vreesachtig naar zijn gastheer te kijken, terwijl om hem heen de buizen murmelden en ritselden.
De toonloze stem van de Aarts-Coolemoon verbrak ten slotte de stilte: ,,Wij hopen vrienden te kunnen worden met Bommel, door geschenken en weldaden,'' sprak hij. ,,Bommel zal ons zeker de wielstopper afstaan.''
Door deze woorden kreeg heer Ollie zijn gewone tegenwoordigheid van geest terug en hij herinnerde zich plotseling, dat hij met Tom Poes over een list had gesproken.
,,Nu ik hier zo handig binnengekomen ben, moet ik me niet laten bepraten'', dacht hij. ,,Vooral niet door iemand die zo in de lappen zit. Wat verbeeldt hij zich wel?''
Met deze gedachte richtte hij zich fier op en stak de hand afwerend uit. ,,Nooit!'', zei hij uit de hoogte. ,,Een heer en een Bommel laat zich niet bedreigen. Hij gaat zijn eigen, eenzame weg.''

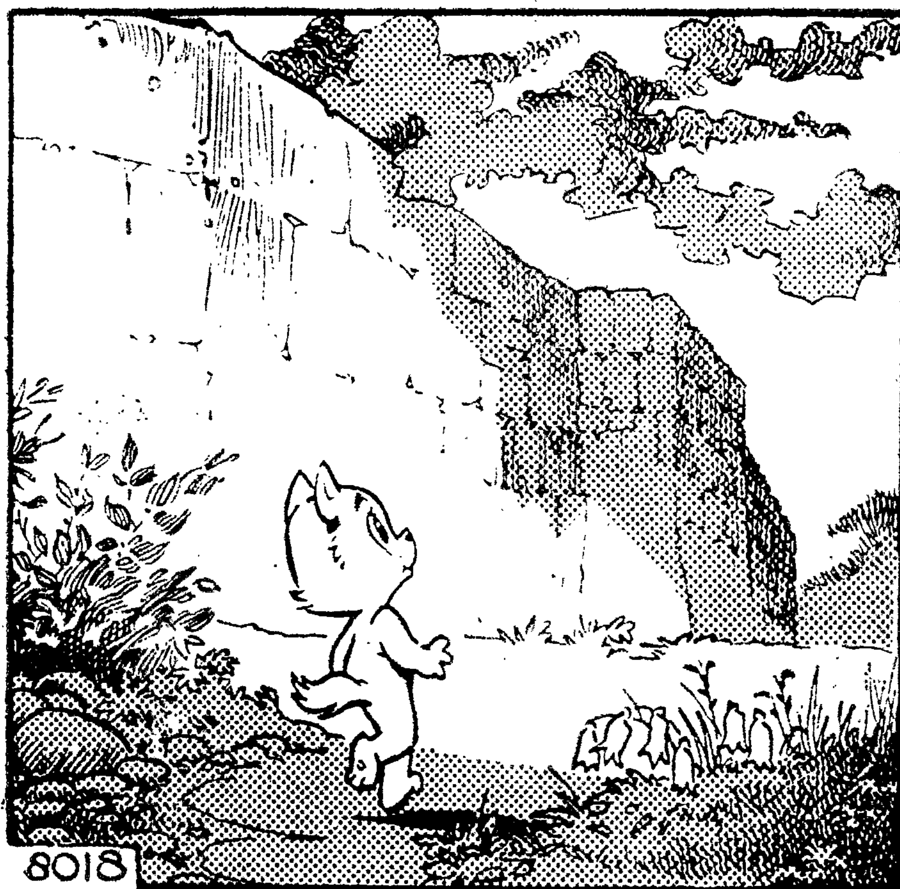
Hij zweeg geschrokken, want er voer een schok door de roerloze figuur tegenover hem, onder de sluiers begon het te rommelen en de stem stiet een aanzwellend geloei uit, dat plotseling afbrak. Dokter Vunderik snelde geschrokken toe, maar voordat hij had kunnen ingrijpen vloog het hoofd van Zijne Doorluchtigheid de lucht in, temidden van een dichte rookwolk.

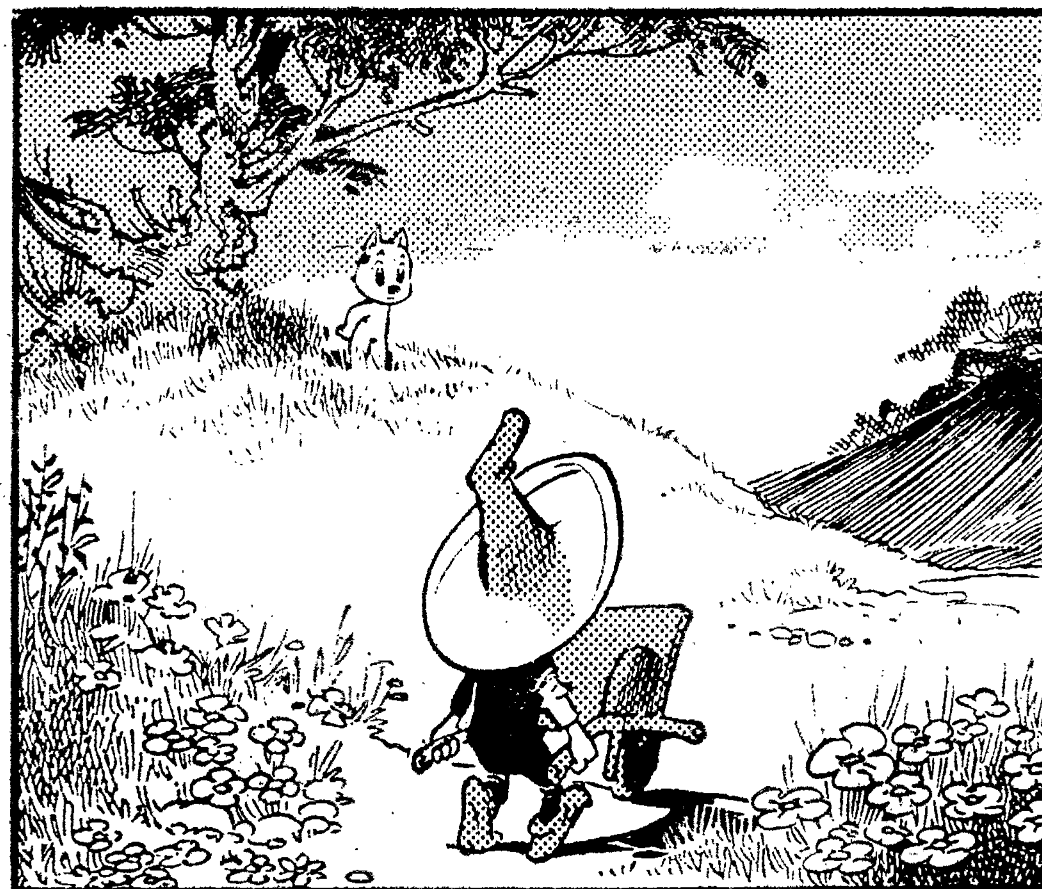

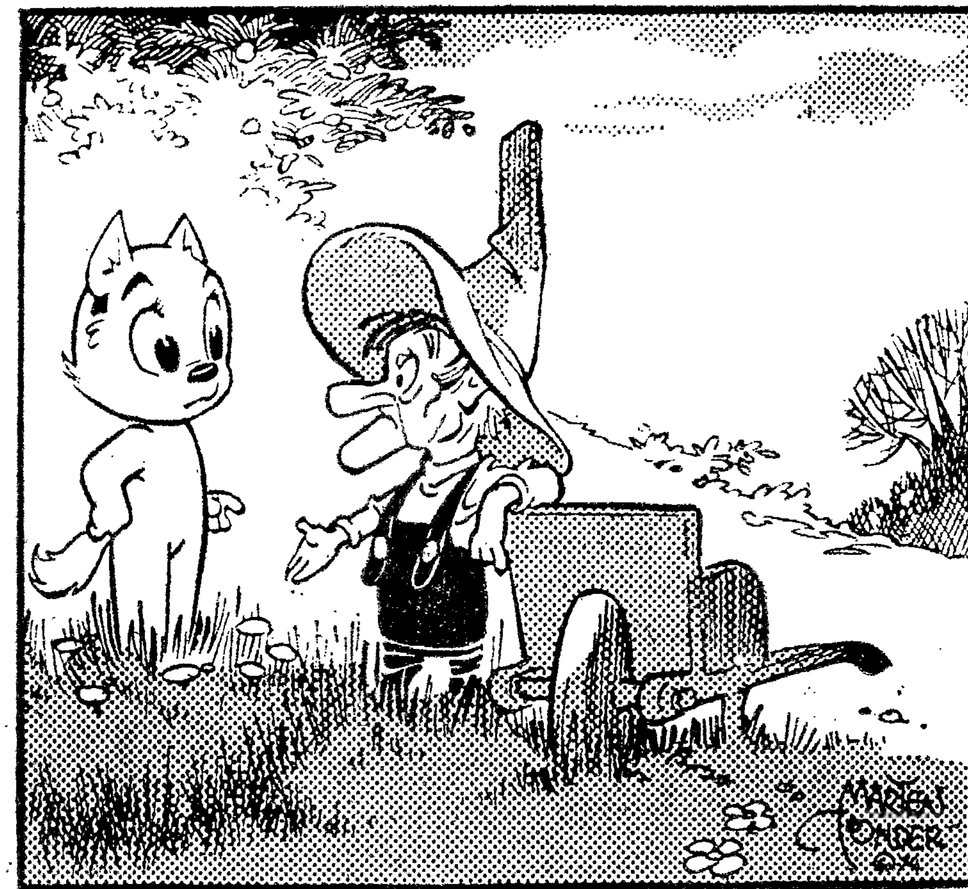

8017 Het hoofd van de Aarts-Coolemoon schoot met wapperende sluiers door de rookwolken, maar voordat het kon vallen, ving dokter Vunderik het op en plaatste het met grote kundigheid weer op de romp.
,,Zijne Doorluchtigheid heeft zich te aangrijpend opgewonden!'', riep hij nerveus. ,,Door de lompe bezoekershouding heeft hij ademnood!''
,,Ikkik...ikkoook...'', stamelde heer Bommel. Hij had dekking gezocht achter zijn bankje en staarde met rollende ogen naar de dampen die uit zijn gastheer opstegen. De bedompte atmosfeer in het vertrek werd snel erger, zodat het hem benauwd te moede werd en het zweet hem uitsloeg.
,,Verdwijnt u weg!'', schreeuwde de geneesheer, en nu snelde ook Oolcool haastig toe om heer Ollie overeind te trekken.
Dat was lang niet gemakkelijk, want de gassen waren de stakker zo op de borst geslagen, dat hij zich in grote angst het bolletje herinnerde waarmee de zorger hem een tijdje geleden machteloos gemaakt had.
,,D-ditsj isj dusj doojluchtige atem'', stamelde hij door zijn zakdoek.
,,Spoedens naar buiten gesneld'', snauwde de heer Oolcool, die hem voortvarend door de holle ruimtes duwde, totdat ze tenslotte temidden van blauwe wolken het daglicht bereikten. Daar liet hij de verslapte heer los.
,,Weggegaan'', beval hij kortaf. ,,En niet wederom ogenschouwen laten zonder wielstopper! Zijne Doorluchtigheid was hoogstens verbolgen en wenst stopper met bekwame spoed - anders zal het de Bommelheer akelig vergaan.''

8018 Tom Poes liep intussen langs de muur om op de terugkomst van heer Ollie te wachten en ongerust keek hij naar de donkere rookflarden die over kwamen drijven.

,,Wat ze daar in het paleis stoken weet ik niet'', dacht hij.,,Maar het is een benauwde lucht en het is ineens veel erger geworden. Ik hoop, dat het niets met het bezoek van heer Bommel te maken heeft.''

Op dat moment kreeg hij een klein mannetje in het oog, dat langs de voet van de heuvel een kruiwagen voortduwde en hij daalde vlug omlaag.

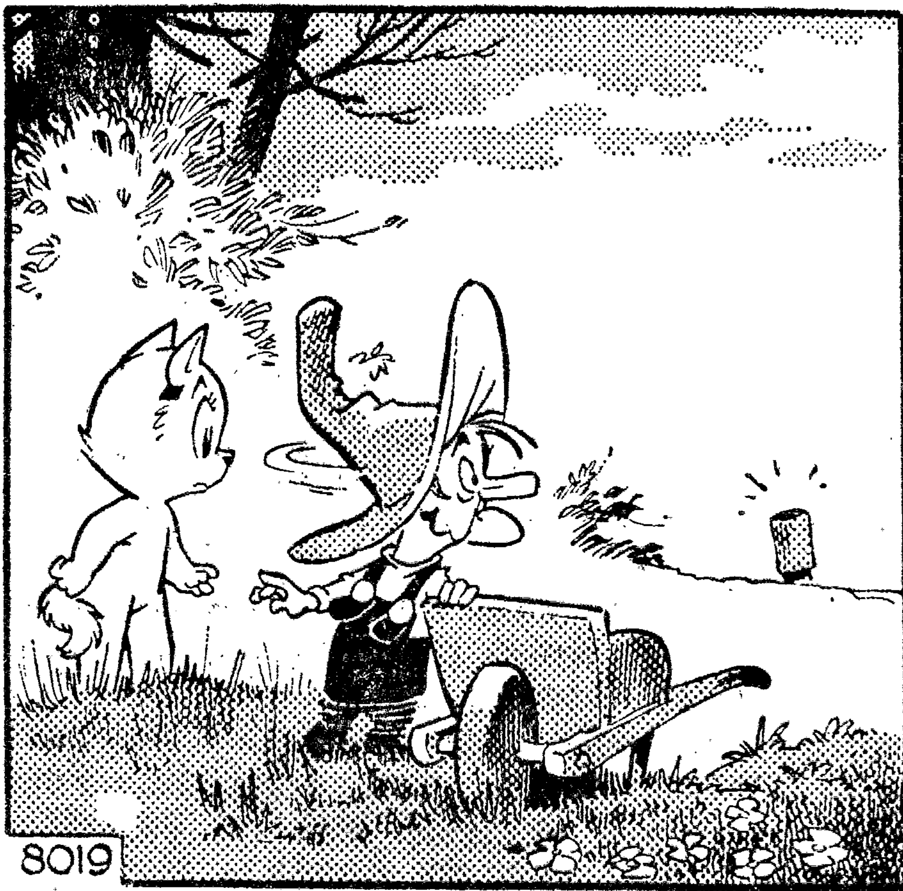
,,Pee Pastinakel!'', riep hij uit. ,,Ik heb gehoord, dat Kwetal verhuisd is en ik dacht eigenlijk, dat jij met hem mee was gegaan''.

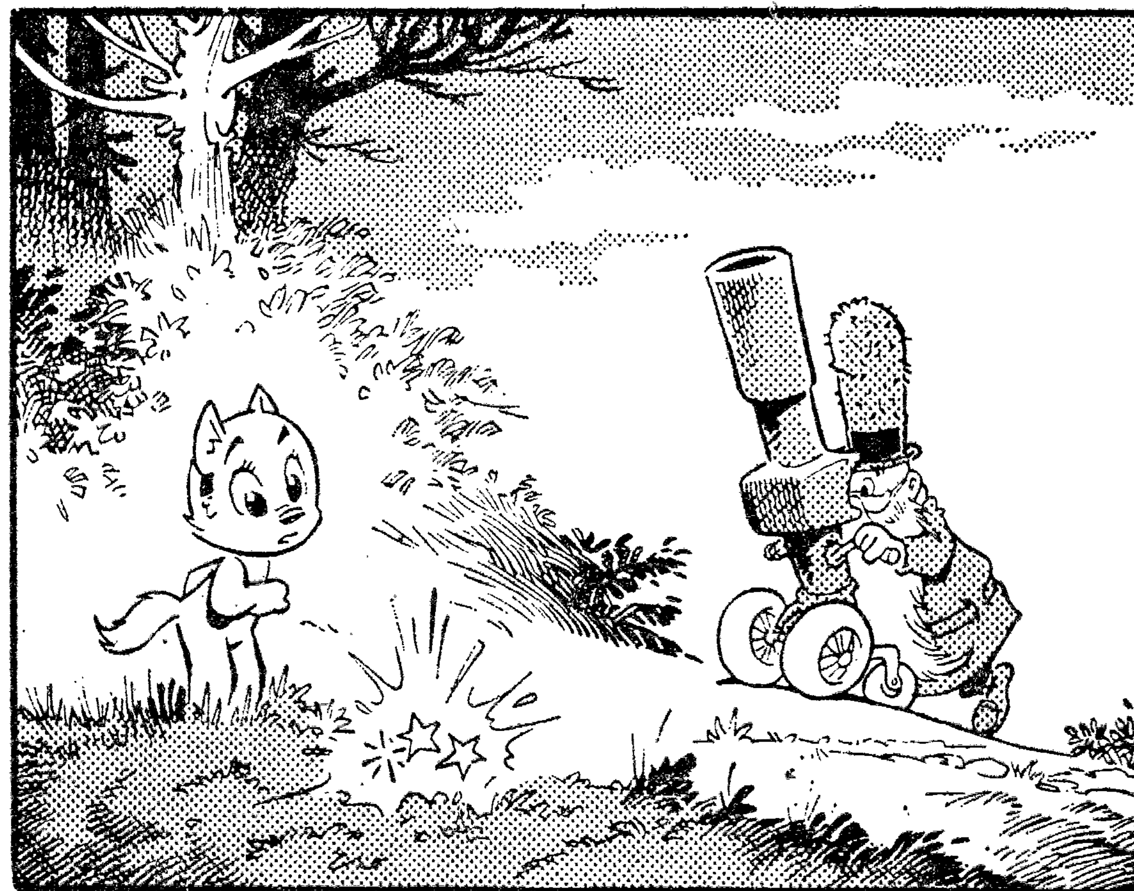
,,Ik ga nooit mee'', zei Pastinakel een beetje zuur. ,,Ik ga als ik ga. En nu ga ik. Er is te veel ambrobree getrokken, zodat ik niet genoeg heb voor het roeten, en nu kan ik de verturving niet tegenhouden. Maar er is nog iets anders..''

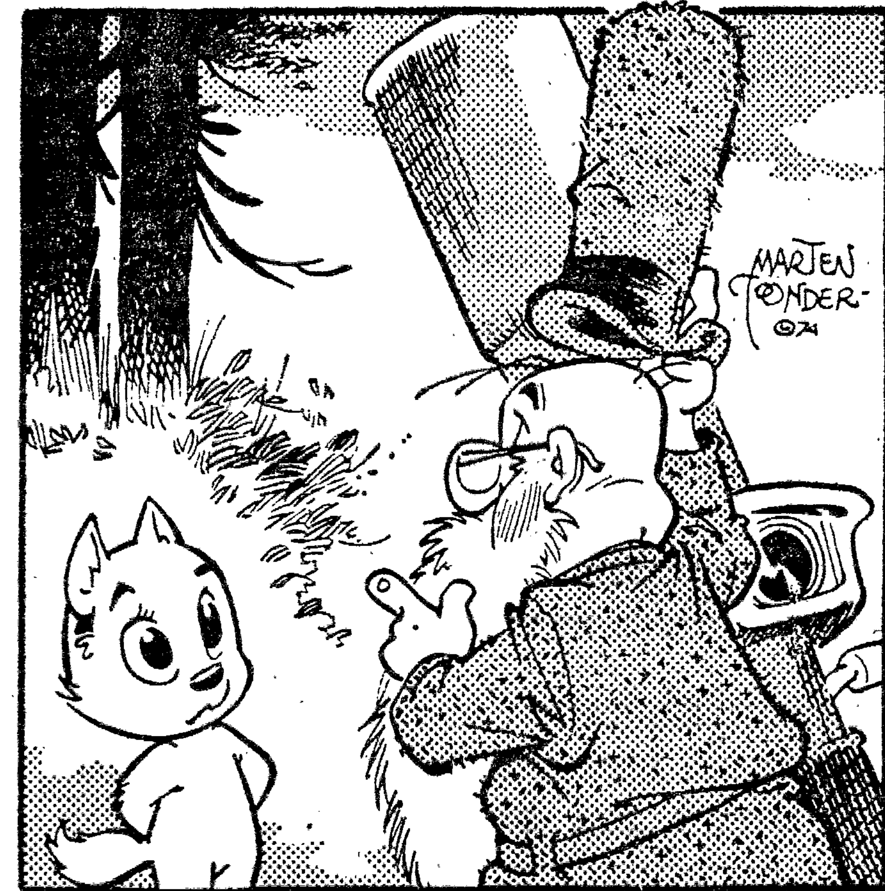
,,Wat dan?'', vroeg Tom Poes. ,,Het klinkt allemaal al erg genoeg!''.

Het ventje knikte naar de heuvel waarachter de wolken bleven opstijgen.

,,Er hangt hier valedil in de lucht'', fluisterde hij geheimzinnig. ,,Ruik je het niet? Uger dan wopsel, maar veel meer geknepen. Er moet een elementaal in de buurt zijn. Daarom ga ik.''

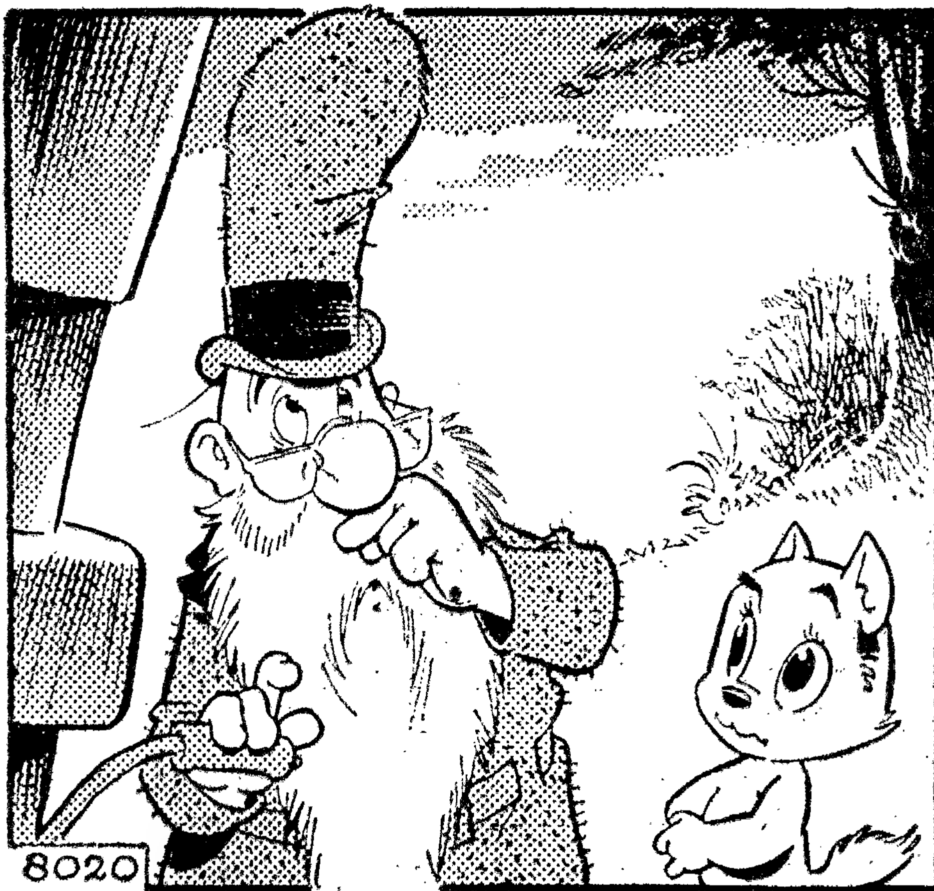

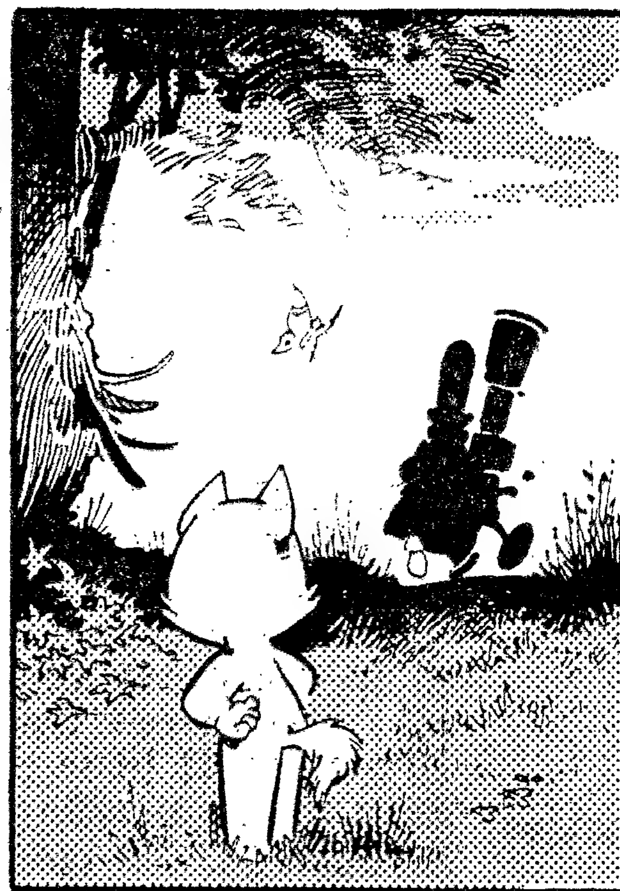
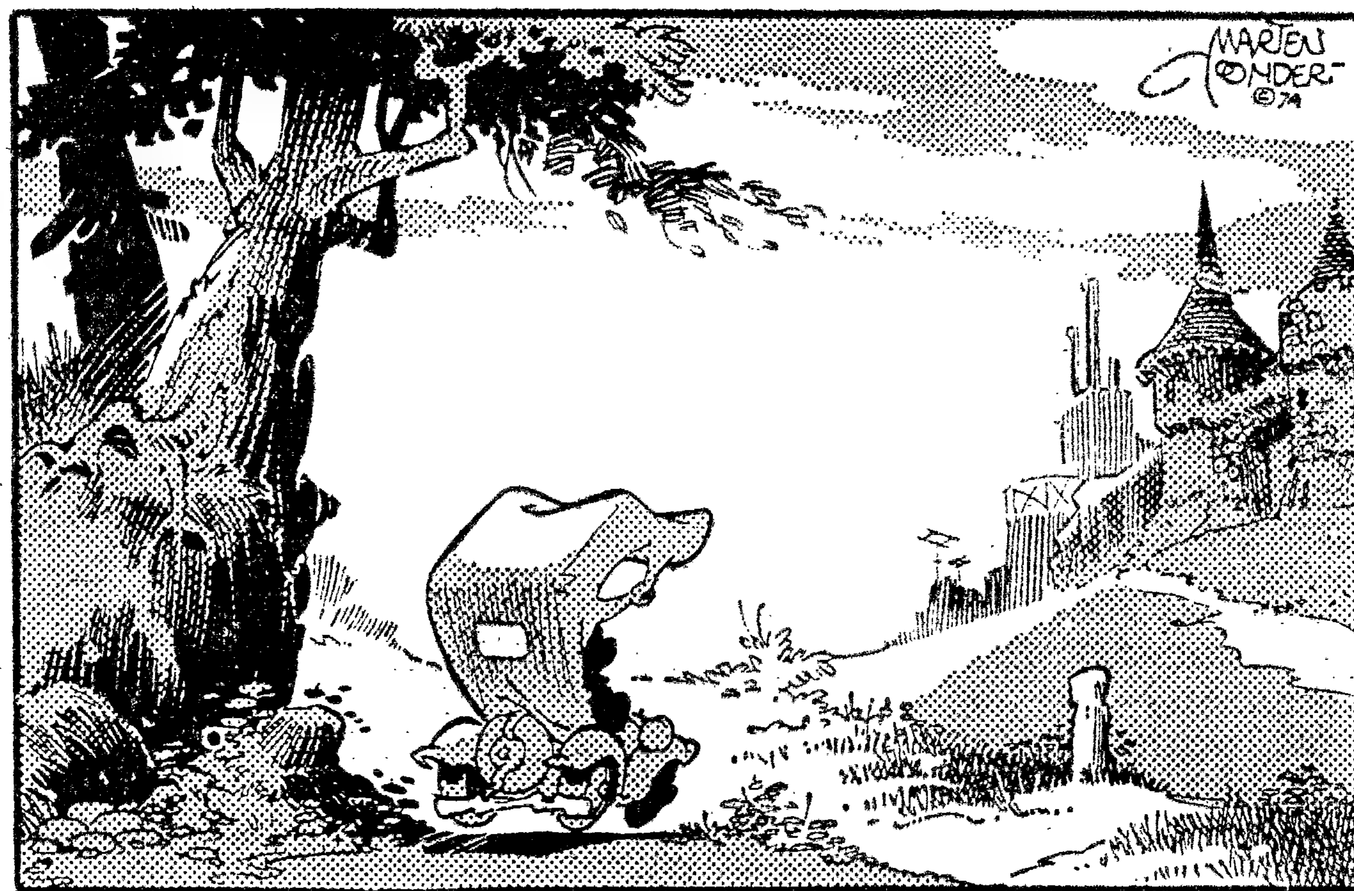

8019 ,,Valedil?'', herhaalde Tom Poes verbaasd. ,,Wat bedoel je daar mee? En wat is een elementaal?''

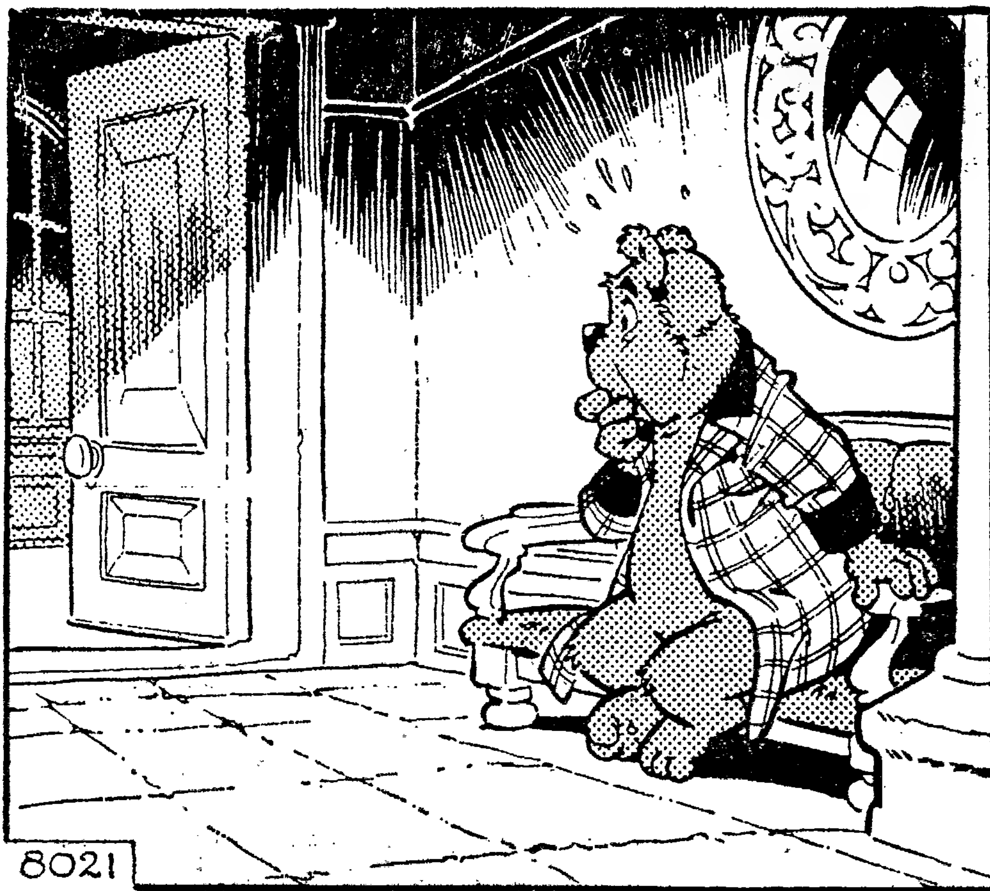
Pee Pastinakel fronste ongeduldig de wenkbrauwen, maar voordat hij kon antwoorden, klonk er een naderend gepiep op de heuvelhelling en hij keek schichtig om.
,,Daar komt een opgeprateld denkraam'', zei hij gejaagd. ,,Ik moet vlug verder''.
Zonder netjes afscheid te nemen verdween het ventje en Tom Poes keek onthutst naar de plek waar hij gestaan had.
,,Die is wel erg schuw'', dacht hij. ,,En veel hulp geeft hij niet met dat rare gepraat. Maar toch zou ik wel eens willen weten, wat hem eigenlijk zo dwars zit. Het is vervelend, dat er nu net iemand aankomt''.
Die iemand was het hoofd van het stedelijk laboratorium, die de heuvel beklom, terwijl hij een lange buis op wieltjes voor zich uit duwde.
,,Der goede dag'', sprak hij, de hoed lichtend. ,,Ontschuldig de verstoring, bid ik u. Prlwytzkofski is der naam. Zbygniew Prlwytzkofski, hoogleraar te Rommeldam, om u te dienen. Ik ben dadig met onderzoeking der luchtvervuilering. Die is ja gans schrikkelijk toegenomen de laatste dagen. Zeer beonrustend!''
,,Ja'', zei Tom Poes, ,,Iemand vertelde me daarnet, dat er valedil in de lucht zit en dat schijnt erg gevaarlijk te wezen. Wat is valedil!''

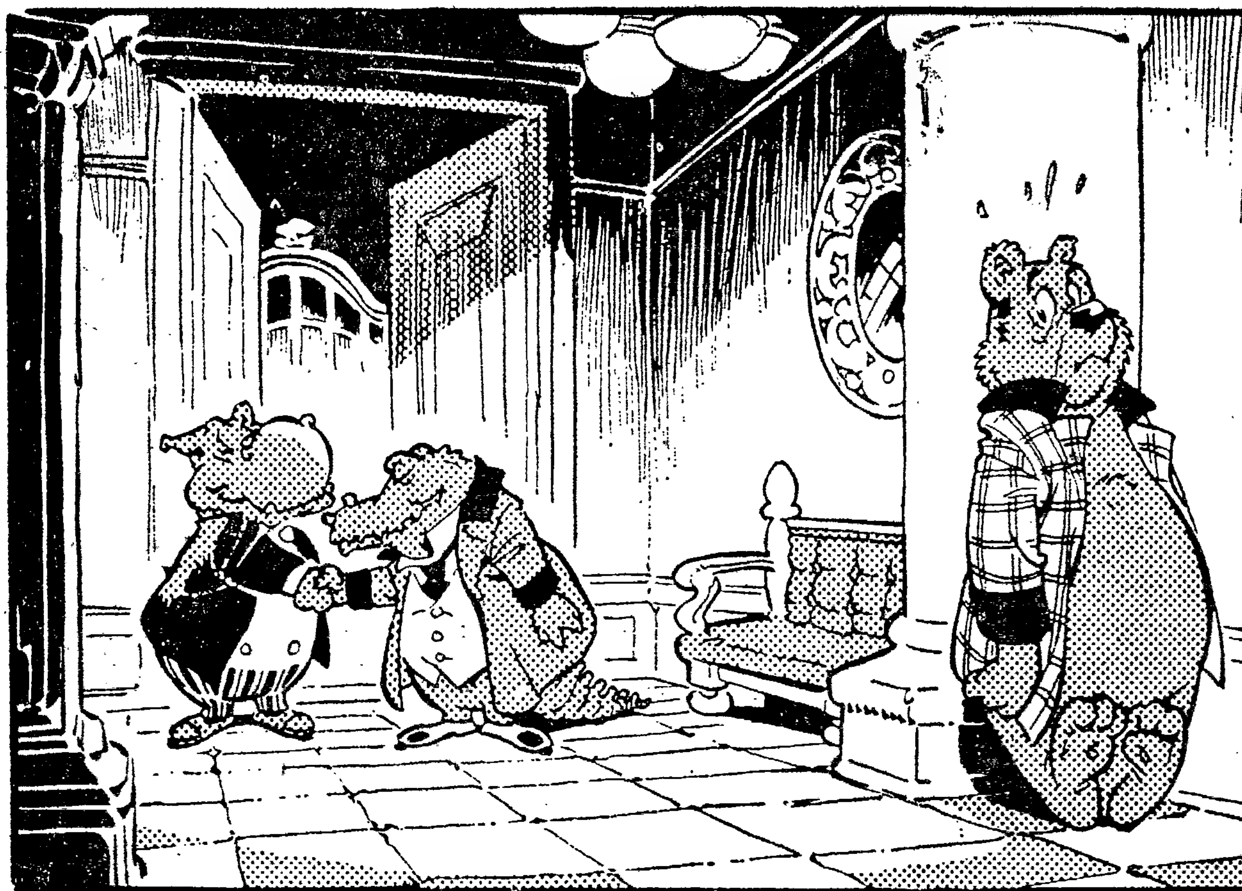

8020 ,,Er schijnt hier valedil in de lucht te zitten'', zei Tom Poes. ,,Wat is dat?''
,,Valedil?'', herhaalde professor Prlwytzkofski verbaasd. Hij dacht een poosje ernstig na en vervolgde toen: ,,Praw! Wat hier der lucht vervuilert is gewoonlijker koolmonoxide en van valedil heb ik niemaals gehoord.Maar alle talen zijn mij ener potz natz. Zij zijn ja zonder uitname onwetenschappelijk. Der goede dag''.
Met deze woorden zette de geleerde zich weer in beweging en verdween achter zijn apparaat over de heuvel.
,,Het is allemaal erg verwarrend'', dacht Tom Poes, die hem nakeek. ,,Ik denk, dat de prof hetzelfde bedoelt als Pee Pastinakel, maar daar schiet ik nog niet veel mee op. Waar zou heer Ollie eigenlijk blijven? Zou hij in gevaar verkeren?''
Maar dat was niet het geval. Heer Bommel reed op dat ogenblik in de Oude Schicht naar de stad om alles wat hij had meegemaakt met de overheid te gaan bespreken.

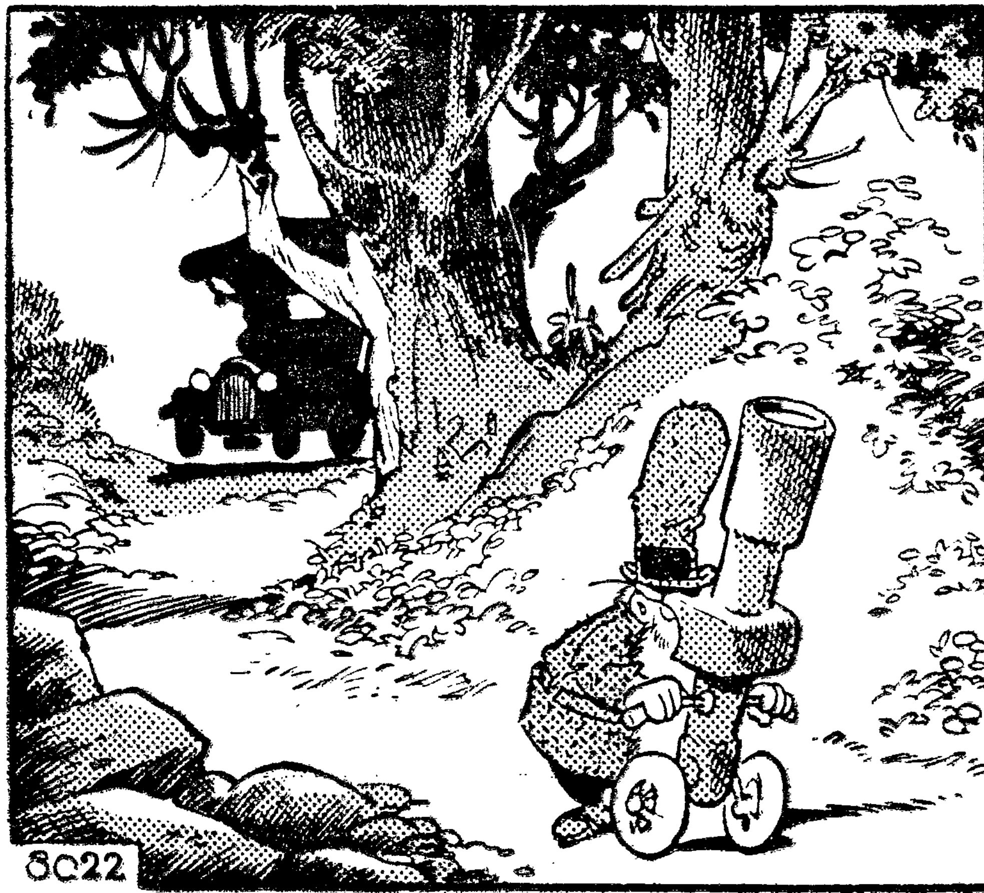
,,Die Aarts-Coolemoon lijdt aan een gevaarlijke, vallende ziekte'', sprak hij tot zichzelf. ,,De kwade dampen uit zijn luchtpijp hebben mijn teer gestel ernstig aangegrepen. En dan de schrik! Mijn hart heeft stilgestaan, zodat ik er een lelijke hoofdpijn van gekregen heb! Als vredelievend burger eis ik bescherming, en velen met mij.''

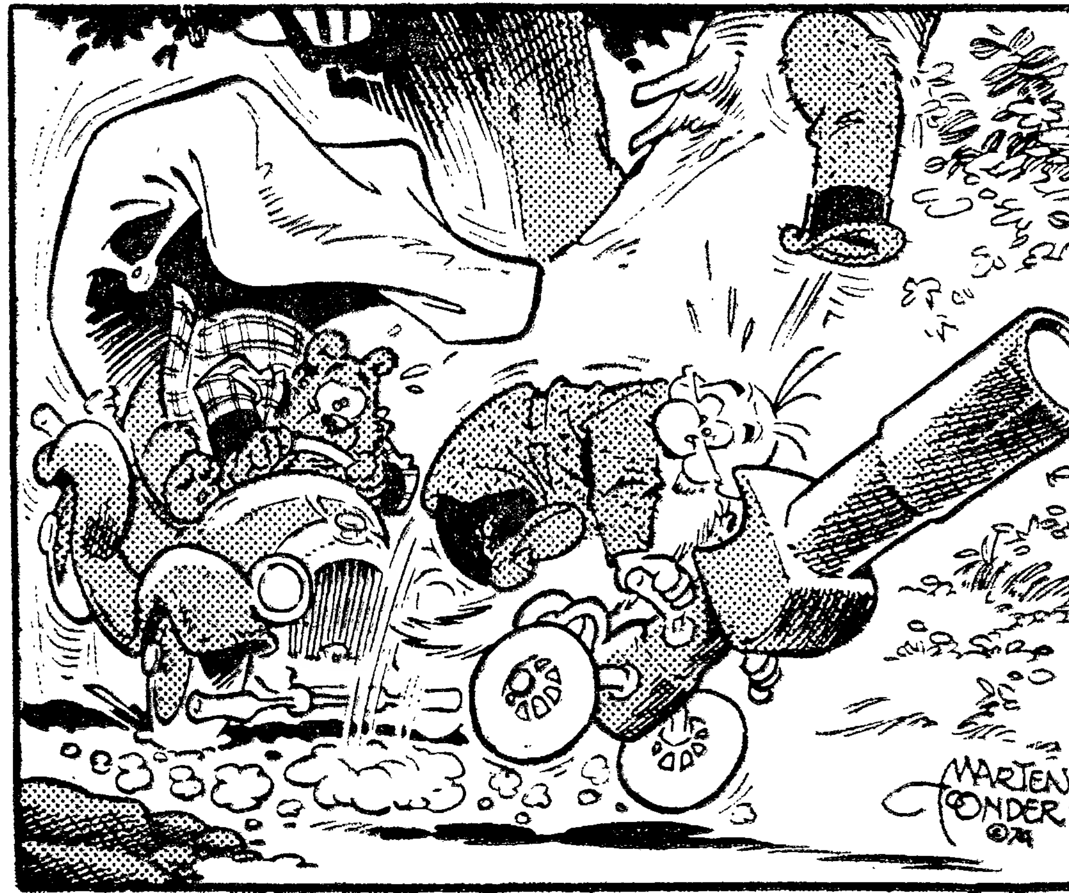

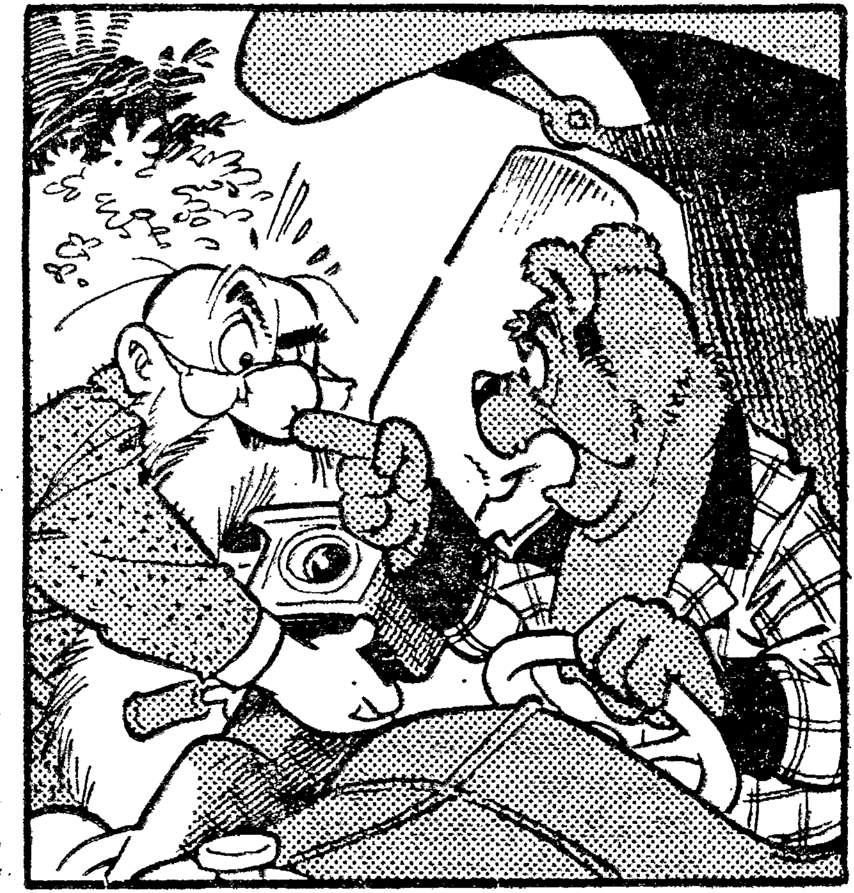

8021 Toen heer Ollie op het stadhuis aankwam, had de burgemeester al een bezoeker, zodat hij op de gang op zijn beurt moest wachten. Het geval wilde, dat de deur een eindje openstond en tot zijn verrassing herkende hij de kille stem van de heer Oolcool, die met grote nadruk aan het praten was.
,,Zijne Doorluchtigheid had vanmorgen een allerakeligste ademaanval'', hoorde hij de zorger zeggen. ,,De Bommelheer weigerde om zijn wielstopper vol vriendelijkheid af te staan — en die beleefdloosheid gaf de Aarts-Coolemoon een heel gevaarvolle schok. De dokter Vunderik is nog steeds bezig met het rechtschroeven van de halsvaten''.
,,Dat zal wel benauwd zijn'', zei de magistraat deelnemend. ,,Zoiets komt toch eigenlijk niet te pas. Ik zal zorgen, dat Bommel voortaan in de gaten gehouden wordt''
,,Prachtigmooi'', hernam de bezoeker opstaande. ,,Vooral de afpakking van de wielstopper zal hoogwaardig waargedeerd worden! Zijne Doorluchtigheid zal de stad en omstreken van asfalt voorzien, als klein bewijs van aanhaligheid. En het zou wonderbaarlijk zijn, wanneer het Bommelsteinhuis onteigend kan worden. Het staat op zo'n gunstvolle plek voor een krachtcentrale''.
,,U kunt op me rekenen'', riep de heer Dickerdack uit ,,In de raadsvergadering zal ik het er even doordrukken''

De bezoeker boog en de beide heren namen vol begrip afscheid. Geen van beide had heer Ollie in de gaten want die had zich achter een pilaar teruggetrokken, toen ze uit de kamer kwamen. Daar stond hij nu, ten prooi aan diepe neerslachtigheid.

8022 Heer Bommel deed verder geen poging om de burgemeester te spreken te krijgen. want hij begreep, dat hij tegenover de Aarts-Coolemoon toch geen kans maakte.

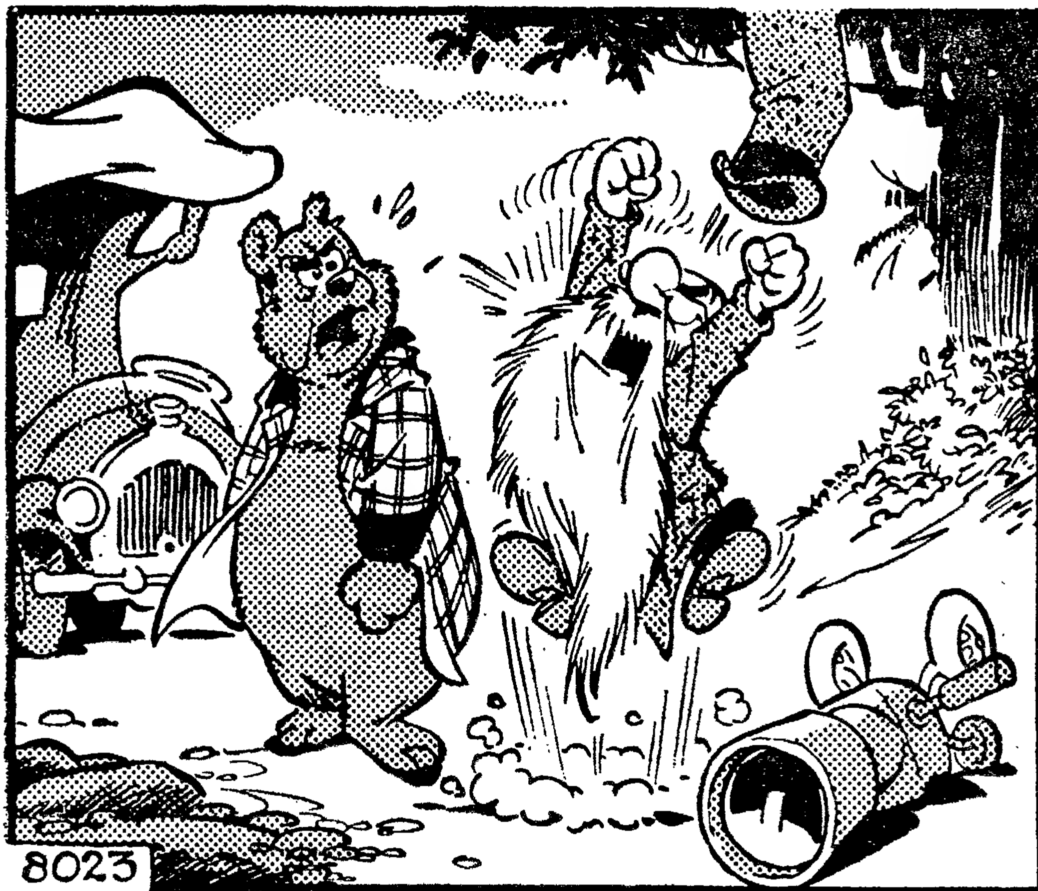
,,Hoe vreselijk is dit alles'', dacht hij, toen hij verslagen naar huis reed. ,,Niemand weet wat ik heb meegemaakt, zodat men van Bommelstein een krachtcentrale wil maken om asfalt over de stad te leggen. Ik ben blij, dat mijn goede vader dit niet hoeft mee te maken — maar dat is het enige waar ik blij om ben...''

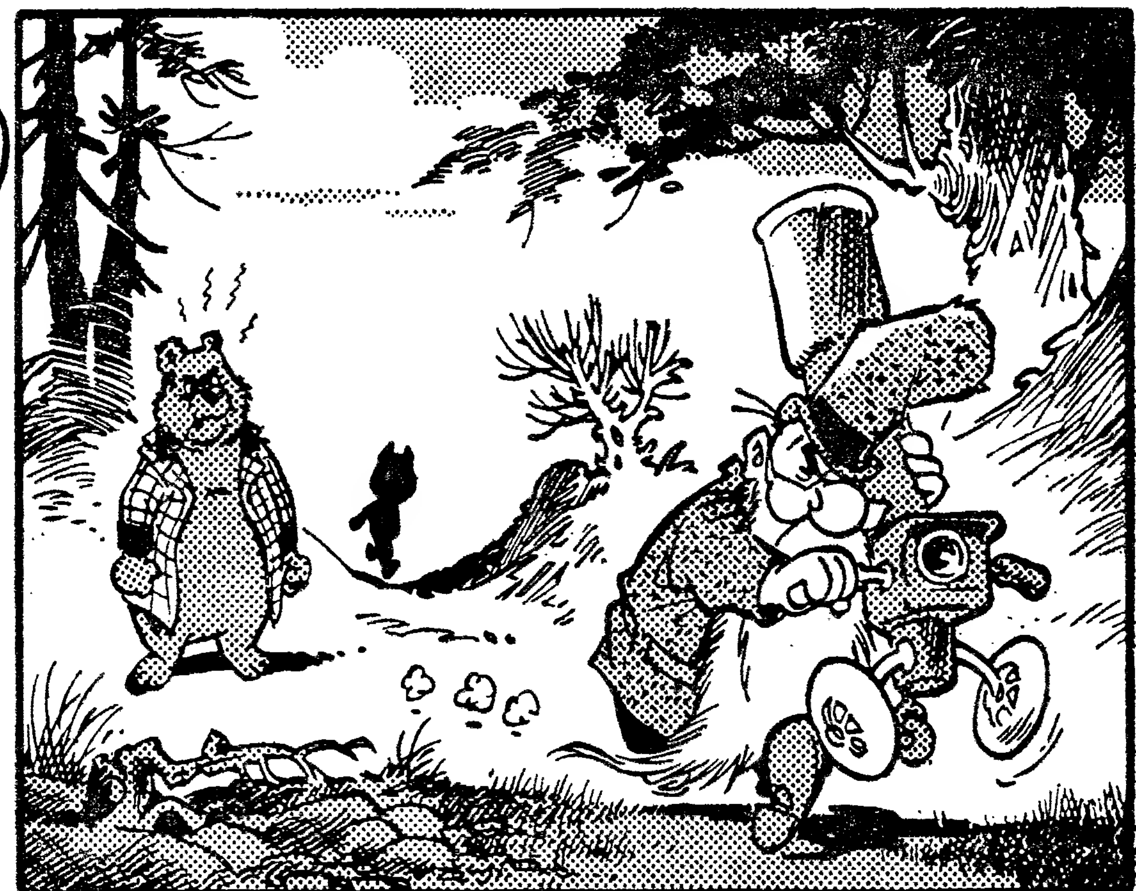
Vol van deze neerdrukkende gedachten nam hij de bocht en toen werd hij plotseling professor Prwytzkofski gewaar, die daar een proef stond te doen.

Met grote tegenwoordigheid van geest remde hij zo krachtig, dat het trouwe voertuig gillend op zijn voorwielen steigerde en vlak achter de geleerde tot stilstand kwam. Het is echter te begrijpen, dat deze vreselijk schrok.

,,Praw!'', schreeuwde hij, terwijl hij zich roodaanlopend tot de bestuurder wendde. ,,Ongelukkige mastodontenstrapoetser! Wegespiraat!''

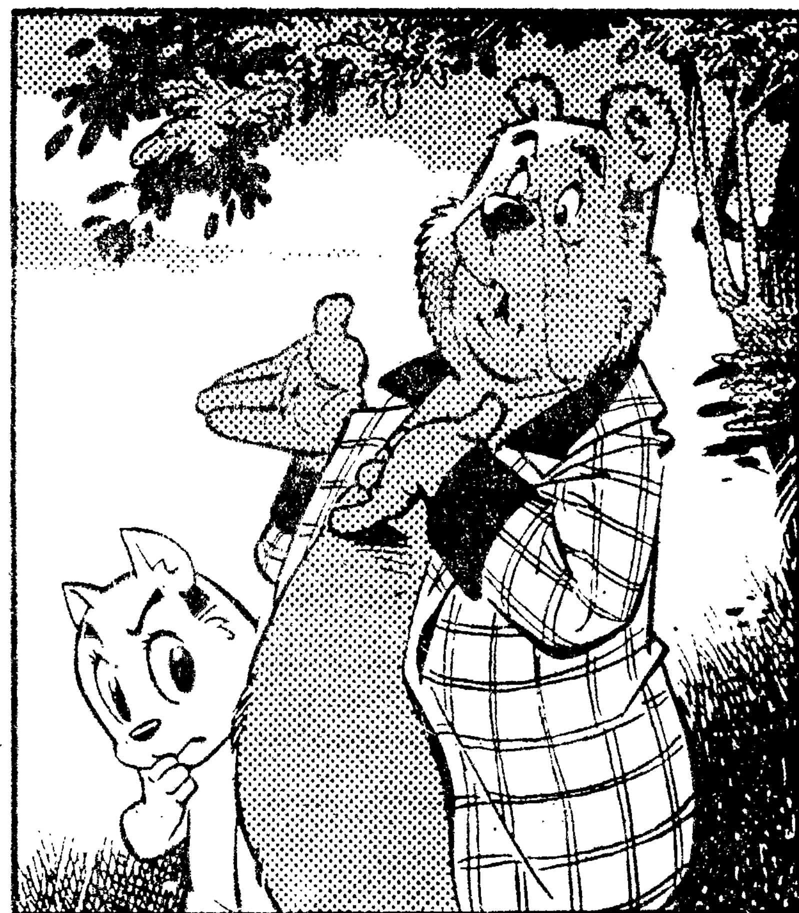
Nu begon het heer Ollie een beetje te veel te worden en gedurende enige tijd werd de stille lentelucht dan ook verscheurd door de rauwe stemmen van de beide heren.

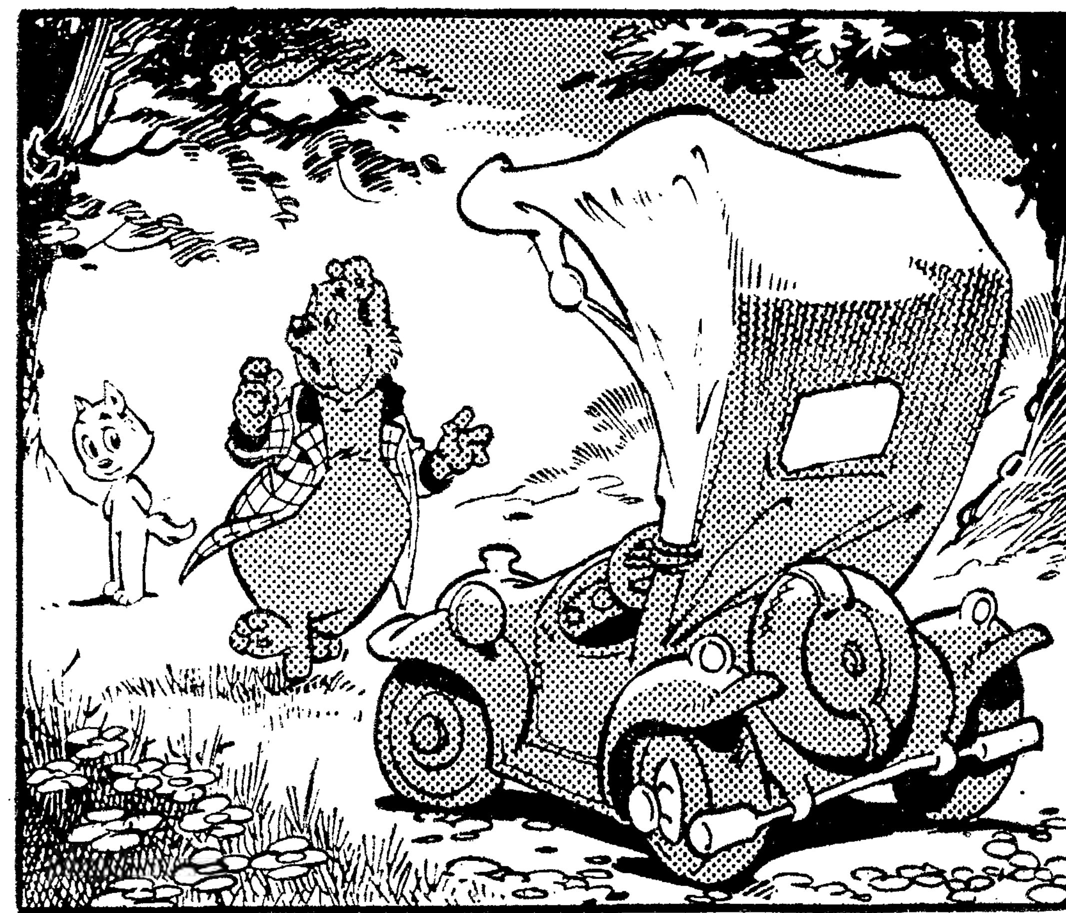

8023 Heer Bommel klom uit de Oude Schicht om de heer Prlwytzkofski op het ongepaste van zijn gedrag te wijzen, maar dienst ontstemming was groter dan de zijne.
''Bukkele kobolzer!'', kreet de hoogleraar. ''kan men als wetenschappelijker niet eens de luchttezamenstelling meten zonder dat een krupel in een koolmonoxydewagen de studering verschuttert?''
Hij zweeg een ogenblik door ademnood gedwongen, en nu kon heer Ollie zich ook weer verstaanbaar maken.
''Dat gaat te ver!'', riep hij toornig. ''Men kan een heer niet ongestraft voor koboltser uitmaken! Ik zal..''
''Domkop!'', hervatte de geleerde met rauwe stem. ''het gaat om de vervuilering! Hebt u dan niet opgemerkt, dat de zonnestralering gans mat doorkomt? De ongerechte dampen in de atmosfeer veroorzaken een drijfhuisfenomeen! Gans vreesbaar! Ik vraag rust voor mijn metingen, zonder gestolper van strapoetsers! Der goede dag.''
Na deze woorden raapte hij zijn vervallen apparatuur op, drukte zich de hoed in de ogen en verwijderde zich met driftige passen.
''En dat noemt zich een professor'', mompelde heer Bommel, hem verbitterd naogend. ''Het verkeer hinderen en schelden, dat is het enige wat hij kan. En wat bedoelt hii met een drijfhuis?''

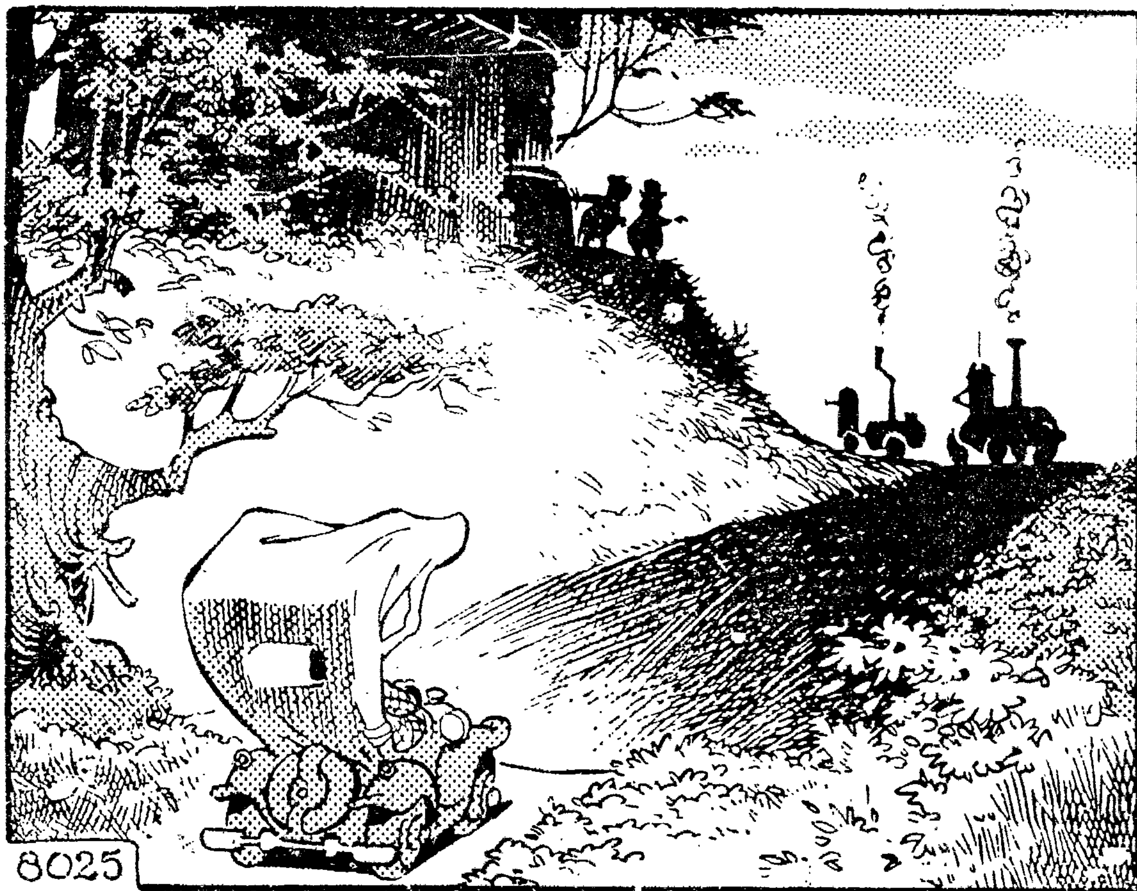

8024 Heer Ollie werd in zijn gedachten gestoord, doordat hij aan zijn jas getrokken werd en toen hij omkeek, zag hij Tom Poes achter zich staan.
''Gelukkig, dat ik u zie''. zei die. ,,Want ik begon echt ongerust te worden. Wat is er achter die muur met u gebeurd?''

''Achter die muur?'', herhaalde heer Bommel. ''Te veel om op te noemen jonge vriend. Ik heb de Aarts-Coolemoon flink de waarheid gezegd, zoals we hadden afgesproken. En toen verloor hij zijn hoofd. De rook was verschrikkelijk, zodat ik een lelijke hoofdpijn heb opgelopen. Maar erger is, dat de prof., die daar wegloopt, de Oude Schicht heeft uitgescholden voor koolmonoxydewagen. En mij, een heer en een Bommel, voor straboltser! Het was heel vreselijk, vooral omdat hij mij ook nog een krupel noemde!''
''Hm'', mompelde Tom Poes. ''Zei hij koolmonoxyde? Dat komt me bekend voor..''
''Krupel zei hij'', verbeterde heer Ollie smartelijk. ''het is meer dan ik verdragen kan, zodat ik nu naar huis ga om weer op krachten te komen.''
Hij draaide zich om en liep gebogen naar de oude Schicht. Maar halverwege werd hij getroffen door een invallende gedachte.
''Er zal een tijd komen, dat hij spijt heeft'', riep hij over zijn schouder. ''Want ik heb de Aarts-Coolemoon doorzien en ik weet nu wat voor vlees ik in de kuip heb, als je begrijpt wat ik bedoel.''

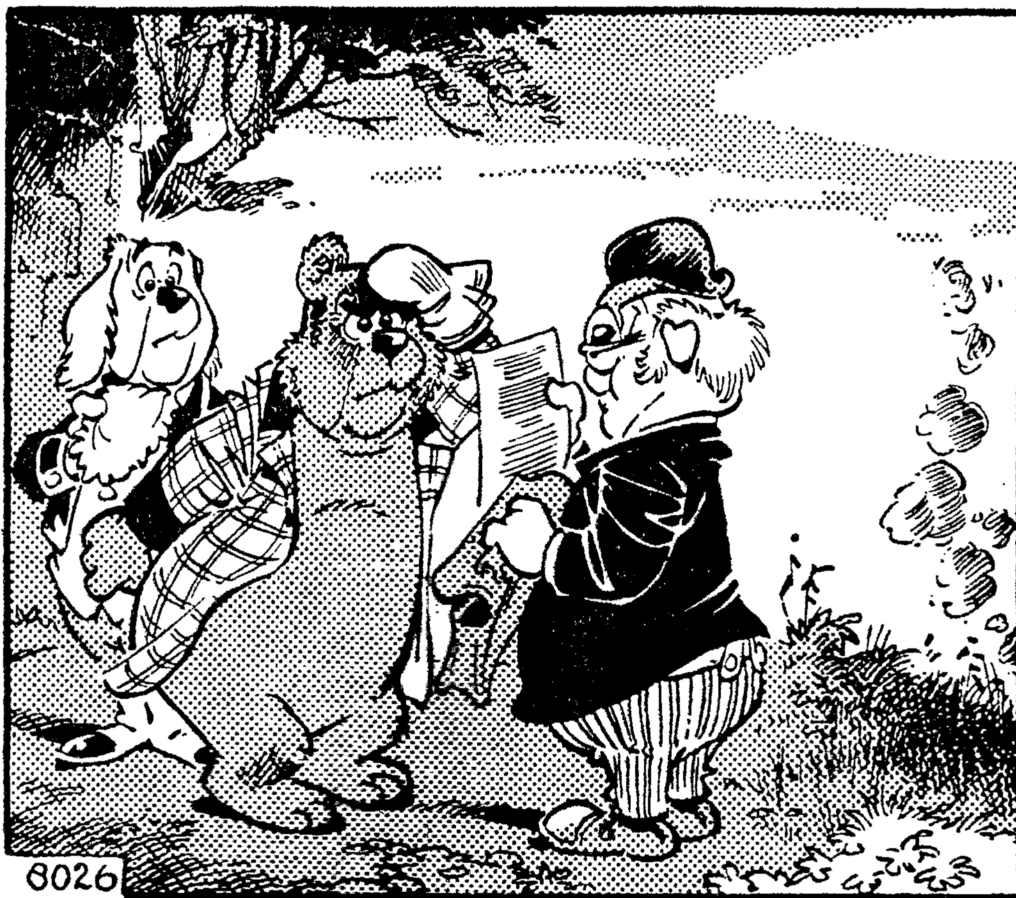

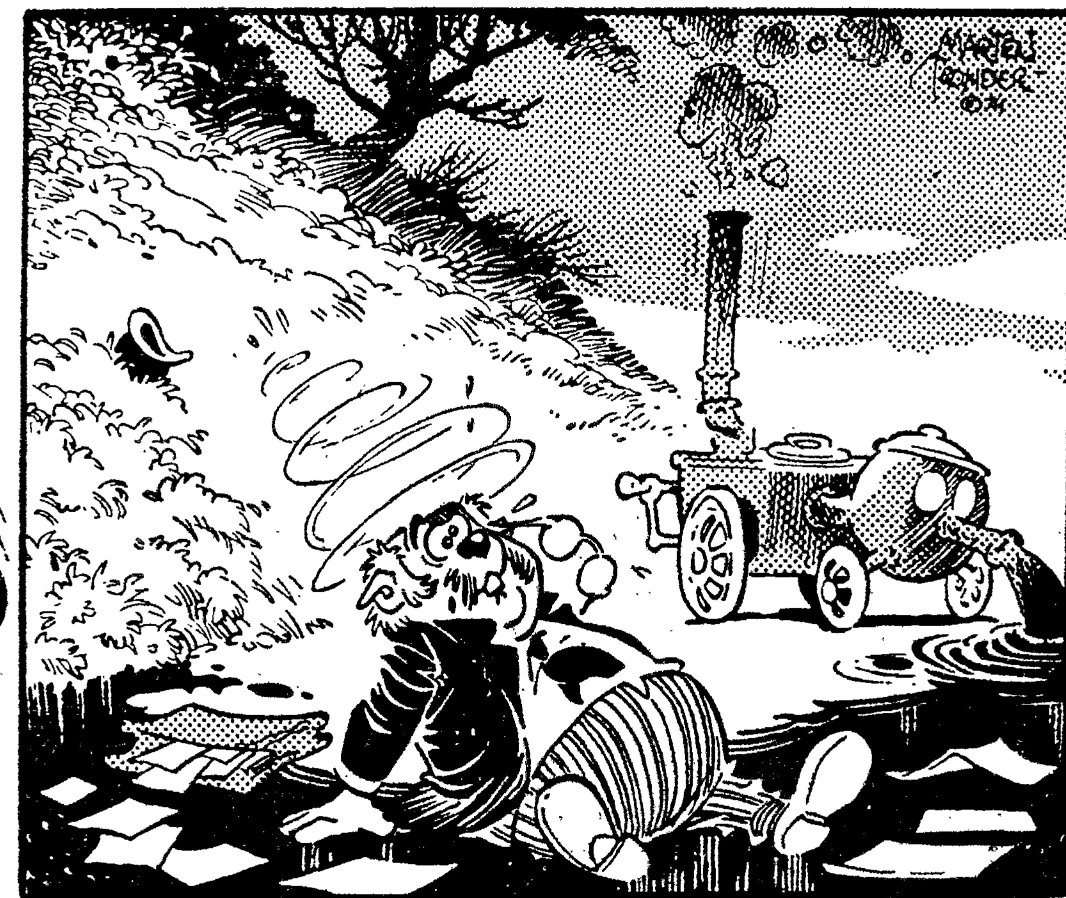

8025. In gedachten verdiept stuurde heer Bommel zijn voertuig over de heuvels huiswaarts. Maar toen hij slot Bommelstein in het oog kreeg, schrok hij op en staarde met uitpuilende ogen naar het landschap voor hem.
Geen wonder. Het hobbelige pad waarop hij reed, ging plotseling over in een brede, geasfalteerde weg en aan de voet van de heuvel waarop zijn huis stond, waren een paar robots bezig met het uitgieten van gesmolten teer. Zodoende stieten ze heel wat rookwolken uit, die ook werden opgemerkt door de bediende Joost. Hij was naar buiten gegaan, omdat de ambtenaar Dorknoper had aangebeld, en nu stond hij met deze naar de bedrijvigheid te kijken.

,,Een prachtige snelweg'', zei de laatste tevreden. ,,Hierdoor wordt de stad toegankelijk voor de vooruitgang. Het is alleen jammer, dat de vakbonden bezwaar tegen de robots maken. Maar misschien zullen de ruime schenkingen van de Aarts-Coolemoon hen wel kalmeren, wat u? Nu ter zake. Is de heer Bommel thuis?''

,,Ja!'', riep een overslaande stem achter hen en toen ze zich verrast omkeerden, zagen ze daar de Oude Schicht staan. Het trouwe voertuig was besmeurd met natte teer en de bestuurder zag er zwart en dreigend uit.

8026. Heer Ollie stapte plakkerig uit zijn besmeurde wagen en liep op de heer Dorknoper toe, terwijl hij trachtte de teer van zijn voorhoofd te vegen.

,,Wat betekent deze smurrie voor mijn huis?", vroeg hij met ingehouden toorn.

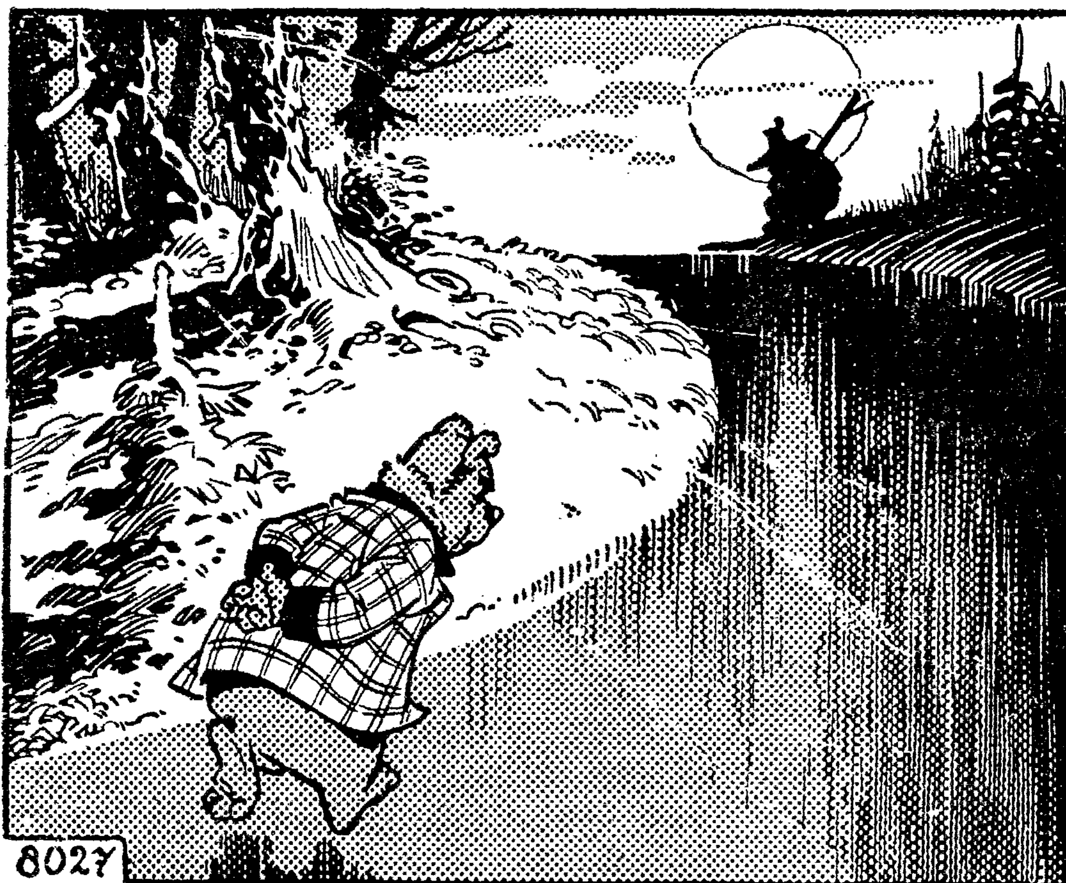
,,De asfaltering van een nieuwe snelweg", verklaarde de ambtenaar eerste klasse met een prettige glimlach. ,,Op deze manier wordt de gemeente ingeschakeld in de vooruitgang. En nu we het er toch over hebben, ik heb opdracht om u een schikking voor te stellen voor de verkoop van uw pand."

,,De wat?!", vroeg heer Bommel, dreigend voorwaarts tredend.

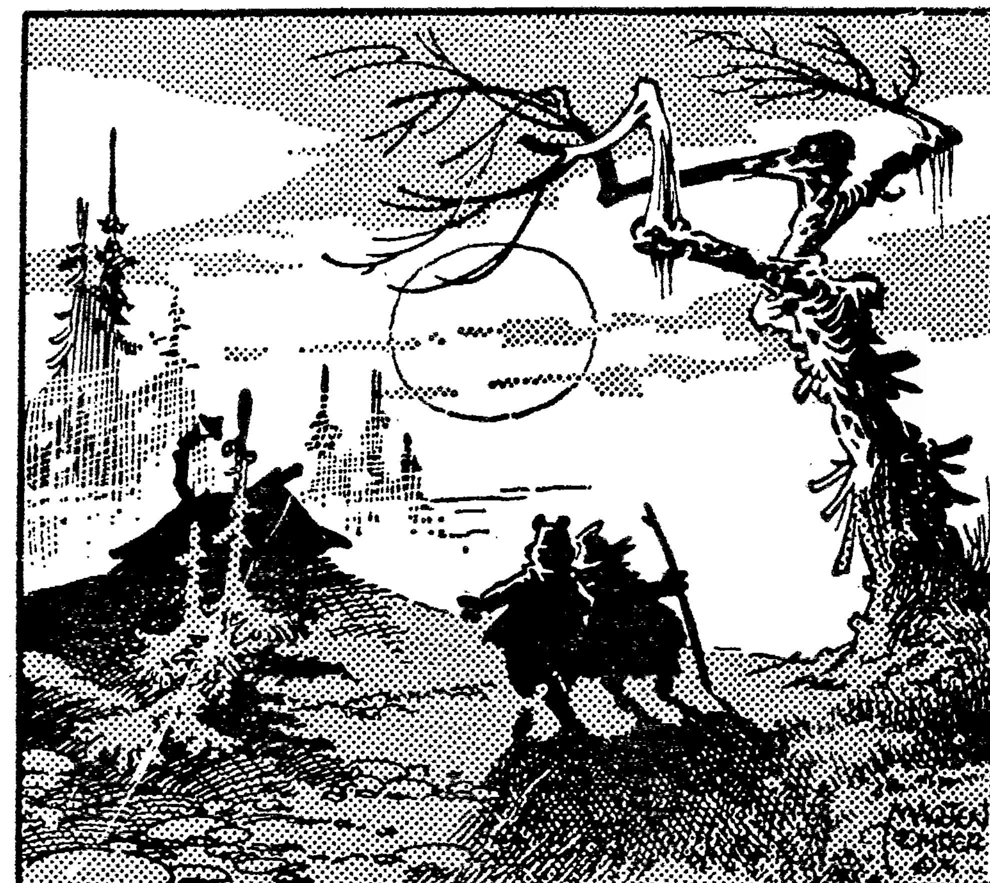
,,De verkoop van Bommelstein aan de gemeente", verduidelijkte de beambte en hij haalde een papier uit zijn tas. ,,U mag zelf uw prijs noemen, want we willen liever niet tot onteigening overgaan, ziet u? Een aangename regeling...."

,,Niks aangename regeling!;;, riep heer Ollie, die zijn gewone zelfbeheersing nu helemaal verloor. ,,Dit is meer dan mijn teer gestel verdragen kan, na alles wat ik vandaag heb meegemaakt!"

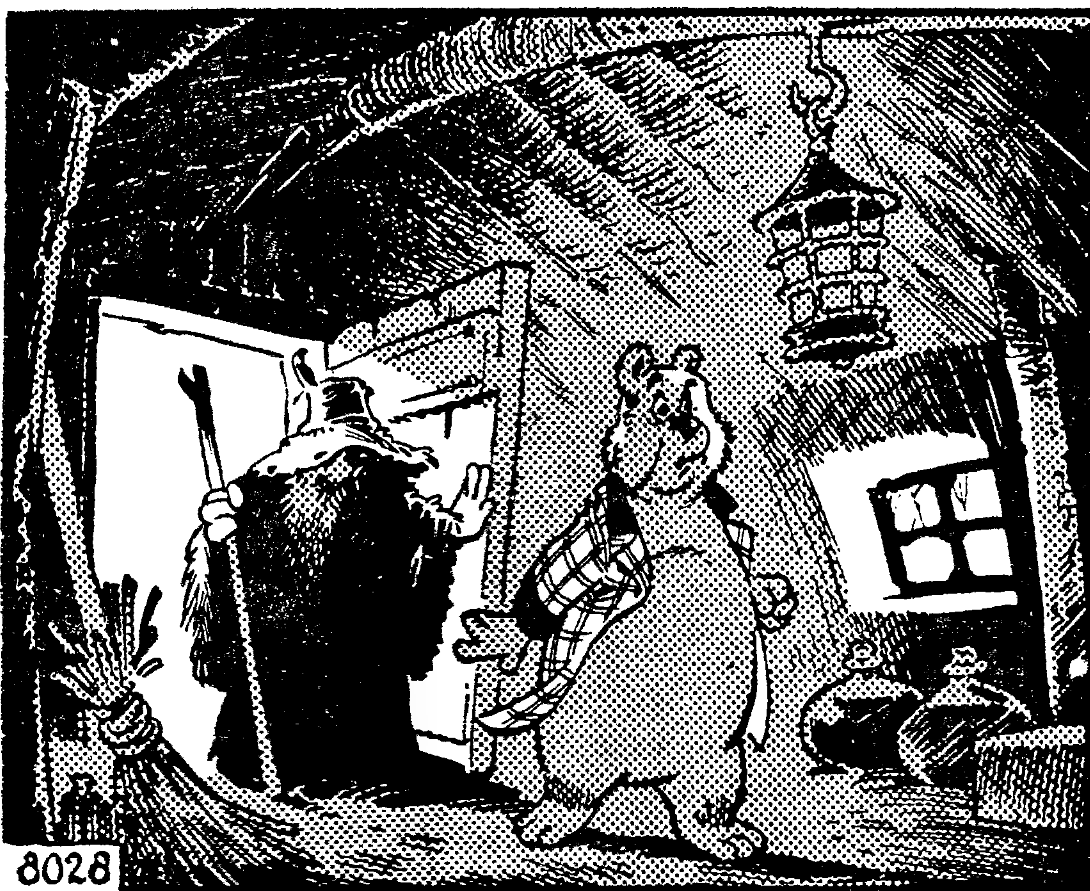
En met deze woorden vatte hij de hooggeplaatste ambtenaar in de kraag en liet hem zo krachtig van de heuvel dalen, dat hij even later op de vers geasfalteerde snelweg zat.

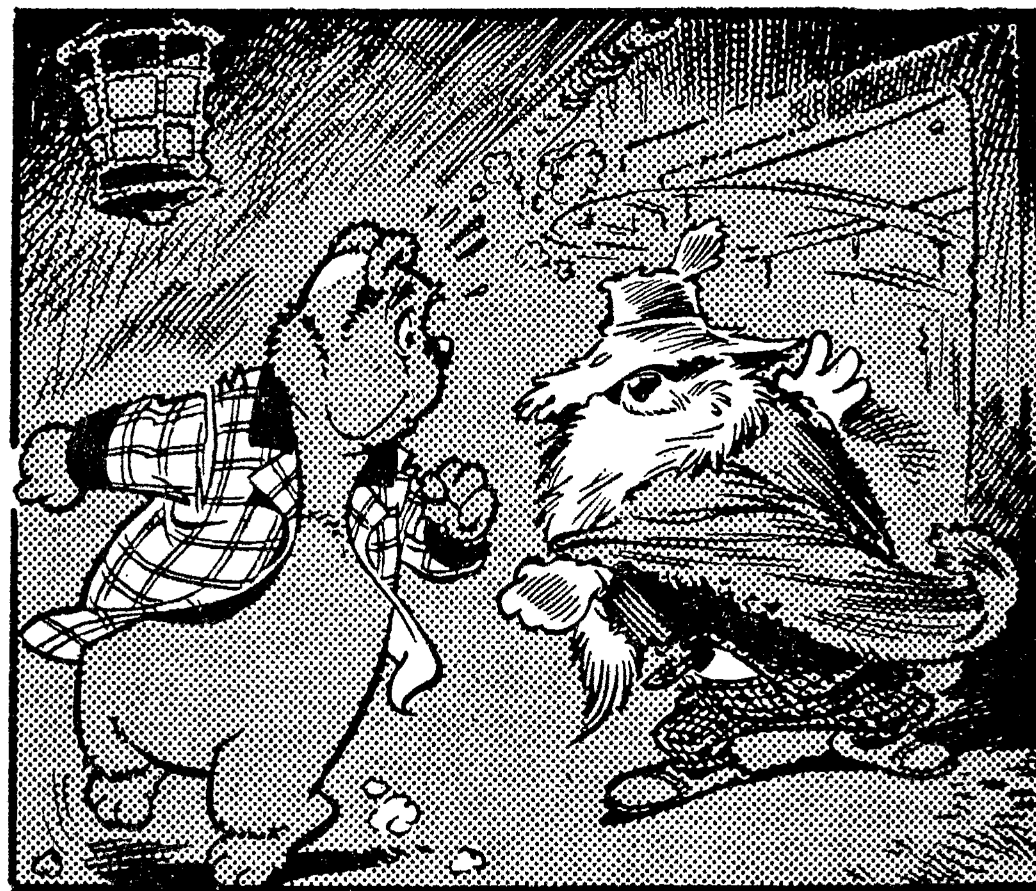

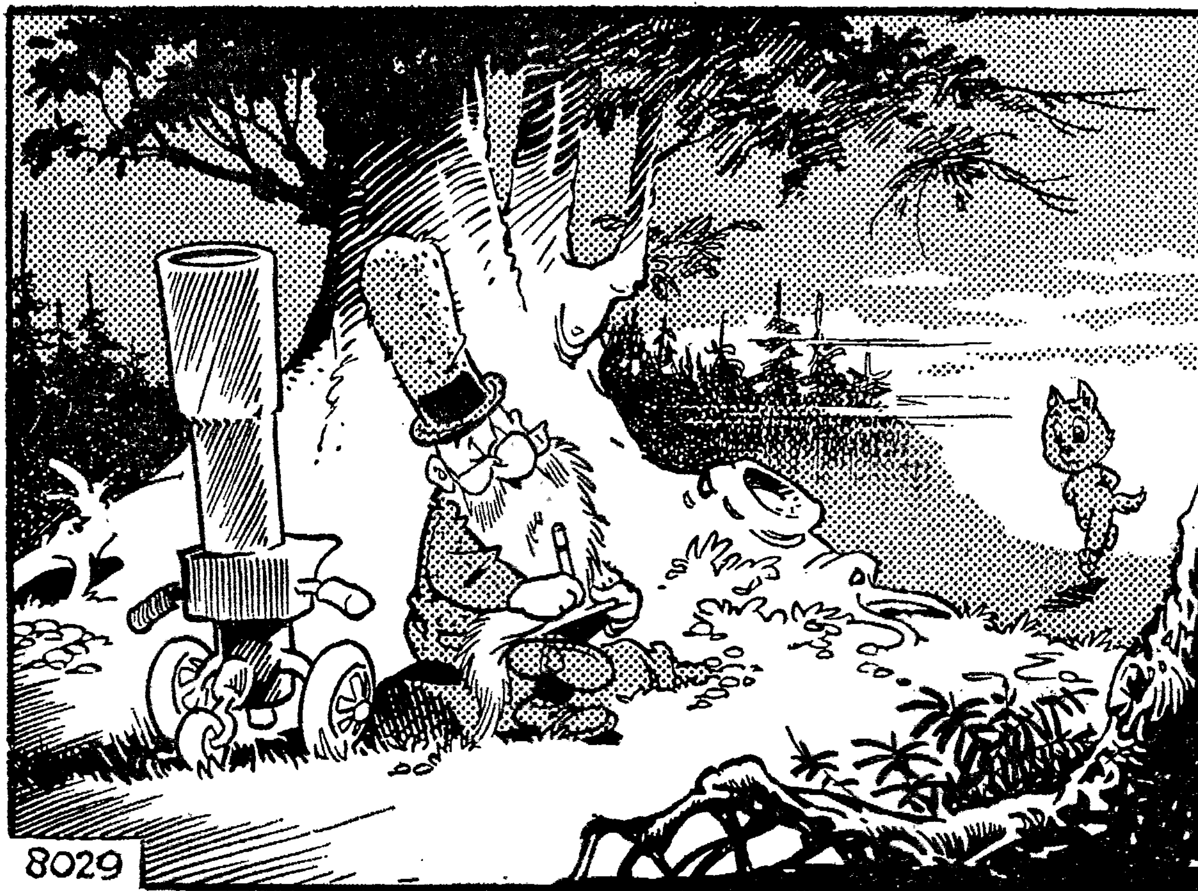

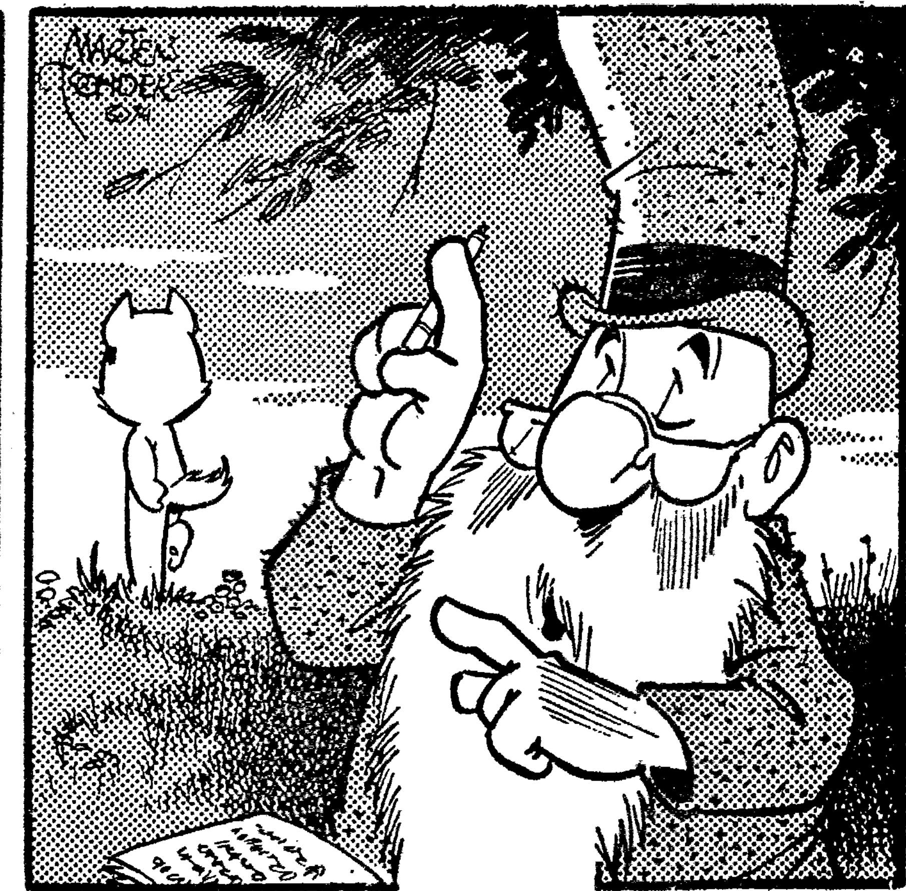
8027. De voorvallen van de afgelopen dagen waren teveel voor heer Bommel geweest. Een diepe neerslachtigheid had zich van hem meester gemaakt en tegen het vallen van de avond liep hij vol sombere gedachten over de snelweg die zijn huis nu met de stad verbond.
De ondergaande zon wierp een rode gloed over het glimmende asfalt en een zacht briesje voerde teergeuren mede. De bekommerde heer had echter geen aandacht voor het natuurschoon en hij keek pas op, toen hij op de top van de heuvel een dor kuchje naast zich hoorde.
Op een paaltje naast de weg zat een gebogen grijsaard in zichzelf te mompelen. De stakker zag er vervallen uit en zijn ademhaling ging zo piepend, dat heer Ollie zijn eigen zorgen vergat.
,,Bent u niet lekker?'', vroeg hij, de pas inhoudend. ,,Spreek vrijuit, goede vriend. Voor u staat een beproefd heer. Mijn hoofd bonkt, bedoel ik, maar mijn hart zit op de goede plaats.''
,,Dat is heel vriendelijk van u'', mompelde de oude. ,,Ik ben een arme schaapherder, maar ik heb mijn kudde verloren. Komt van dat asfalt. Daar schrokken mijn schapen van. Zijn weggelopen. Heb de hele dag gezocht en nu kan ik niet meer voort. Kan meneer me helpen thuis te komen?''
Heer Bommel hielp de tobber goedhartig overeind en schuifelde met hem over de heide in de richting van een hutje, dat de hijgende grijsaard hem wees.

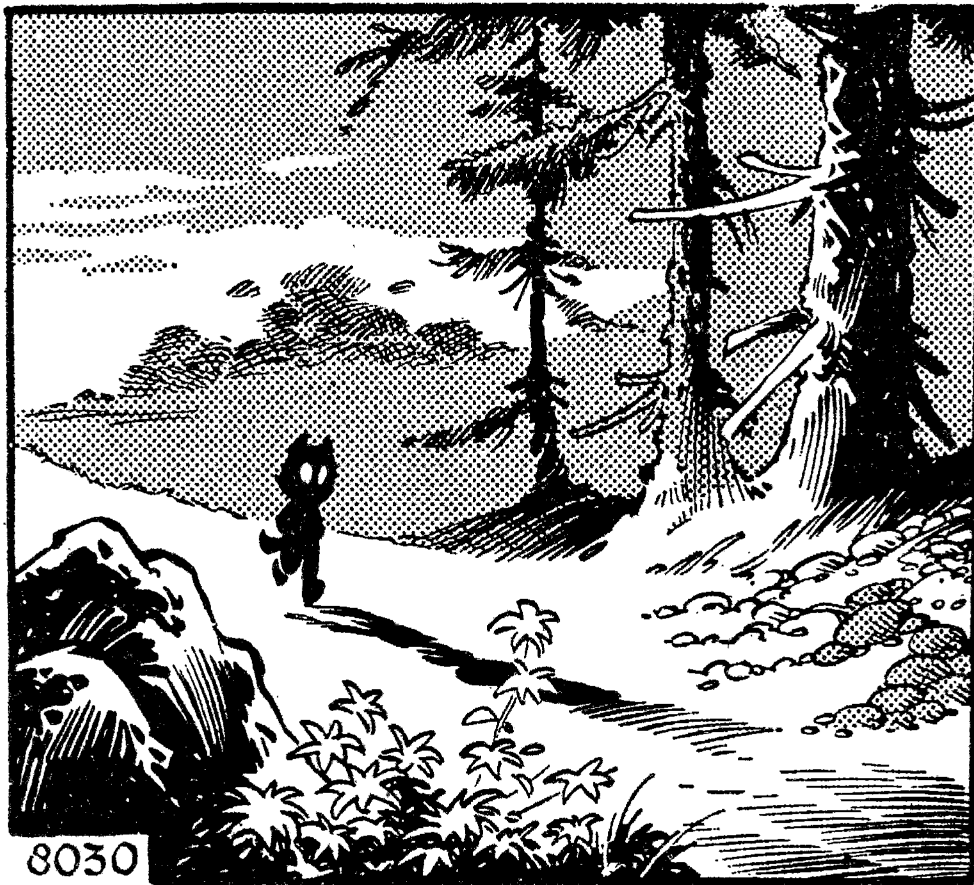

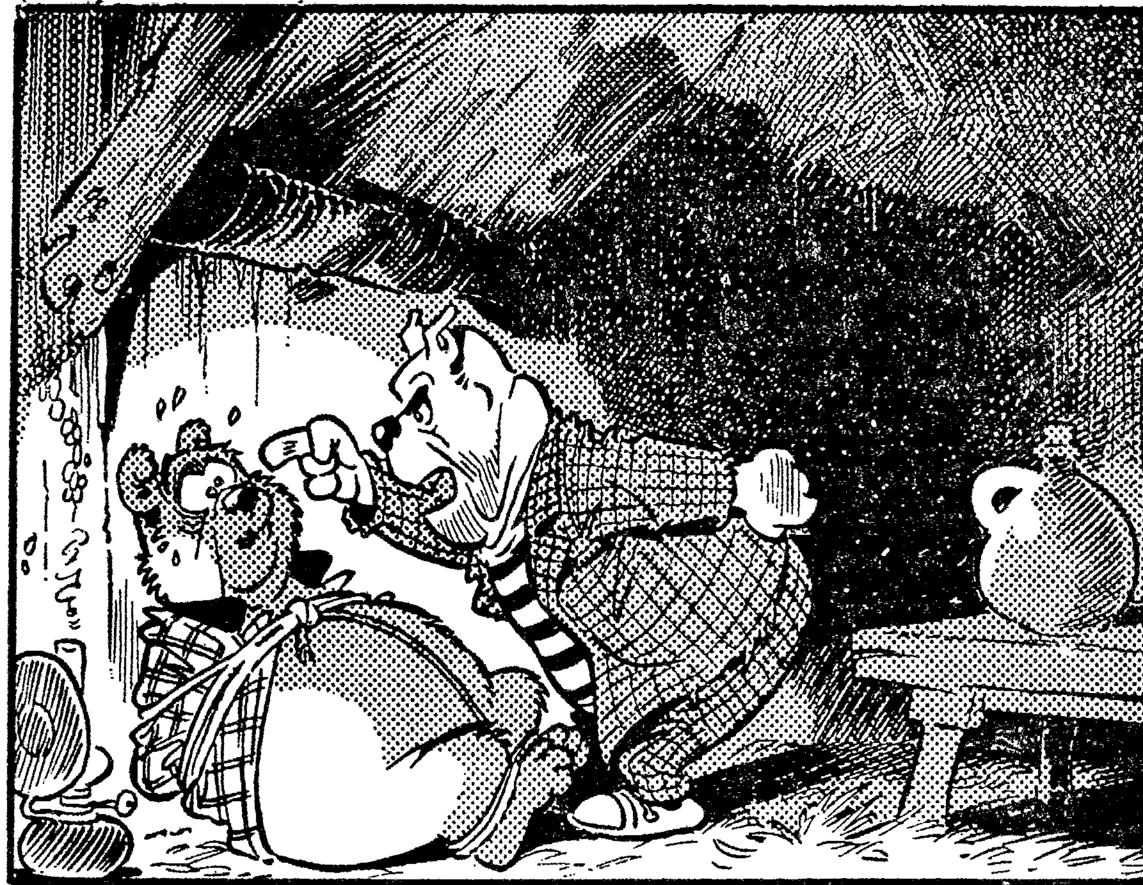

8028. Het was bijna donker, toen ze bij het hutje aankwamen, en heer Ollie opende een beetje aarzelend de deur.
,,Hebt u hier geen licht?'', vroeg hij. ,,En waar is de slaapkamer? Het lijkt me het beste, dat u zo vlug mogelijk naar bed gaat, met een glas warme melk en een hete kruik. Ik weet uit ervaring, hoe gevaarlijk uitputting is voor een teer gestel.''
De oude gaf geen antwoord. Hij was in de ingang blijven staan en toen zijn beschermer goed en wel binnen was, wierp hij de deur krachtig dicht.
,,Wat doet u?'', vroeg heer Bommel geschrokken. ,,Ik kan werkelijk niet blijven, bedoel ik. Ik moet verder, na deze goede daad. Ook een heer heeft zorgen, die hij alleen moet overdenken.''
De grijsaard stiet een gesmoord lachje uit en ging rechtop staan.
,,Ik zal je helpen denken, meneertje'', zei hij met rauwe stem. ,,De ene dienst is de andere waard.''
Heer Ollie voelde plotseling, dat er een dreiging in de lucht hing, maar voordat hij iets had kunnen doen, rukte de bejaarde schaapherder zijn hoed en zijn baard af. ,,Nu gaan we eerst eens denken over dat wielstoppertje, bolle!'', snauwde hij. ,,Want je gaat me vertellen waar dat is!''

8029 De zon was ondergegaan en het avondrood hing besluiteloos in het westen, want in deze streken duurt de schemering lang in de zomertijd.
In het licht daarvan zat professor Prlwytzkofski onder een oude boom aantekeningen te maken, maar daarin werd hij gestoord door Tom Poes, die peinzend over de heide zwierf.
,,U hebt de Oude Schicht een koolmonoxydewagen genoemd'', zei hij naderbijkomend. ,,Dat bracht me op een idee.''
,,Nah'', mompelde de geleerde. ,,Welker idee mag dat wel zijn?''
,,Achter die muur heet alles zo'', legde Tom Poes uit. ,,Oolkool, monox en koolmoon. Kan dat ook iets met de Aarts-Coolemoon te maken hebben? Al die kool vertrouw ik niet.''
De hoogleraar legde zijn bloknootje terzijde en hief zijn schrijfgerei onderwijzend op.
,,Praw!'', sprak hij. ,,Kool niet vertrouwen is ener wáááánzin. ,,Alles IS ja kool. Der koolstof is der wichtigste element in der natuur, mijnheer Poes!''
Tom Poes wilde zeggen, dat hij iets anders bedoelde, maar de professor kreeg nu schik in het onderwerp.
,,Der koolstof'', hernam hij, ,,komt voor in drie allotrope toestanden. Ook als microkristallijn grafiet. Maar der koolmonoxyde is een gas, gans kleur en reukloos, doch zeer giftig. Noteert u dat, bid ik u.''
Maar dat deed Tom Poes niet. Hij verdween in de avondschemering, terwijl de stem van de geleerde achter hem neuzelend voortging.

8030 Tom Poes liep verder door de schemering, terwijl hij de keelstem van de geleerde langzaam hoorde wegsterven.
,,Nu weet ik nog niet veel,'' dacht hij. ,,Maar die Coolemoon zit raar in elkaar, dat heb ik wel begrepen uit het verwarde verhaal van heer Ollie. Ik zou wel eens willen weten, wat die Coolemoon eigenlijk is. Ik zal zelf naar hem toe moeten gaan, met het wielstoppertje. Hm, het is jammer, dat heer Bommel zijn lotgevallen niet wat helderder heeft verteld....''

,,Je moet een beetje helderder vertellen, bolle!'' zei Bul Super op dat moment. Hij had een petroleumlamp aangestoken en in het licht daarvan stond hij dreigend over zijn gevangene gebogen, die gebonden op de grond lag.
,,Ik eh... ik v-vertel n-niets'', stamelde heer Ollie. ,,Uw gedrag is s-schandelijk, b-bedoel ik. V-vol goede bedoelingen heb ik een arme herder naar huis gebracht en n-nu dit, als u begrijpt wat ik bedoel...''
,,Helder, zei ik'', snauwde de schurk. ,,ik wil weten, waar je wielstopper is! En anders...''
Met deze laatste woorden trok hij een akelig mes te voorschijn en terwijl hij voelde of de punt scherp genoeg was, keek hij de ongelukkige heer zo ongunstig aan, dat deze het angstzweet uitbrak.

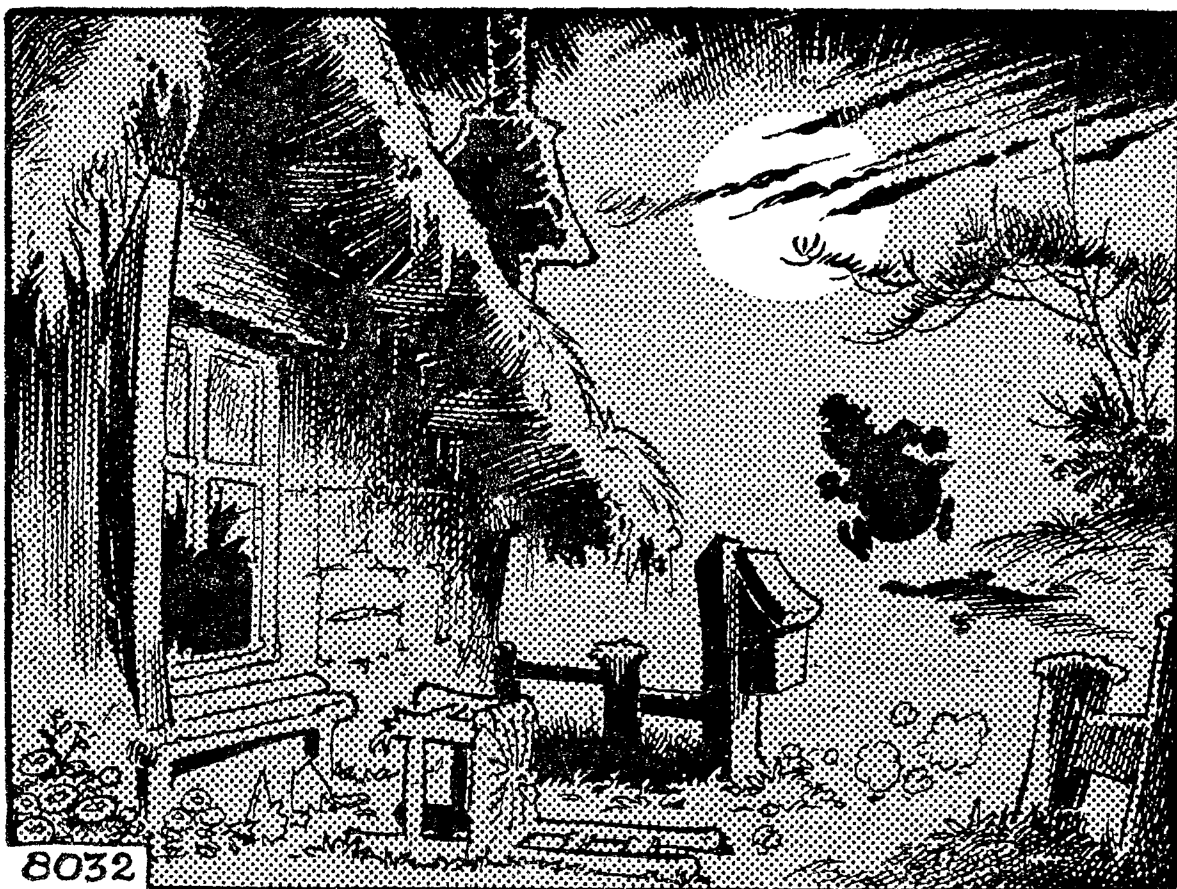
8031 ,,En nu geen praatjes meer'', gromde Super. ,,Waar heb je die wielstopper opgeborgen, bolle? Vertel op, of ik maak zwezerik van je!'' Zo sprekende trad hij nader en hield het glanzende staal onder de neus van zijn gevangene. Deze drong zich vertwijfeld tegen de muur aan, maar de touwen maakten hem machteloos en hij begreep, dat verder verzet hem niet zou baten.

,,Ik... ikkik h-heb de wolstieper n-niet'', riep hij met overslaande stem. ,,T-toem Pos h-heeft h-hem! Tom Poes, bedoel ik. Die bewaart hem zolang, met het oog op mijn veiligheid, alsubegrijptwattikbetoel..''

,,Wel, alle donders'', gromde de diepgezonken zakenman. ,,Dat had ik kunnen weten.''

Hij stak het mes weg, drukte zich de vervallen hoed op de schedel en rende de nacht in om naar het huisje van Tom Poes te gaan.

Hij was echter te laat. Zodra het helemaal donker was geworden, had Tom Poes zijn woning verlaten en was rechtstreeks naar de muur gegaan. Het was niet moeilijk daar overheen te komen, want hier en daar groeiden er bomen, dicht tegen het metselwerk aan. En omdat hij een goede klimmer is, kon hij zich gemakkelijk langs een tak aan de andere kant van de muur laten zakken. Voor waakrobots was hij niet bang, want hij had de wielstopper bij zich, en hij was vast van plan daar deze keer een grondig gebruik van te maken.

8032 Bul Super doorzocht het huisje van Tom Poes met grote nauwkeurigheid. Dat nam niet veel tijd in beslag, want veel kasten waren er niet. Al spoedig begreep hij dan ook, dat Tom Poes de wielstopper had meegenomen.

,,Die miezerige bleekneus is ermee naar de muur gegaan'', sprak hij tot zichzelf. ,,Wedden, dat hij achter de toermalijn aanzit? Maar ik zal hem!''

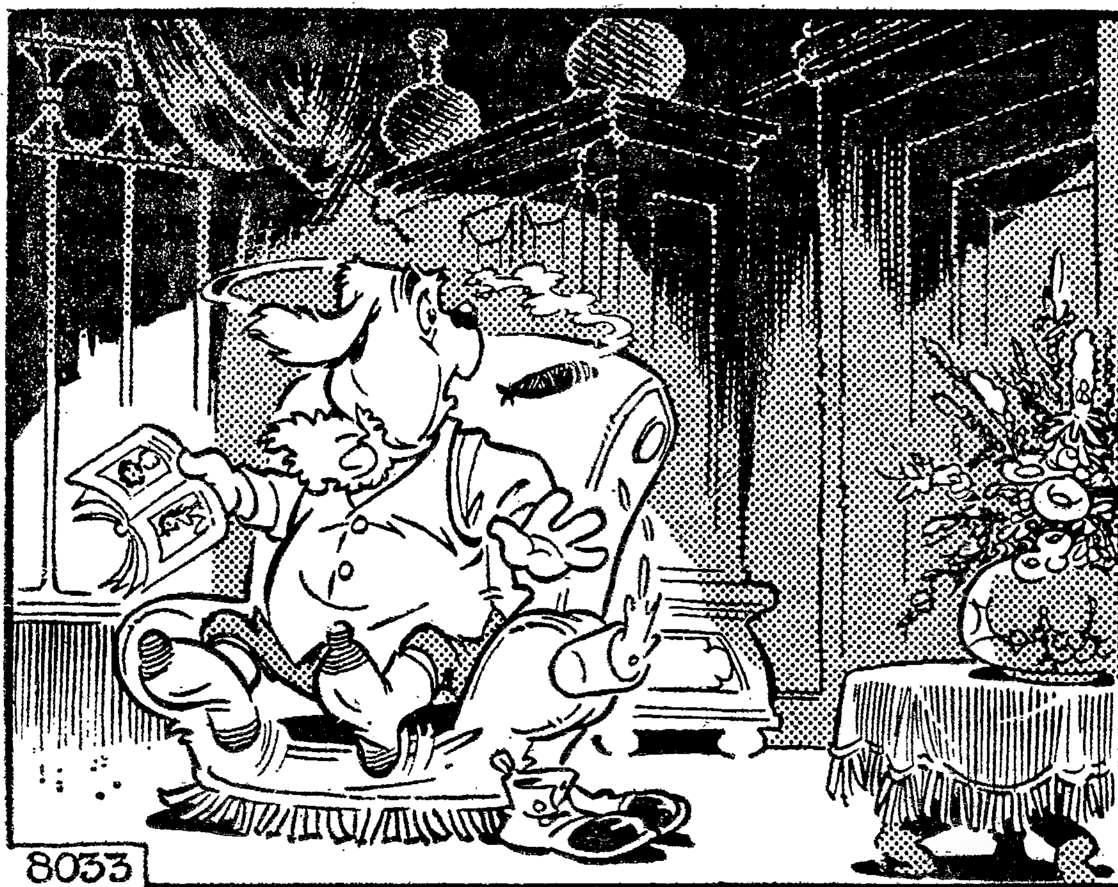
Met deze gedachte verliet hij de woning door het kapotgeslagen raam en snelde over de heuvel, rechtstreeks naar de muur toe.

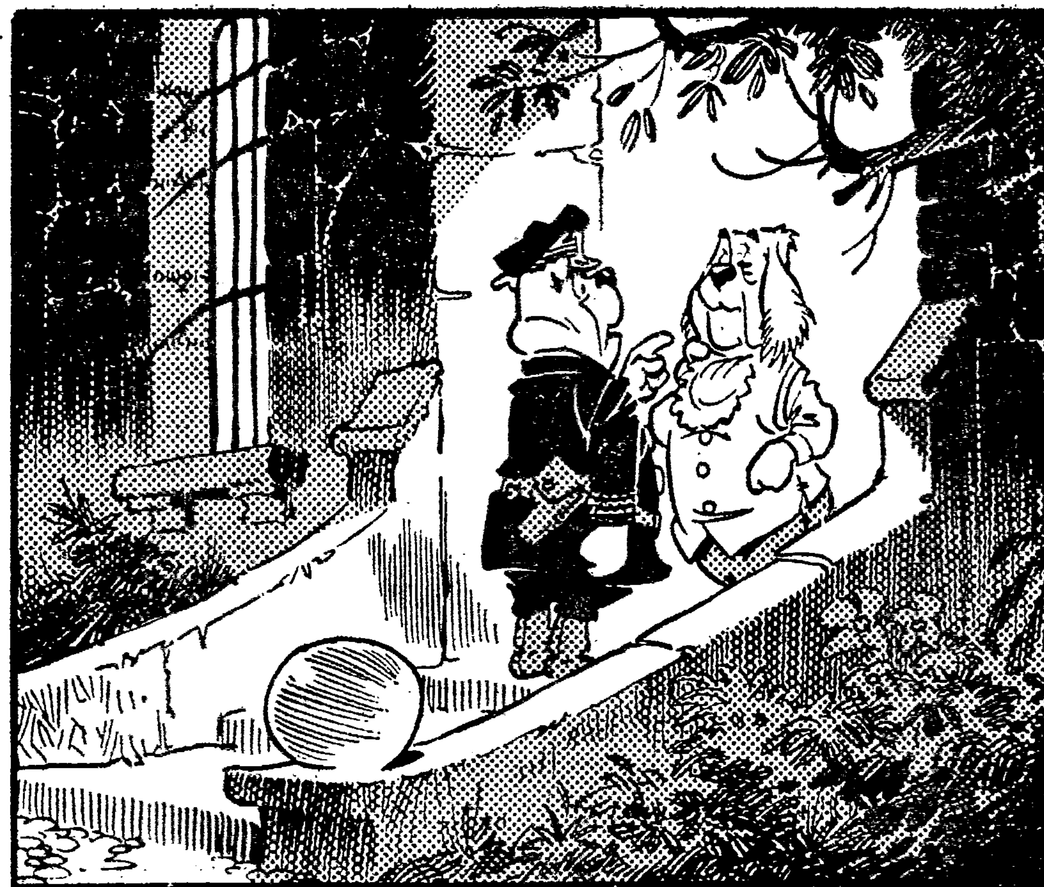
Intussen zat heer Ollie in een ongemakkelijke houding op de grond van het vervallen hutje, vervuld van sombere gedachten.

,,Eenzaam en verlaten'', prevelde hij smartelijk voor zich heen. ,,Met mij is het afgelopen, dat voel ik. Niemand heeft meer belang bij mij. Door iedereen vergeten zal ik straks door die woesteling aan het mes geregen worden...''

Hij vergiste zich echter , want er werd wel degelijk aan hem gedacht. Burgemeester Dickerdack was die avond persoonlijk naar het politiebureau gegaan om de commissaris een opdracht te geven.

,,Je moet Bommel in het oog houden, Bas'', zei hij ernstig. ,,Hij heeft Dorknoper aangevallen en is dus gevaarlijk. Waarschijnlijk door het bezit van de wielstopper. Dat is een helse machine, die hij ongetwijfeld zal gaan gebruiken om de welvaart in gevaar te brengen. Houd hem in de gaten, Bas, en neem dat werktuig in beslag!''

8033. De bediende Joost genoot van een rustige avond. Toen zijn meester niet op het gewone uur thuis kwam, vermoedde hij, dat er zich weer een avontuur had voorgedaan. En daar dit wel vaker voorkwam, had hij zich ontspannen overgegeven aan een prettig boek en een goed sigaartje, zonder zich zorgen te maken. Hij werd echter gestoord door het overgaan van de deurbel en toen hij verschrikt opendeed, stond hij tegenover commissaris Bas.

,,Ik moet de heer Bommel spreken'', sprak deze op strenge toon. ,,Politie. Het is dringend.''

,,Heer Olivier is niet thuis gekomen, met uw welnemen'', zei de knecht. ,,Ik eh... ik ben vreselijk ongerust, als u mij toestaat. Ik overwoog juist een telefoontje naar de politie.''

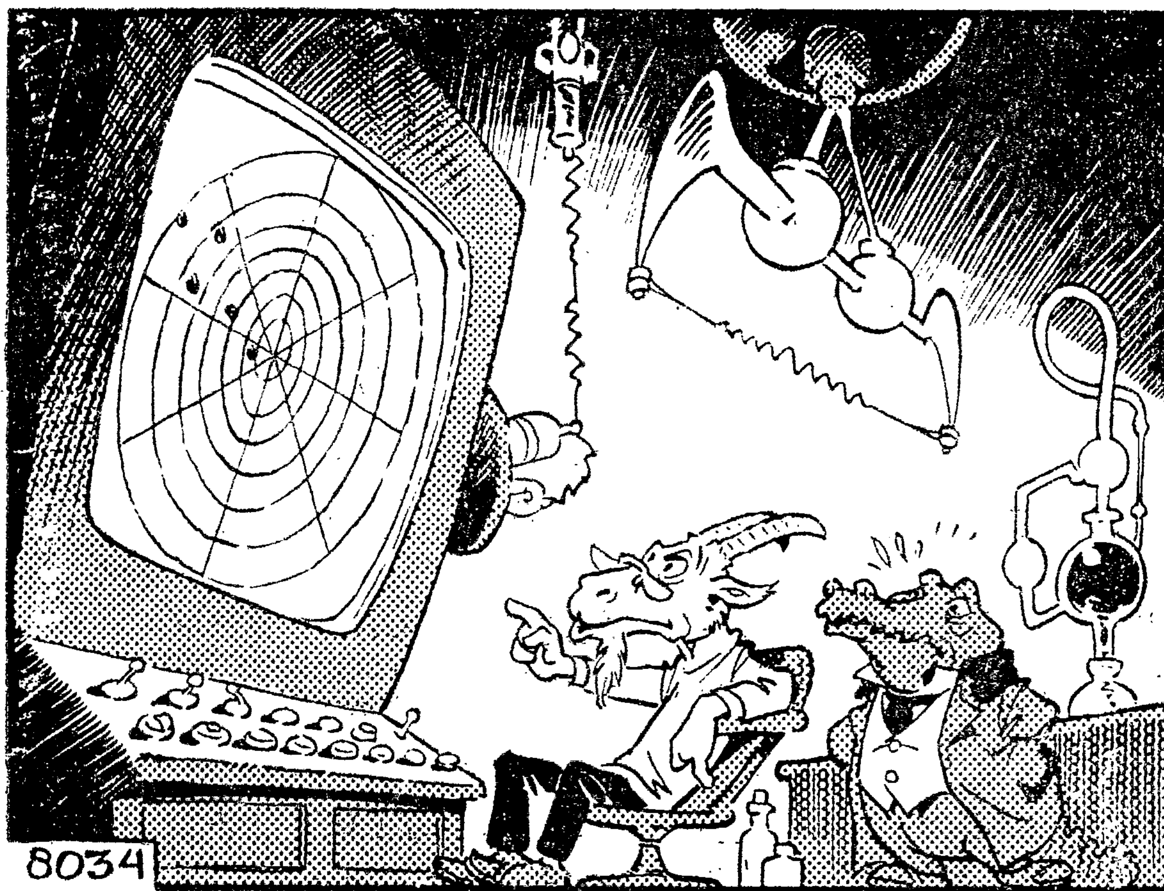
,,Ongerust, huh?'', herhaalde de politiechef. ,,Waarom? Is er iets bijzonders?''

,,Dat is te zeggen'', hernam Joost, die zich inmiddels van de schrik hersteld had. ,,Heer Olivier heeft het huis verlaten in een neerslachtige stemming. Ja, hij leek me tot alles in staat, wanneer ik zo vrijmoedig mag wezen.''

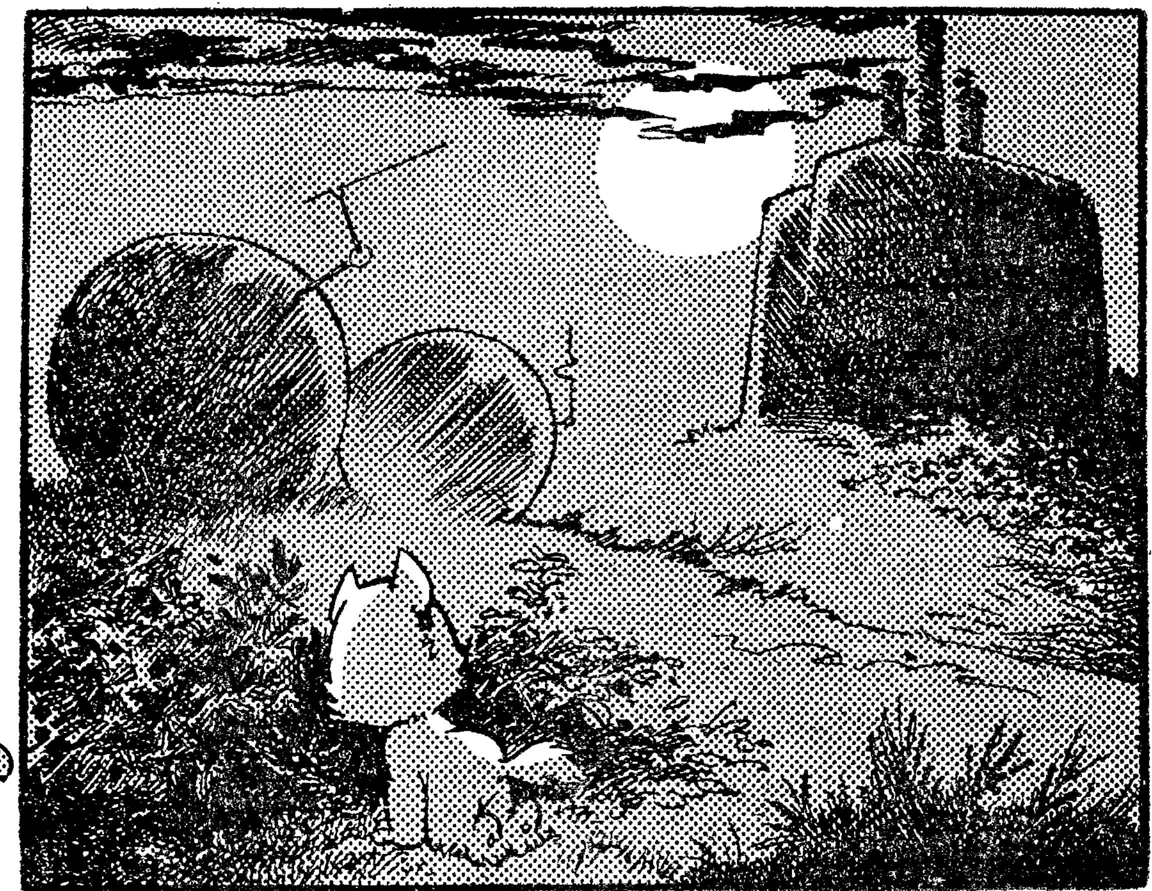
,,Juist'', gromde de commissaris. ,,Net wat ik dacht.''

Hij daalde de stoep af zonder te groeten en verliet somber de tuin.

,,Dat maakt de zaak moeilijk'', dacht hij bezwaard. ,,Het is duidelijk, dat ik Bommel zo gauw mogelijk moet vinden, voordat hij gevaarlijke dingen doet. Maar waar moet ik hem zoeken?''

8034. Ergens in het paleis van de Aarts-Coolemoon zat professor Sickbock voor een groot radarscherm en keek bewolkt naar de donkere vlekken die daarop zichtbaar waren.

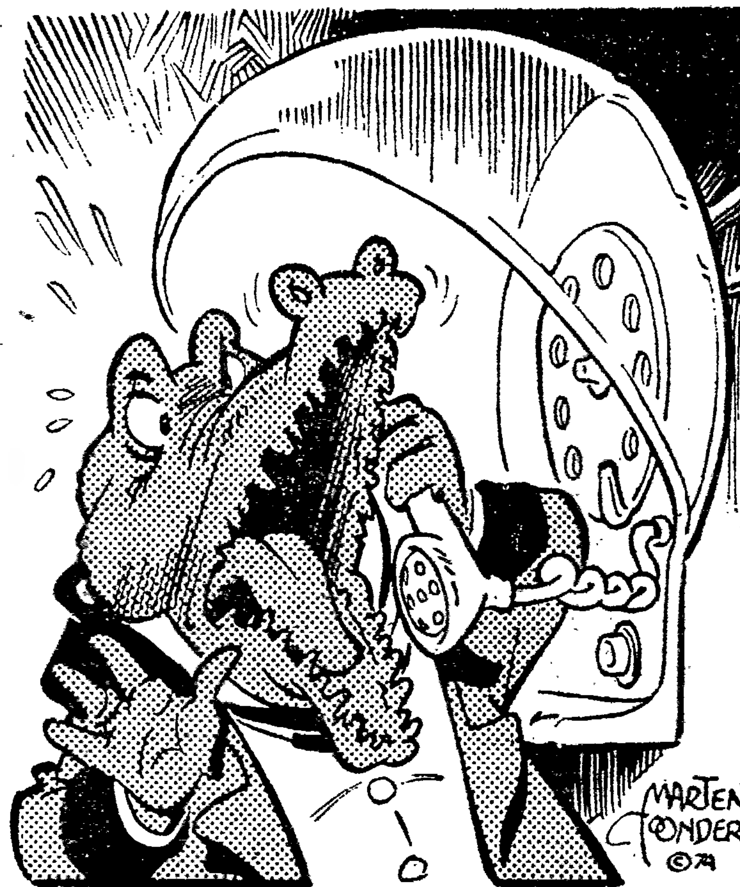
,,Ei, ei, zie nu toch eens aan'', sprak de geleerde. ,,Daar verstart opnieuw een van mijn waakrobots. Nu zijn er al vijf vleugellam gemaakt, mijn waarde! Me dunkt, dat Bommel er weer aankomt. Zolang hij die wielstopper in zijn bezit heeft, zijn we machteloos, want hij maakt de machines magnetisch. Ze reageren niet meer op mijn impulsen. Volgt ge me?''

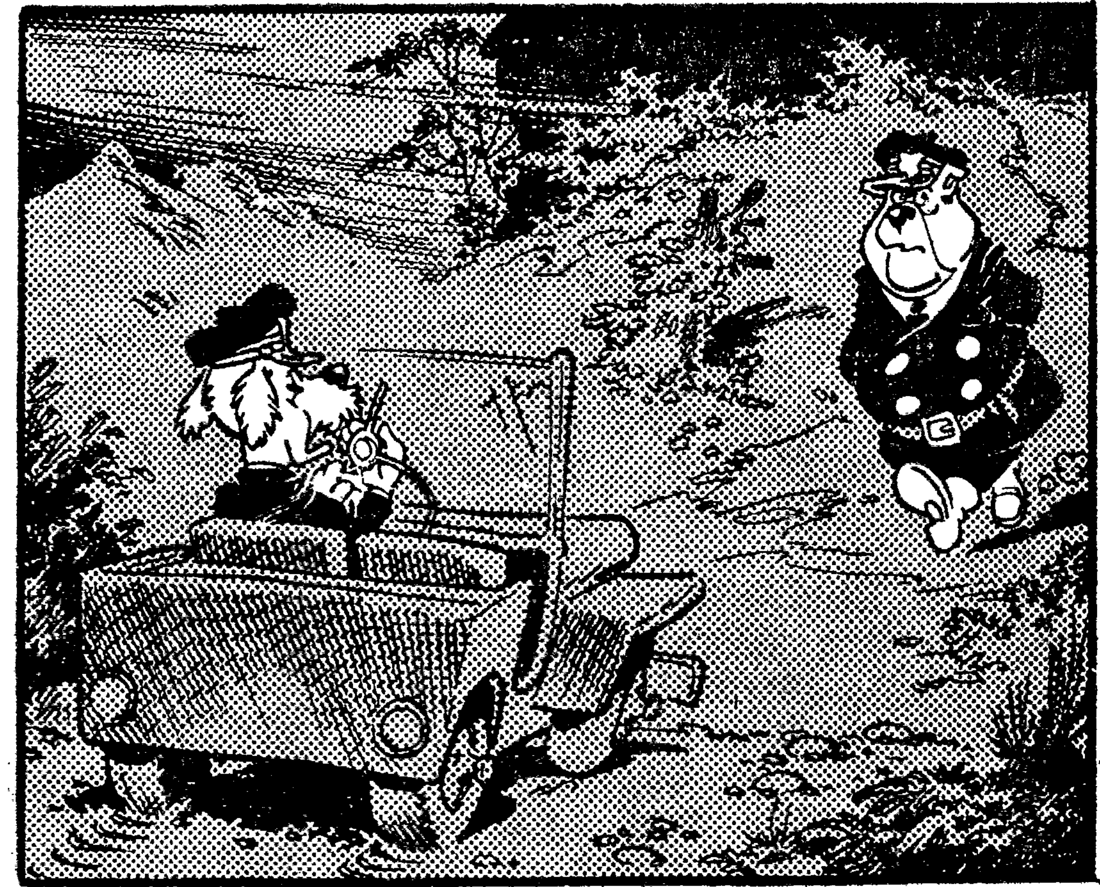
,,Ik volg uw redeneerspraak'', zei de heer Oolcool, die nerveus achter hem stond. ,,Machteloos. Mijn enige hoopvonk is de verheven kracht van de laaggezonken Superheer. Die kan niet omgelegd worden door een wielstopper.''

,,Dat is bruut geweld'', hernam Sickbock afkeurend. ,,En dat is een bewijs van wetenschappelijke onmacht. Ik heb altijd gemeend, dat het gebruik van robots mij oppermachtig maken zou. Ei, het is een bittere pil, dat een stuntelaar met een allesremmend apparaat ongestraft op weg is hierheen, vriend Oolcool. Maak hem onschadelijk met een gasbolletje voordat hij kan binnendringen.''

,,Ik moet daar binnen zijn om die Aarts-Coolemoon te vinden'', dacht Tom Poes, die in het maanlicht achter een struik naar het paleis lag te kijken. ,,Het enige gevaar zijn die gasbolletjes, daar moet ik voor oppassen.''

8035 Op het radarscherm verscheen een nieuw zwart vlekje, dicht bij het middelpunt, en professor Sickbock greep zich vertwijfeld naar de baard.

,,Daar valt weer een waakrobot uit'', sprak hij met dunne lippen. ,,W31 om nauwkeurig te zijn. Dat is hier dichtbij, vriend Oolcool! Het is duidelijk, dat Bommel op weg is naar het paleis. Als hij niet wordt tegengehouden, zal hij zeker binnendringen. Ei, er moet snel iets gedaan worden!''

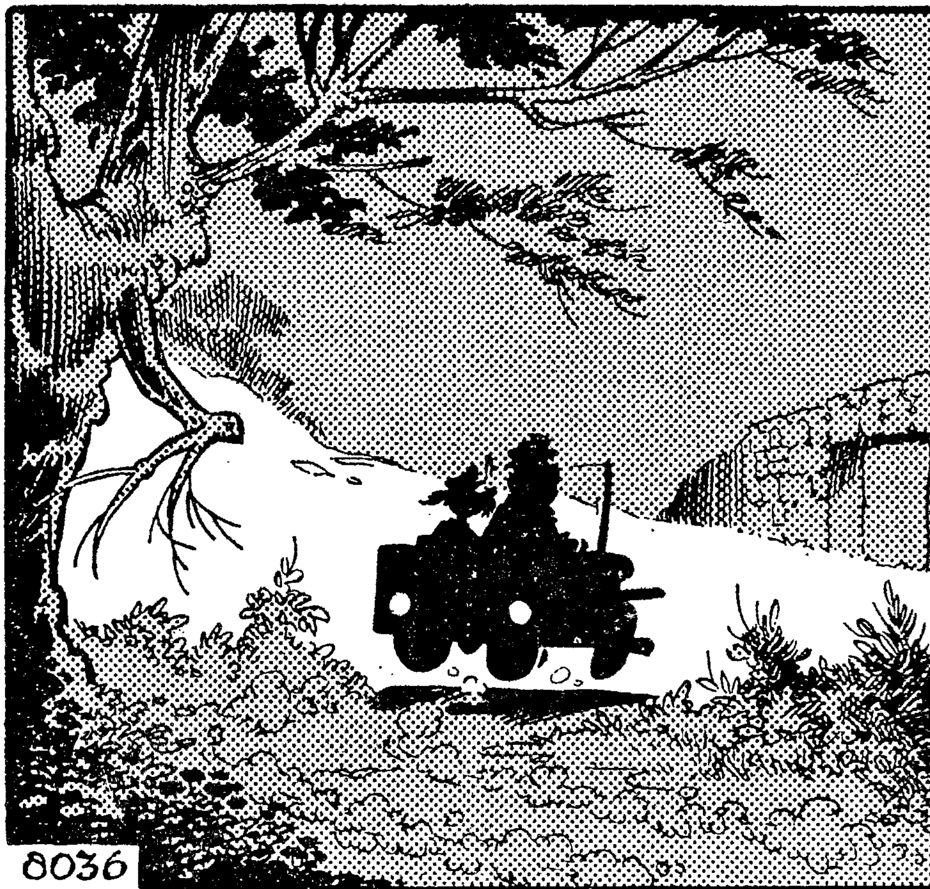
,,Er moeten daden gedaan worden!'', riep de zorger, die met klapperende tanden achter hem stond. ,,Ik, de onmachtige Oolcool, zal doen wat ik kan. Maar dat is niet veel meer dan de wacht houden met een plastic bomrokertje. Nu wreekt zich, dat wij niet beschermd worden door levende krachtwezens, maar door zwakke robots. Die zijn zo kwetsbaar! Wee, ons! Ik zal de politie waarschuwen...''

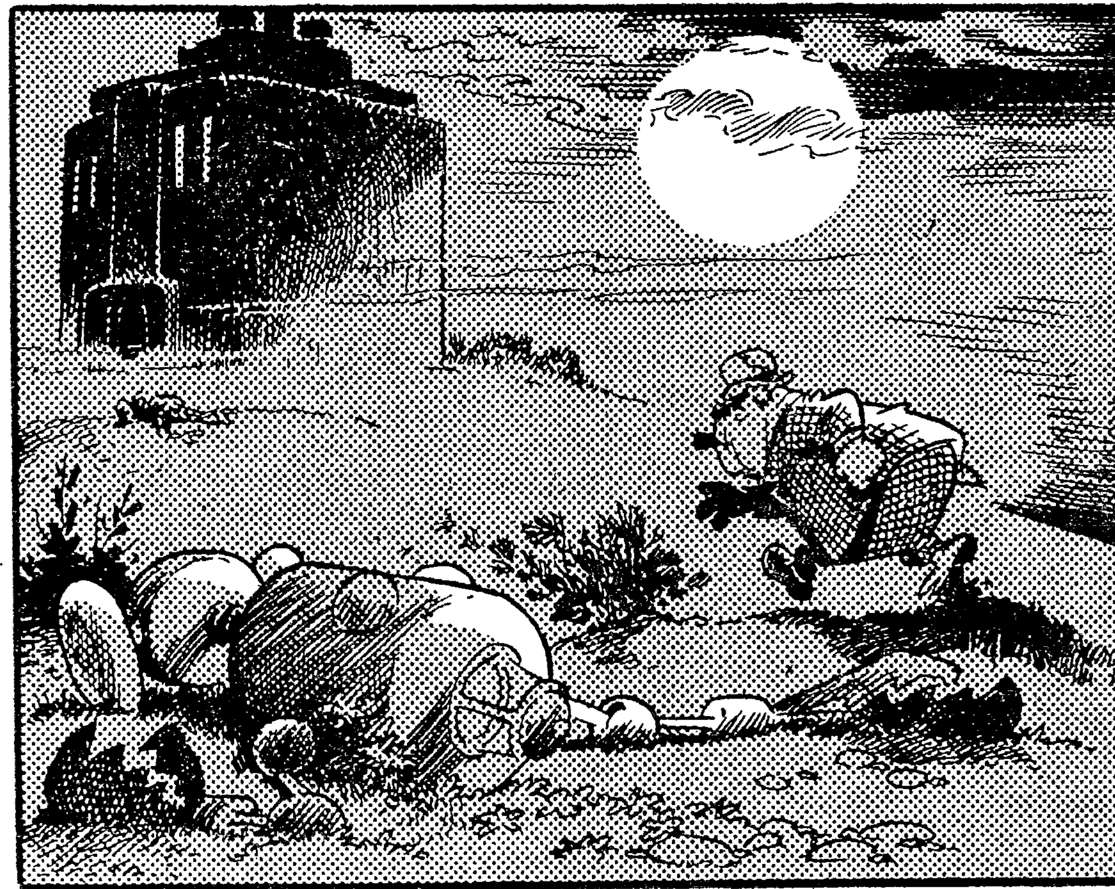
,,Zwakke robots?'', herhaalde de geleerde verontwaardigd. ,,Ze zijn sterker dan levende wezens, mijn waarde! Maar op een wielstoppertje heb ik niet gerekend. Dat moet ge kunnen begrijpen.''

De heer Oolcool was echter reeds naar een telefoon gesneld om het politiebureau op te bellen, en omdat daar een waakzame beambte zat, werd zijn hulpgeroep meteen doorgegeven naar de jeep van commissaris Bas.

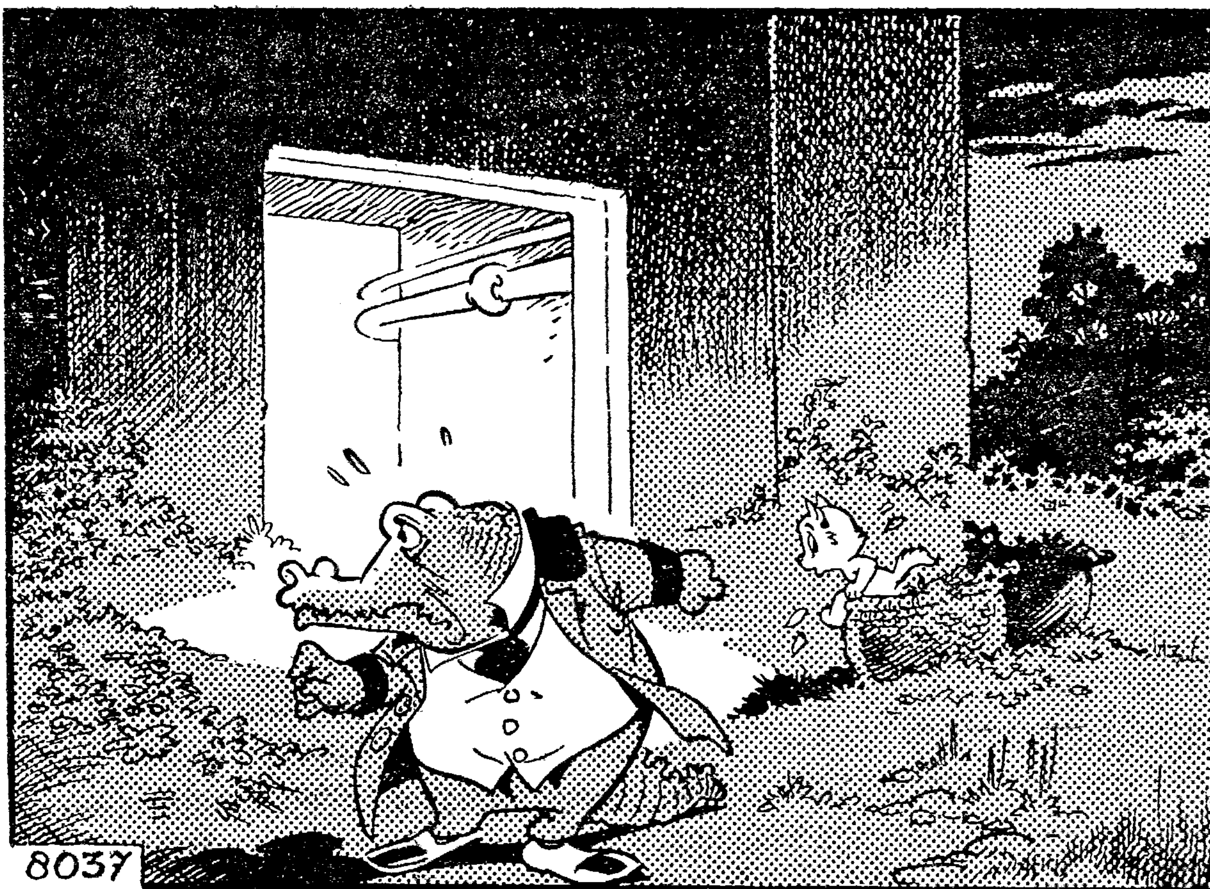
De politiechef keerde op dat moment terug van Bommelstein. Hij had heer Ollie niet thuis getroffen en hij vroeg zich juist zorgelijk af waar hij nu moest gaan zoeken, toen zijn aandacht werd getrokken door de stem van brigadier Snuf.

,,Begrepen'', zei deze in zijn walkie-talkie. ,,Bommel is op weg naar het paleis van de Aarts-Coolemoon en wil waarschijnlijk binnendringen. We zijn op weg. Over.''

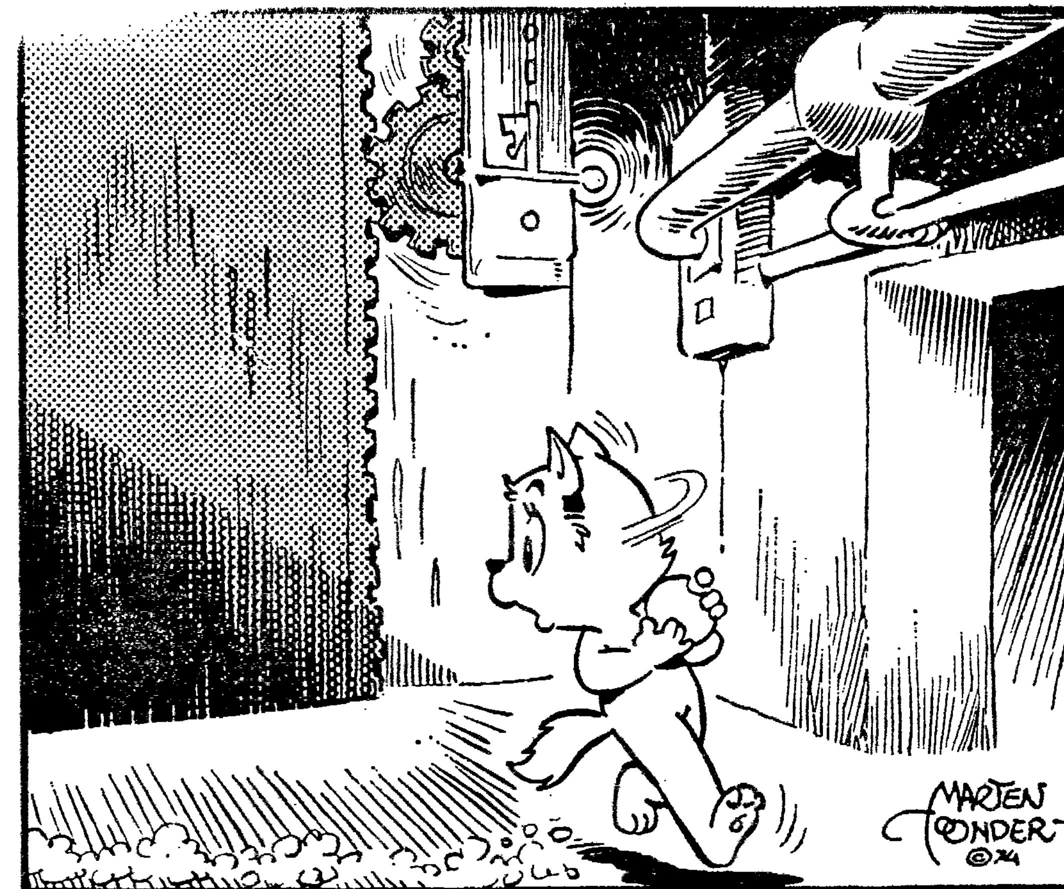

8036 Toen commissaris Bas hoorde, dat heer Bommel op het punt stond het paleis van de Aarts-Coolemoon binnen te dringen, sprong hij in de jeep en even later suisde het voertuig over de stille heide, in de richting van de muur. Professor Sickbock zag het naderen op zijn radarscherm. Hij drukte op een knopje — en nog voordat de auto de poort had bereikt, zwaaide de stalen deur reeds gastvrij open om hem doorgang te verlenen.
De beambten waren niet de enigen die op weg waren naar het paleis. Bul Super was over de muur geklommen op het punt waar hij een waakrobot zag liggen en door van de ene uitgeschakelde machine naar de andere te sluipen, volgde hij het spoor van Tom Poes.
,,Ik moet opschieten'', gromde hij. ,,Die kleine uitslover moet bijna binnen zijn. Er ligt een omgevallen robot, vlak voor die fabriek.''
Hij klemde zijn sigaartje steviger tussen de tanden en snelde in een gebogen houding door de struiken.
Op dat moment werd de toegangsdeur geopend, zodat er een brede lichtstraal over de heide viel. In het schijnsel daarvan kwam de zorger Oolcool naar buiten rennen met verwrongen gelaatstrekken en een rookbommetje in de hand.
,,Blijf staan, Bommelheer!'', riep hij met overslaande stem. ,,Tegenstandverzet zal u niet baten!''
Er was echter niemand te zien. Super had zich in het struweel laten vallen, en het geritsel van de wind was het enige geluid in de stille zomernacht.

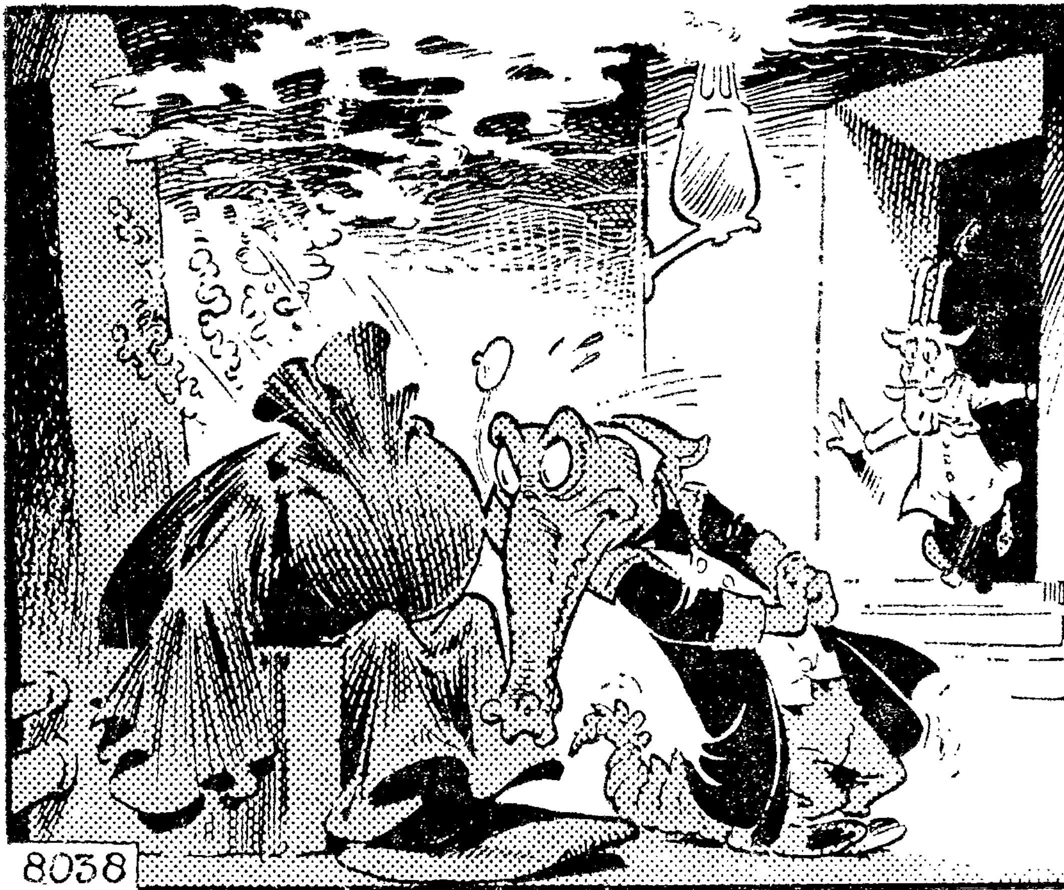

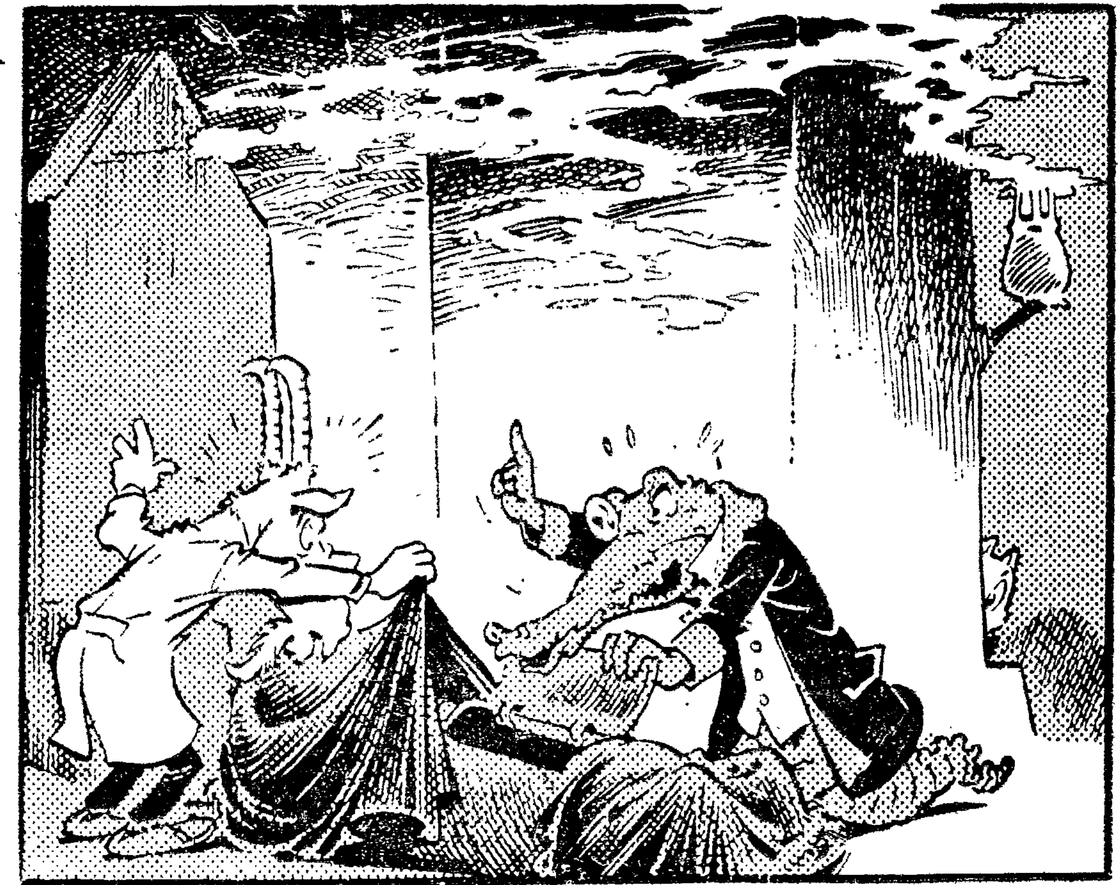

8037 Oolcool rende een eindje de hei op, maar toen hij niemand zag, bleef hij besluiteloos staan en keek spiedend om zich heen. De maan, die zo nu en dan door de wolken brak, wierp vreemde schaduwen over het landschap en de wind ritselde zacht in de struiken.
Achter hem stonden een paar manden vol ambrobree, die de boeren uit de omtrek daar plachten neer te zetten voor het ontbijt van de Aarts-Coölemoon. De bladeren in een van die manden begonnen te bewegen, maar de wind overstemde het geluid dat Tom Poes maakte toen hij er onderuit kroop en naar de openstaande deur rende. Hij raakte veilig binnen, maar omdat hij bang was, dat er waakrobots in het gebouw zouden zijn, drukte hij de knop van de wielstopper zo diep mogelijk in. Dat had onverwachte gevolgen, want de zware deur was opgehaald door tandwielen en die verloren plotseling hun kracht, zodat de afsluiting ratelend naar beneden viel.
De heer Oolcool was daardoor buiten gesloten, maar Tom Poes begreep, dat hij nu binnen het paleis was gevangen.

,,Dit apparaatje kan alleen maar wielen buiten werking stellen", dacht hij. ,,Hoe ik ze weer aan de gang kan krijgen, weet ik niet. Hoe kom ik er weer uit? Dit rare bouwwerk heeft zelfs geen ramen! Hm, ik kan het beste maar gewoon verder gaan en de wielstoppper ingedrukt houden."

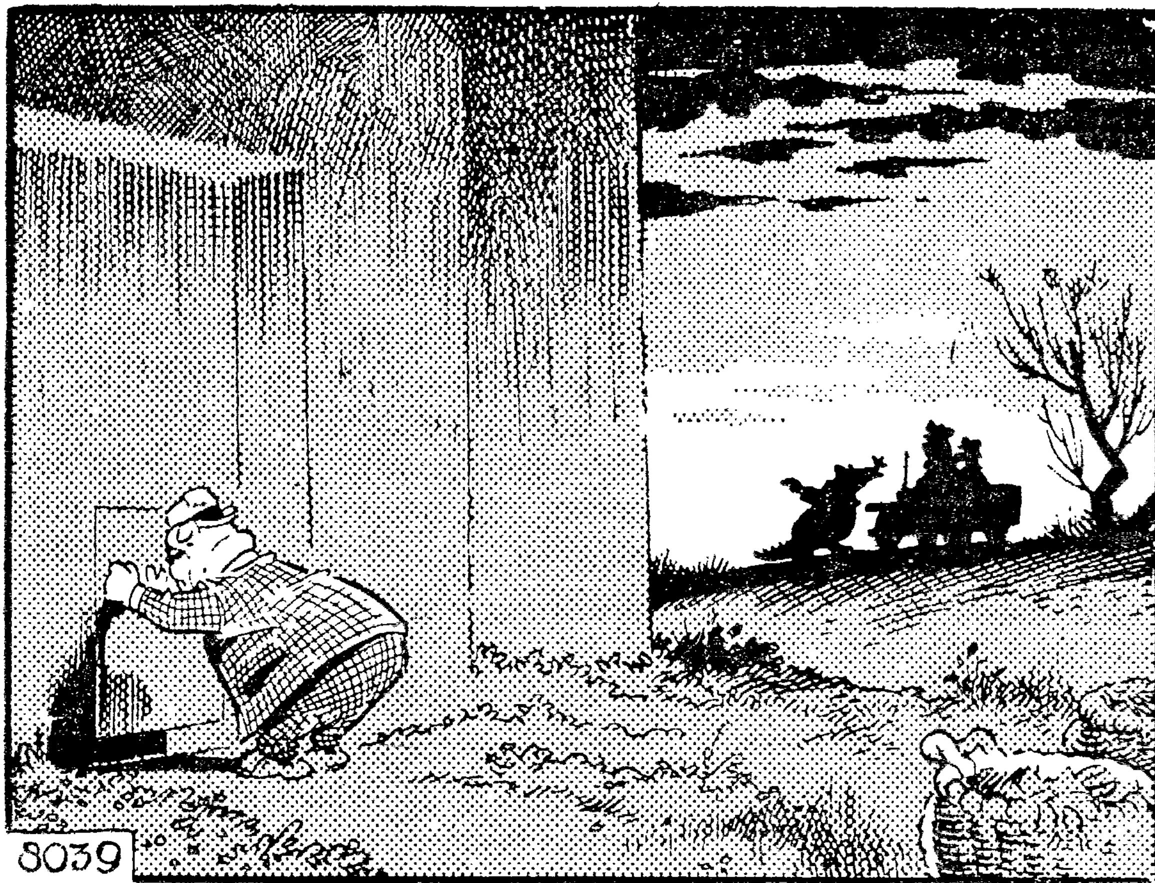

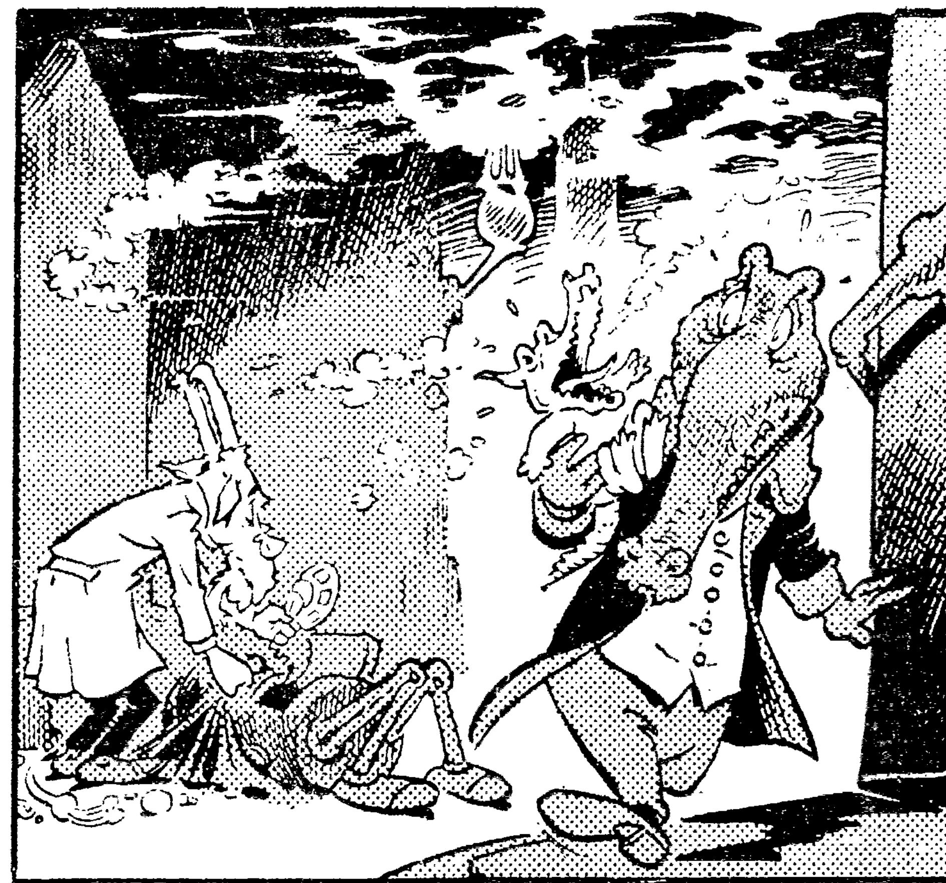
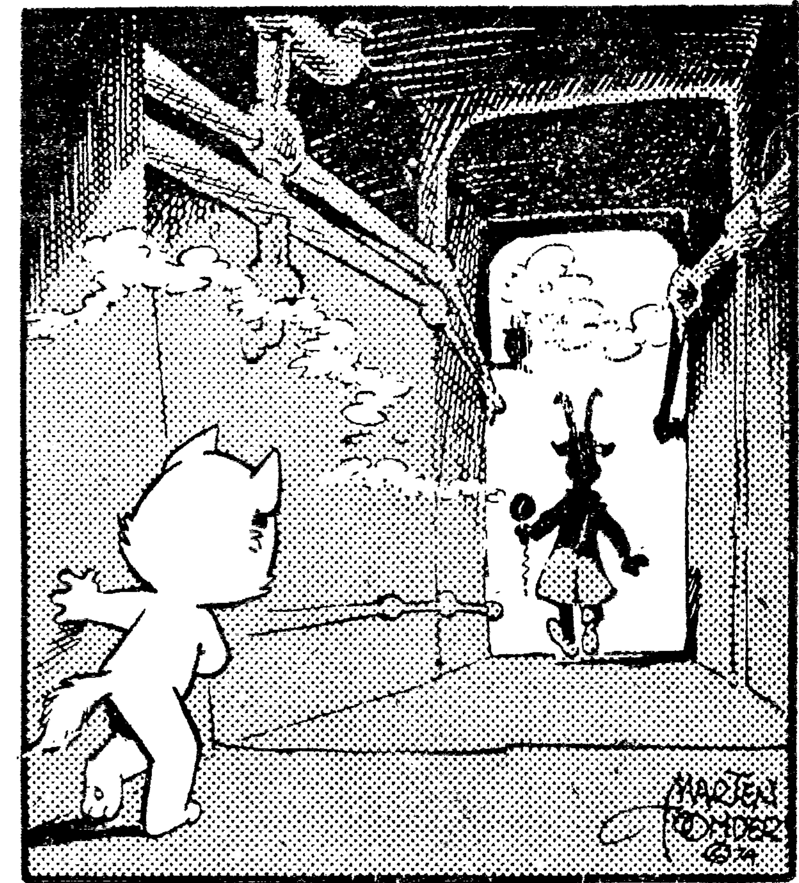

8038 Doordat Tom Poes de knop van de wielstopper ingedrukt hield, stonden alle machines in het paleis stil. Dokter Vunderik, die op het punt stond de Aarts-Coolemoon naar bed te brengen, zag tot zijn ontzetting de patiënt in elkaar zakken, en ook hoorde hij het geklok en gesuis in de buizen verstommen.
,,Bommel moet binnen zijn!'' riep professor Sickbock, die uit een zijgang nadersnelde. ,,Heel het raderwerk is uitgeschakeld en alle movitators zijn versmolten. Het is een ramp, mijn waarde!''
,,Een uitzinnigheidsramp'', zei de geneesheer met gebroken stem. ,,Want nu werkt ook de inkubator niet meer. Zijne Doorluchtigheid moet eruit; anders vergaat hij.''

Een ogenblik stond Sickbock als door de donder getroffen, doch toen strekte hij een bevende hand uit.
,,De... de b-bol!'', stamelde hij. ,,De Aarts-Coolemoon moet onmiddellijk terug in de hulp-inkubator in de bol. Ons levenswerk is hier vernietigd. We moeten weg!''

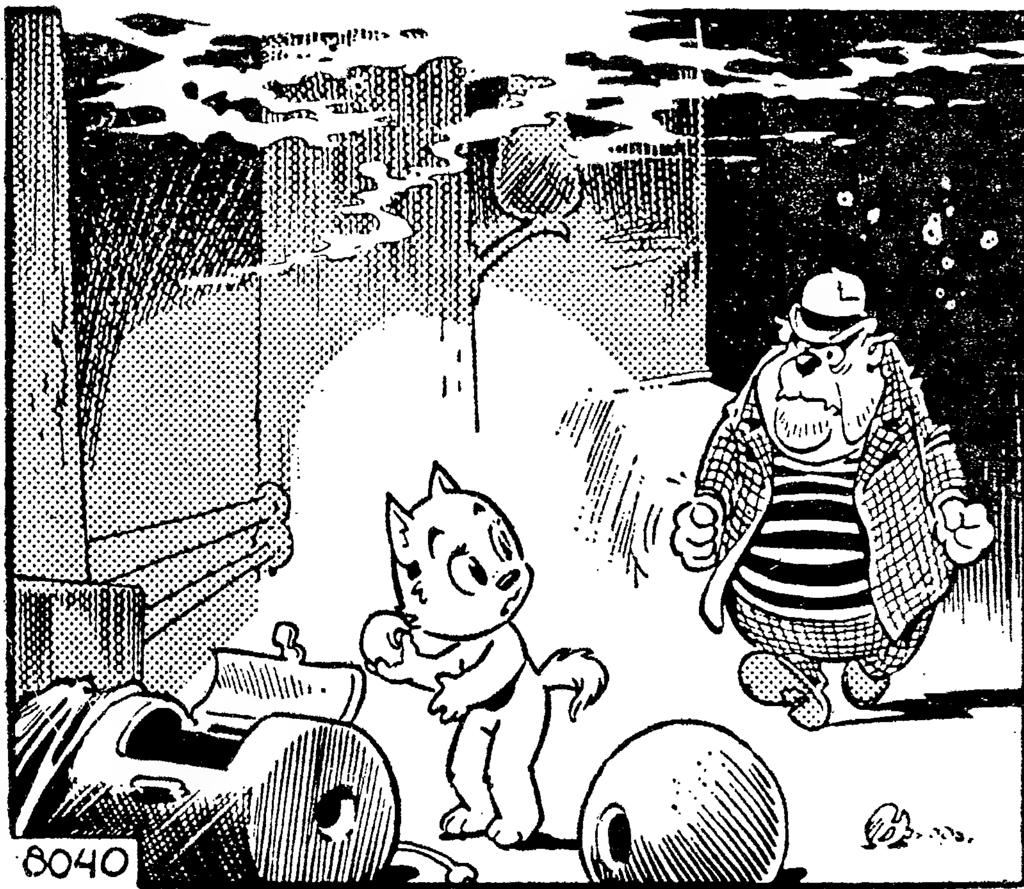
De geneesheer was reeds aan het werk gegaan en enkele ogenblikken later hadden de beide geleerden de logge figuur van zijn troon getild en op de grond gelegd. Ze rukten de sluiers weg, zodat er een robot van bovenmaatse afmetingen zichtbaar werd en daarna opende dokter Vunderik een deurtje in de romp.
,,Snelgehaast!'', siste hij. ,,De ademhaling is verstopt!''

8039 Bul Super had vanachter de struiken de buitengesloten heer Oolcool vertwijfeld naar de naderende politiejeep zien rennen en toen sloop hij onbemerkt naar de dichtgevallen ingang toe.
,,Een valdeur'', stelde hij vast. ,,En kijk, er zit een noodluik in, dat heb je meestal met dit soort afsluitingen. Op slot natuurlijk. Maar dat kan ik met een gebogen ijzerdraadje openkrijgen.''
De verlopen zakenman ging met geoefende vingers aan het werk en deed dat zo zacht, dat het geluid van zijn bezigheden binnen niet te horen was. Hij had echter rustig meer lawaai mogen maken. want de bewoners van het paleis hadden het te druk met hun eigen zorgen om op zulke dingen te letten.
Dokter Vunderik had een kleine geluierde gedaante uit de robot getild en snelde daar haastig de zaal mee uit, terwijl professor Sickbock een luidsprekertje uit de romp viste.
,,De stem van de Aarts-Coolemoon'', prevelde hij droevig. ,,Mijn stem. Ach, ik meende, dat ik het hoogtepunt in mijn loopbaan bereikt had, toen ik dit draakje ontdekte. Zijn adem is een energiebron van ongehoorde potentie, maar door een onnozel wielstoppertje is mijn levenswerk hier geremd en welhaast vernietigd. Het is bitter.''

Met deze woorden verliet ook hij het vertrek en toen hij in de gang verdwenen was, kwam Tom Poes vanachter een dikke buis te voorschijn en snoof de lucht op.
,,De adem van zijn doorluchtigheid'', zei hij tot zichzelf. ,,Een energiebron, hè? Hm, het ruikt naar een soort gas. De adem van een babydraak, gebruikt door handige figuren, die in de gaten hadden, dat ze dat soort gas konden gebruiken. Ik ben benieuwd, waar ze nu naartoe gaan.''

8040 Tom Poes liep het vertrek wat verder in, om naar de omgevallen robot te kijken. Maar op dat moment hoorde hij zware voetstappen achter zich en toen hij verschrikt omkeek, zag hij Bul Super naderen.

,,Zo, daar heb ik je dan'', gromde de schurk. ,,Je hebt de zaak hier mooi plat gelegd, dat moet ik zeggen. Maar nu ga je mij die wielstopper geven, iepekriet! Dat ding is meer waard dan een toermalijn of een doorluchtigheid. Ik ga daar superzaken mee doen. Geef op!''

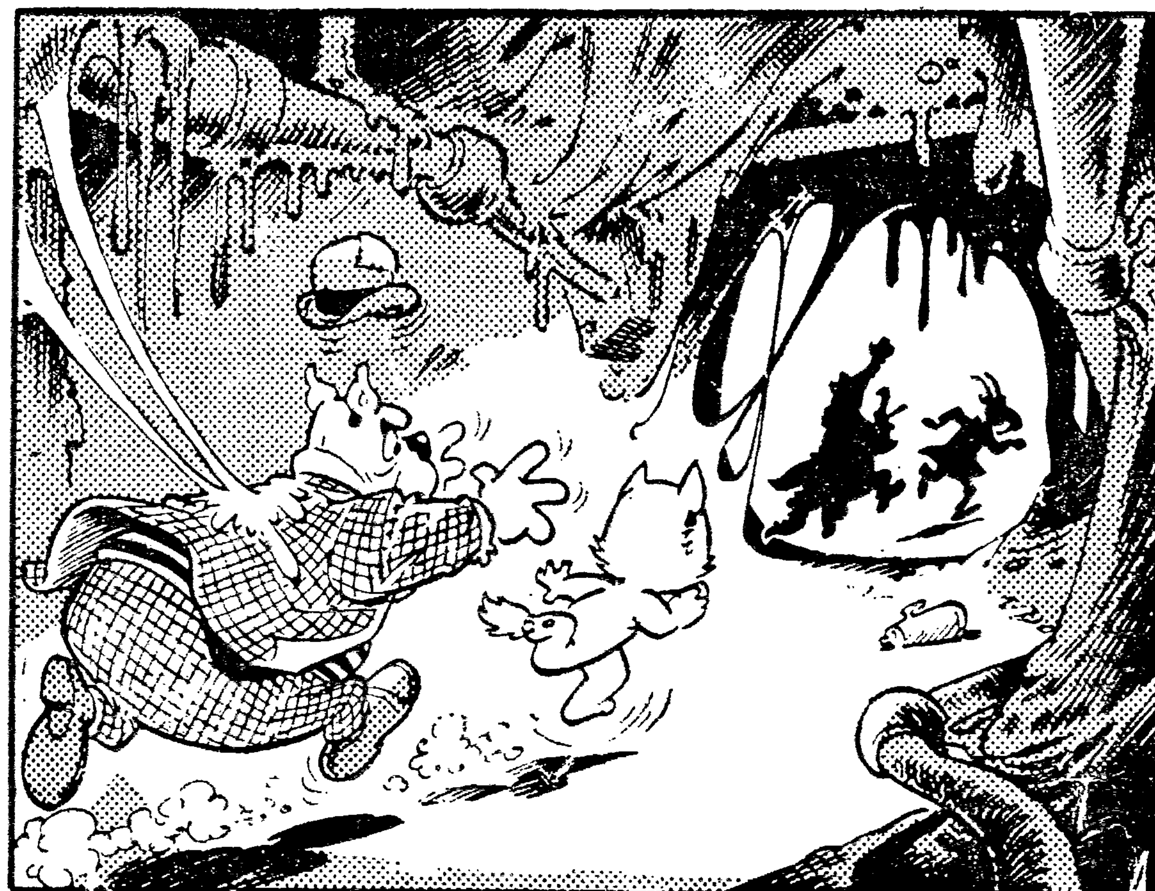
Daar dacht Tom Poes echter niet aan en hij zette het op een lopen zonder te weten hoe hij uit het paleis moest raken, want hij dacht natuurlijk, dat de uitgang nog steeds afgesloten was, net als dokter Vunderik en professor Sickbock, die aan het einde van de gang gekomen waren.

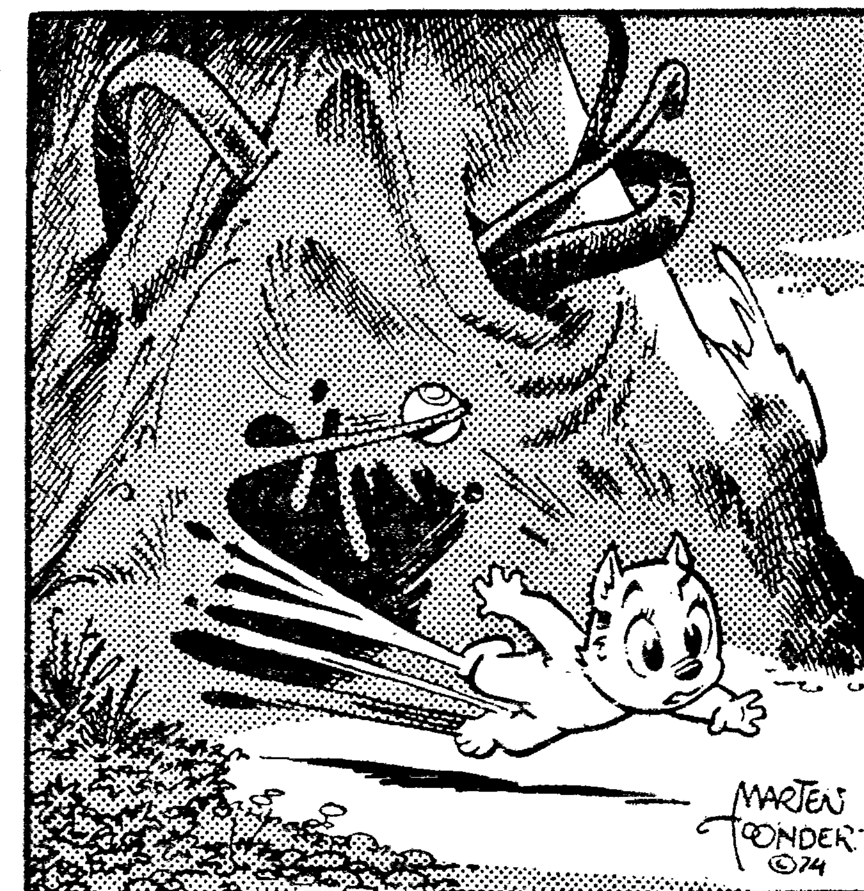
,,De valdeur is gesloten door het uitvallen van de machines'', zei de laatste nerveus. En Oolcool heeft de sleutel van het noodluik. Ik zal de muur moeten oplossen.''

Zo sprekende rukte hij een toestel van de wand en drukte op een knop, zodat het begon te spuiten.

,,Hiermede kan ik mijn mooie verharde plastic ontbinden'', zei de geleerde op matte toon. ,,Het is alleen jammer, dat alles oplost, wanneer men eenmaal begonnen is. De ontbinding der grote moleculen veroorzaakt een kettingreactie, mijn waarde. Het is allemaal erg tragisch.''

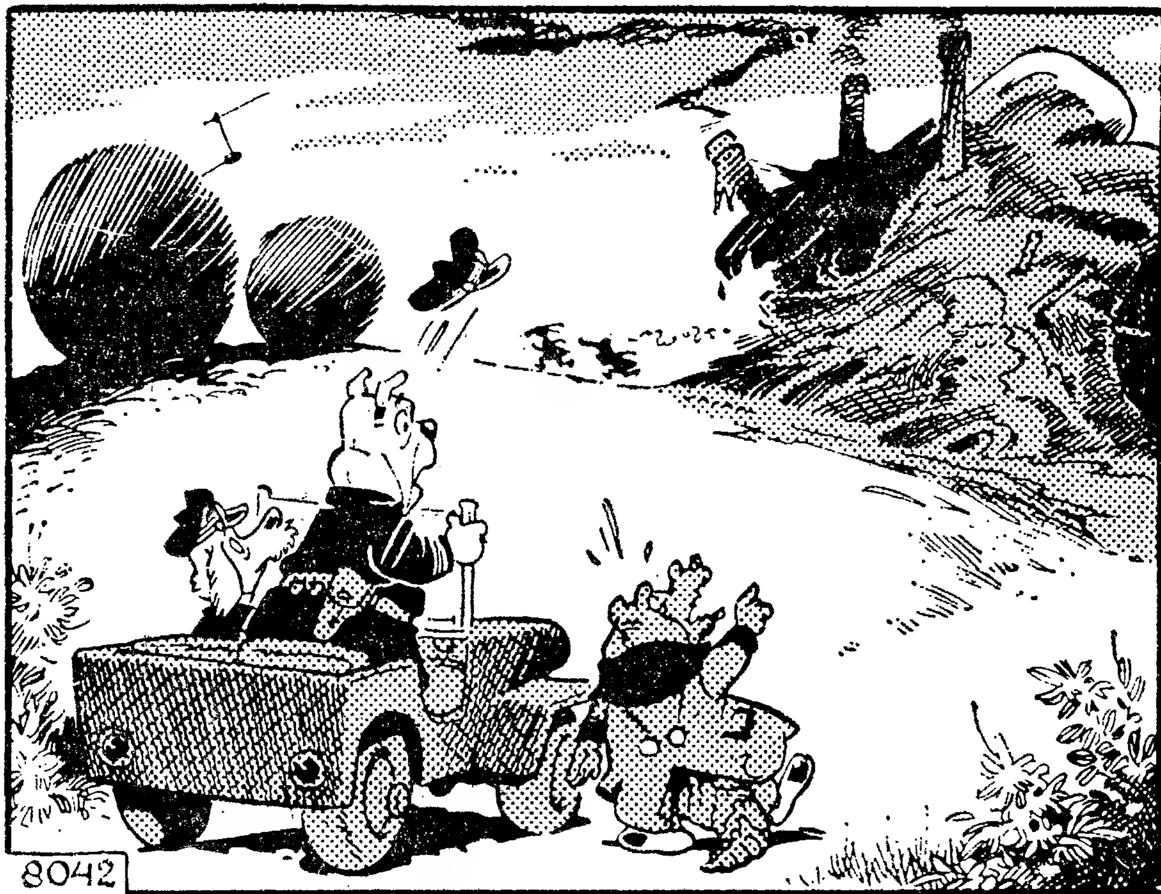

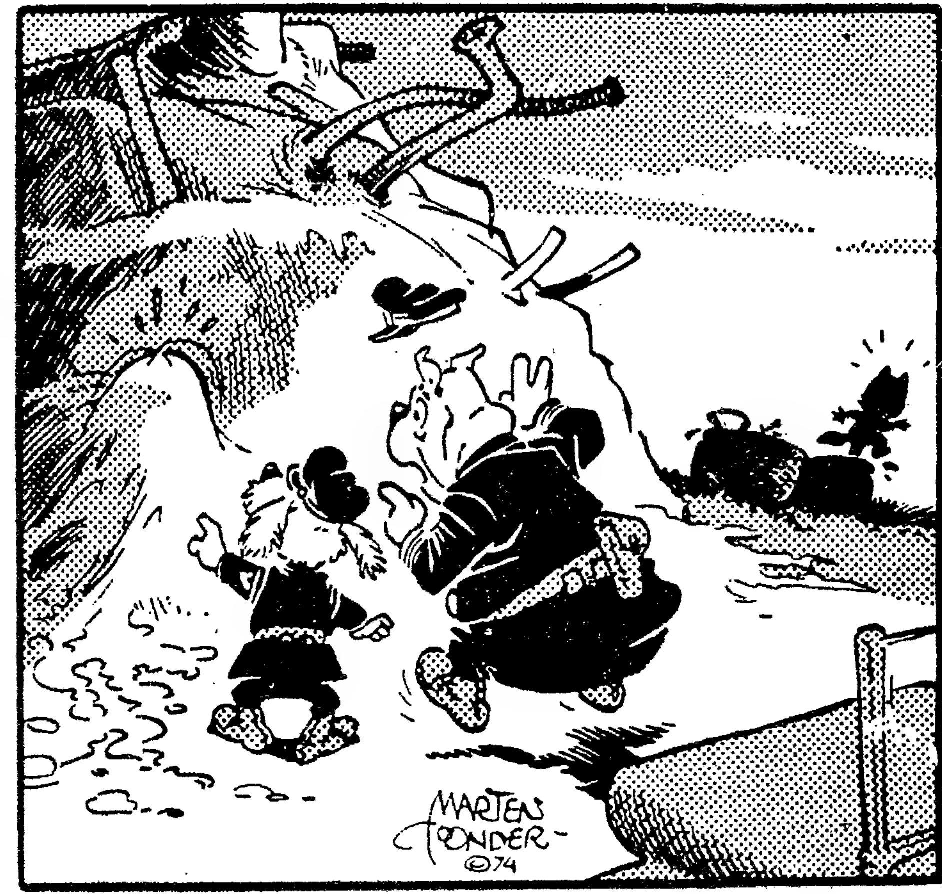

8041. Professor Sickbock richtte de straal van zijn apparaat op de muur en die begon te smelten, zodat er al gauw een gat ontstond. De opening werd groter en groter, ook toen de geleerde het toestel had weggeworpen.

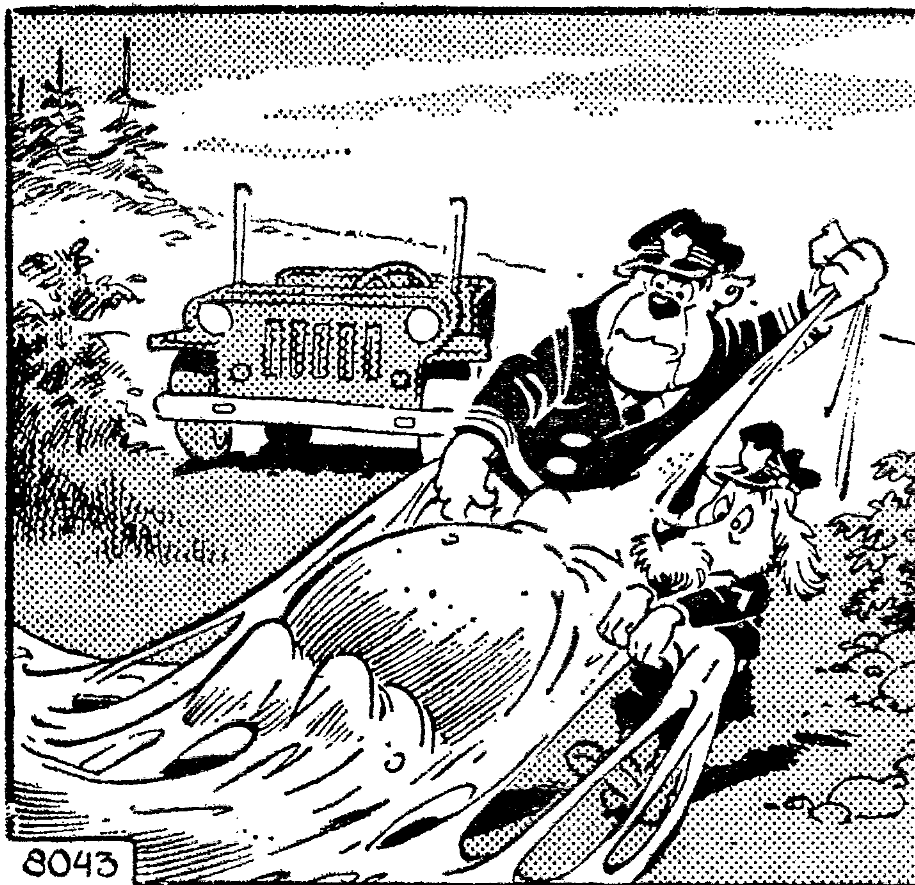
„Naar buiten, mijn waarde Vunderink", sprak hij, terwijl hij op de dageraad wees die bleek door de opening naar binnen scheen. „Snel, voordat het hele gebouw in elkander zakt door de kettingreactie. Naar de bollen!"
De geneesheer knikte stom. Hij masseerde de Aarts-Coolemoon met geoefende vingers en toen het ventje een grote rookwolk uitblies, volgde hij Sickbock naar buiten.

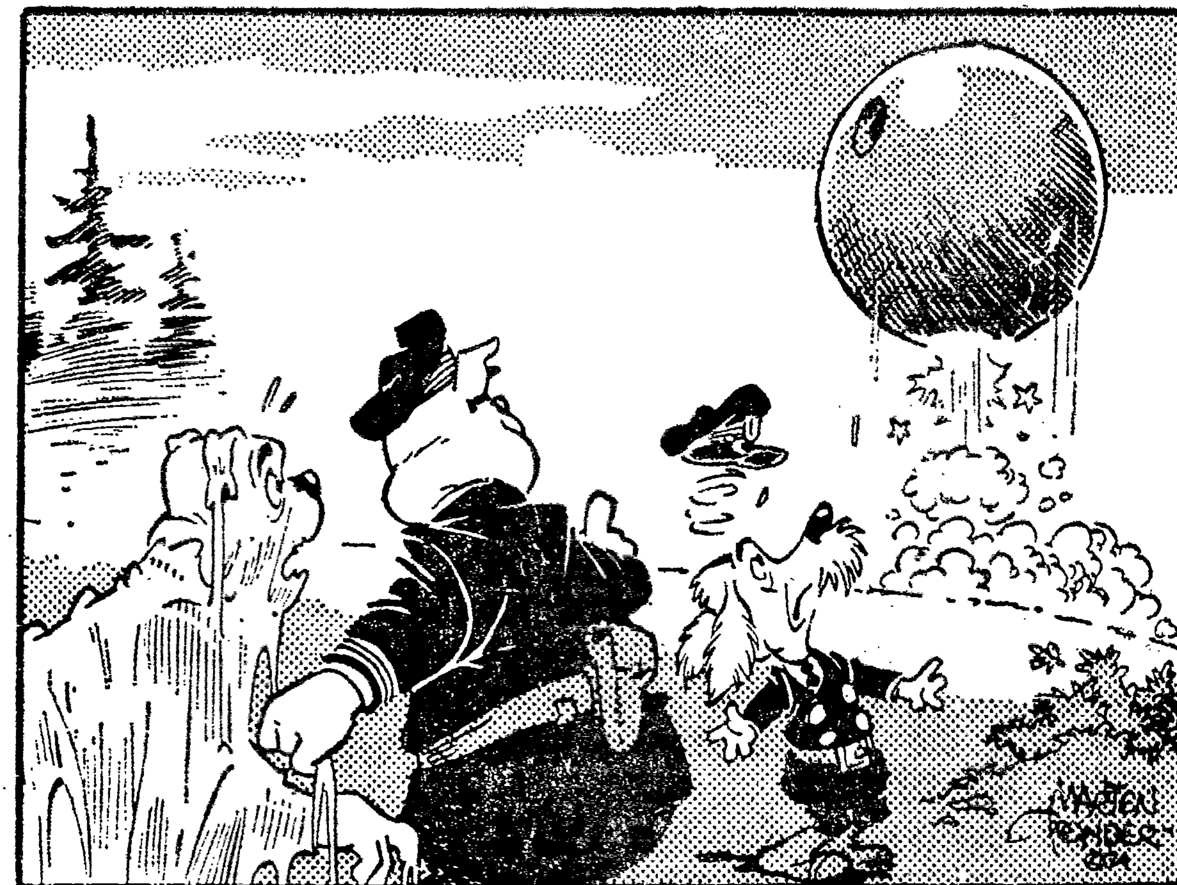
Op dat moment was ook Tom Poes in de holle ruimte aangekomen. Bul Super zat hem nu dicht op de hielen, maar toen hij de opening gewaar werd begreep hij, dat er een kans was om te ontsnappen. De hele wand van het vreugdeloze vertrek was reeds aan het verzakken; de buisleidingen begonnen te verbuigen, lange, kleverige draden dropen van de zoldering omlaag, en hechtten zich aan hem vast. Maar hij slaagde erin zich door het gat te werken, net op het moment dat het paleis als een mislukte pastei in elkander zakte. Achter zich hoorde hij de rauwe kreet van Super, die plotseling in de plastic gesmoord werd — en het ingedrukte wielstoppertje werd hem door de taaie draden uit de handen gerukt.

8042. De ondergang van het paleis was buiten niet onbemerkt gebleven. Commissaris Bas rees verschrikt overeind in de jeep zonder naar de zorger Oolcool te luisteren, die op snelle politiehulp aandrong.
,,Wat is dat?", riep hij uit. ,,De hele zaak zakt in elkaar!"
,,Er is zeker de hand gelicht met de bouwvoorschriften", zei brigadier Snuf zorgelijk. ,,Dat is niet zo mooi voor de bewoners."
,,De bewoners lopen daar!", schreeuwde Oolcool klappertandend. ,,De Vunderikdokter en de professor begeven zich naar de vliegbol. Ze hebben Zijne Doorluchtigheid bij zich, ik zie rookadem!"
,,Erop af!", brulde de politiechef. ,,Dit ruikt naar een aanslag!"
De jeep schoot weg in de richting van het vervallen bouwwerk, maar de zorger volgde het voertuig niet.
,,Naar de vliegbol", mompelde hij, terwijl hij het op een lopen zette. ,,Men gaat dit geneeskrachtige oord verlaten. Het gaat niet aan om mij, de nederige Oolcool, te vergeten!"
De politiebeambten letten echter niet op hem. Toen ze bij de blubberruïne waren aangekomen, sprongen ze uit hun voertuig en snelden naar de trillende massa, waaruit verwrongen buizen omhoog staken.
,,Daar zit iemand in", zei de brigadier, op een bewegende bobbel wijzend. ,,We zullen hem moeten uitgraven."
,,Niks graven", snauwde zijn meerdere. ,,De tobber zit in de plastic. Trekken, Snuf, trekken!"
Hij sprong voorwaarts om het voorbeeld te geven en Tom Poes maakte daarvan gebruik door zich uit de voeten te maken.

8043. De commissaris en de brigadier begaven zich moedig naar de blubbermassa en grepen de gedaante, die daar ongericht in rondtobde.

„Allemaal plastic", zei de politiechef. „Dat is slecht voor de ademhaling, heb ik gehoord. Hij moet eruit, Snuf!"

„Dat is zeker", gaf de brigadier zorgelijk toe. „Ik zou trouwens wel eens willen weten, wie we hier vóór hebben. Zou het die Coolemoon wezen?"

Maar dat was niet het geval. Toen de heer Bas de taaie massa begon weg te rukken, werden de stuitende trekken van Bul Super zichtbaar en daar keken de beide beambten natuurlijk van op.

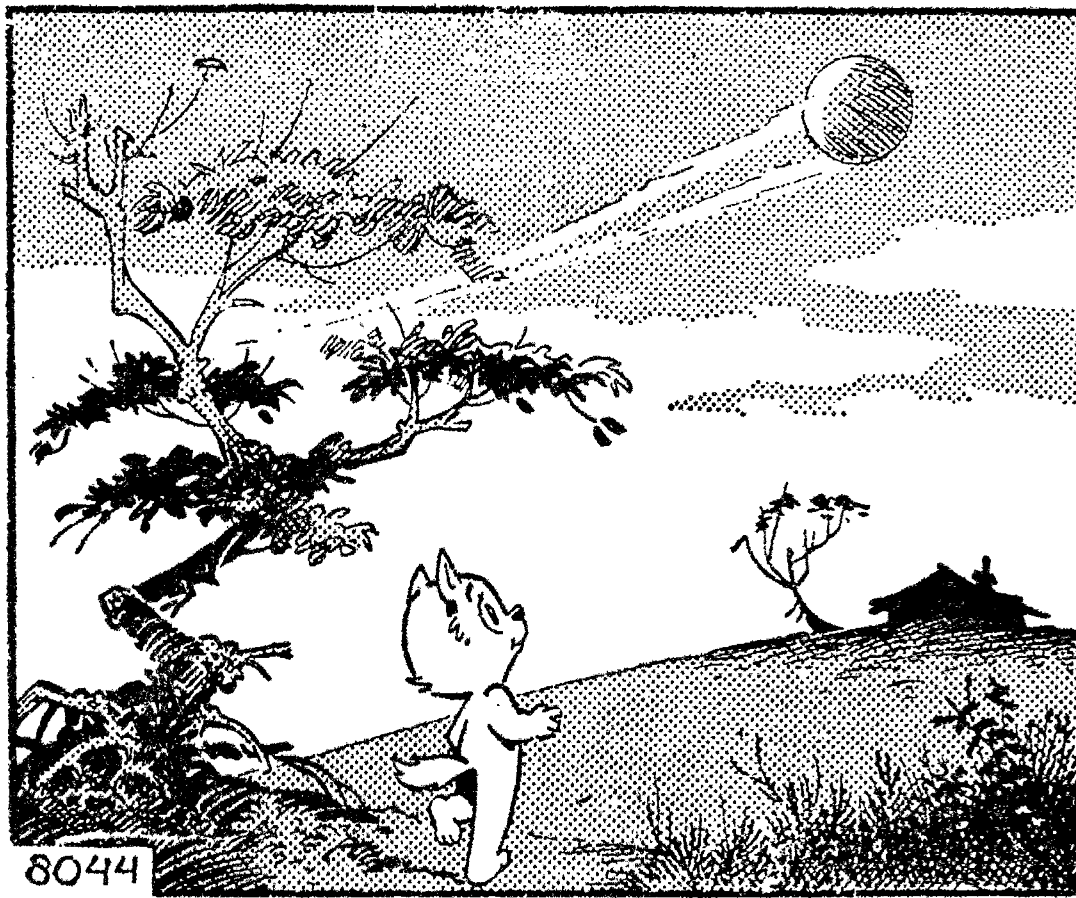
„Heb ik ooit!" riep de commissaris uit. „Dat is wat je noemt op heterdaad! Dus jij bent de dader van deze aanslag. Ontbinding van een gebouw — dat is niet zo mooi, Super! En dat met jouw strafblad."

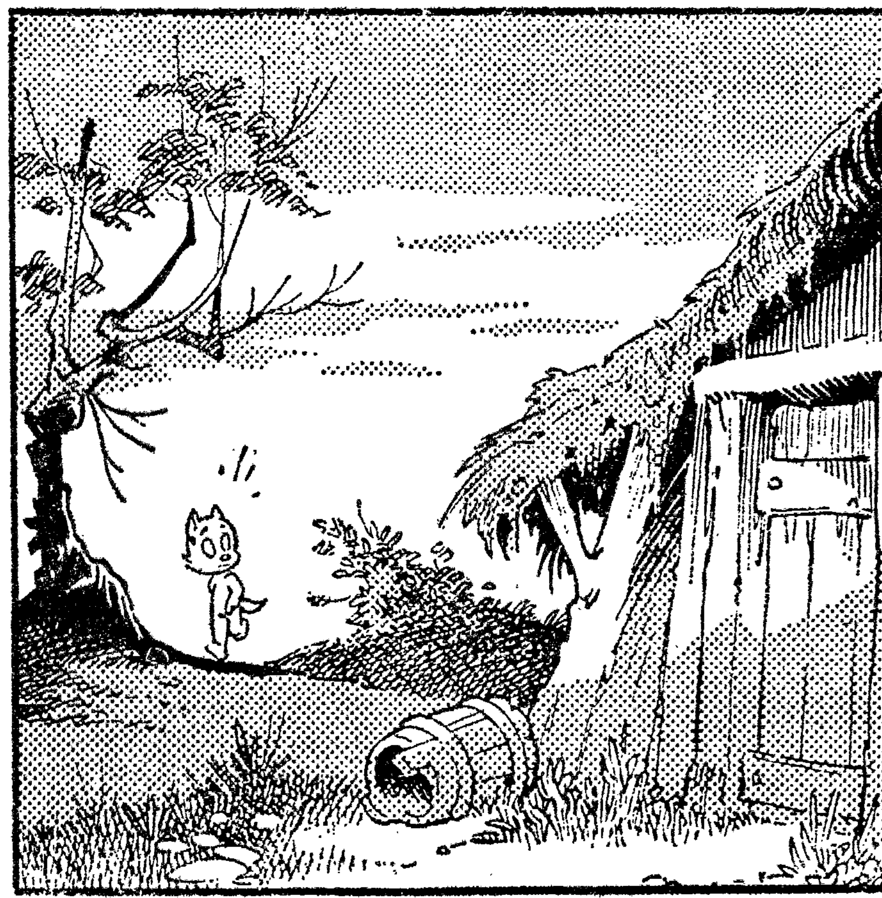
De diepgezonken zakenman gaf niet direct antwoord. Hij haalde piepend adem en het was duidelijk, dat er vele gedachten in hem omgingen. Voordat hij daar echter uiting aan had kunnen geven, werd de stille zomermorgen verscheurd door een bulderend geluid, gevolgd door een aanzwellende fluittoon. Het kwam van een van de bollen, die zich langzaam van de grond losmaakte, terwijl hij geweldige rookwolken uitstiet..

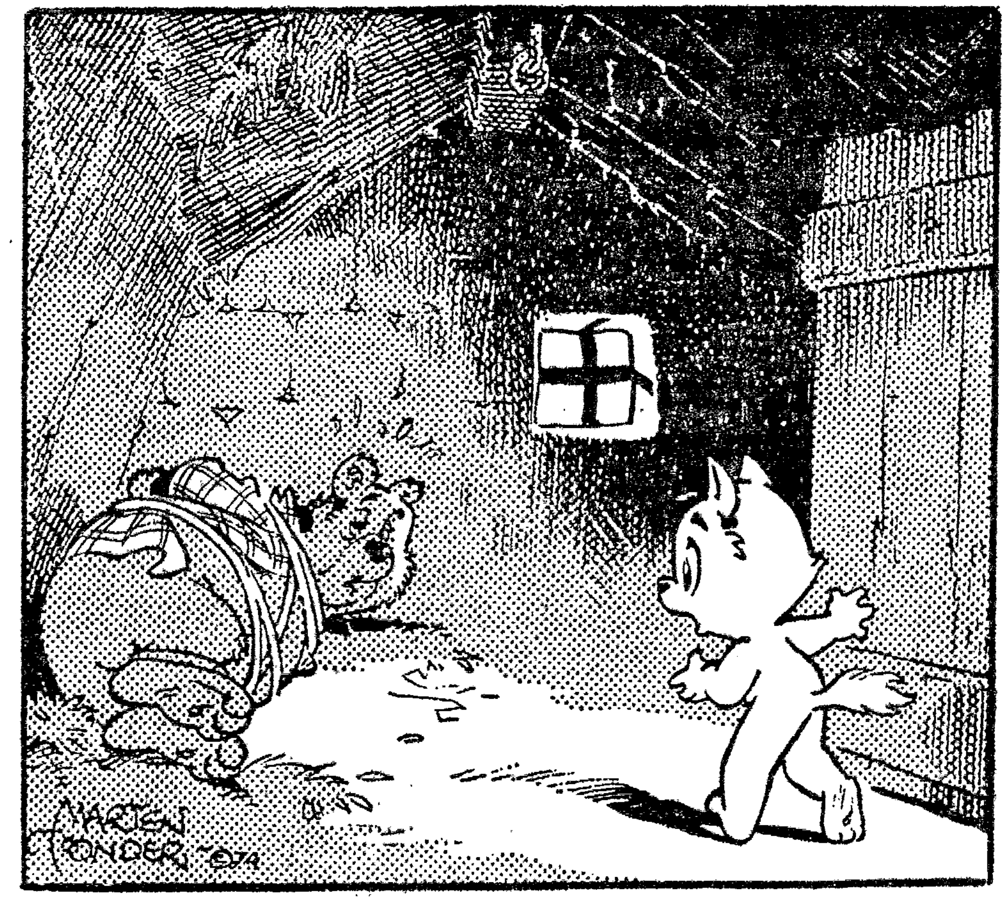
„Dat moet Zijne Doorluchtigheid zijn", zei brigadier Snuf. „Hij vertrekt, geloof ik."

„Alle d-donders!", stamelde Super. „D-daar gaat m'n t-toer.. toerma..toermalijn! En n-net nu ik hem bijna eerlijk verdiend had!"

„De getuigen gaan ervandoor", mompelde de politiechef. „Met onbekende bestemming, wed ik."

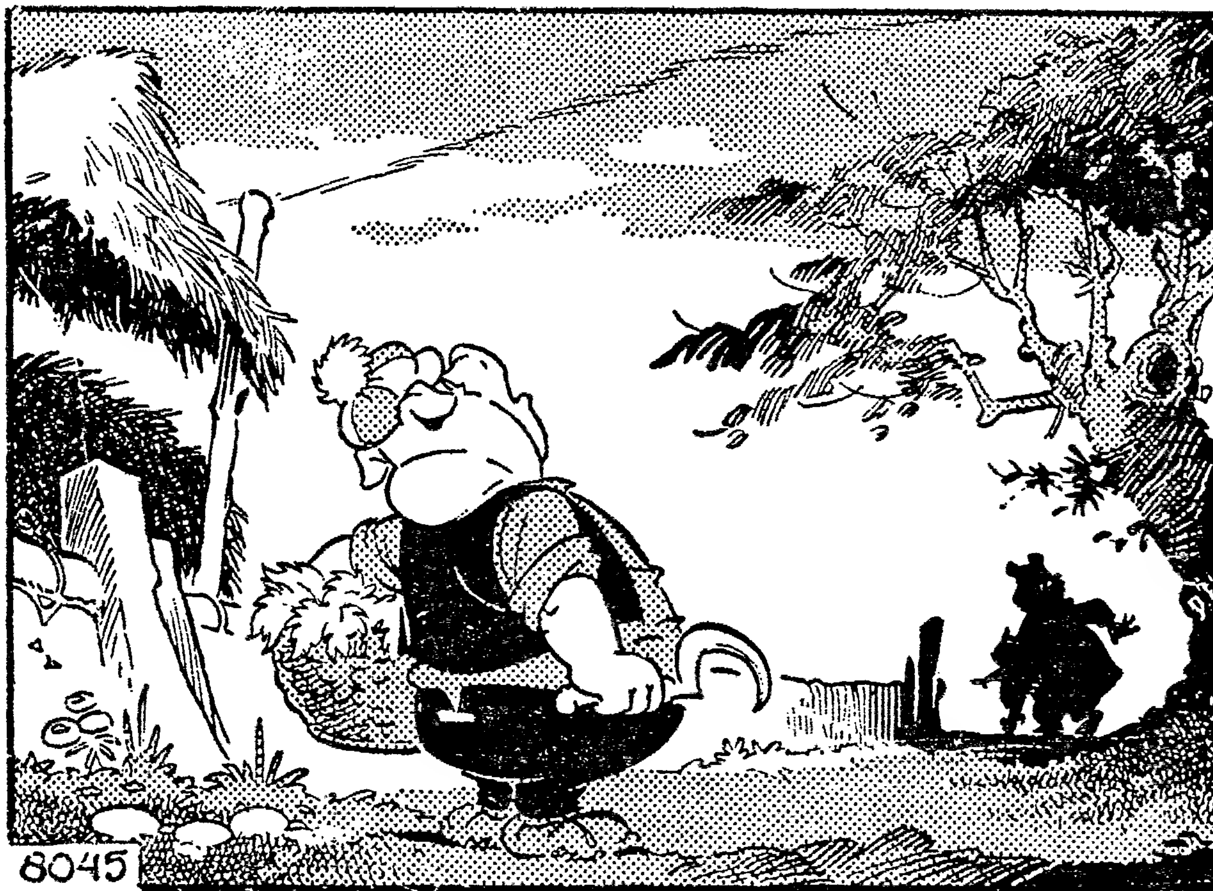
8044. Tom Poes was weggehold van het ingezakte paleis en nadat hij onbemerkt over de muur was geklommen, liep hij over de heide op weg naar Bommelstein. Het was nog vroeg in de morgen, maar de stilte die over de heide hing, werd verbroken door een aanzwellend gegier. Hij keek zoekend om zich heen en toen werd zijn aandacht getrokken door een bolvormig voorwerp dat snel overvloog, in zuidelijke richting.

„Die vreemdelingen zijn dus vertrokken", dacht hij. „Opgeruimd staat netjes, het was een vreemd stelletje. Alleen zal heer Ollie het niet leuk vinden, dat ik het wielstoppertje kwijt ben. Het is natuurlijk wel beter, dat het zo gelopen is, maar hij zal dat niet direct inzien. Hm, hij kan erg lastig zijn in die dingen. Ik hoop, dat hij lekker geslapen heeft, dat scheelt soms."

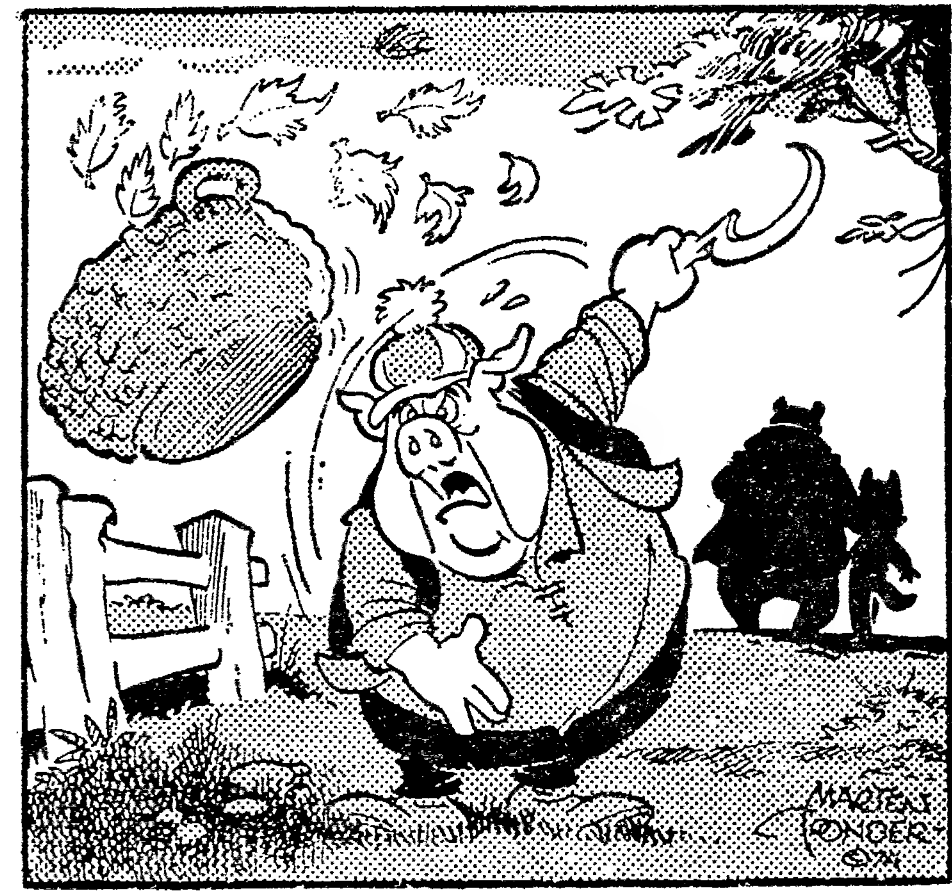
Zo denkende passeerde hij een hutje, dat daar eenzaam op de heuvel stond. Het vervallen gebouwtje werd sinds lang niet meer gebruikt, daarom keek hij vreemd op, toen hij een zwak geroep uit het inwendige hoorde komen en ongerust opende hij de deur.

„Heer Bommel!", riep hij verschrikt uit. „Wat doet u daar?"

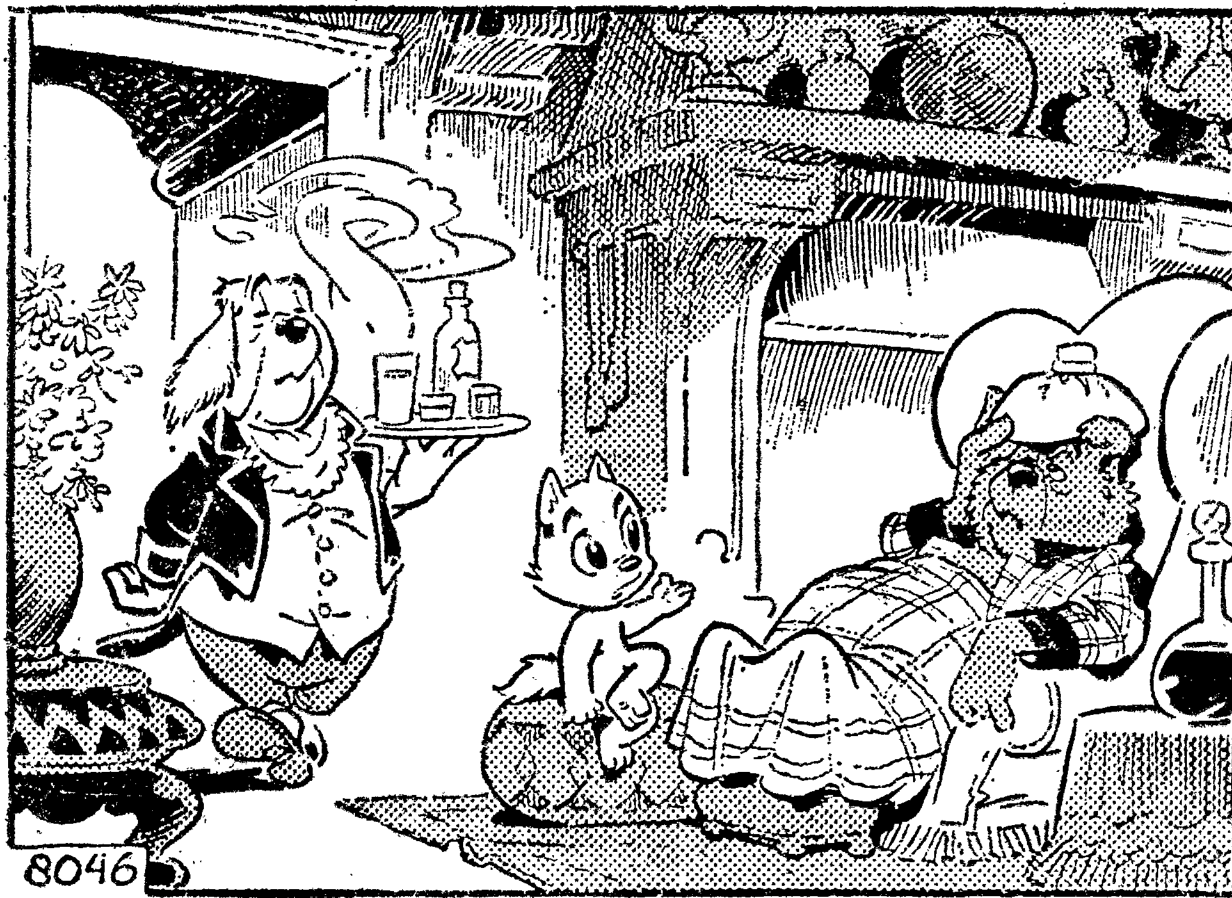
„L-liggen", stamelde de ongelukkige met bevende mond. „D-dat zie je toch? Ik w-wacht hier op het einde, jonge v-vriend. Laat mij m-maar. Met mij is het afgelopen, dat v-voel ik."

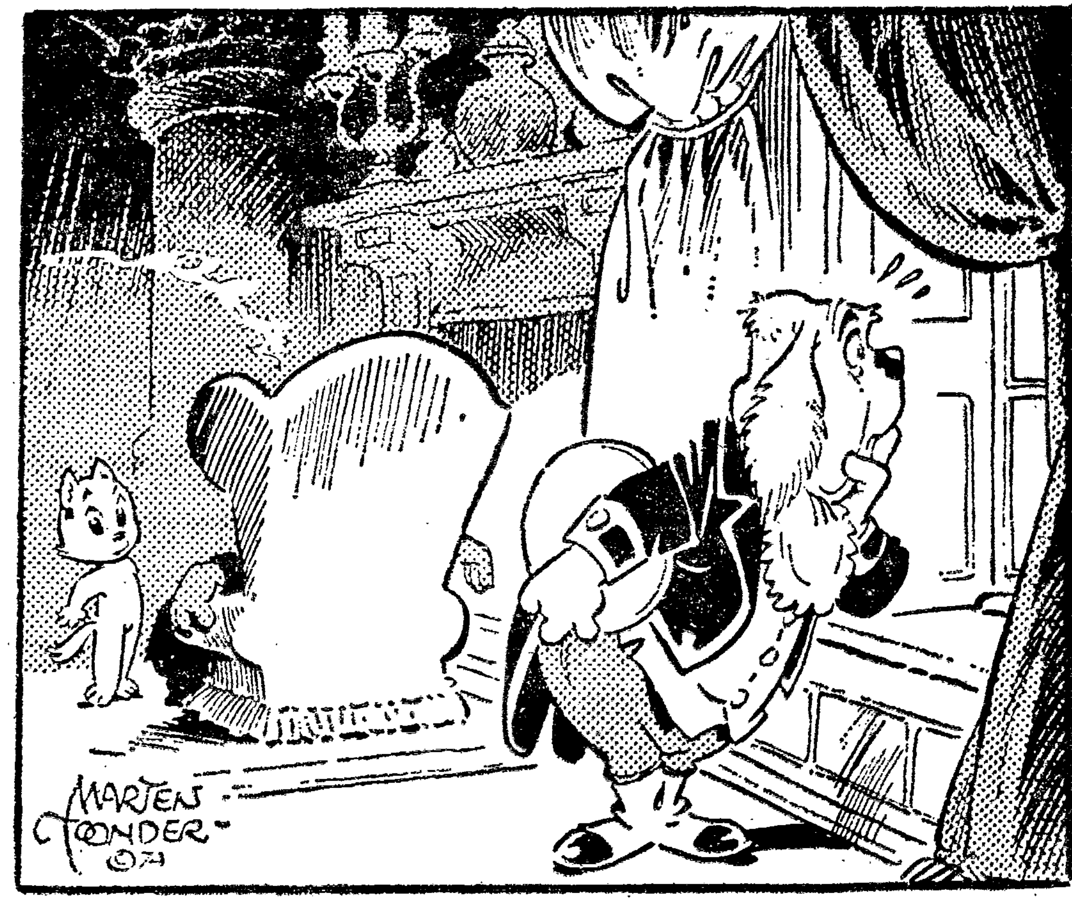

8045. Tom Poes maakte haastig de touwen van heer Bommel los en terwijl hij hem voorzichtig overeind hielp, probeerde hij te weten te komen, wat er eigenlijk gebeurd was.
„Hoe kwam u in die hut?", vroeg hij, toen ze voetje voor voetje over de heide schuifelden om naar huis te gaan.
„Door die schaapherder", zei heer Ollie met zwakke stem. „Ach, het is te vreselijk om te vertellen, jonge vriend. Het was geen herder die ik belangeloos naar zijn hut had gebracht, het was Bul Super! Er ontstond een verschrikkelijk gevecht, dat begrijp je. Maar tegen een overmacht kan ik niet op, met mijn teer gestel.."
Hij haalde diep adem om verder te gaan, maar op dat moment passeerden ze de landbouwer Hooimaaier, die met een verbaasd gezicht naar een rookspoor in de lucht stond te kijken.
„Wat was dat?", vroeg hij. „Weten jullie soms wat dat voor een bol was?"
„Dat waren die vreemdelingen", legde Tom Poes uit. „Ze hebben je groen niet meer nodig, Ritser! Ze zijn weggevlogen naar een ander land, waar ook groen is, maar geen wielstoppertje."
„Geen groen meer nodig?", herhaalde de boer. Hij keek fronsend naar de mand vol bladeren die hij bij zich had om naar het paleis te brengen.
„Weggevlogen?", vervolgde hij. Toen liep hij paars aan en met een woedende beweging wierp hij de kostelijke ambrobree van zich af.
„Weggevlogen zonder te betalen!!", schreeuwde hij. „Stadsvolk is niet te vertrouwen! En wat moet nu die muur die ze op mijn land hebben gezet? Denken ze, dat dat maar zo gaat?"
Hij kreeg geen antwoord, want heer Bommel en Tom Poes waren al verder gelopen.

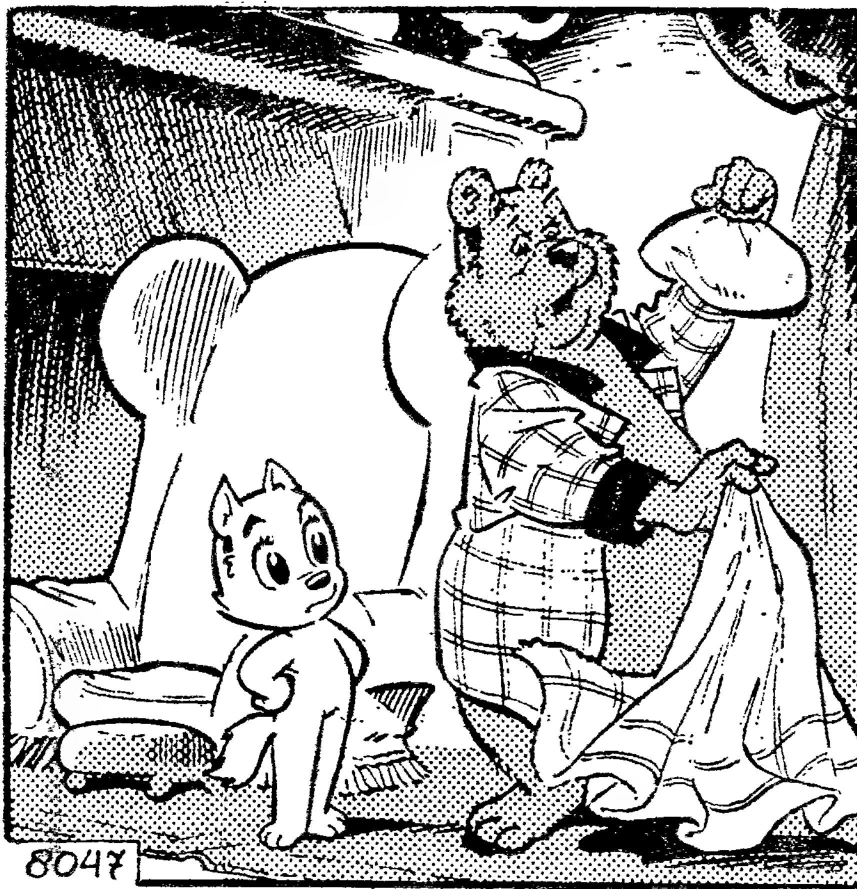

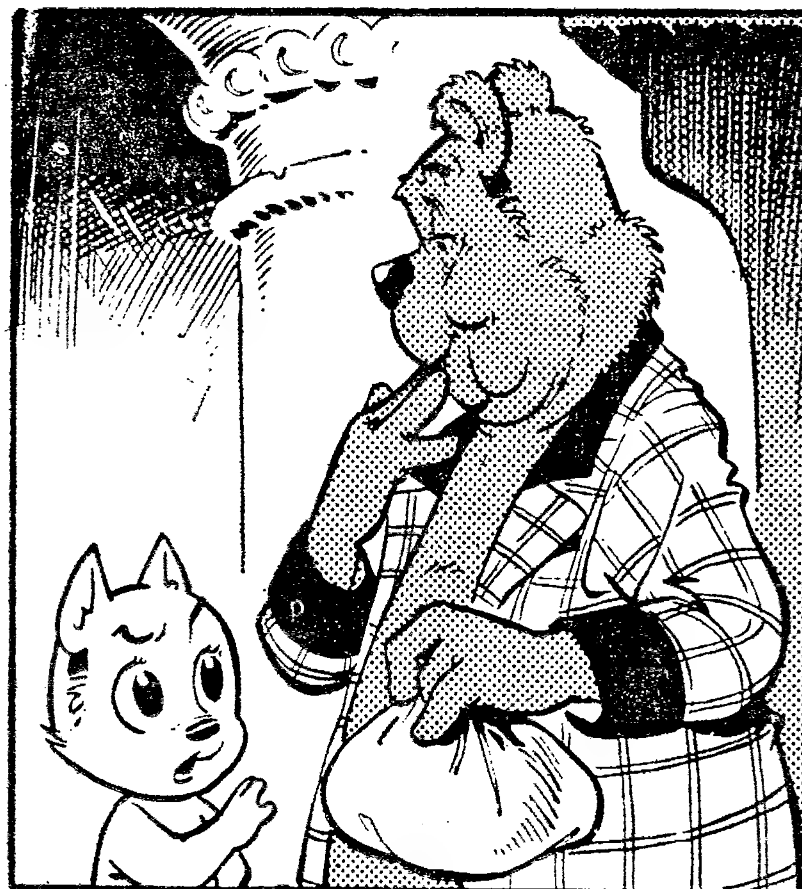

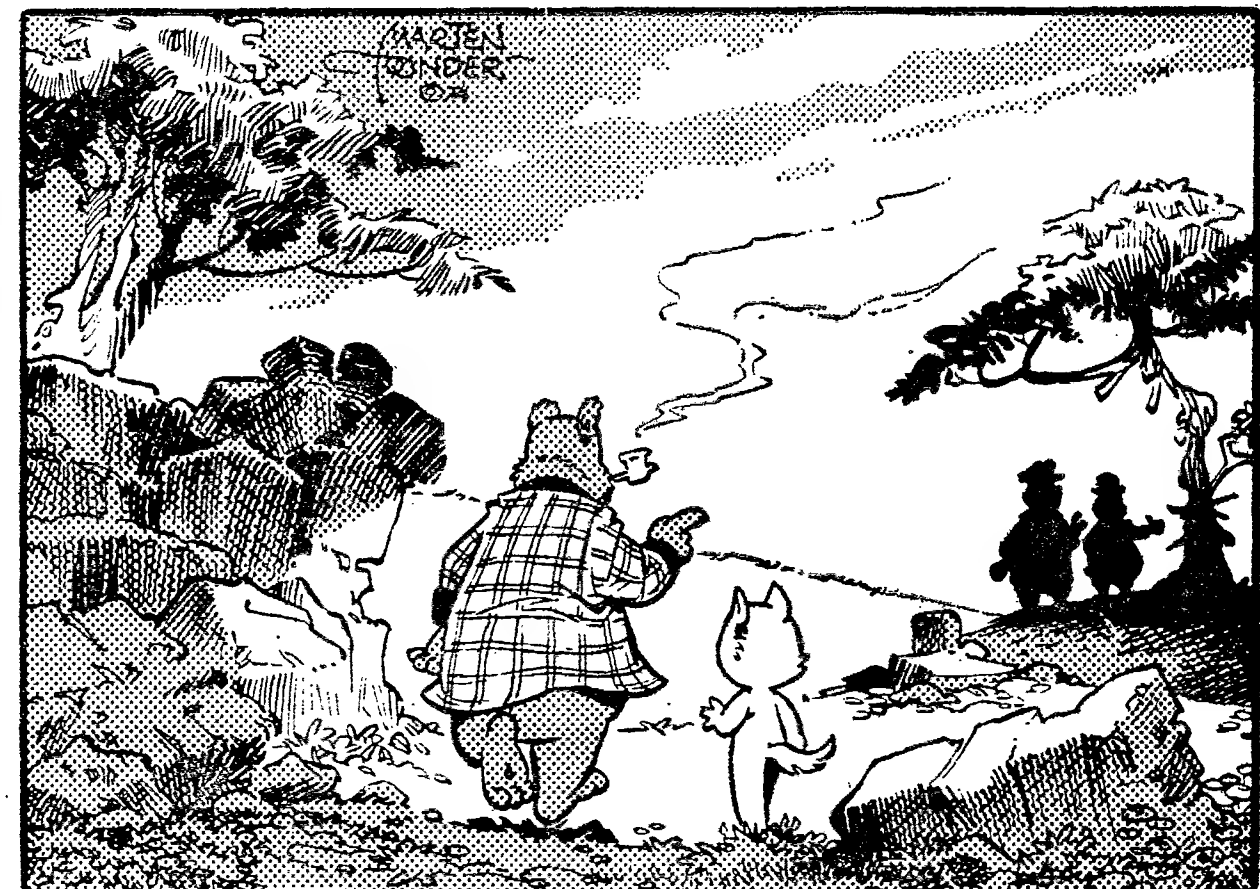
8046. Niet lang daarna zat heer Ollie in zijn leunstoel bij de haard met een ijsblaas op het hoofd en een deken om de benen. Tom Poes ging bij hem zitten en terwijl Joost versterkende middelen en warme dranken aandroeg, vertelde hij alles wat er die nacht gebeurd was.

Enige tijd heerste er stilte toen hij klaar was, want heer Bommel had moeite om alles te verwerken. Maar ten slotte slaakte hij een zucht.
„Weg", sprak hij mat. „Alles is dus weg. Mijn wielstoppertje is ook weg. Ja, ja, zo gaat dat. Het was te verwachten."

Hij nam neerslachtig een teug van zijn drank en vervolgde met lijdende stem: „Ach, eigenlijk moet ik ook alles zelf doen — en dat terwijl mijn hoofd klopt door mijn tere gezondheid. Overal voel ik het kloppen, nu ik er over nadenk. Alles klopt..."
„Dat kloppen komt van de boeren, met uw goedvinden", zei de bediende die op de achtergrond door het venster stond te kijken.
„De boeren?", vroeg Tom Poes overeind springend. „Wat bedoel je, Joost?"
„Ze zijn bezig de muur omver te halen, jonge heer", verklaarde de trouwe knecht. „Kijkt u zelf maar."

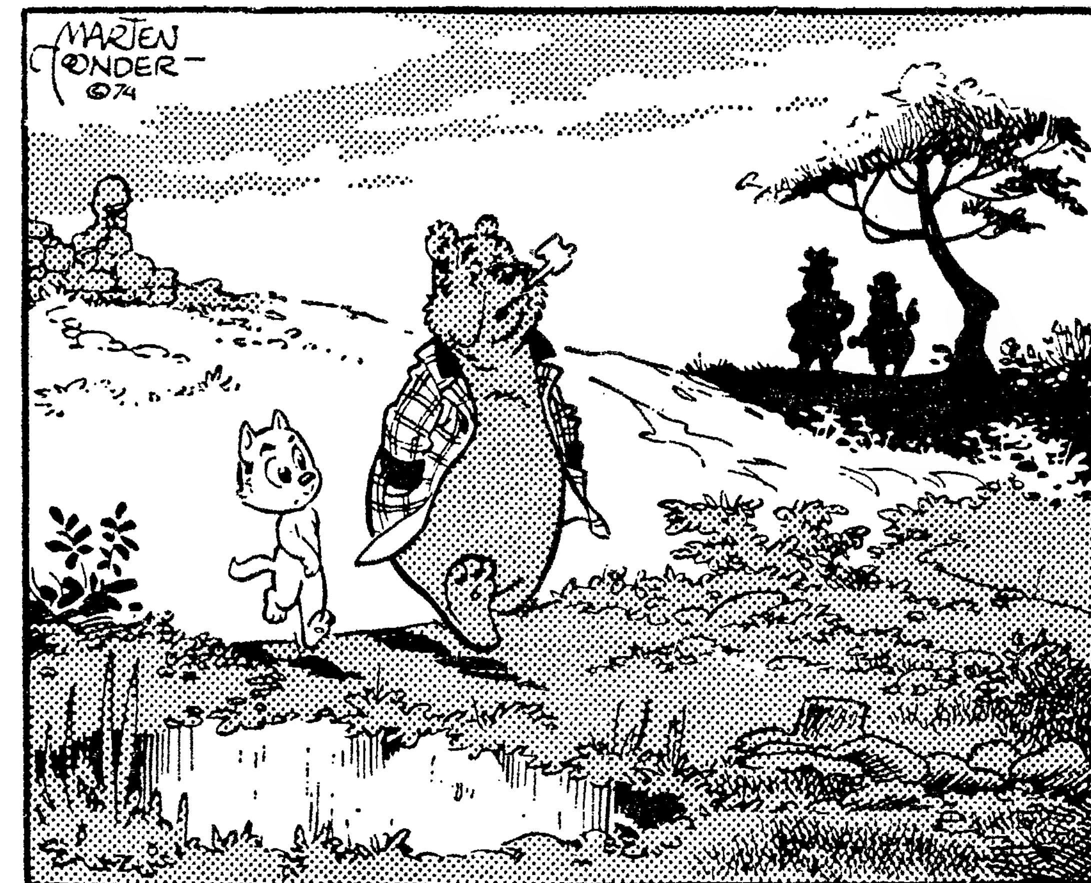
8047 Door het openstaande venster voerde de zomerwind bonkende en ploffende geluiden aan en heer Bommel zette de ijsblaas af.
„Dat is mooi", sprak hij, terwijl hij ontroerd opstond. „Hoor nu toch eens aan!

De boeren zijn bezig de muur af te breken! Dat geeft me nieuwe kracht, jonge vriend. Zo keert zich alles dus ten goede en mijn lijden is niet vergeefs geweest. Met jouw hulp heb ik het er knap afgebracht, zeg nu zelf."
„Hm", zei Tom Poes.
„Met jouw hulp zei ik toch?", hernam heer Ollie. „Je zult zien, dat men ons dankbaar is, omdat we de stad van een plaag hebben gered. Van gassen en plasticgebouwen en robots en een Aarts-Coolemoon, bedoel ik. Ik ga me persoonlijk op de hoogte stellen, ga je mee?"

„Erg dankbaar zal men niet zijn", waarschuwde Tom Poes. „We kunnen de zaak beter geheim houden."
Heer Bommel schoof die woorden echter glimlachend terzijde en even later wandelde hij met opgeheven hoofd langs de resten van de muur, die ordeloos over de heide lag. De boeren waren verder getrokken, maar op enige afstand stonden commissaris Bas en de ambtenaar Dorknoper somber naar de rommel te kijken.
„Een ramp voor de stad", mompelde de laatste. „Dit stoot ons terug tot een gemeente met een zware schuldenlast. De bouwvakrobots zijn uitgevallen door gebrek aan adem. En de mooie asfaltweg leidt nergens naar toe. Waar blijft onze industrie? Ik vraag me trouwens af wat de markies zal zeggen. Hij was uitgenodigd voor een bezoek aan het paleis, vanmiddag."

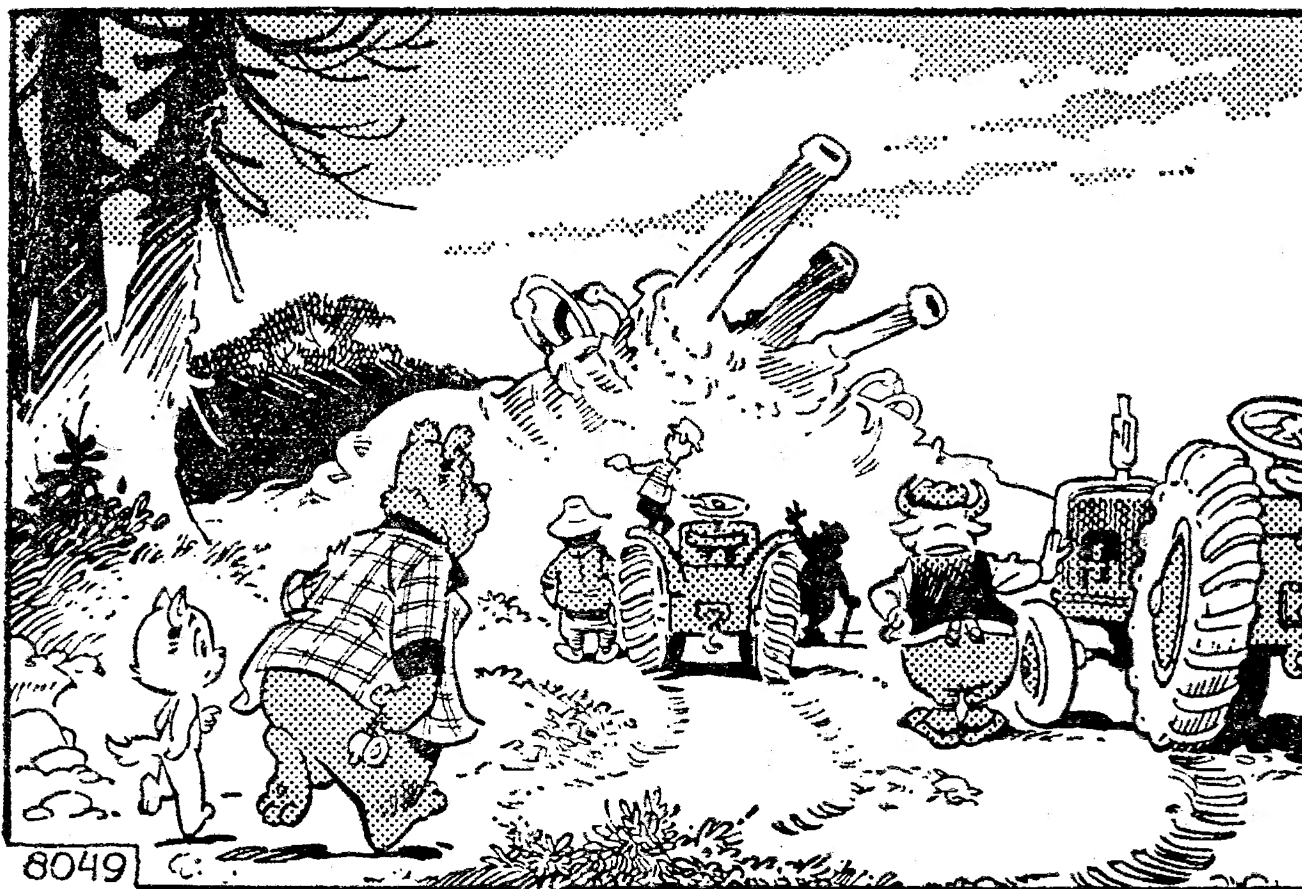

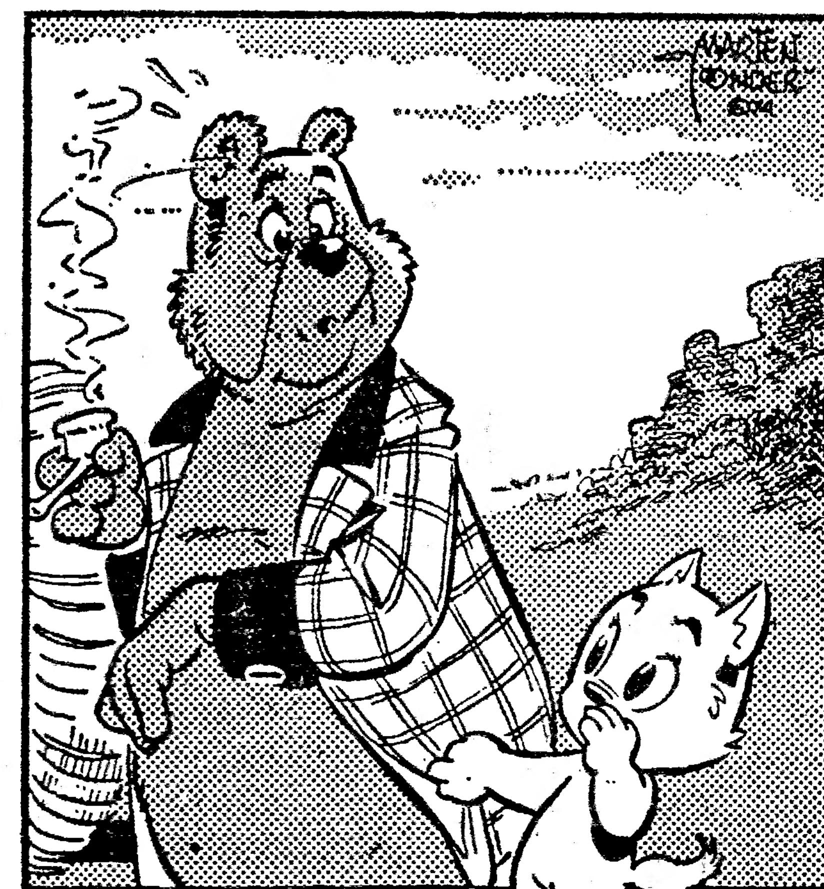

8048 „Mijn enige troost is, dat ik de schuldige te pakken heb", sprak de commissaris. „Bul Super is op heterdaad betrapt.."
Op dat moment zag hij heer Ollie op enige afstand met Tom Poes passeren, en er verscheen een nadenkende trek op zijn gelaat.
„Het is anders wel vreemd", hernam hij. „Alle sporen leidden naar Bommel met zijn wielstopper. Dat ding is niet op Super gevonden. Maar het is wèl gebruikt, dat is zeker. Anders waren die vreemdelingen niet vertrokken. Een vreemde zaak."
„Aardig, dat u dat zegt", zei de heer Dorknoper. „Ik weet bijna zeker, dat Bommel de hand in de vernietiging van het paleis heeft gehad, maar bewijzen zijn er niet. Daarom is het een troost te weten, dat hij zijn straf niet zal ontgaan. Hij heeft mij, ambtenaar eerste klasse, in functie mishandeld. En dat is geen lichte zaak."
„Gelukkig maar", vond de politiechef. „Ergens is hij schuldig, dat voel ik. Maar zijn rol zal wel duister blijven."

„Dus jij vindt, dat we alles wat er gebeurd is in het duister moeten houden?", vroeg heer Ollie, die de overheidsdienaar niet had opgemerkt. „Het is wel bitter, jonge vriend. Zo wordt mijn rol als heer weer miskend en nu heb ik voor niets geleden."
„Niet voor niets", zei Tom Poes troostend. „Ik geloof, dat we goed werk hebben gedaan."

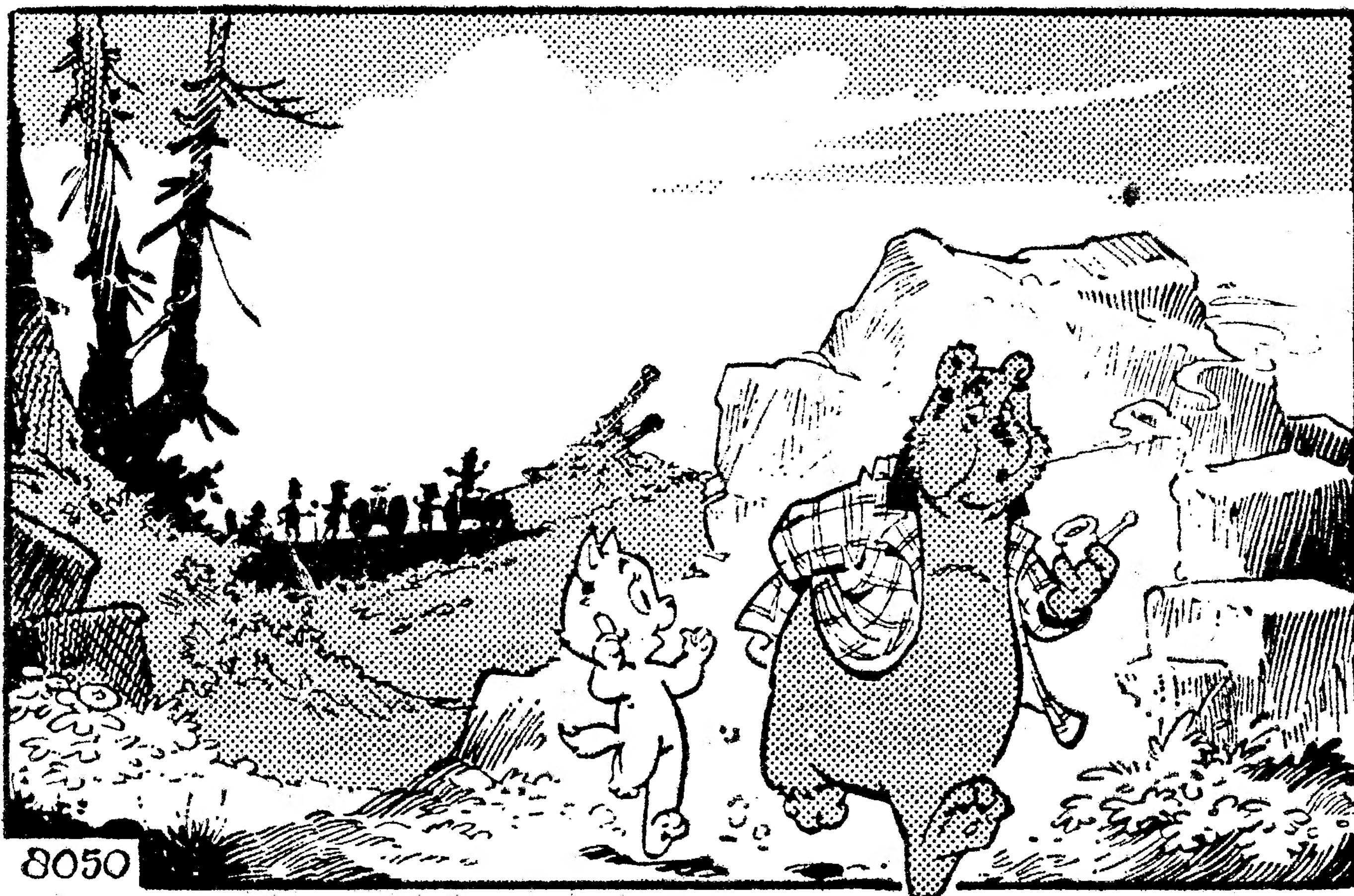

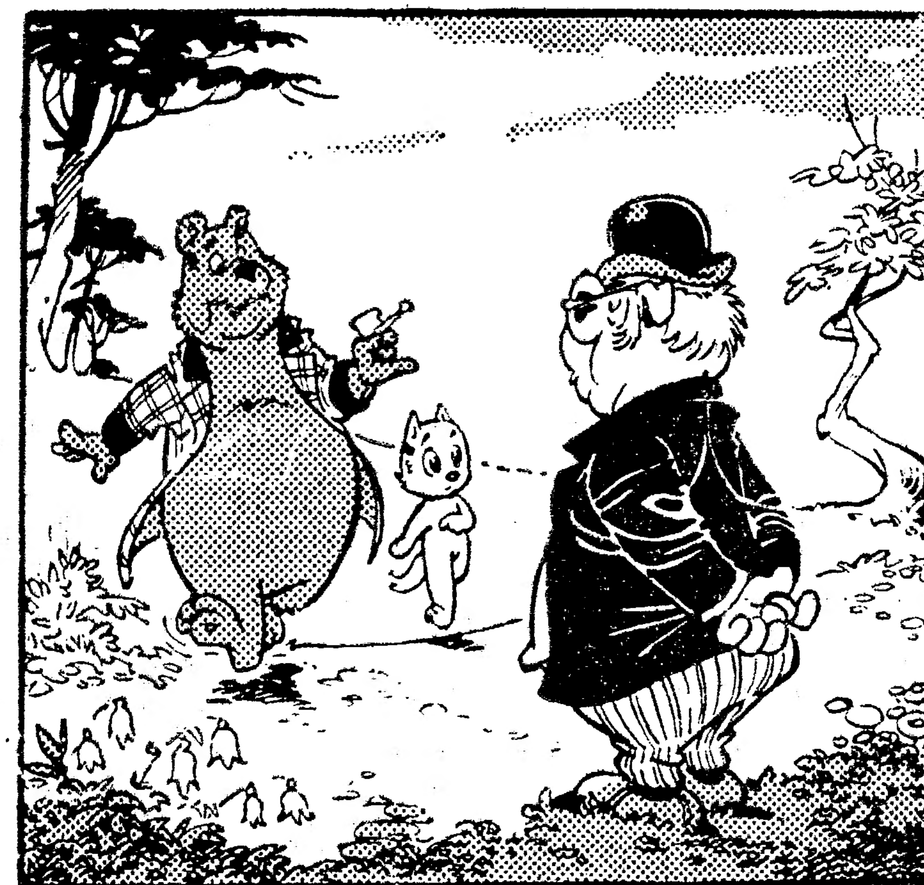
8049 Toen heer Bommel en Tom Poes bij de overblijfselen van het paleis kwamen, troffen ze daar de boeren aan. Ze stonden naast hun landbouwmachines bij de blubberige plasticmassa en reeds van verre was te merken, dat ze zich ergens over opwonden.
,,Wat is er aan de hand, goede vriend?", vroeg heer Ollie aan de landbouwer Grondstra, die een beetje achteraf stond. ,,Durven jullie die rommel daar niet opruimen? Ga rustig je gang, hoor. De vreemdelingen zijn vertrokken zonder te betalen, zodat...."
,,We durven best!", onderbrak de boer verontwaardigd. ,,Maar we kunnen niet voort. Mijn goeie tractor is waardeloos. Dat wordt een dure reparatie en weet je waarom? Deze plek is behekst; dat is het!"

,,Behekst?", herhaalde heer Bommel verbaasd. ,,Wacht eens even als alle voertuigen hier stil staan, kan dat alleen maar komen doordat...."
Op dat moment werd hij krachtig aan zijn jas getrokken, zodat hij gestoord omkeek.
,,Wat is er, jonge vriend?", vroeg hij. ,,Ik wilde alleen maar even uitleggen, dat ik, met mijn scherp verstand, onmiddellijk door heb...."

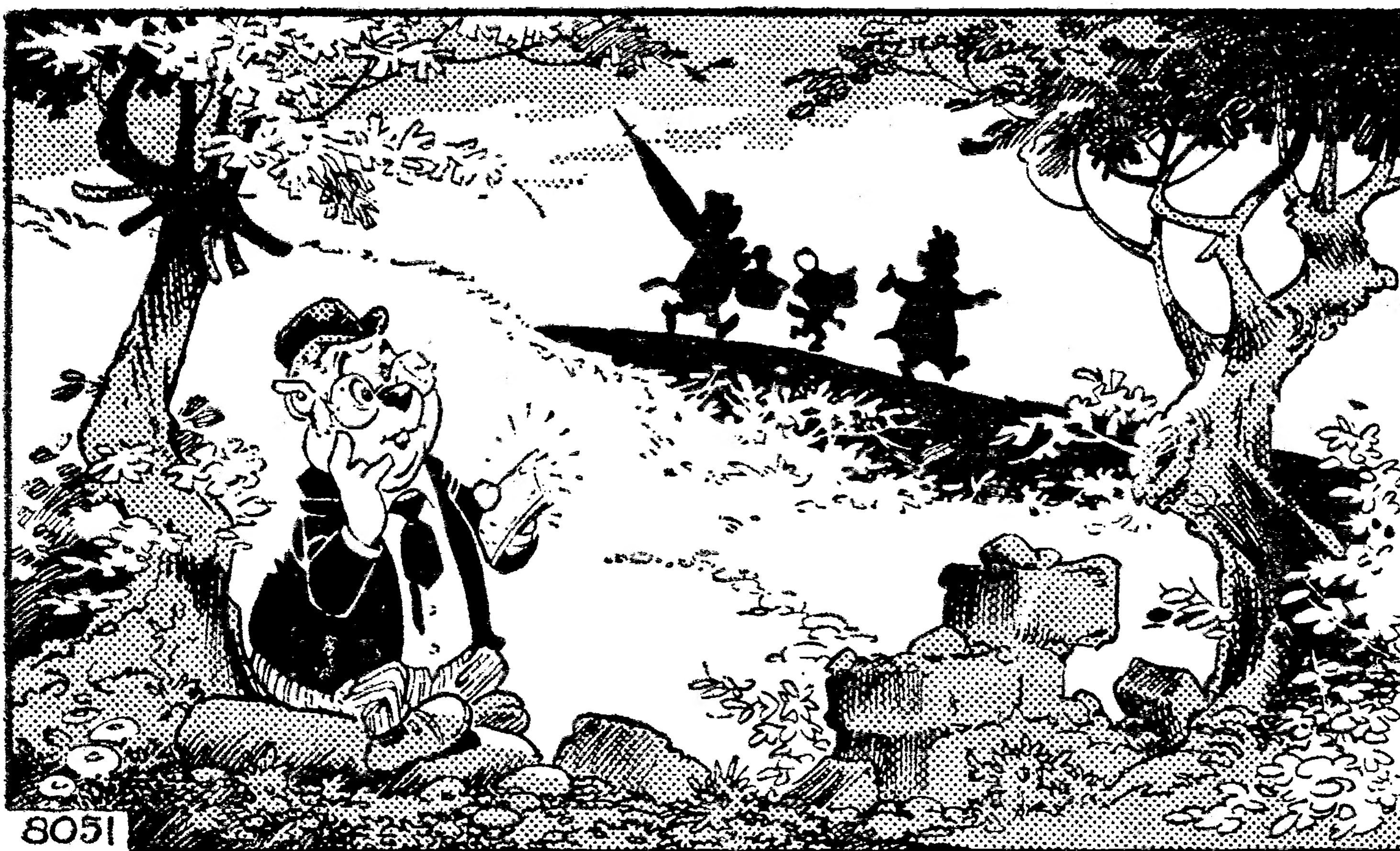
,,Stil toch", siste Tom Poes. ,,Het komt natuurlijk door de wielstopper. Die heb ik zo hard ingedrukt dat de knop is blijven haken. En omdat hij hier ergens is blijven liggen, schakelt hij alles uit wat er in de buurt komt. Maar dat moet immers geheim blijven?"

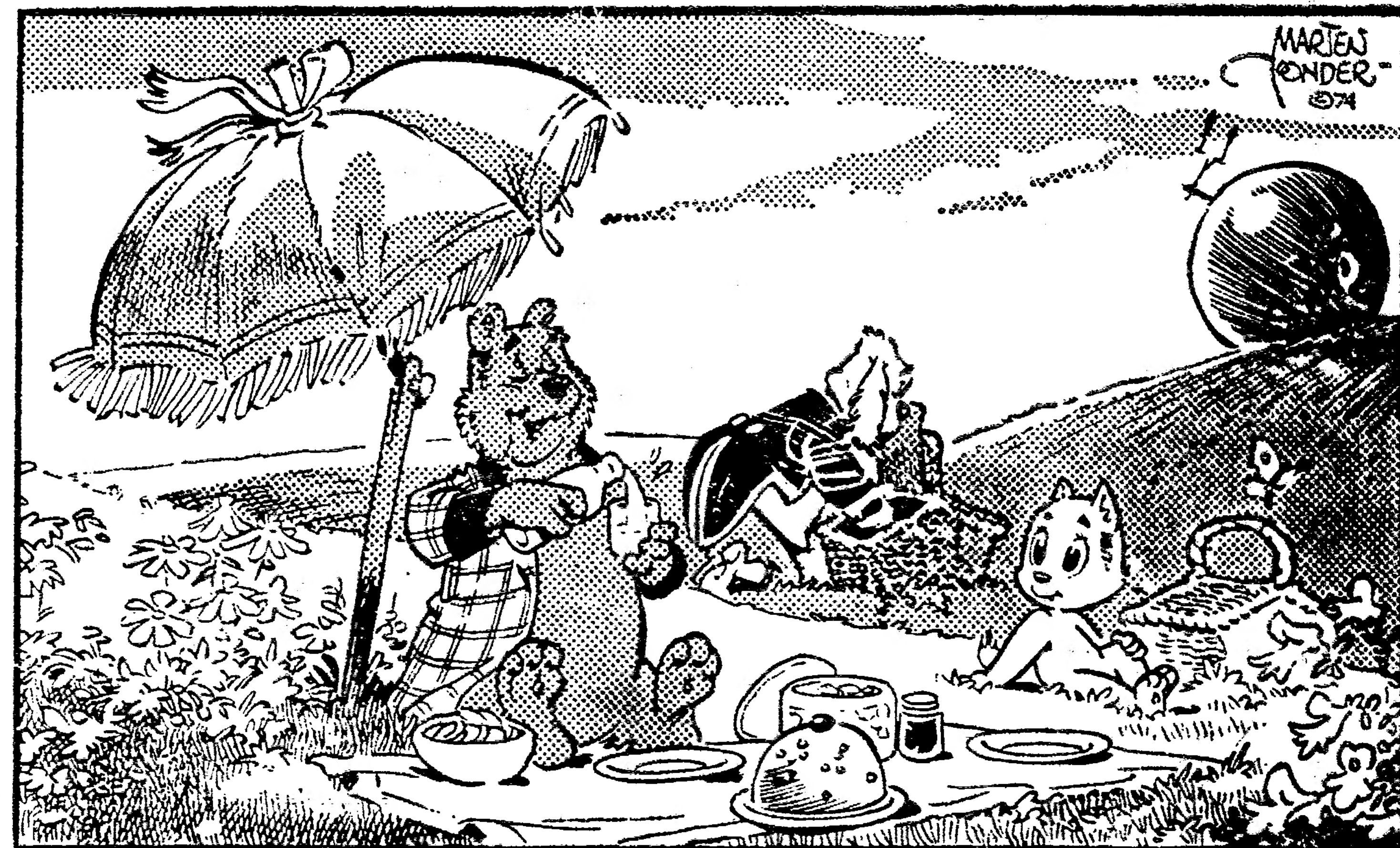

8050 Heer Ollie keerde zich berustend om en volgde Tom Poes. „Je gaat wel ver met dat geheim houden", sprak hij verbitterd. „Die boeren zouden mij toejuichen, als ik ze van mijn wielstopper vertelde."
„Daar ben ik niet zeker van", zei Tom Poes. „Maar er is nog iets anders. Hier op de heide kan dus niets meer rijden. En als we er nu maar niet over praten, blijft het zoals het is. Dit zou best een mooi stukje natuur kunnen worden!"
Heer Bommel liep nadenkend een poosje voort en toen trok er langzaam een glimlach over zijn gelaat.
„Precies wat ik had willen zeggen", verklaarde hij. „Ik zie het nu ineens duidelijk voor me. Opnieuw heb ik in stilte veel goeds gedaan, zodat Kwetal tevreden over me zal zijn. Een mooi stukje natuur, zonder fabrieken of verkeersgedruis, dat is wat me voor ogen zweefde."
Op dat moment kreeg hij de ambtenaar Dorknoper in het oog en die bracht hem op een nieuwe gedachte.
„Prettig, dat ik u net tref", riep hij hartelijk uit. „Door een ongelukje heb ik u op het asfalt laten zitten, weet u nog wel? Dat wilde ik even recht zetten. In der minne regelen, bedoel ik. Wat denkt u van een vakantie in het zonnige zuiden, als u begrijpt wat ik bedoel? Kijk, als u nu uw klacht intrekt...."
Hij tastte in zijn binnenzak en terwijl zijn stem wegstierf, trok hij zijn portefeuille te voorschijn.

8051 De ambtenaar Dorknoper zat op een steen van de geruïneerde muur en keek wat verwezen naar het bundeltje bankbiljetten dat hij in de hand hield. „Ik weet niet, of ik het met mijn geweten overeen kan brengen'', zei hij onzeker tot zichzelf. „De heer Bommel denkt, dat hij zijn misstappen door grof geld in het reine kan brengen. Natuurlijk zou een vakantie in het zuiden het aangedane leed kunnen verzachten, maar is daarmee recht gedaan, als omschreven in het Wetboek van Strafrecht?''
Hij staarde dubbend naar het geld en zuchtte eens. „Aan de andere kant zijn wij ambtenaren de kwaadsten niet...'' mompelde hij. „En als de overtreder oprecht spijt heeft..''
Hij was zó in zijn tweestrijd verdiept, dat hij het groepje niet opmerkte dat achter hem door de heide liep. Het was heer Ollie, die met Tom Poes en Joost op weg was naar een geschikt plekje om te piknikken.
„Hier zullen we niet gestoord worden'', sprak hij. „Verkeer is er niet, want de landelijke bevolking denkt, dat het hier behekst is. Wij weten wel beter, maar dat moet geheim blijven.''
Hij ging zitten en schonk voldaan het glas vol dat Joost uit de piknikmand gehaald had.
„Weet je wat?'' besloot hij.'' „Ik stel voor om een poosje op vakantie te gaan, voor het herstel van mijn geknakte gezondheid. Wat denk je van een reisje naar het zonnige zuiden, jonge vriend?''

* Tom Poes had daar wel oren naar en niet lang daarna gingen ze dan ook op weg. Maar omdat ze lelijk verdwaald raakten en enige tijd niet bereikbaar waren, moest ik dit ware verslag even onderbreken. Op 2[illegible] augustus begint echter het verhaal van het eigenaardige avontuur dat ze op die reis beleefden.

EINDE VAN DIT VERHAAL

740724

Heer Bommel en de Doorluchtigheid